

КРАЛЕТЕ НА ТРИЛЪРА®

WALL ST

МОГЪЩИТЕ

ФИЛИП
РОЗЕНБЕРГ

Съчетава най-доброто от КРЪСТНИКЪТ и ПАНАИР НА СУЕТАТА.
Напрегната, завладяваща и изумително увлекателна.
Нелсън ДЕМИЛ

ИЗДАТЕЛСКА КЪЩА БАРД

ФИЛИП РОЗЕНБЕРГ МОГЪЩИТЕ

Превод: Росица Панайотова

chitanka.info

Един от най-могъщите нюйоркски финансисти Джефри Блейн е отегчен, неудовлетворен и жаден за нови предизвикателства. Осемнадесетият рожден ден на дъщеря му бележи границата между живота му на примерен гражданин и човек от престъпния свят. Един инцидент по време на празненството го свързва с Чет Фиоре — млад мъж с неясно занимание и произход, който винаги се справя с всичко.

Праволинейният живот на Блейн е дотук. От една страна, той е жертва на шантаж, но от друга, Чет Фиоре е точно това, което е търсил — човек от организираната престъпност. Взаимоотношенията между двамата силни мъже приемат множество неочаквани обрати в смъртоносния танц на парите и корупцията...

*Посвещавам тази книга
на баща ми,
който винаги ни е обичал и винаги ще ни обича.
На Оскар Розенберг
10.10.1910 — 09.03.1995*

*Най-мощният хазарт в САЩ е почти
незасегнат от организираната престъпност.
Това е пазарът на ценни книжа... Причината е,
че този пазар функционира прекалено добре.*

Томас Шелинг

ПЪРВА ЧАСТ

1.

Джефри Блейн си даде няколко секунди, за да възприеме всичко. Погледът му пробяга бързо от бара вдясно, през масите със златисти покривки на червеникави цветя, а оттам чак до подиума за музикалната група в дъното на помещението. Гостите продължаваха да влизат: мъжете изтръскваха снега от раменете си, жените предпазливо сваляха качулките на дъждобраните от прическите си, момичетата тръснаха великолепните си коси и пръскаха капки по всеки, имал неблагоприятното да се окаже наблизо.

След малко щеше да провери какво става отвън и дали улиците са чисти. Сега искаше да се увери, че тук всичко е наред.

Съдия Борклунд и съпругата му намериха Джесика, поднесоха поздравленията си и я разцелуваха. Тя засия от радост. Най-добрите ѝ приятелки Рене, Ейми и Грейс надничаха иззад красивите ѝ голи рамене с неизменни усмивки и леко отегченото излъчване на свършени и красиви момичета, очакващи началото на празненството. След малко поздравленията щяха да приключат и на почетната гостенка повече нямаше да ѝ се налага да слуша колко е сияйна и колко е великолепно помещението, и как всички абсолютно не могат да повярват, че празненството ѝ е в ресторант като „Стасни“ (като че ли имаше друг ресторант като „Стасни“), и „Осъзнаваш ли какъв късмет имаш?“, и „Говориш глупости, скъпа, тя напълно го заслужава“, и „Баща ти как успя да уреди това място?“.

Оркестърът щеше да започне да свири след няколко минути. Инструментите вече бяха на издигнатия специално за случая подиум близо до кухнята. Но музикантите още ги нямаше. Бяха дошли, бяха наредили инструментите си, след което се бяха оттеглили в кухнята.

Джефри наблюдаваше дъщеря си, която излъчваше самочувствието на човек, който поне за момента е центърът на вселената. Знаеше, че фотографите отвън, които полицията удържаше зад барикади от другата страна на улицата и на които беше позволено само да снимат отдалеч гостите на Джефри Блейн, или на Джесика Блейн, биха дали мило и драго за снимка, на която Джейкъб Кренцес

целува сияйната Джесика, или на Уилард Боринс, който се здрависва с нея, или как тя свежда дългата си ботичелиевска шия, за да чуе какво ѝ прошепва Ицхак Перелман.

Покрай Джефри мина келнер с блюдо задушени гъби — един от най-прехвалените ордьоври на „Стасни“. Джефри се отдръпна от пътя му и тръгна към дъното на помещението. Ед Уоринен го спря, но се задържа при него само колкото да се здрависат и да целуне жена му Телма. Извини се, че не може да им обърне внимание, и каза, че ей сега щял да се върне. Тъкмо им беше обърнал гръб, когато Уилтън Мейзър го хвана за ръката.

— Няма да ти отнемам от времето, сигурно имаш милион неща на главата. Дъщеря ти е прекрасна и всичко е прекрасно.

— Уилтън, ти пък откога разбираш от прекрасни работи? — отвърна Джефри и двамата се засмяха.

Джефри си проби път през кипящата от оживление кухня и тръгна към офиса. Беше казал на музикантите, че иска да говори с тях преди да започнат, и четиримата го чакаха, заели небрежно цялото пространство в офиса на Ерил Стасни с вид на хора, според които мястото им е точно в една спретната кухня. Казваха се Джони Болс, Тед Диди, Бо Джоб и Джейк Огъст. Наричаха се „Фолдинг Рок Зоун“ и Джони Болс, който се представяше като вокалист на групата, имаше татуировка на пенис дълга от лакътя до рамото. На Джефри му се струваше, че не са толкова млади, колкото искат да изглеждат. Предположи, че Джейк Огъст, който твърдеше, че е басистът, е поне на трийсет години, ако не и повече, а и останалите не изглеждаха по-млади. Многообразието от яки бради и мустаци, както и килограмите черен грим, който ги правеше да приличат на малоумни миещи мечки, очевидно имаха за цел да ги приобщят към една доста по-млада възрастова група.

— Нали знаете, че няма усилватели — напомни им Джефри.

— Да — каза Джони Болс.

— Искрах да ви питам за текстовете на песните.

— Какво по-точно?

— Ами... — Джефри се запъна. Чудеше се как да постави въпроса. — Има ли неприлични думи?

— Малко.

— Малко?

— Искате да не употребяваме определени думи ли? Например „путка“? Няма да употребяваме думата „путка“. Разбрахте ли момчета, никакви „путки“.

Останалите се съгласиха и заповтаряха като някаква мантра: „Никакви путки“.

— Нямах точно това предвид — каза Джефри.

Джони Болс вдигна едната си вежда и зачака. С нея се вдигнаха и две халки и една метална сачма.

— По ме вълнува насилието — каза Джефри.

— За или против него сте?

Този път беше ред на Джефри да не отговори.

— Извинявайте, пошегувах се — каза певецът. — Сигурно имате предвид разни работи като „убий свинете“ и „заколи кучката“, такива простотии. Това е рап. Ние не правим рап.

— А какво правите?

— Няма да ви хареса — отвърна Джони Болс съвсем искрено за пръв път от началото на разговора. — Но на децата ще им хареса. Нали това е целта?

— Част от целта.

— Добре. Не искате хората да ви оплюят.

— Точно така.

— Но все пак трябва да е истинско, нали? Защото, ако искате, можем да ви пеем и сватбени маршове. „Нава Нагила“, „Септембър Сонг“. Кое то е отврат. Нали не искате?

— Не искам — съгласи се Джефри. — Трябва да е истинско.

Филис разговаряше с Еверет Лейн, единственият жив пряк наследник както на Джейкъб Лейн, така и на Езра Воган Бентли, отдавна починалите основатели на „Лейн Бентли“, инвестиционната фирма, в която съпругът ѝ беше партньор. Джефри се приближи зад нея и обви талията ѝ с ръка. Еверет Лейн го посрещна с усмивка на тънките устни и каза нещо мило за празненството.

Изнемощелият осемдесет и няколко годишен патриарх се вясваше в офиса само веднъж седмично. Всички знаеха, че не посещава семейните празненства на съдружниците, но той беше тук, все още с палто и с увит в кариран вълнен шал врат. Личният му

прислужник Грегъри, мъж почти на неговата възраст, стоеше безмълвно зад него. Господин Лейн очевидно нямаше намерение да стои на празненството, но това, че поне беше благоволил да се появи, бе нещо като триумф за Джефри. По този начин Еверет Лейн ратифицираше уникалното положение на Джефри във фирмата.

Филис се обърна усмихната към съпруга си в мига, в който усети докосването му. Беше облечена в бледозлатиста копринена рокля, която очертаваше все още идеалната ѝ фигура така, както би го сторила мъжка ръка, лягайки меко върху бедрата и ханша ѝ. Джефри осъзна, че все още е много красива, всъщност най-красивата жена, която познаваше. Тя се притисна в него, не провокиращо, а съвсем леко, колкото да покаже на евентуалните наблюдатели, че бракът на Джефри и Филис Блейн е идеален. Джефри отвърна на усмивката ѝ. Моментите като този, когато тя се усмихваше с идеалната си усмивка и когато идеалното ѝ тяло докосваше неговото, бяха редки, но достатъчни, за да го изваждат от равновесие, когато осъзнаваше, че все още би могъл да бъде влюбен в нея.

— Господин Лейн тъкмо сподели, че намира музиката за учудващо приятна — каза тя.

— Вярно е — каза старецът. — Но защо са се издокарали така?

Джефри се засмя. Филис също се засмя. Двамата се погледнаха, споделяйки взаимната радост от това, че са чули едва ли не най-остроумното нещо в живота си.

Джим Торнтън, който стоеше малко по встрани, вдигна поглед от уискито си и кимна леко към стареца и семейство Блейн. Холдън Мартинс и Тод Уайнбрук погледнаха в същата посока. И тримата бяха партньори в „Лейн Бентли“. Еверет Лейн не беше дошъл на сватбата на Уайнбрук, нито на тази на Торнтън, и то преди почти десет години, когато беше много по-млад и все още изкарваше пълна работна седмица в офиса. Те се спогледаха, явно несигурни как да възприемат факта, че се е появил на рождения ден на дъщерята на Блейн.

— Да си жив и здрав, Джефри — каза най-накрая Уайнбрук и вдигна чашата си.

Торнтън, който насмалко не бе дал воля на завистта си, размисли и се отказа. Щеше да прозвучи неуместно. Успехите на Джефри не се зловидеха на никого. В този човек имаше нещо, което просто те караше да му се радваш.

Или поне така беше редно да се чувстваш.

Клинт Болинг излезе от мъжката тоалетна и се огледа като човек, слязъл от влак. Въздъхна. Празненството носеше всички белези на чиста загуба на време, но сега поне се чувстваше малко по-добре. Главата му бръмчеше, което означаваше, че шибаният рожден ден на някаква абсолютно непозната тийнейджърка може да се окаже съвсем приличен начин за прекарване на вечерта на три хиляди километра от дома.

Беше дошъл още в осем, макар да знаеше, че е глупаво да идва точно в осем само защото Блейн му е казал да дойде в осем. Просто не понасяше хотелски стаи. Неясно защо, но поканата на Блейн го беше накарала да се почувства длъжен да дойде. Ако се наложеше да изкаже предположение, щеше да предположи, че Блейн въздейства по същия начин на повечето хора. Хората искаха да правят това, което Блейн искаше от тях. Този тип беше толкова „искрен“, че човек чак настръхваше. В случая важното беше, че Блейн искаше да стане негов banker. И по всички правила трябваше да му целува задника, а не да го влачи по някакви детски партита.

Какво пък толкова. Ако не беше дошъл, какво щеше да прави? Да забърше някоя сервитьорка от бара, по дяволите. Тук беше по-добре, защото можеше да устои на изкушението. Или ако имаше изкушение, поне щеше да е от по-висока класа.

Първата част от партито прекара в чудене защо просто не е намерил Блейн, не му е стиснал ръката, не му е благодарил за поканата и не си е тръгнал. Сега определено се чувстваше по-добре.

Покрай него притича група от десетина тийнейджърки. Той се огледа за целта им — някоя филмова звезда, рок звезда или нещо такова.

Всички момичета бяха апетитни — тъкмо във възрастта, когато жените изглеждат едновременно невинни и безсрамни, с лъскави фрапантни коси, яркозлатисти или черни като нощта, късо подстригани като на кучета на изложба, отметнати назад, като издухани от внезапен бурен вятър, с очи и устни, обагрени като екзотични насекоми. Можеше да покани някоя на танц.

Момичетата във вечерни рокли бързаха към една доста привлекателна двайсет и няколко годишна дама, чието облекло изобщо не пасваше на обстановката. Беше с кожух от агнешка кожа и дълга селска пола, с каквито жена му се разкарваше у дома в Оклахома. Освен това носеше виненочервени боти и излъчваше онова магическо присъствие, което говореше, че е някоя, определено някоя, с която Клинт Болинг не би имал нищо против да се запознае.

— Май че е Миа Хам — чу женски глас. Името не му говореше нищо. Обърна се и погледна жената въпросително. — Футболистката — обясни тя.

Футболистка ли? Какво толкова се интересуваха тия тийнейджърки от една футболстка? Беше му останал някакъв смътен спомен за някакъв женски футболен отбор, нашумял преди година и повече. „Типично — помисли си. — Блейн вдига телефона и се обажда на някаква непозната футболстка просто защото дъщеря му се интересува от тази игра.“ А може да се беше обадил и на агента й. Футболистите дали имаха агенти? Сигурно. Всички имат агенти. Сигурно й бяха платили, за да дойде.

Все пак възможността не беше за изпускане. Клинт Болинг харесваше атлетични жени, въпреки че го караха да се чувства на толкова години, на колкото беше. Под този кожух от агнешка кожа несъмнено се криеше страхотно стегнато и неуморимо тяло.

Той изпъчи рамене и тръгна към нея, за да се представи. Даваше си сметка, че е неотразим в ботушите си от крокодилска кожа и с вратовръзката си „пичеловка“. Беше се родил и израснал в Оклахома, и продължаваше да живее там, и умираше от кеф, че излъчването на мъжествен каубой му се полага по право. Също като актьор, играещ самия себе си, често се улавяше, че претегля думите и действията си не в зависимост от това какво би казал самият той в дадени обстоятелства, а според това какво би казал или направил Клинт Болинг. И това двойствено съзнание беше част от него, откакто се помнеше. На осемнайсет години го беше отнесъл със себе си в Йейл осем години преди там да постъпи и Джефри Блейн. Но освен че бяха учили в един и същ университет, двамата нямаха почти нищо общо. Болинг беше заминал на изток с почти фанатичната решителност да не позволява на нищо научено там да го промени — обет, който затвърди, когато се озова сред стотици младежи като Джефри Блейн, красиви

руси носители на провинциална гражданска гордост, демонстриращи също толкова твърда решимост да изпълнят даденото още в колежа обещание да променят всичко.

Четири години след като беше дошъл на изток, за да постъпи в Йейл, Болинг се завърна в Оклахома като една много по-лукава версия на младежа, който я беше напуснал. Точно на това се дължеше и напълно неразбираемата му неохота да придава каквато и да била значима роля на обучението си в Айви Лийг от гледна точка на усъвършенстването на уменията, които през следващите две и половина десетилетия му бяха позволили да натрупа невероятно състояние. Не притежаваше нефт, но компанията му притежаваше поне сто патента за най-интересни неща, които можеха да се правят с нефта. Никой, включително Болинг, не знаеше какво представляват всичките тези патенти, но това нямаше значение. Някои бяха в областта на фармацевтиката, докато други бяха за храни, синтезирани буквално от нефтопродукти. Налице беше значителен интерес, който беше повишил рязко стойността на компанията на Клинт Болинг, „Петробол“.

Начинът, по който Болинг се беше сдобил с тези патенти, беше много показателен. Той беше ограбил катедрите по нефтодобив и нефтопреработка на три големи университета в Тексас и Оклахома — предложи огромни дарения в брой, които щастливите университети охотно превърнаха в библиотеки, лаборатории и професорски хонорари. Никой от засегнатите специалисти не беше работил съзнателно за Клинт Болинг или за „Петробол“. Всичките бяха подписвали договорите си с университета, макар и да получаваха заплатите си чрез един или друг от многобройните фондове на Болинг. Но ако бяха прочели фразите с дребни букви в договорите за създаване на тези фондове, щяха да установят, че всички фондации — източници на средствата, са разновидности на „Петробол“ под най-различни имена и че патентите за разработените продукти остават собственост на фондациите, а не на приемниците на щедрите дарения. Никой, освен Болинг, не си беше дал сметка, че един ден подаръците ще бъдат заплатени скъпо и прескъпо. Естествено, след като бяха осъзнали ставащото, университетите бяха изревали на умряло. Но съдилищата бяха подкрепили Болинг, въпреки че не бяха пропуснали при всеки отделен казус да начешат юридическите си езици за толкова

неприятното, но неизбежно решение, което са били принудени да вземат, от една страна, поради категоричното становище на закона, а от друга — поради немарливостта на адвокатите, сключили договорите.

Самият Болинг беше останал все същият безцеремонен и агресивно дружелюбен мъж както винаги, приветлив, но вдъхващ респект, „Здрасти, пич“ и „Не се ебавай с мен“ едновременно. Даваше си сметка, че разполага с огромни предимства в очите на жените, за разлика от тези типове от Ню Йорк. Тъкмо защото не беше един от тях.

Беше дошъл в Ню Йорк, защото търсеше какво да прави с парите си и името на Блейн беше изскачало всеки път, когато беше разпитвал за инвестиционни банкери. Преди да се качи на самолета, беше накарал хората си да изровят информация за него. Бяха започнали от годините му в Йейл и се бяха върнали назад, доколкото им бяха позволили възможностите им. Разследващите не се интересуваха от постиженията на банкера след завършването на Йейл, тъй като те бяха очевидни. Клинт Болинг смяташе, че можеш да познаваш един човек само ако познаваш средата, в която е израснал. Резултатите от проучването до голяма степен се бяха покрили с очакванията му. Джефри Блейн беше умно младо момче от един западащ индустриален град в централен Масачузетс, който с еднакъв успех би могъл да бъде както в Ню Хампшир, така и в Мисисипи, Джорджия или Върмонт. Историята се развиваше по един и същи начин навсякъде. Умното младо момче неизбежно беше единственият син на семейство, чийто произход можеше да се проследи дванайсет поколения назад, но чиито членове не бяха постигнали нищо. Подобни семейства се отнасяха към невзрачното си битие като към пряко следствие от добродетелността си и сърцата им преливаха от нездрава гордост, неомаловажавана ни на йота от факта, че останалият свят отказва да я признае. Тъкмо обратното, тези хора се кичеха с импотентността си като с медал и намираха във високата си нравственост същото упование, което попростите хора черпеха от религията. Рано или късно някой мъж от подобно семейство се женеше за неадекватна жена, която отказваше да се уповава на нравствеността и притежаваше достатъчно амбиция, за да възпита единствения си син във вярата, че му се полага повече. И той отиваше в Йейл или Принстън, или Харвард, или Дартмут, вярвайки само в две неща: че никога няма да се върне и че

действително ще се превърне в онова, което семейството му винаги си е въобразявало, че е.

Клинт Болинг вярваше, че Джефри-Блейновците по целия свят са млади мъже с мисия, амбициозни, но обременени от произхода си. За Болинг те бяха бойци, но такива, на които можеше да се има доверие. Те имаха задължения и призвание и затова бяха програмирали самите себе си да печелят огромните пари, които майките им смятаха, че бащите им е трябвало да имат, но в същото време имаха и принципи. В съзнанието си той ги сравняваше с хората като себе си, хора без принципи и без потекло. А той знаеше, че не може да се доверява на хората като себе си. С годините беше открил, че има хора, които харесва, и хора, на които може да има доверие. И те много рядко бяха едни и същи. Информацията от проучването му даваше основание да постави Блейн във втората категория и това бе причината Клинт Болинг да се намира в Ню Йорк. Готов да се възползва от всички предимства на ситуацията.

Той се приближи към скупчилите се около футболистката момичета. Едно от тях със сигурност беше дъщерята на Блейн. Тъмнорусата в синята рокля, предположи той и изпита внезапен прилив на благодарност към небесата, че няма деца, и най-вече дъщери. Момичешките тела, обвити в златно, синьо и черно, предлагаха изкусителна панорама от млади крака, млади ханшове, млади бюстове.

— Една от вас трябва да е Джесика — провлече той.

— Аз съм — каза Джесика.

Точно както си мислеше. Най-хубавата от цялата компания. Зачуди се дали на всяко момиче му идва редът да е най-хубаво на собствения си рожден ден? Тези деца живееха в хубав свят.

Неспокойният поглед на дъщерята на Блейн така и не срещна неговия, когато ѝ протегна ръка за поздрав и тя я пое. Той се представи и ѝ пожела честит рожден ден.

— Татко е ей там — каза тя и издърпа ръката си от неговата. — Радвам се, че се запознахме.

Той я проследи с поглед, когато тя се затича през ресторанта, като че ли беше по тениска и джинси. Помисли си, че в богатите момичета има нещо вълшебно, след което я изхвърли от съзнанието си.

— Вие сте Миа Хам, нали? — обърна се към младата футболистка.

Тя очевидно се зарадва, че я е познал.

Беше истински късмет, че Чет Фиоре не си тръгваше. Така следенето му се улесняваше значително. С равномерно работещия двигател на колата на двамата мъже дори не им се налагаше да засилват парното докрай. Беше топло, всъщност доста топло. Уоли Шлистър даже нямаше нищо против да отвори прозореца, но подобна възможност се изключваше, тъй като на шофьорското място беше Гогарти, а когато на шофьорското място беше Гогарти, Гогарти контролираше онова, което наричаше параметри на околната среда.

Гогарти винаги беше на шофьорското място. Това беше едно от богатата на по-високия чин, а Шлистър, който нямаше никакъв чин, изобщо нямаше право на възражения.

Следяла Фиоре вече трета нощ и досега не бяха забелязали нищо, което да си струва будуването. Като цяло сляпото и произволно следене обикновено се смяташе за най-лошия детективски прием, и то съвсем основателно. Общо взето си беше чисто разхищение на човешка сила. Разследваха Фиоре вече почти два месеца и все още не разполагаха абсолютно с нищо. Прибягнаха до следенето просто за да има какво да напишат в докладите си.

Шлистър с мъка държеше очите си отворени в разлагащата топлина на колата. Бяха паркирали срещу ресторант „Сепи“ на Елизабет стрийт, в долен Манхатън. Нямаше никакъв Джузепе. Ресторантът се държеше от някой си Арти, но собственикът беше Чет Фиоре, който беше нарекъл ресторанта на името на дядо си и често го използваше за офис. Той не се бъркаше в управлението на заведението. В данъчната си декларация посочваше малък приход от ресторанта, така че нямаше как да му създадат проблеми по този повод.

Единствената разлика между тази нощ и предишните две беше снежната виелица, която добавяше един интересен момент. Ако изчистеха предното стъкло, колата им щеше да се забелязва от пряка и половина. Ако оставеха снега да се трупа като по всички други коли на улицата, нямаше да виждат абсолютно нищо.

Шлистър повдигна този гамбит в разговора. От време на време беше добре да говорят за нещо. Гогарти контрира с предложението да се оставят на течението. Заяви, че вижда чудесно входа на ресторанта и през снега.

Шлистър сви рамене и се отказа да държи очите си отворени. И без това нямаше никакъв смисъл.

Хлое Адамс Тод прегърна Филис Блейн като родна сестра. Филис я целуна, като че ли не се бяха виждали от години.

— Изпаднах в тотална паника — изхленчи с пискливия си глас Хлое. Беше на трийсет и пет години и говореше като тийнейджърка. — Имам предвид, ако не ме вземе, кой ще ми направи косата? Той е единственият мъж, който въобще ми е докосвал косата, откакто съм станала на шестнайсет.

Филис се засмя пресилено.

— Е, гледам, че резултатът е добър. Изглеждаш страхотно. Сериозно. — Каза го и се опита да се измъкне.

Имаше хора, с които трябваше да говори. И трябваше да напомни още веднъж на сервитьорите за виното, защото повечето приятели на Джесика вече бяха пристигнали. Докато крачеше през трапезарията, погледът ѝ обхождаше хилядите цветя, истински цветен парад, доминиран от горди нарциси, жълти с оранжево по средата, дъги от лалета, склонили глави като за поклон пред самата Филис Блейн, и дискретни букети от диви цветя, придаващи на вечерта цялостно настроение. Още когато беше възникнал въпросът за цветната аранжировка, Филис беше споделила, че намира дивите цветя за най-подходящи за рождения ден на една млада жена.

Но Хлое Тод не възнамеряваше да я оставя на мира. Тя направи няколко крачки и се озова точно пред Филис.

— Като се обадох, не повярвах на ушите си — продължи тя. — Момичето каза, че нямал никакви часове. Как така никакви? Ама моля ти се! Помислих си, че не е Ейдриън, а някоя нова, дете не знае коя съм. Само че беше Ейдриън. Представяш ли си?

Филис напредваше между масите, Хлое продължаваше да върви до нея. Филис спря до една маса и оправи букета.

— Казвам ѝ, че искам да говоря лично с него, а тя ми вика: „Така ли, госпожо Тод?“, като че ли аз съм тази, дето създава проблеми. И аз ѝ викам: „Да, така. И то веднага, ако си знаеш интереса“. Тя се стресна, е, не знам дали се стресна, но поне така звучеше. След това се обажда той и ми вика „Хлое, знаеш, че те обичам и ще направя за теб каквото мога“, а аз му викам, че не мога да отида на партито на Блейнови като разплетена кошница. А той ми вика: „Е, това е проблем, защото всички са заети и за целия ден нямаме нито една свободна минутка — наистина не те лъжа — нито една минутка“. Нали го знаеш как говори.

Филис се обърна към един сервитьор.

— Едуардо, обеща да държиш под око виното.

Беше твърдо решена да не позволява никакъв алкохол на децата. На седемнайсетия рожден ден на Джесика учудващо голям брой от приятелите ѝ бяха успели да се напият. Това просто нямаше да се повтори.

— Да, госпожо Блейн — бодро отвърна Едуардо. Преди събитието персоналът беше получил наставления, достатъчни за цял футболен отбор за цял сезон.

Филис продължи напред. Дегустира един от ордьоврите със скариди и авокадо и потърси с поглед Ерил Стасни. Кимна му одобрително. Той ѝ отвърна със сдържано кимване. Всъщност той не се нуждаеше от ничие одобрение, освен от собственото си.

През цялото това време Хлое продължаваше да мели:

— И той ми предложи да отида в четвъртък. *Четвъртък!* И какво като отида в четвъртък? Да си държа главата в хладилника ли?

— Е, нали накрая те е взел — каза Филис.

Беше я взел, защото Филис лично се беше обадила на Кенет и му беше казала: „Моля те, вземи тази жена преди да ме е вкарала в лудницата!“.

Филис спря при монсеньор Фенеси, непоносимо надутият епископ, с който участваха заедно в борда на няколко благотворителни организации.

— Монсеньор — каза тя, — познавате ли се с Хлое Тод?

Измъкна се, докато монсеньорът друсаше ръката на Хлое. Може би пък щеше да се заинтригува от сагата ѝ.

Според официалната версия Ерил Стасни беше парижки чех, работил пет години като пръв помощник на Ален Сендеранс в „Арчистрат“. Стасни определено беше чех и определено познаваше Париж като петте си пръста. Но чак пък „Арчистрат“? Чак пък Сендеранс? Трима известни кулинарни критици бяха споделили в пресата тези си съмнения. Никой от честите посетители на най-добрите парижки ресторанти не си спомняше да го е виждал там. И никъде другаде, всъщност. Един ден през 1994 той просто се беше появил в Ню Йорк и беше възвестил присъствието си.

Половин година след това отвори ресторант „Стасни“ на двата етажа на кафявата каменна къща на Източна четиридесета между Трето авеню и „Лексингтън“, доста добро място за ресторант, чиято слава трябваше да се разнесе бързо. Това, че Стасни може и да не беше онзи, за когото се представяше, нямаше никакво значение. Каймакът на ресторантския бизнес оперираше с повече лъжи на изречена дума, отколкото всеки друг бизнес по света. Единствено важните фактори бяха чарът и талантът, и дори чарът нямаше кой знае какво значение. Достатъчният талант предполагаше чар. Стасни се държеше грубо практически с всички без изключение, но когато мълвата за таланта му се разнесе, още преди първите бляскави отзиви, грубиянството му се превърна във важна и дори основна част от привлекателността на ресторанта. Както и духът на загадъчност, витаещ около всичко свързано с този човек и заведението му.

Най-голямата мистерия беше получаването на запазена маса. Секретарките на някои от най-влиятелните хора в Ню Йорк, включително политици, шефове на полицейски управления, финансисти и собственици на първодивизионни отбори по бейзбол, футбол, баскетбол и хокей, се обаждаха за резервации и им се казваше, че места ще има след шест, седем, осем седмици. Други се обаждаха в „Стасни“ следобеда и вечеряха същата вечер. За мнозина този демонстративен подбор беше плод на капризи, или поне беше такъв за онези, които не го смятаха за откровено възмутителен.

Джефри Блейн беше първият, който беше резервирал целия ресторант за цяла вечер. „Льо Сирк“ беше виждал разточителни частни партита, „Лютес“, дори в дните на най-голямата си слава, също се бе

поддавал на това изкушение. Но „Стасни“? Никога. И понеже досега не се беше случвало, никой не предполагаше, че е възможно.

Всичко започна с едно случайно хрумване на Джесика. Седемнайсетият ѝ рожден ден беше отпразнуван в „Йейл Клуб“ със суши и пържоли, задушени гъби и захарен памук и атракции в панаирджийски стил в трите читални на първия етаж, където децата можеха да се забавляват с хвърляне на пръстени по пластмасови жаби, мятане на топки по чаши с мляко и целене на балони със стрелички от дартс. В залата на втория етаж „Смашинг Пъмпкинс“ произвеждаха звуци, които „Йейл Клуб“ чуваше за пръв път. Списание „Пийпъл“ посвети на партито три страници със снимки, а „Поуст“ го отрази на шеста страница, където снимките на тийнейджъри с чаши шампанско в ръце бяха придружени от сатиричните коментари на Ноел Гарвър, който тръбеше, че духът на осемдесетте не само е жив, но се чувства прекрасно в Ийст Сайд, Манхатън.

Партито беше повече от успех. Беше триумф. Децата го харесаха и го обсъждаха месеци наред. Купоните отпреди две-три години за шестнайсетите и седемнайсети рождени дни на по-големите братя и сестри на приятелките на Джесика, изглеждали така великолепно тогава, изведнъж се оказаха второкачествени, защото този на Джесика беше установил нов стандарт. Въпреки невъобразимите разходи през последвалите месеци никой не успя да засенчи партито на Джесика. В крайна сметка оригиналността не се купува с пари. Копията са си копия.

Но Джефри Блейн можеше да мине и с по-малко публичност. Осемдесетте изобщо не бяха живи и в добро самочувствие. Хедонизмът не беше част от репутацията му и никога нямаше да бъде. Гордееше се, че е чувствителен и социално отговорен човек. Вярно, имаше пари и съвсем естествено искаше да харчи част от тях за единственото си дете. И кой родител не би искал? Но не беше екстравагантен в нито един смисъл на думата. Въпреки че така и не запозна Филис и Джесика с коментарите в пресата за партито, те го бяха засегнали по начин, който не можеше да си обясни докрай. Освен всичко друго скандалът беше станал причина за уволнението на един възрастен барман, който работеше в Клуба още от Корейската война. И така, докато сезоните се изнизваха един след друг и осемнайсетият рожден ден на Джесика се задаваше на хоризонта, Джефри се

тревожеше как да го отпразнува, без да я разочарова и без да се изложи на допълнителни критики.

И тогава, на една вечеря в „Стасни“, Джесика вдигна поглед от десерта си и каза: „А защо да не направим партито тук?“.

Впоследствие спомена, че се била пошегувала, но Джефри погледна Филис, която в същия момент погледна към него, и решението беше взето. Идеята беше чудесна и причините бяха повече, отколкото би се сетила Джесика. „Стасни“ дължеше репутацията си точно толкова на храната, колкото и на дискретността. Всеки сенатор, тенор или полицейски началник можеше да доведе любовницата си в „Стасни“, без да се притеснява, че на излизане папараците ще го посрещнат на тротоара.

Още на следващата сутрин, часове преди началото на работното време, Джефри Блейн звънна на вратата на ресторанта. Един сервитьор по тениска и наметнато сако му отвори и го настани в празната трапезария. Донесоха му кафе. След минути се появи и самият Ерил Стасни с усмивка и ухание на дискретен одеколон. Когато Джефри му сподели идеята си, той не я прие радушно. Не му трябвали нито панаири, нито „Смашинг Пъмпкинс“. Заяви високомерно, че нямало на света пари, които да го накарат да превърне ресторанта в цирк, стана от масата и влезе в кухнята.

Джефри го последва.

— Добре — каза. — Какво предлагате?

Когато искаше някой да направи нещо, Джефри винаги задаваше въпроси. Никога не издаваше заповеди. Хората отговаряха на въпросите му и изричаха на глас онова, което се очакваше да направят. Но Стасни не се хвана на въдицата и само изгледа Джефри, сякаш беше хлебарка, попаднала в ризотото. Клиентите не влизаха в кухнята на Ерил Стасни. Никога. При никакви обстоятелства. Нито вечер, когато работеше под пълна пара, нито сутрин, когато утринната ѝ летаргия се нарушаваше само от двама начумерени младежи, разтоварващи зеленчуците от щайгите.

— Няма да го позволя — каза Стасни.

Това очевидно беше краят на разговора. На път за вкъщи Джефри се обади на Филис, за да ѝ каже, че със „Стасни“ няма да стане нищо.

Но не беше така. Същия следобед Стасни се обади на Джефри в офиса. Не каза защо е променил мнението си, но вече беше склонен да

обсъди идеята.

— Имам въпрос към вас, мосю Блейн — каза със странния си неопределим акцент. — Младата дама става на осемнайсет години. Защо трябва да празнува като дивачка?

Преговорите започнаха същия следобед и продължиха през есента и през зимата. Само за промяната на възгледите на Стасни относно музиката отидоха три месеца, и компромисният вариант беше: никакви усилватели и никакви микрофони.

— Ънпльгд^[1] — одобри ентузиазирано Джесика за изненада на баща си.

— Не, не — каза Стасни. — Никакъв плуг, никакъв шум, никакви машини.

— Да, точно така — произнесе съвсем отчетливо Джесика, за да преодолее езиковата бариера. — Ънпльгд. Никакви плугове. Никакви машини.

Месец преди партито за доуточняване бяха останали само няколко подробности. Вечерята нямаше да се поднесе по обичайния начин. Гостите на Джесика щяха да си поръчват от менюто. Но тъй като менюто се променяше всеки ден в зависимост от прищевките на Стасни и цените на пазара, Джесика искаше да е сигурна, че ще се сервират поне някои от любимите ѝ ястия. Палачинки с омар. Гъби, задушени в бира. Задушено телешко с копър и лимон. И най-вече бланширани череша и ягоди в бял шоколадов мус с портокалова глазура. Джефри и Филип настояха Джесика да присъства на всички преговори. В края на краищата тя ставаше на осемнайсет. Беше време да се научи да носи отговорност.

Филип направи резервация за ресторанта и накара Джесика да дойде и да отмени плановете си за уикенда с приятели на Лонг Айланд. Когато пристигнаха, ги настана самият Стасни, повика келнера с пръст и се наведе към ухото на Джефри.

— Питиетата ви ще дойдат всеки момент, моншер Блейн — каза той.

Тъмнокосият, тъмноок и облечен в тъмно сервитьор се материализира на секундата с питиетата, които още не бяха поръчали: ирландско уиски „Бушмил“ с лед за Джефри, студено шардоне за Филип и диетична кола за Джесика. Не им дадоха менюта. Стасни заяви:

— Стасни ще ви поръча. — И повдигна вежди, с което превърна твърдението във въпрос.

— С удоволствие — отвърна Джефри.

Стасни се поклони и се оттегли.

Джесика попита:

— Тоя куку ли е?

— Много приятен човек — поправи я майка ѝ. — И освен това много сговорчив.

— Сигурна съм, че татко му е платил цяло състояние — каза Джесика.

— Значи можеш да проявиш малко благодарност.

— Към господин Стасни ли?

— И към баща си.

Джефри раздразнено извърна поглед. Струваше му се, че напоследък Филис все по-често се заяжда безпричинно с Джесика. Джесика не се разсипваше от благодарности, но определено оценяваше нещата, които ѝ доставяха удоволствие. Повечето момичета от нейната среда нямаха и представа колко всъщност са привилегирани, но Джесика изобщо не беше такава. Знаеше, че е имала късмет, и дори го казваше от време на време.

— Тя проявява благодарност — каза той студено, без да поглежда съпругата си.

Филис вдигна чашата си с вино и огледа помещението над ръба ѝ. Не обичаше да я поправят, особено когато ставаше въпрос за Джесика. Беше убедена, че Джефри я защитава прекалено често и затова е толкова разглезена. Понякога ѝ се струваше, че с него сякаш имат две различни дъщери.

Стасни дойде при тях, когато им сервираха салатите. Джесика остави думата на майка си и до пристигането на супата проектоменюто беше уточнено окончателно.

Джесика, Ейми, Грейс и Рене кръстосваха трапезарията неудържими като прилив и непредсказуеми като езерни вълни, движени безспир от нуждата да говорят с това момче или с онова момиче, да споделят някоя шега, слух или история. Джефри неотлъчно следеше дъщеря си. Чу я да казва на някаква позната на Филис, че

всичко е толкова прекрасно, наистина, просто прекрасно, и топлината на усмивката ѝ достигна до него. Единственото, което искаше, беше неговото момиче да е щастливо.

Е, тя беше щастлива. Сияйно щастлива. Нямаше какво повече да иска. И все пак, докато я наблюдаваше, по гърба му премина някаква смътна тревожна тръпка. Човек усеща кога има всичко и кога е в пълна безопасност. Джефри Блейн изпита това чувство за миг, но то беше в кръвта. И нищо лошо. Как беше — „Посягай към...“^[2] и т.н. и т.н. Както и друг път в подобни моменти, си каза, че ако не спира, то е защото дори при целия този успех, с всичките му публични символи и белези, в този живот може да се свършат още много неща. Отказа се да разсъждава на тази тема, защото знаеше, че не може да каже още на какво е способен, освен на всичко, което вече беше постигнал, но в по-големи мащаби.

Понякога, не много често, но по-често, отколкото му се искаше, тази перспектива го докарваше до вцепенение.

Навън снегът се вихреше като в разклатена кристална топка. Четирима чистачи в зимни униформи разчистваха тротоара с големи квадратни лопати. Пред малкото разчищено място, зад него, от другата страна на улицата и по улицата снегът се трупаше неумолимо и вече достигаше десетина сантиметра. Но почистващият батальон не позволяваше на нито една снежинка да се задържи пред „Стасни“. Откъм ъгъла с „Лексингтън“ се зададоха два снегорина един до друг. Джефри пое дълбоко въздух и слезе на тротоара — наслаждаваше се на снега по лицето и косата си. В този момент отвътре изхвърча един явно изпратен със спешна заповед сервитьор с чадър, натисна бутона и го разпъна над главата му с експлозия от щракане на пружини и спици. Джефри се сепна и рязко се извърна към младежа. Не беше искал чадър и се канеше да го отпрати. Но нямаше да постигне нищо. Щяха да го върнат.

— Благодаря — каза Джефри и се примири, че този човек ще виси загрижено над главата му. Прекоси улицата, за да отдаде дължимата куртоазия на репортерите и фотографите зад полицейските ограждения, издигнати на прилично разстояние от входа на ресторанта.

— Вижте — каза и обходи лицата им с поглед, сякаш му бяха приятели, — нека да спазваме реда. Полицаяте ми казаха, че не искат

струпвания на хора пред ресторанта, още повече в това време. По-късно ще гледам да се погрижа да получа някакви снимки.

Никой не му повярва, но всичко беше наред, защото той и не очакваше да му повярват. Репортерите знаеха, че стоят от другата страна на улицата, защото Джефри Блейн е пожелал така. Но това беше стилът на Блейн. Постигаше каквото пожелае, но по лицеприятен начин.

— Добре — има нетактичността да измърмори достатъчно високо един фотограф.

Джефри отиде право при него.

— Вижте какво, това е само един рожден ден.

Репортерите се засмяха дружно.

— Да бе, да — обади се Ноел Гарвър. — Само че купонът не е какъв да е. А купонът на купоните. Нали това е идеята?

Ноел Гарвър беше изключително странен тип, отчаян алкохолик, бивш актьор, бивш писател и бивш журналист, краят на чиито многобройни кариери беше дошъл преди няколко години, когато като по чудо се беше отдал на усъвършенстване в областта на крънкането на покани за светски събития в качеството си на водещ на светската рубрика в „Поуст“. Когато беше твърде пиян, за да пише, а това означаваше през повечето време, колоната се запълваше с извадки от пресата, подбирани от един двайсет и две годишен възпитаник на Принстън, който представляваше целият екип на Гарвър. Но когато успяваше да напише нещо, това бяха убийствено саркастични коментари за светските събития, на които въпреки всичко продължаваха да го канят. Тайната му, ако изобщо можеше да се нарече такава, беше в уменията му да насочва злостните си забележки винаги към съпрузите, които плащаха за светската проява, докато коментарите му по адрес на домакинята бяха неизменно добронамерени и дори ласкави. Никога не се напиваше дотолкова, че да не помни коя с какво е била облечена или коя за колко време е изчезнала и с чий съпруг. Именно Ноел Гарвър беше написал пасквила за седемнайсетия рожден ден на Джесика, в която сравняваше баща ѝ с Иван Боески^[3].

Джефри, разбира се, знаеше. И не го интересуваше.

— Най-обикновен купон, Ноел — отвърна му любезно.

Очите му също не издадоха неприязънта, която хранеше към този човек.

Джесика искаше да остане сама поне за минутка. Стоеше в единия край на помещението и погледът ѝ блуждаеше, изпълнен с розови мисли за Еди Винченцо. Той имаше най-прекрасните черни очи на света.

Беше влюбена в Еди Винченцо, а родителите ѝ дори не знаеха за неговото съществуване. Но тази вечер щяха да узнаят. Мисълта я накара да потръпне сладостно.

[1] Изпълнение на живо с минимално количество озвучителна техника. — Б.пр. ↑

[2] „Посягай към недосегаемото“ — афоризъм на Галилео Галилей. — Б.пр. ↑

[3] Брокер от Уолстрийт, предизвикал един от най-големите борсови скандали в САЩ. Наричателно за безчестие, разгул и липса на морал. — Б.пр. ↑

2.

Шарън Лам псуваше наум като хамалин. Тя не беше никакъв си клюкарски хроникьор като пияницата до нея. Беше скапан, шибан журналист. Беше *уважаван* журналист. Още не беше печелила „Пулицър“ или нещо подобно, но от сигурен източник беше разбрала, че е много възможно да я номинират. И какво правеше тук, по дяволите, на рождения ден на някаква малка кучка, дъщеря на дърта кучка и арогантно копеле с достатъчно пари и връзки, за да наеме целия „Стасни“ за цяла вечер? „Малката путка се появи в синя копринена рокля, демонстрираща изключително впечатляващ и изключително скъп чифт цици.“ Какво ще кажете за това заглавие? О, не ви харесва? Кажете ми тогава, вашта кожа, как се отразява рожден ден? Да не би да трябва да се правя, че е новина? И как по-точно?

За миг се изкуши от идеята да си вземе такси, да отиде в офиса и да забие ножа за писма между плешките на Хърб Адкин, малоумния пъпчив редактор, който ѝ беше натресъл тая простотия с някакви жалки оправдания. Тя дори не работеше за него. Беше в отдела за Уолстрийт, откъдето мръсният подлец, за когото не можеше да мисли, без да ѝ се доще да крещи, се беше съгласил да я заеме на този кретен Адкин, който наистина си вярваше, че като изпраца финансов репортер да отразява някакъв рожден ден, материалът ще отразява интересно *гледище*.

С годините Шарън Лам беше установила, че редакторите, които използват думата „гледище“, са си объркали професията. Такива като тях трябваше да работят в телевизията.

Пияницата до нея беше Ноел Гарвър, който се мислеше за И. Ф. Стоун, а Източна Четирийсет и седма — за залива Тонкин. Всъщност на него не му пукаше от снега, защото се кълнеше, обещаваше, *гарантираше* — точно тази дума беше използвал, *гарантираше* — че ще влезе вътре преди края на партито и че ще вземе и Шарън, ако слуша.

Много се изкушаваше да му каже, че е гъз, и то спиртосан гъз, и че въобще не я е грижа дали ще е вън, или вътре. За жалост не можеше

да му го каже, защото беше тук, а ако имаше нещо по-лошо от това да си тук, то беше да си тук против волята си. По-скоро щеше да умре от измръзване, отколкото да издаде на господин Ноел Гарвър от „Ню Йорк Поуст“ или на който и да е друг, че са я пратили на лов за клюки като някоя двайсетгодишна стажантка.

— Охо, я виж какво си имам — изграчи радостно Гарвър и развинти капачката на плоската метална бутилка, която държеше във вътрешния си джоб. Върху нея бяха гравирани изящни инициали „НФГ“.

— „Никаква файда от Гарвър“ ли? — попита Шарън, когато ѝ предложи плоската.

Той се ухили и разкри редица дребни зъби. „Като пилешки“ — помисли тя, макар да знаеше много добре, че пилетата нямат зъби, но така или иначе сравнението я развесели.

— А, родителите ми сигурно са имали предвид точно това — каза той, — но второто ми име е Фредерик.

Шарън обърна поглед в посоката, където гледаше той. Четирима младежи вървяха по улицата. Походките им бяха наперени. Не бяха обикновени младежи, въпреки че на пръв поглед не можеше да се каже кое им е необикновеното. Може би начинът, по който стъпваха, като господари на улицата, сякаш всеки друг минавач — такива липсваха, но това нямаше никакво значение — трябваше да им направи път. Гангстерчетата ходеха така, но те не притежаваха осезаемата целеустременост, която излъчваха тези младежи. Бяха с костюми и очевидно се чувстваха удобно в тях. Не ученически костюми. Лъскави и зализани като мокрите им от снега коси. Водачът им забеляза Шарън преди да се усмихне наум на наблюдението си, беше удивително привлекателен младеж с черна коса, черни очи и подчертано волева брадичка.

Без да откъсва поглед от хипнотизиращите му очи, Шарън за момент се зачуди къде отиват и дали не може да отиде с тях. Сто процента не се бяха запътили към рождения ден на някаква малка богаташка. Приличаха на хора, които умеят да си прекарват добре.

Четиримата младежи направиха завой като добре обучени войници и спряха пред вратата на „Стасни“.

Сигурно беше някаква грешка. Трябваше да е някаква грешка.

Тя погледна Гарвър. Той само сви рамене и се ухили с пилешките си зъби.

Илейн Лестър от три години ходеше с Гил Геринджър. Бяха се запознали в спортната зала. Той беше трийсет и осем годишен, професор по литература в университета на Колумбия, и пишеше роман. Откъсите, които ѝ беше дал да прочете, я бяха впечатлили. Беше интелигентен, с убийствено саркастично чувство за хумор. И двамата уважаваха чувствата и кариерата на другия. Сексуалният им живот беше активен и вълнуващ. Проблемът беше в това, че не бяха влюбени един в друг, но това едва ли можеше да се нарече проблем.

Колегите ѝ мъже изпаднаха в шок, когато обявата за годеща излезе в неделния „Таймс“. Гилбърт Геринджър произлизаше от богато семейство от Катона и обявата беше идея на майка му. Никой в службата не си представяше, че тяхната Дама Дракон може да се обвърже сериозно с някой мъж — и изобщо да се занимава с мъже, въпреки че неведнъж бяха подмятали, че точно това ѝ трябва. Те си представяха, че личният ѝ живот се състои от четене на съдебни дела за домашно. Всъщност тя беше красива, висока и стройна, с малък бюст и страхотни бедра. Всички признаваха с половин уста тези ѝ хубави и дори прекрасни качества, но какъв беше смисълът да има такъв страхотен задник, когато непрекъснато беше толкова ужасно *сериозна*?

Когато онзи понеделник след обявата беше отишла на работа, беше намерила на бюрото си вестник „Таймс“, отворен на светската страница. Само след секунда в кабинета ѝ нахлуха петима-шестима млади прокурори. Тя прие шеговитите им подмятания подобаващо.

— Значи през цялото време сте ме мислели за недоебана? — точно така им каза.

Всички се засмяха, тя също. Ако Илейн Лестър се беше смяла през последните три години, това не се беше случвало в нейния кабинет.

Това беше в понеделник, преди четири дни. А сега, в петък вечер, валеше великолепен февруарски сняг. Илейн си облече палтото и излезе на балкона на апартамента на Гил на Клермон авеню. Апартаментът беше ъглов и балконът гледаше към реката. Вилицата

беше жестока и гробницата на Грант вляво почти не се виждаше. Отвъд магистралата снегът изчезваше в по-черните от всякога води на река Хъдсън. На отсрещния бряг не се различаваха никакви светлини. Гил излезе при нея и двамата постояха така, без да говорят, наслаждавайки се на снега. Тогава тя каза:

— Не съм убедена, че си струва, Гил.

Гил дори не я попита какво има предвид.

— И аз не съм — каза той.

И двамата изпитаха облекчение, че всичко е свършило. Погледаха още малко снега, прибраха се, правиха секс, след което Илейн стана от леглото, облече се и се прибра в апартамента си в Челси.

Реши да си прибере нещата от неговия апартамент в понеделник, когато той имаше лекции.

Еди Винченцо беше извадил поканата си още преди метрдотелът да се приближи с напрегнат поглед и забързана походка. Беше готов за конфронтация. Той протегна ръка за поканата. Но само я погледна, когато Еди му я подаде. Погледът му изучаваше полиестерния костюм на Еди, зализаната му коса и тримата му приятели в същото облекло.

— Съжалявам, това ми е най-хубавият костюм — усмихна се любезно Еди. — Аз съм приятел на Джесика.

Метрдотелът му върна изкуствената усмивка. Беше англичанин. Казваше се Франклин и не обичаше да се кара с хората.

— Ти не си училищен директор — беше му обяснил Стасни. — Ти си домакин. Ако някой трябва да е училищният директор, това съм аз.

— Бихте ли изчакали за момент? — попита Франклин.

— Няма проблем — ухили се Еди. — Това ви е работата.

Когато Франклин се обърна, Еди каза:

— Още нещо. — В гласа му имаше нотка, която наведе Франклин на предположението, че няма да е доволен да чуе това нещо.

Франклин не беше чувал подобен тон от детството си в източен Лондон. Такива нищо не означаващи фрази използваша яките момчета с белезите по лицата, когато се опиташ да се отдалечиш от тях. И като се обърнеш, получаваш един десен прав във физиономията. Не че

Франклин очакваше някой да го халоса с десен прав тук в Америка, в „Стасни“, на рожден ден. Все пак предизвикателството в гласа на младежа беше очевидно, уверено и арогантно. Франклин се обърна с предчувствието, че няма да му се случи нищо хубаво.

— Да?

— На ваше място не бих проверявал при родителите й — отвърна младежът. — Бих попитал направо Джесика.

— Имам нареждане да проверявам всички, тъ...

— Съмнителни случаи? — довърши вместо него Еди.

Франклин не успя да сдържи усмивката си. Напоследък не се срещаха много такива младежи. Самият Франклин имаше син на възрастта на този младеж и той никога не би осъзнал, че е съмнителен случай. Нямаше как да не се впечатли от прямотата на младежа.

— Да, смятам да попитам господин и госпожа Блейн — каза хладно, без да издава възхищението си.

— И те ще ви кажат, че не сме поканени — отвърна Еди и посочи приятелите си. — И че има някаква грешка. Точно това ще ви кажат.

— Тогава е съвсем логично да попитам тъкмо тях, нали?

— И тогава аз ще трябва да им кажа, че не е станала грешка и че трябва да попитат дъщеря си. Разбирате ли какво имам предвид?

Франклин разбираше. Естествено, че разбираше. Франклин не беше глупак. В американските семейства като Блейнови децата бяха мания и разполагаха със странна власт, точно като богаташките къщи, които оформяха характера на притежателя си, вместо да е обратното. Кое то си беше само друг начин да се каже, че една тийнейджърка, чийто рожден ден струва седемдесет и пет хиляди долара, може да прави каквото си иска. Връзките с опасни младежи не се изключваха, защото нищо не се изключваше.

Дъщерята на Блейн вече се приближаваше към Франклин, Еди и тримата му приятели като видение, изтъкано от руса коса, бледа кожа, бледорозови устни и много бледосиня коприна. Тя целуна младежа по устните и каза:

— Вече мислех, че няма да дойдеш.

Франклин се отдръпна и пусна момчетата тъкмо когато оркестърът започна с оглушително соло на барабани.

Филис и Джефри не видяха нищо. Всъщност те почти не излизаха от частта на трапезарията, определена за възрастните гости.

Смятаха да обиколят помещението на „младите“ точно преди вечерята, която трябваше да се сервира малко преди десет. Щяха да пообщуват малко с приятелите на дъщеря си, да ги поздравят възможно най-любезно, да им пожелаят приятно прекарване и да приемат благодарностите им. Еди Винченцо и приятелите му влязоха в ресторанта малко след девет, което означаваше, че Филис и Джефри още близо час нямаше да имат понятие, че става нещо нередно.

Когато ги видя, Филис зяпна. Тя разговаряше с Карли Уестъргард, която беше от футболния отбор на Джесика и беше спечелила спортна стипендия за „Уеслиън“. Беше ниска и набита девойка, която повече приличаше на момче, но все пак умееше да се възползва от придобитата на игрището популярност. Родът ѝ произхождаше от Холандия, както и Рузвелтови, с които дядовците и прадедовците на Карли бяха излизали на пикници в провинцията. Филис тъкмо ѝ честитеше стипендията, която естествено щеше да бъде върната на колежа, когато забеляза тримата италианци в края на дансинга.

— Извини ме — прекъсна тя по средата на изречението. — Ще поговорим по-късно.

И побърза да намери съпруга си. Откри го потънал в оживен разговор с Лонгли Милсап, колежанин, който през есента заминаваше да учи в Харвард.

— Джефри — прекъсна ги с нетърпящ възражение тон.

Не каза нищо друго, но когато се обърна, за да погледне младежите, погледат на Джефри проследи нейния.

— Моля те, провери кои са тези.

В ръцете на Ейми Ледлоу, Грейс Тъни и Рене Голдшмит, най-добрите приятелки на Джесика, имаше чаши с питиета, а момчетата ги бяха наобиколили като овчарски кучета стадо.

Джефри се запъти към групичката, пробивайки си път като забързан купувач по Пето авеню. Когато стигна до тях, чашите бяха в ръцете на младежите. Джефри кимна на момичетата, но се обърна към най-близкото момче, ниско и набито, поне двайсетгодишно, ако не и доста повече.

— Аз съм господин Блейн — каза. — Но не ви познавам.

— Ние сме приятели на Еди — отвърна младежът.

— Еди?

Изад гърба му се чу гласът на Джесика.

— Татко, запознай се, ако обичаш, с Еди Винченцо.

В това „ако обичаш“ имаше властническа нотка, с която Джефри, а и всеки друг баща, едва ли би се справил в разгара на рождения ден на дъщеря си. Момчето изглеждаше доста добре, което беше още по-лошо, по онзи арогантен начин, присъщ единствено на уверените в сексуалната си неустойчивост мъже. На Джефри му се щеше да вярва, че дъщеря му не е податлива на този тип чар. Но тя явно беше. Зачуди се доколко добре познава собственото си дете.

Ръката ѝ беше обгърнала кръста на младия мъж.

— Чудесно парти, господин Блейн. Радвам се да се запозная с вас — каза въпросният Еди и протегна ръка.

Джефри се ръкува с него, но се обърна към дъщеря си.

— Да не съм забравил нещо? Не си спомням името му в списъка на поканените.

— Той беше в моя списък — каза Джесика. — Не помниш ли, че мама каза, че мога...

Джефри си спомни и махна с ръка, за да прекъсне обясненията ѝ. Беше помолила за разрешение да изпрати няколко покани на свои лични гости. Нито на Филис, нито на Джефри им беше станало ясно защо. Всичките ѝ приятелки и приятели, както и гаджетата им, вече бяха в списъка.

Джефри се почувства едва ли не предаден. В семейството, което се гордееше, че няма тайни, се беше появила тайна. Дъщеря му имаше приятели, за които не знаеше нито той, нито майка ѝ. Изпита желание да ѝ каже нещо остро, нещо, с което да ѝ покаже, че не бива да си играе с доверието им.

— И тези младежи ли са от твоя списък? — Тонът му беше недвусмислен.

Трите момчета пиеха питиетата си, сякаш изобщо не ставаше дума за тях. Джефри се успокои донякъде, макар и не особено, от факта, че младият мъж с Джесика, този, когото му представи като Еди, не пие.

— Точно така — отвърна Джесика с хладния и отчетлив тон, с който неизменно посрещаше неодобрението на родителите си. — Те са приятели на Еди, а Джордж е гадже на Ейми.

Джефри нямаше представа кой от тримата е Джордж. И не беше нито моментът, нито мястото да се разправя.

— Няма да им искам личните карти — каза той. — С питиетата в ръцете им, ще предположа, че имат двайсет и една години.

— Имаме — обади се едно от момчетата, въпреки че никой не го питаше.

— Добре — отвърна Джефри. — Само че не искам да делите алкохола с приятелките на Джесика. Не искам партито да свърши зле.

Нямаше с какво друго да ги сплаши. Младежите не казаха нищо. Джефри прие мълчанието за отговор и изчака няколко секунди. След това им пожела приятно прекарване и се отдалечи. Веднага щом им обърна гръб, дочу трескавия шепот на Рене, Ейми и Грейс, които разпитваха тревожно Джесика. „Какво става? Ти какво му каза? Моят баща щеше да вдигне страхотен джангър.“

Той се усмихна наум и се отпрати към Филис, доволен от начина, по който се беше справил със ситуацията, изразявайки мнението си, без да вдига *страхотен джангър*.

— Приятели на Джесика — каза на жена си.

— Какви приятели? Те пият.

— Над двайсет и една са. Ако не и повече.

— Повече?!

— Изглеждат по-големи.

— За бога, Джефри, тя е на осемнайсет години!

— Те са приятели на Джесика — повтори той. — Мисля, че не е тази вечер моментът да се задълбаваме.

В десет без няколко минути Ерил Стасни излезе от кухнята, за да огледа трапезарията и кохортата от сервитьори покрай стената до кухнята — преглед на войската преди началото на битката. Джесика и Еди Винченцо по една случайност се оказаха наблизо. Джесика благодари на господин Стасни за чудесното парти.

— Доволна ли сте, госпожице Блейн?

— Много.

— А ти, Едуард?

— Да — отвърна Еди. — Страхотно е. Честно.

— О, това е много важно — отбеляза Стасни. — Всички трябва да са доволни. Сега седнете по местата си. След малко идва вечерята. Самото съвършенство. Ще видите.

Той се понесе из трапезарията, щракайки с пръсти към сервитьорите, които се подредиха пред кухнята.

В съзнанието на Джесика за секунда проблесна въпросът откъде господин Стасни знае името на Еди. Ако не беше толкова развълнувана, сигурно щеше да се запита кога ги е запознала. Беше сигурна, че не е. Хитрият ресторантьор сигурно беше прегледал списъка на гостите. Ако се беше замислила над тези въпроси, сигурно щеше да попита нещо повече от „Ти идвал ли си тук, Еди?“ и на него щеше да му се наложи да отговори с нещо повече от: „Хайде стига“.

Защото това беше глупаво. Това беше Еди Винченцо, с когото се беше запознала една сутрин в някакъв магазин на Йорк авеню, където беше влязла с Ейми Ледлоу, за да си купи тя цигари, а той си купуваше лотариен билет. Камионът му беше паркиран на тротоара. Това беше Еди Винченцо, който иначе до края на света едва ли би видял отвътре ресторант като „Стасни“, и то само защото Ейми си беше забравила парите и докато Джесика тършуваше из джобовете си, Еди Винченцо беше подал една петдоларова банкнота с думите „Аз черпя“.

И двете си бяха помислили, че е страшно привлекателен, а след като излязоха от магазина, той попита:

— Момичета, вие наблизиха ли учите?

Те му показаха училището и след като стигнаха дотам, Джесика го попита дали е свободен следобед.

Ейми накрая се задоволи с това да бъде запозната с Джорджи Вало. Тя го наричаше Джордж, защото не разбираше как може на голям мъж да му викат Джорджи.

3.

Бяха казали на групата да спре да свири по време на вечерята. Джони Болс и Джейк Огъст, вокалът и басистът, се възползваха от възможността да излязат навън на снега, но другите двама останаха на постовете си. Китаристът упражняваше поредица от тихи облигато рифове, комбинирани с някакви безкрайно сложни джаз акорди, а барабанистът се зарови в сака си за чифт палки, които не беше използвал от години. Двамата музиканти изглеждаха толкова отпуснати и спокойни, колкото музиката им. Очевидно им беше приятно.

Никой, и най-вече децата, не беше очаквал подобно нещо от „Фолдинг Рок Зоун“. Крис Мамолян, шеф на „Тринити“, чийто баща беше започнал като рекламен мениджър в „Кълъмбия Рекърдс“ и който понастоящем имаше собствен лейбъл, заведе гаджето си до сцената и завърза разговор с барабаниста с намерението да ги привлече за компанията си.

Музиката беше поставила приятна основа на вечерята, която се оказва точно такава, каквато беше обещал Стасни. На особена популярност се радваха горещо препоръчаните от сервитьорите задушена патица, скариди, задушени в сос от стриди, и печено агнешко, които пожънаха горещи овации — самият Стасни лично излезе от кухнята, за да приеме поздравленията. Супите също бяха изключителни, както и зелената салата — единствената, която се сервираше всяка вечер в „Стасни“, толкова крехка и сочна, че кожата ти настръхваше.

Единствените, които не се наслаждаваха на вечерята, бяха Джефри и Фелис Блейн, които вместо да седят на масата, само си търсеха оправдания да намерят поне далечен изглед към мястото, където седяха Джесика с трите ѝ приятелки и четиримата им чернокоси кавалери. На пръв поглед нямаше нищо страшно, поне по отношение на алкохола. Но въпросът не беше в това, нали? Фелис вече предчувстваше, че историята няма да свърши добре. Тя вярваше в магията на кръвта и средата с упоритостта на хората, родени без нито

едното от двете. Преди двацет и няколко години беше дошла на изток, след като беше завършила колежа „Макалистър“, и само след няколко месеца беше открила Джефри Блейн. Той излъчваше успех. Още не беше постъпил в „Лейн Бентли“ и още не беше завоювал собствена територия, но беше съвършено очевидно, че скоро ще покори света. Той беше първата ѝ любов и още преди връзката им да навърши половин година, тя знаеше, че той ще ѝ даде онова, което тя иска от живота. Тогава си мислеше, че ще имат три деца, но и двамата се задоволиха с едно, което обградиха с цялото внимание на света и чието правилно възпитание се превърна в център на нейната вселена. За нея Джесика беше връх на жизнения ѝ път. Самата тя никога не беше криввала от правия път и очакваше същото от дъщеря си.

Джефри не гледаше точно така на нещата, сигурно защото съжеляваше за собствения си праволинеен път през живота. Сега, когато се обръщаше назад, откриваше, че не би имал нищо против няколко фал старта и няколко погрешни хода преди в крайна сметка да се озове на правия път, и това го караше да толерира онези грешки на Джесика, които самият той никога не беше правил.

Освен това не беше съвсем убеден, че зрялата интимност, с която Джесика свеждаше главата си към младия мъж, е чак толкова осъдителна. В засекретяването на отношенията ѝ с него определено имаше елемент на предателство, както и в това, че го беше представила на родителите си като абсолютно свършен факт. Самият Джефри никога не беше предавал никого, и най-вече родителите си и болезнените им амбиции спрямо него. И това беше още една причина да наблюдава развитието на нещата.

Ейми Ледлоу гледаше десерта в чинията си, като че ли беше някаква мърдаща гадинка, и клатеше глава в усилие да фокусира погледа си. Джорджи постави ръка на рамото ѝ и тя се облегна на гърдите му. Грейс и Рене бяха също толкова пияни.

Джесика вдигна поглед към Еди и се усмихна. Сложи ръката си в неговата и каза:

— Тя май се е отцепила тотално.

Еди сви рамене. Не беше пил нищо, защото така го беше помолила Джесика. И без това не пиеше често и дори когато пиеше,

никога не се напиваше.

Другите трима си носеха плоски бутилки, от които наливаха алкохол в колите на момичетата.

Джорджи се изправи и каза:

— Хайде. — След което хвана Ейми под ръка и ѝ помогна да се изправи.

— Къде отивате? — изсмя се Джесика. — Тя не може да танцува. След десерта оркестърът отново беше подхванал музиката.

Ейми залитна.

— Не мога да танцувам, Джорджи — каза и се изкикоти. — Я, току-що ти казах Джорджи.

— Да, да — отвърна той. — Хайде.

И я поведе през помещението.

— Къде отиват? — попита отново Джесика. Този път се обърна към Еди.

— Всичко е наред — отговори ѝ той.

— Нали няма да я води вкъщи?

Изглеждаше ужасена от мисълта, че партито ще свърши толкова рано за най-добрата ѝ приятелка.

— Ще се върнат — каза Еди и я покани на танц.

Групата по принцип свиреше пънк, но тази вечер, без усилвателите и микрофоните, изпълниха най-хубавите си песни; мелодиите, които иначе се губеха в заглушаващите басы, изпълнаха по удивителен начин. Джони Болс се оказа доста добър текстописец и обикновено пронизителният му глас сега беше нежно ироничен. Кое не би изненадало много феновете им, ако знаеха, че преди десет години Джони Болс е бил Джони Гил, влязъл в топ 40 с кавър на една песен на Дайна Уошингтън.

Еди я прегърна и двамата танцуваха бавно под звуците на бързата песен. През главата ѝ мина мимолетната мисъл, че дори родителите ѝ се държат прилично. Можеха да ѝ вдигнат скандал заради Еди и приятелите му, но не го направиха. Не че нямаше да го направят по-късно, но засега всичко беше наред.

Когато Джесика и Еди се върнаха на масата си, Грейс и Рене и техните кавалери също ги нямаше.

В „Стасни“ имаше четири много дискретни помещения. Намираха се на втория етаж. Преди ремонта на къщата всяко от тях беше служило за спалня. Във всяко имаше маса за двама и барплотове в ранноамерикански стил, отрупани с позлатен порцелан, кристал от осемнайсети век, сребърни прибори и ленени покривки и салфетки. Освен това имаше кът за сядане с диван и две кресла с бродирани дамаски. Двете по-големи стаи имаха камини, но дори и най-малката беше достатъчна, за да побере по-голяма маса, въпреки че това се правеше много рядко.

Малцина от най-тачените посетители на „Стасни“ знаеха за тези стаи. Клинтънови бяха вечеряли в една от тях. Също така и Лорен Бакол, защото Стасни обожаваше филмите ѝ. Рупърт Мърдок. И принцеса Даяна при последното си посещение в Ню Йорк преди да загине. Но при редките си визити на града губернатор Патаки беше настаняван в основната трапезария заедно с всички останали. Кметът също вечеряше там. Арнолд и Мария също. Питър Дженингс, Джо Тор, Бил Гейтс и Уейн Грецки също. Светските клюкари не обсъждаха правилата на тази йерархия, защото и те не знаеха за съществуването на тези стаи. Ерил Стасни умееше да пази тайните си.

Повечето вечери стаите оставаха празни, дори когато известни политици, финансисти и личности от света на изкуството се обаждаха за резервация и им се отговаряше, че всичко е заето. На Стасни и през ум не му минаваше да настани някого горе само защото долу е пълно.

— Къде отиваме? — попита Ейми, като се опитваше да не звучи глупаво.

Припомни си с усилие, че бяха изкачили някакво стълбище с килим. Сега стояха пред някаква врата, която плуваше пред очите ѝ.

— Никъде — отвърна Джорджи. — Вече стигнахме.

— Сериозно ли? — изкикоти се тя.

— Сериозно. Хайде.

Той отвори с една ръка вратата и побутна момичето с другата. Тя пристъпи напред. Ребрата ѝ се напипваха под роклята. Беше най-кльощавото момиче, което познаваше, но циците ѝ бяха страхотни. Ако изобщо бяха истински. Не мислеше, че на нейните години си е помпала циците, макар че тия богаташи не можеха да го учудят с нищо.

Както и да е. Сега щеше да разбере.

Погледът на Ейми заплува из стаята, сякаш очакваше Джорджи да я попита какво вижда.

Той я хвана за ръката и я обърна, притисна я до себе си и я целуна грубо.

Устните ѝ бяха влажни, а устата ѝ беше толкова безжизнена, че Джорджи за миг я помисли за припаднала. Той я сграбчи за задника и я придърпа към слабините си. Тя се размърда и прокара език по зъбите му. Не, определено не беше заспала. Никак.

Сега бедрата ѝ се движеха срещу неговите и езикът ѝ тършуваше из устата му. Боже, та тя вършеше цялата работа. Страхотно, поне от негова гледна точка. Харесваше момичета, които не чакаха друг да ги обслужва.

Тя отдръпна лицето си и леко вирна брадичка, като че ли така ѝ беше по-лесно да го гледа. Незнайно защо му напомни за старица, която се опитва да чете дребен шрифт. Джорджи имаше леля, който си държеше така главата, когато четеше вестник.

— Харесвам те, Джордж — каза тя.

Той пхна пръста си между устните ѝ и я остави да го целуне. След това го прокара от брадичката до врата ѝ и от врата до гърдите ѝ. Роклята ѝ беше съвсем затворена и не откриваше гърдите ѝ и на милиметър. Коего го навеждаше на мисълта, че може да открие в деколтето ѝ само пълнеж. Той бръкна под яката, или както там му викаха, във всеки случай под горната част на роклята, и пхна ръката си навътре. Платът на роклята не поддаде, плътта ѝ също. Панделката в горната част на роклята ѝ, собственото му тяло върху нейното и неудобно прегънатата му китка, всичко това беше като турникет и Джорджи си помисли, че кръвта в ръката му много скоро ще спре да циркулира, ако не разкопчае роклята.

Напипа едната ѝ гърда и се учуди от мекотата ѝ. Изобщо не беше плоска, това беше ясно. Другата му ръка опипваше гърба ѝ и търсеше ципа. Намери го и го дръпна надолу. Натискът върху пръстите му отслабна, но стегнатата материя на врата ѝ изобщо не се отвори и продължи да стяга ръката му.

Ейми издаваше някакви странни стенания и клатеше глава. Устните ѝ притискаха неговите толкова силно, че чак го болеше. Едва тогава осъзна, че тя не стене, а се опитва да каже нещо. Освен това

осъзна, че изобщо не го интересува какво е то. Но тя освободи устните си и каза:

— О, Джордж, има... по дяволите. — Тъкмо когато теленото копче на врата ѝ се откъсна заедно с плата и роклята изведнъж се разтвори.

— Има копче, Джордж — каза тя с неочаквано трезвен глас.

— И защо не ми каза, по дяволите?

— Опитах се.

— Какво значи „опитах се“?

— Ти не ме остави, за бога!

— Не съм ти пречил.

— Така ли?

Тя се замисли за секунда, след което избърбори едно „Ох“ и се изкиска.

— Колко ръце смяташ, че имам? — попита Джорджи, а тя му отвърна:

— Не знам, Джордж. Колко са?

Интонацията ѝ определено беше флиртуваща, пияна и предизвикателна.

Тя се дръпна от него и скъсаната и разкопчана рокля се свлече до кръста ѝ. Той се озова срещу най-големите, най-белите, най-стегнатите и най-кръглите цици, които беше виждал, поддържани от сутиен без презрамки, изрязан точно толкова ниско, колкото високо беше деколтето.

— Страхотна си — каза той.

— Харесват ли ти? — Тя се наведе леко, за да разкопчае сутиена си.

Ейми Ледлоу се гордееше с бюста си. Майка ѝ също имаше голям бюст. Беше го наследила от нея. Но майка ѝ беше ниска и дебела, а Ейми беше стройна като манекенка.

Джорджи не беше изпитвал такава възбуда при вида на женски гърди от тринайсетата си година. Той ги докосна с две ръце и зърната ѝ щръкнаха.

— Ей, по-полека — каза тя.

Той вече мачкаше плътта ѝ с пръсти.

И тогава тя каза:

— Мамка му. Ох. Какво? — И изведнъж изчезна. Беше се свлякла на пода с трясък, който беше по-скоро тревожен, отколкото провокиращ. Дори Джорджи, който се смяташе за мъж, пред когото не минават номера, и който щеше да я чука дори да беше умряла, припаднала или с пяна на устата, дори Джорджи коленичи до нея и я попита дали е добре.

Не чу отговора ѝ и затова се наведе още по-близо и я попита отново. Този път му се стори, че чува нещо като „Олеле“.

— Пияна ли си? — попита.

— Глупости.

Щом беше пияна, добре. Даже още по-добре. Той запуши устата ѝ със своята, разтвори краката ѝ и пъкна лявата си ръка под бикините ѝ. Намери онова, което търсеше. Твърдите косми на катеричката ѝ се оплетоха в пръстите му. Усети влагата и пръстът му проникна в нея. Изведнъж тя изписка изненадано.

Главата ѝ се мятеше в опит да се освободи от устата му. Тя сграбчи китката му с две ръце. Само че беше пияна и поначало не беше никак силна.

Ухапа го по устната и когато той се дръпна, каза:

— Не го прави, Джордж.

— Добре.

Момичето беше съвсем мокро. И какви бяха пък сега тия глупости?

Но очевидно имаше причина, тъй като тя се бореше с всички сили и риташе, въпреки че така само вкарваше ръката му по-навътре. Накрая успя да се измъкне изпод него и да застане на една страна, но това не продължи дълго, защото той я придърпа обратно по гръб на пода. Тя се опита да го наплюе, но плюнката потече по брадичката ѝ. Ейми се разплака.

— Какво ти става бе, мамка му? — изръмжа Джорджи. — Да не би изведнъж да стана девствена или какво?

— Млъквай, Джордж, млъквай, млъквай! — изкрещя тя.

Работата беше в това, че Ейми Ледлоу наистина беше девствена. Още от осми клас си сваляше блузата, ризата или горницето на банския почти с всяко гадже. Правеше го охотно, дори триумфално, и обожаваше реакцията, която предизвикваше у момчетата. Но това не означаваше, че само ги дразни. Винаги удовлетворяваше

потребностите им. Правеше им чекии или им позволяваше да трият членовете си между гърдите ѝ, докато свършеха отгоре ѝ. Но доколкото знаеше, беше единствената в класа, чиято майка не я водеше на гинеколог, не ѝ даваше хапчета против забременяване и дори никога не беше говорила с нея за презервативи и безопасен секс. Ейми вярваше в секса, но не вярваше, че той е изживяване за двама. Според нея той беше нещо, което момчетата даваха на момчетата, но не и в нейния случай, защото тя даваше достатъчно.

Всички момчета го знаеха. И ако не им харесваше, можеха да си търсят някоя друга. При Ейми Ледлоу парашутът им нямаше да се отвори.

Досега на всички им беше харесвало.

Момчетата като Рене лазеха по нервите на Ричи Демарест. Не че познаваше момчета като нея. Но беше сигурен, че ги знае какви са. Богати кучки, които нямаха и представа, че по света има хора, които трябва да изплащат коли, хора само с по една къща, хора, които си купуват дрехи от разпродажби. Момчетата като Рене говореха особено. Като че ли се намираха на сцена или нещо подобно и като че ли някой им беше писал репликите. *Абсолютно* това и *положително* онова и *тотално* нещо друго. И когато нещо не ѝ харесваше, казваше, че било *отблъскващо*.

„Е — мислеше си Ричи Демарест, — ще видим тая работа.“

Той затвори вратата. Когато погледна към Рене, тя оглеждаше стаята.

— Каква приятна малка стая — каза тя. — Ти откъде знаеш за нея?

Тя се подпря на стената, защото залиташе.

Ричи не беше в настроение да отговаря на въпроси.

Рене беше възпълна и не беше чак *толкова* хубава, въпреки че изглеждаше съвсем прилично със сложната си прическа и роклята, която повече нямаше да облече през живота си, защото вече я беше обличала веднъж. Но роклята безспорно беше страхотна. Лъскава. Така би я определил Ричи, ако се наложеше. И я правеше по-слаба, отколкото беше в действителност.

Той се приближи към нея и я целуна. Тя му отвърна така, като че ли се опитваше да изсмуче езика му от устата.

„Добре — помисли си той. — Щом го иска, така да бъде.“

Ръцете ѝ се ключиха зад гърба му, опипвайки раменете и силния му врат, но той я хвана здраво за китката, отмести ръката ѝ и я сложи върху чатала си. Този път не се изненада от това, че тя знае какво да прави. И то как. Отне ѝ не повече от две секунди да свали ципа.

Ръката ѝ беше в панталона му и галеше пениса му. Единият ѝ пръст докосваше скротума.

Той сложи ръка на раменете ѝ и тя коленичи пред него. Знаеше, че едва ли ще стане, но всъщност изобщо не го интересуваше.

В съседната стая Грейс Тъни изведнъж се уплаши дотолкова, че да се запита в какво се е забъркала. Почти не познаваше този младеж. Беше приятел на приятеля на Джесика, Еди, но тя беше скъсала с Тод Гейлн, с когото ходеха от три години, и донякъде беше доволна, когато Джесика я попита дали е съгласна да се запознае с приятеля на Еди Били Франко.

Сега Били Франко вървеше към нея, вратата зад гърба му беше затворена и тя не знаеше дали да се смее, или да крещи, или нещо друго. След това той я налегна, тя се озова на пода и можеше да се разкрещи, но не искаше да разваля партито на Джесика.

Франклин остана на поста си пред вратата докъм единайсет. Впоследствие отричаше да е получавал подкуп от Ноел Гарвър, за да остави входа неохраняван, и твърдеше, че бил влязъл само да си вземе нещо за пиене. В друга версия на историята си твърдеше, че отишъл до бара не за да си вземе питие, а за да смени Артър, който бил на смяна още отпреди началото на празненството. Никой не го попита, а и той не каза кой му е наредил да го направи. Не го разпитваха повече, защото оправданията му нямаха никакво значение. Щом беше решил да лъже, никой не можеше да му попречи. Имаше обаче значение, че на вратата нямаше никой, който да предотврати влизането на Ноел Гарвър с Шарън Лам под ръка.

Двамата журналисти гледаха да стоят близо до стената и да не се отделят един от друг, тъй като знаеха, че в момента, в който някой от семейство Блейн ги забележи, скандалът ще е неминуем. Кое

всъщност беше идеята. Сцената щеше да послужи идеално за целите на Гарвър. В главата му вече се оформяше уводната част на репортажа за това как е бил изхвърлен от най-тежкарското парти на новото хилядолетие. И все пак, преди това да се случи, искаше да види колкото може повече.

Шарън Лам не споделяше сантиментите на колегата си. Всъщност тя изобщо не смяташе Ноел Гарвър за колега. Ако я изхвърлеха, щеше да умре от срам, и перспективата направо я караше да съжاليا, че се е съгласила да влезе. Ако не беше толкова премръзнала, ако не беше сигурна, че дотук е хванала настинка, а до сутринта ще е хванала пневмония, щеше да пасува. В интерес на истината, беше се опитала.

— Остави ме на мира — беше казала.

— Вътре е по-топло, драга — беше прошепнал Гарвър с най-лъстивия си и мазен тон. Беше мъж на възраст, всъщност мъж на доста напреднала възраст, но очевидно продължаваше да се изживява като Клифтън Уеб. Не заслужаваше отговор и не получи такъв.

— Щом предпочиташ да стоиш тук, твоя работа — каза Гарвър. — Аз ти предлагам журналистическия шанс на живота ти.

И така пресякоха заедно улицата. Гарвър кимна на дежурния полицаи, който също им кимна и не направи никакво усилие да ги спре. Само след секунди бяха в „Стасни“ и наблюдаваха тълпата разглезени тийнейджъри, танцуващи под звуците на неопределима, но определено ненатрапчива тежка музика.

Шарън огледа помещението. Тези, които не танцуваха, разговаряха на групички. По масите бяха останали не повече от десетина души. Уолстрийт ѝ беше професия и тя осъзна, че за пръв път в живота си вижда толкова финансови акули на квадратен метър. Помисли си, че една добре насочена бомба като нищо би могла да върне икономиката на Щатите в петдесетте години на двайсети век.

— Ти с това ли си изкарваш прехраната? — попита шепнешком. Много добре знаеше отговора и нямаше нужда да ѝ се напомня, че Ноел Гарвър изкарва три и половина пъти повече пари от нея.

Гарвър все пак ѝ го напомни, като придружи отговора си с подигравателно извиване на веждите. Които изглеждаха като нарисувани с молив.

— Добре, Ноел, ти си чест за професията. Какво точно търсим все пак? — попита тя.

Веждите му изпълниха сложен танц.

— Гледаме с какво са облечени. Какво пият. Кой е тук.

— Или кой не е тук — допълни тя и отново огледа помещението.

За първи път той я погледна, както се гледа мислещо същество.

— Искаш да ми кажеш нещо ли?

— Грейс Тъни — отбеляза тя. — Нали помниш, че тя дойде с Джесика Блейн и Ейми Ледлоу и цялата тълпа.

— Ти да не би да познаваш тия хлапета? — попита саркастично Гарвър.

Преди половин година бащата на Грейс, Грант Тъни, бе обвинен в незаконна търговия с вътрешна информация. Именно Шарън беше извадила историята на бял свят, но впоследствие се беше сближила доста със семейство Тъни покрай разследването на ексцесиите, проявени от страна на Окръжната прокуратура на Насау в хода на делото. Тъкмо миналата седмица беше открила, че Комисията по ценните книжа и прокуратурата на Южния окръг са проучили същите доказателства като прокуратурата на Насау и са се отказали да предявят обвинение. Сега общественият натиск прокуратурата на Насау да се откаже от делото беше голям. Шарън беше интервюирала Тъни в седемнайсетстайния му палат в Плейнвю, където живееше с любовницата си, откакто се беше изнесъл от апартамента на Йорк авеню, в който бяха останали Грейс и майка ѝ. Беше събота и Грейс беше дошла на ежеседмичното си посещение. Шарън беше харесала момичето, което ѝ се беше сторило плахо и объркано.

— Много интересно, няма що — изсумтя Гарвър. — Може и да не го знаеш, но дори богатите момичета трябва да пикаят.

Само че не беше точно така. Шарън Лам забеляза, че и трите най-близки приятелки на Джесика — дъщерите на Тъни, Ледлоу и Голдшмит — липсват. Изминаха няколко минути. След това още няколко. Прекалено дълго време за момичешки клюки в тоалетната. Тя реши да не споделя наблюдението си с Гарвър.

Но това нямаше никакво значение, тъй като в този момент Филип Блейн каза:

— Това е частно парти, Ноел. Шарън, не е много уместно от ваша страна. Ти поне трябва да си наясно.

Точно този беше и моментът, когато писъкът на Ейми Ледлоу изпълни помещението. Продължителен и пронизителен писък, който заглуши неусилените звуци на музикантите, които спряха да свирят и се огледаха тревожно. Всички разговори спряха като по команда.

Отначало никой не разбра откъде е дошъл писъкът. След първите няколко секунди гробна тишина хората се разшушукаха — чудеха се дали е дошъл отвън, откъм мазето или от кухнята. Сигурно някой в кухнята се беше порязал или ударил. Но писъкът определено беше женски.

Филис се огледа панически и потърси дъщеря си. Джефри се втурна към Стасни, който на свой ред се беше втурнал към кухнята. Реакцията на двамата мъже повиши объркването в помещението почти до нивото на паниката. Никой не разбираше какво става, освен това, че някъде някой е изпищял. Мъжете се щураха и задаваха въпроси, на които не получаваха отговори. Жените стояха неподвижно, сякаш очакваха мъжете им да им съобщят какво става. Филис извика Джесика, с което допринесе още повече за объркването и убеди поне десетина жени, че писъкът е бил на Джесика. Но след малко я видяха да тича към майка си, следвана от Еди Винченцо. Някои решиха, че с нея всичко е наред, други — точно обратното. Към тях се люшна вълна от хора.

Джефри хвана лакътя на Стасни тъкмо когато ресторантьорът се канеше да изчезне в кухнята.

— Какво става? — попита с нетърпящ възражения тон.

— Ако знаех, щях да ви кажа, моншер — процеди Стасни, след което издърпа ръката си и бутна вратата.

— Някой изпищя — каза Джефри. Това не беше споделяне на информация. Искаше разумен отговор и не го получаваше.

Стасни го погледна уплашено и дори отчаяно.

— Не знам нищо, моншер. Не мога да направя нищо. — Каза го напрегнато, като намек, че Джефри няма да постигне нищо, като го задържа.

Накъде над трапезарията се разнесе втори писък, по-кратък от първия. Джефри се огледа трескаво, но не разбра откъде идва. Когато отново се обърна към Стасни, превзетият дребосък тичаше към една необозначена врата в дъното на помещението.

Но Ноел Гарвър вече беше стигнал дотам и затова пое водачеството по стълбите. Джефри изблъска Стасни, проби си път през другите мъже, които бързаха в същата посока, и сграбчи Гарвър за рамото. Изобщо не му направи впечатление, че този човек няма работа тук. Всъщност Джефри почти не забеляза кого изблъсква. Просто искаше да се качи горе, и то бързо.

Но Гарвър се откопчи и отново му прегради пътя. Надушваше сензациите отдалеч и нямаше да позволи да го спре нито Джефри Блейн, нито никой друг. Двамата се счепкаха за миг, препречвайки пътя на останалите. Но само за миг. Джефри изблъска Гарвър настрана, втурна се към първата врата на етаж и я отвори.

Рене Голдшмит правеше трескави опити да влезе в роклята си. Набитият младеж, с когото Джефри беше разменил няколко думи в началото на вечерта, беше облечен, но доста разгачен. Той протегна ръце, за да попречи на Блейн да влезе, и каза:

— Не беше тя, мой човек, ние сме добре.

— Добре съм — каза Рене. — Добре съм. Наистина.

Придържаше горницето на роклята си с ръце.

През главата на Джефри премина лавина от объркани мисли. Не знаеше къде е дъщеря му и единственото, на което се надяваше, беше да не е изкрещяла тя. Защо изобщо беше изпуснал тези момчета от поглед?

Той се обърна и излетя от стаята, като подмина Ноел Гарвър, който тъкмо влизаше. Ричи Демарест пристъпи към него и каза:

— Омитай се.

— Кой си ти? — попита Гарвър. — И какво става тук?

Ричи Демарест го блъсна в стената толкова силно, че застаряващият светски клюкар си помисли, че ще изпадне в несвяст. Реши, че е паднал, въпреки че продължаваше да се държи на краката си. Ричи Демарест го хвана за реверите, избута го навън и затръшна вратата пред физиономията му.

Междувременна Джефри беше стигнал до втората врата и се опитваше да я отвори. Беше заключена. Той задумка с юмрук.

— Отваряй веднага!

Отвътре се чу раздвижване.

— Отваряй — повтори той. — Веднага.

Зад гърба му се бяха събрали доста мъже и няколко жени.

Той чу превъртането на ключа и сам отвори вратата. Джорджи Вало го погледна право в очите и каза:

— Тя е добре. Нищо ѝ няма.

Ейми Дъдлоу лежеше неподвижно на пода. Чорапогащникът ѝ се въргальше до главата ѝ, а тежките брокатни поли на роклята ѝ от Унгаро бяха омотани около кръста ѝ.

Уоли Шлистор не спеше. Почиваше си със затворени очи, нещо като полудрямка, напълно осъзнаващ къде е и напълно осъзнаващ, че образите, кръстосващи главата му, не са съвсем истински. Виждаше себе си, у дома в Сейнт Луис, извън града, в колата, паркирана на брега на реката, бръснещата лапавица, колата и дигата, и водата, и прозорците, които бяха отворили, за да не се задушат от тютюневия дим. Пушеха цигари и евтини пури, защото скъпите им се струваха тежкарски. Бяха трима и си бяха взели три пакета от по шест бири, които държаха на пода, за да могат да ги бутнат под седалките, ако се появят ченгета. Вече им се беше случвало на два пъти, но втория път ченгетата не бяха същите и затова просто ги предупредиха и ги пратиха по домовете им. Ако бяха същите, можеше да им вземат книжките.

„Честно, офицер, нищо не правим — спомни си думите си Шлистор. — Седим си ей тъй като три хайнекенчета.“

Всъщност не го беше казал на ченгетата. Каза го, когато репетираха какво да говорят, ако се появят пак. Смяха се до припадък, което не беше много трудно с целия цигарен дим, дима от пурите и шестте бири на човек. По-късно всички се съгласиха, че като оправдание не става, но като шега е страхотно. Смешен беше начинът, по който го беше казал — с точната смесица от невинност и пьянско заваляне. Това не можеше да се преразкаже. След това месеци наред се заливаха в смях само при думата „хайнекенчета“.

Доброто старо време. Точно като в песен на Брус Спрингстийн. Той се засмя в полудрямката си и точно тогава лакътят на Гогарти го събуди. Шлистор се зачуди дали някое от момчетата ще се разсмее, ако му се обади посред нощ сега, десет години по-късно, и му го каже. Вече не поддържаха връзка.

— Готов ли си, младежо? — попита Гогарти.

Шлистър беше само на двацет и осем години и беше млад за Службата за борба с организираната престъпност. Откакто полицейското управление на Сейнт Луис го беше отстъпило на заем на службата, Гогарти не го беше наричал другояче, освен „младежо“.

Гогарти отвори вратата и бръснещият леден въздух окончателно събуди Шлистър. Не беше в Сейнт Луис, беше из улиците на Италианския квартал в края на остров Манхатън в Ню Йорк. Гогарти разчистваше снега от предното стъкло и осветлението в колата се подобряваше с всяка секунда. Парното работеше и стъклото не беше успяло да замръзне. Иначе Гогарти щеше да го чегърта с часове. Сега свърши за по-малко от минута, влезе, затвори вратата и каза:

— Да тръгваме. Искаш ли да видиш къде ще отиде?

— Ако има поне капка ум, ще си отиде къщи — предположи Шлистър.

Гогарти включи на скорост и Шлистър се наведе, за да погледне през разчистената част на предното стъкло. Главата му почти легна на рамото на Гогарти. Всъщност легна.

— Какво те прихваща, по дяволите? — изръмжа Гогарти.

Шлистър се поизправи. Колата се подхлъзна и занесе странично. Колелата продължиха да се въртят и задницата се завъртя на още двацетина градуса и затъна още по-дълбоко в прясната между тротоара и улицата.

— Ето го, в шибания мерцедес — изръмжа отново Гогарти и подвижна на колата: — Давай, давай, давай.

Шлистър не виждаше никакъв мерцедес. Обмисли възможността да каже на Гогарти да отпусне малко газта, за да не приплъзват задните гуми, но реши да не се обажда. Може би след още няколко месеца. Вместо това попита:

— Той кара ли, или се пързая?

— Много смешно — процеди Гогарти. — Ще го изпуснем.

Обикновено, когато гумите започнат да се въртят, те се въртят, докато някой не направи нещо. Гогарти не направи нищо. Продължи да натиска газта, да ругае, да спира, да натиска, да ругае, да спира, да натиска-ругае-спира. Но някой, изглежда, се вслуша в ругатните му, защото гумите изведнъж закачиха нещо твърдо под снега и колата подскочи и се засили право към затрупаните със сняг коли от отсрещната страна на улицата.

— Боже! — възкликна Гогарти и изви волана като хлапе на картинг.

Това не ги спаси, защото посоката, в която сочеха колелата, нямаше нищо общо с посоката, в която се носеха. Спаси ги единствено това, че спряха на сантиметри от колите.

Гогарти превключи на заден ход, изправи колата и пое след мерцедеса, който тъкмо правеше десен завой на пряка и половина отпред.

Гогарти също зави надясно. Останалото беше лесно.

Мерцедесът на Чет Фиоре ги поведе по Първо авеню до кръстовището с Четирийсета, където зави наляво.

— Какво, по дяволите, прави отрепка като Фиоре в този квартал? — учуди се на глас Шлистър.

Чет Фиоре беше всичко друго, но не и отрепка. Беше трийсет и пет годишен и толкова привлекателен, че дори мъжете признаваха този факт. Беше висок метър и осемдесет, с правилни черти и тъмни очи, с които би могъл да бъде филмова звезда. Но за какво му е на човек да е филмова звезда, когато може да е най-могъщият бос на организираната престъпност в Ню Йорк?

Но в този момент Фиоре беше дясната ръка на Гаетано Фалконе. Ако не и десният му ташак. Пред този мъж се откриваше невероятно бъдеще.

— Излиза от шибаната кола, това прави — каза Гогарти.

Фиоре слезе от задната седалка на мерцедеса. Шофьорът не изгаси двигателя. На отсрещния тротоар се беше скупчила цяла тълпа журналисти с камери, зад ограждения, пред които стоеше полицай. Като съдеше по квартала и по това, че сградата на ООН беше само на няколко преки, Шлистър предположи, че някоя от сградите е посолство, само че нямаше никакви знамена. Гогарти предположи същото.

Проследиха с поглед Фиоре, който прекоси почистения тротоар, влезе под козирката и изчезна в неидентифицираната сграда.

— Какво е това? — попита Шлистър.

Въпросът беше реторичен, а Гогарти мразеше реторичните въпроси повече дори от истинските, освен ако не ги задаваше самият той. Естествено, че не знаеха какво е това, по дяволите. Ако знаеха, нямаше да са тук, да му се не види.

Шлистър излезе от колата, приближи се до полицая, показа му значката си и попита:

— Какво става?

След минута се върна в колата.

Гогарти го погледна, което бе най-близкото до въпрос.

— Някакъв шибан рожден ден — каза Шлистър. — Представяш ли си?

Джефри предположи, че мъжът е ченге, защото овладя ситуацията с поразителна увереност — преодоля тълпата пред вратата с ефикасността на футболен нападател, погледна Ейми Ледлоу, която все още лежеше на пода и плачеше, и вдигна поглед към Джефри.

— Вие ли сте Блейн?

— Аз съм.

— И това е вашето парти?

— Партило по случай рождения ден на дъщеря ми — каза Джефри, но бързо осъзна, че отговорът му звучи малодушно, и затова побърза да добави. — Да, моето парти е.

Чет Фиоре го погледна в очите и на Джефри му се стори, че в този миг зададе въпросите и получи отговорите, крито не беше изрекъл на глас. Почувства се така, както сигурно се чувстваха жените, когато мъжете ги разсъбличаха с поглед.

Фиоре клекна при девойката и коленичи до главата ѝ. Тя лежеше свита на една страна. Той се наведе толкова ниско, че устните му почти докоснаха ухото ѝ, и каза нещо, което Джефри не чу. Момичето се обърна по гръб и отвори очи. Фиоре избърса сълзите ѝ с пръсти. Джефри се удиви на този нежен жест и дори би се усмихнал, ако ситуацията не беше толкова ужасна.

Ейми не каза нищо и Фиоре се изправи, показвайки ѝ с жест, че не е нужно да става.

— Това ли е момчето? — попита и посочи Джорджи Вало.

Джефри отвърна просто:

— Да.

Фиоре кимна. Беше му ясно, че Джефри го мисли за ченге, и поне засега не виждаше никакъв смисъл да го разубеждава. Още по-добре.

— Не пускайте никого. Някой да се обади на родителите й.

Джефри понечи да излезе, за да се обади. Чувстваше се като съпруг, когото акушерката е изпратила за гореща вода.

— Не вие — отсече Фиоре. — Някой друг да се обади. — След което се обърна към Джорджи Вало. — Ти ела с мен.

Роджър Богарт, млад служител на „Лейн Бентли“, който също се беше озовал пред вратата, каза, че той ще се обади.

— Обадете се на майка ми — каза Ейми. Гласът ѝ беше тънък като на малко момиченце. Това бяха първите ѝ думи и присъстващите въздъхнаха облекчено.

Джефри не беше доволен, че се налага да стои при Ейми, която очевидно не се нуждаеше от неговите грижи. Ситуацията и без това беше достатъчно неприятна и ако някой не я овладееше, събитията щяха да поемат собствения си ентропичен ход и много бързо и много неизбежно щяха да станат още по-неприятни. На Джефри му беше пределно ясно, че първо трябва да говори с полицая. Искаше да се очертае точна граница между нещата, които трябваше да се направят, и онези, които можеше да се избегнат. Докато търсеше с поглед из стаята някой, който би могъл да остане с Ейми, видя Филис да се промъква странично, пробивайки си път през мъжете, запушили вратата като опаднали листа върху решетката на водосточен канал.

Филис не попита нищо и Джефри не изпита необходимост да ѝ обяснява.

Тя клекна до Ейми и започна да я успокоява, а Джефри побърза да излезе в коридора. Провери другите помещения на етажа, но те бяха затворени и празни, с изключение на един младеж, който събираше някаква счупена посуда в стаята, където Джефри беше намерил Рене Голдшмит. Чистачът вдигна глава към Джефри, след което отново заби поглед в метлата си, сякаш мръсотията, която почистваше, беше най-важното нещо на света.

Джефри излезе в коридора и затвори вратата. От долния етаж долетя музика и той се зачуди кой е казал на групата да продължи да свири. А може да не беше толкова лоша идея. Партито пак щеше да стане парти. Той тръгна към стълбите и понечи да слезе, когато видя, че детективът се качва.

— Дайте да я свалим долу — каза мъжът. — В офиса ще ѝ е по-добре.

Джефри го последва в стаята. Костюмът на мъжа беше италиански, скъп, и прилягаше идеално на плещите му средна категория и на тесните му хълбоци лека категория. Обувките му също не приличаха на нещо, което би носил полицай, и Джефри едва сега се зачуди кой всъщност е този човек.

Преди да влезе в стаята Фиоре нареди на събралите се отпред мъже да се върнат на долния етаж и изчака да се махнат, след което отвори вратата. Ейми седеше на един стол. Беше облечена и дори прическата ѝ изглеждаше в ред. Филис. Тя ги умееше тези неща. Беше седнала до момичето. Нямаха вид да са водили разговор.

— Хайде да слезем в офиса — предложи Фиоре. — Там няма да ни безпокоят.

Ейми поклати глава — рязко, като глухоням човек, който неистово се опитва да каже нещо.

— Не, не — каза Фиоре. — По-добре да слезем долу.

Той ѝ подаде ръка и тя я пое. Слязоха по друго стълбище, което ги отведе право в кухнята, а оттам в офиса на Стасни. Фиоре седна на един малък диван до Ейми. По рафтовете имаше провизии и счетоводни книги. Бюрото беше отрупано с фактури и документи за доставки. Филис и Джефри застанаха до вратата.

— Ще ми кажеш ли какво стана? — попита тихо Фиоре.

Ейми поклати глава.

— Как се казва момчето? — попита той, за да ѝ зададе въпрос, на който да отговори, без да се налага да казва друго

— Джордж — отвърна тя. — Джорджи.

Добре, това поне беше някакво начало. Той я попита дали това е била първата им среща с Джорджи и тя поклати глава.

— Ейми, правили ли сте секс досега?

Тя се разплака и Филис пристъпи напред, за да я защити. Фиоре вдигна ръка и я спря наред стаята. Ейми рида безмълвно още доста време, след което думите започнаха да се изливат несвързано от устата ѝ. Досега не били правили секс. Пробвали това и онова, но никога не стигали до края. Тя поклати глава, за да подчертае думите си. След което каза:

— Аз почти му бях обещала. — И отново потъна в мълчание.

Фиоре изчака търпеливо продължителното мълчание. Накрая каза просто:

— Обещала си му?

— Казах му, че този път ще е различно. Казах му, че на партито на Джесика ще е различно.

Филис потрепери, сякаш я бяха зашлевили. С какво право това момиче раздаваше обещания за партито на Джесика?

— Че ще е различно? — повтори Фиоре.

Ейми кимна. Тялото ѝ се тресеше от хлипове. Тя вдигна поглед към другия край на стаята и каза:

— Съжалявам, господин Блейн. — Сякаш знаеше какво мисли в този момент майката на Джесика.

На вратата се почука тихо и Джефри отвори. Показа се Стасни.

— Баща ѝ дойде.

— Той ще ме убие! — изстена Ейми и сграбчи и двете ръце на Фиоре. — Казах мама. Казах да се обадите на мама.

— Аз ще говоря с него. — Фиоре се надигна.

Тя сякаш не осъзнаваше, че трябва да го пусне.

Джефри се обади:

— Кажете му да изчака отвън.

Фиоре излезе. Джефри се зачуди дали е решил какво да каже на бащата на момичето. Вече знаеше отговора от поведението му до този момент. Има хора, които са винаги с един разговор напред и чиито думи не се нуждаят от изричане. Джефри го последва навън.

Набит, с глава като статуя от Великденските острови, която изглеждаше прекалено голяма дори за масивната му фигура, Уинстън Ледлоу ги очакваше със страховито изражение, което нямаше нищо общо с настоящата ситуация — това беше обичайният му поглед. Ледлоу беше старши съдружник в една от най-могъщите счетоводни фирми в града, важен активист и спонсор на Републиканската партия и собственик на впечатляваща колекция от жребци, включително Приятеля на губернатора, който се обсъждаше като възможен победител в трите най-важни състезания за годината. Хората, които си бяха имали работа с него, рядко намираха добри думи за изживяването. Всички го смятаха за фактор, който винаги трябва да се включва в сметката, но на никого не му се щеше да е част от тази сметка.

Той видя тъмнокосия мъж, който се беше запътил към него, но прикова поглед в Джефри.

— Какво става, Блейн? — запита с тон, в който имаше обвинение, но не и гняв.

— Тя е в офиса — отвърна Джефри. — Идвам оттам.

Ледлоу премести погледа си върху Фиоре, а след това отново го прикова в Джефри, сякаш изчисляваше наум най-простия начин, по който да се отърве от всички тези външни хора. След това мина покрай Джефри и Фиоре и се устреми към вратата.

— Изглежда, е била изнасилена — каза Фиоре.

Ледлоу спря и се обърна към него.

— Кой сте вие?

— Чет Фиоре.

— И кой изглежда, че я е изнасилил? — „Изглежда“ беше произнесено с убийствен сарказъм.

— Джордж.

— Джордж чий?

— Не е ваша работа.

Малките черни очи на Ледлоу пламнаха на широкото му лице като въглени. Самоличността на младежа, изнасилил дъщеря му, определено беше негова работа и освен това не беше свикнал да му се противоречи.

— Къде е той?

— Пуснах го да си върви.

Ледлоу пристъпи към него, но Фиоре демонстрира същото свръхестествено спокойствие както с дъщеря му. Имаше един много разпространен и много достоверен слух как Ледлоу хвърлил един свой подчинен през някаква стъклена врата. Говореше се, че обръщал заети столове и маси върху хора, които му противоречали. Вълните от ярост струяха от него буквално като талази жега от нагорещен асфалт.

Фиоре също ги виждаше, но нещо в него говореше, че му е повече от равностоен противник. Не беше просто самоувереност, макар че самоувереността имаше голям дял. „Този филм съм го гледал — сякаш говореха очите му. — И знам края.“

— Тя сама се е качила с него — каза той. — Тази част е била доброволна. Тя наесен отива в колеж, нали? Искате ли съдебен процес?

Беше ред на Ледлоу да се замисли.

— Май не искате — продължи Фиоре. — Приберете дъщеря си.

Ледлоу не каза нищо, защото просто нямаше какво. Засили се към вратата на офиса и влетя вътре.

Джефри го последва.

В момента, когато видя баща си, Ейми каза:

— Татко, моля те... — След което изхлипа. — Аз му казах да се обади на мама.

— Майка ти не си е вкъщи. Хайде.

Ейми отново се разплака.

— Ще отида при мама.

— Ще говорим за това в колата.

Когато Ледлоу отведе момичето, Джефри осъзна, че Фиоре не беше влязъл в офиса заедно с него. Бяха само той и Филис. В безмълвния безпорядък на помещението инцидентът сякаш беше приключил. Но това изглеждаше много малко вероятно.

— Кой беше този, по дяволите? — попита Джефри.

Знаеше, че тя разбира кого има предвид.

— Мисля, че е гангстер — каза Филис.

ВТОРА ЧАСТ

4.

Когато Чет Фиоре излезе от „Стасни“, мерцедесът му не го чакаше пред сградата. Вместо него на две-три сгради по-нататък бавно се размотаваше някакъв плимут.

Фиоре се усмихна. Джими сигурно беше забелязал опашката. Умно момче. Забелязал ги беше и беше духнал, предоставяйки им избора да последват празната кола или да висят тук. Те бяха избрали да висят. Никакъв проблем. С Джими не им беше за пръв път.

Фиоре тръгна по стръмната улица към „Лексингтън“ и оттам сви на север по „Медисън“. Вятърът биеше в гърба му. Суграшицата, която допреди малко го хапеше по лицето, сега се набиваше във врата му. Беше почти сигурен, че ченгетата в плимута го следват, но не се обърна. Единият сигурно беше тръгнал след него пеш, докато другият пъплеше с колата покрай тротоара. Беше длъжен да предположи, че са зад него, и това дали ги вижда, или не, нямаше никакво значение.

Фиоре харесваше идеята ченгетата да заработват заплатите си. Представяше си изненадата им, когато колата му се бе отдалечила без него и още по-голямата им изненада, че обектът на следенето си тръгва пеш. Интересно, щом бяха толкова некадърни, че да не го проследят дотук, без да ги видят, как си представяха да го направят сега по пустите заледени улици? Загадка обяснима единствено с упоритостта и тъпотата им.

Тъпотата? Удивителна. Той знаеше, че са тук, и те знаеха, че той знае. И все пак го следваха. Очевидно смятаха, че главите на другите хора са чугунени като техните. И защо не? В тази страна единственият начин да влезеш в затвора бе да си по-тъп от ченгетата. А затворите бяха пълни. Което беше показателно.

Въпреки ситния сняг, който се сипеше във врата и по раменете му, Фиоре се забавляваше, защото си представяше що за картинка е полицаят, който го следва пеш в такава нощ. Направо чуваше псувните в микрофона под палтото, докато партньорът му се разлагаше в топлата кола и се кефеше на късмета си. Това е то да си началник. По-възрастният стои в колата. Един ден младокът щеше да порасне и

щеше да си има нов партньор, и тогава щеше да е неговият ред да стои вътре. В крайна сметка всичко си идваше на мястото.

Освен ако, разбира се, копелето не хванеше пневмония и не умреше преди това. Което също не беше лош вариант.

Фиоре продължи още три преки северно по „Медисън“, след което зави надясно обратно към „Лексингтън“. Беше му хрумнало, че тези, които го следят, сигурно не са ченгета, а федерални агенти. Ченгетата отдавна спяха в леглата си.

Вече двацет минути бродеше с бавна стъпка по заледените улици и спираше на всеки светофар. Чет Фиоре беше примерен гражданин. Освен това студът не му пречеше. Времето никога не му пречеше. Въпрос на принципи. На шибания северен полюс живееха ескимоси и на тях също не им пречеше, тъй че какъв смисъл имаше да хленчи заради някаква жалка нюйоркска виелица?

След като се върна на „Лексингтън“, Фиоре слезе в метрото, купи си билет, мина през автоматичната преграда и ускори крачка по стълбите към платформата. Някъде горе ченгето сигурно махаше неистово на партньора си да спре колата и да обсъдят възможностите. Ако единият вземеше метрото, щеше да остане без подкрепление. Ако и двамата тръгнаха, щяха да останат без кола. Третата възможност беше да теглят една майна, да пият по едно, да се наспят и на сутринта да напишат рапорт, че обектът се е прибрал у дома и си е легнал. Така биха постъпили ченгетата и затова, ако единият или и двамата от тези ръбове се появеше във влака, всичко щеше да е ясно. Федерални.

Светлината от фаровете на приближаващата се мотриса освети релсите в далечината, задържа се за миг и заплува през мрака на тунела, тласкайки пред себе си грохота на колелата. Две пуерториканчета се засмяха на нещо, размениха си по един дружески тупаник по рамото и се наведоха през платформата, за да се убедят, че влакът идва. Напоследък всички плюеха децата, но тези двете изглеждаха наред. Честно казано, повечето деца си бяха наред. Чет Фиоре вярваше в това. По дяволите, самият той на възрастта на тези хлапета вече беше загазвал поне десетина пъти. И всичките му познати бяха загазвали поне толкова пъти. И защо сега трябваше да е различно?

Истината беше, че каквото и да говореха за младите, това нямаше никакво значение. Защото децата са си деца. Точка. Честър Чарлз

Фиоре беше на трийсет и пет години и нямаше криминално досие, ако не се брояха няколко дребни младежки издънки, и толкова. А като малък изобщо не беше по-добър от тези тук. Тъй че нищо не се знаеше.

Фиоре не помнеше откога не се е возил в метро. Помнеше само, че тогава му беше струвало един долар. Което означаваше, че беше било доста отдавна. Качи се в един вагон по средата и когато се обърна към платформата, видя един мъж в подгизнал черен шлифер да тича по стълбите и да се хвърля в първия вагон секунда преди вратите да се затворят. Единият агент? Възможно. „Браво на младежа“ — помисли си Фиоре, след което го изхвърли от съзнанието си.

Измина няколко спирки и набра един номер на мобилния си телефон.

— Джими там ли е? — попита, когато вдигнаха. Джими Анджелизи, негов шофьор от пет години и приятел от детството от Сити Айланд, се обади след секунда.

— Аз съм — каза Фиоре. — Намирам се на „Лекс“ и Четирийсета. Дванайсет и трийсет как е?

— Дванайсет и трийсет е идеално — отговори Джими и разговорът приключи.

Мобилните телефони бяха по-лоши от обикновените, защото можеше да ги подслушва всеки който си поиска. Даже не им трябваша бръмбари. Само един дигитален скенер, какъвто можеше да се купи във всеки магазин за радиооборудване. Но дори и по обикновен телефон винаги трябваше да се предполага най-лошото. Всеки, който си губеше времето да подслушва телефоните му, си го заслужаваше до последната секунда. И пак вездесъщата тъпота. Фиоре говореше по телефона със съпругата си и със сестра си, и толкова. С изключение на двете или три изречения в редки случаи като този, които и без това никой нямаше да разбере.

Дванайсет и трийсет означаваше мястото, където влакът по разписание трябваше да бъде в дванайсет и трийсет. Джими имаше разписанието на метрото и знаеше. Ал Джанели беше показал този номер на Фиоре още като хлапе. Взимаш метрото ако ще до края на света и там те чака кола. Ченгетата естествено не ги чака кола и това е краят на следенето. Пожелавах им приятна вечер и си тръгваш по своите работи.

Фиоре си погледна часовника. Имаше още доста път. Дванайсет и трийсет означаваше някъде близо до залива Шипшийд. Идеално. Ноел Гарвър живееше в Бруклин.

Уоли Шлистър разбра, че нищо няма да се получи, още преди влакът да спре на първата спирка — Гранд Сентръл. Беше минал няколко вагона по-назад, откъдето виждаше Фиоре през стъклената врата на следващия вагон. Обади се на партньора си.

— Няма да стане — каза. — Ще ни трябва подкрепление.

Гогарти не искаше подкрепление, отчасти защото знаеше, че няма да го получи, отчасти защото не обичаше да дели нищо с никого. Най-вече такива неща. Гангстер от ранга на Чет Фиоре се появява на рождения ден на дъщерята на един от най-известните банкери в града, който е само с покани.

— Ще стане, младежо. Няма да викам подкрепления.

На Шлистър му беше писнало да му викат „младежо“. Сигурно трябваше да го направи на въпрос още в началото, но Гогарти беше свестен партньор. Шлистър вярваше, че нещата трябва да се развиват от само себе си. Е, не през цялото време, но когато е възможно. А настоящото любопитно развитие му беше любопитно не по малко, отколкото на Гогарти. Искаше да види какво ще стане.

След още няколко минути се обади по радиото на партньора си, за да му съобщи, че са напуснали Гранд Сентръл.

— Видя ли? Какво толкова се притесняваш. Аз съм само на две преки от вас — каза Гогарти. — Мръсникът се мисли за хитър. Не е чак толкова хитър.

Всъщност Гогарти беше изостанал с повече от две преки. На практика беше на същото място като последния път, когато бяха разговаряли. Беше изминал цялото Лексингтън авеню с включени полицейски светлини и сирена, но малко преди Гранд Сентръл му се наложи да набие спирачки, защото едно такси пренебрегна сирената му и препречи кръстовището вдясно. Колата му беше направила пълен завой на сто и осемдесет градуса, след което се беше понесла по леда обратно по „Лексингтън“, без да удари нищо. Той обичаше да шофира и преследването на влака от метрото го караше да се чувства като

Джин Хекман във „Френска връзка“. Само че Хекман не караше по заледени улици. Както и да е.

Теорията на Гогарти беше, че Фиоре се е запътил към италианския квартал и че Шлистър трябва да го проследи, след като излязат от метрото, и да изчака Гогарти да се присъедини към него. След това щяха да продължат следенето заедно, докато Фиоре не се отпусне и не допусне грешката да си помисли, че се е отървал от тях. Той изви волана преди да спре, което според него беше абсолютно зрял и дори артистичен начин на шофиране. В този смисъл, когато беше казал на Шлистър, че е на две преки от него, не беше излъгал, а само беше попреувеличил, защото щеше да бъде, ако не беше таксито. Нямаше значение. Щеше да навакса.

Шлистър обаче силно се съмняваше, че обектът се е насочил към италианския квартал. Чет Фиоре разполагаше с повече лакеи, слуги и помощници, които да му вършат работата, отколкото царят на Месопотамия във върха на могъществото си, и едва ли беше взел метрото с цел да се придвижи донякъде. И едва ли разчиташе на надбягване с метрото. Очевидно имаше план и Шлистър знаеше, че този план е по-добър от неговия, защото той нямаше никакъв план, просто импулсивна постъпка, нещо като почесване на ухапано от комар.

Точно това беше едно от нещата, които го удивляваха най-много във федералния отряд за борба с организираната престъпност. Работеха на директно подчинение на прокурора на окръг Южен Ню Йорк и имаха хубави кабинети. Всъщност страхотни кабинети, в една сграда на брега на Ийст Ривър, точно до пристанището на Саут стрийт. Но никой не мислеше дори с един ход напред. Шлистър беше напуснал полицията и се беше присъединил към федералните, за да избяга от ограничения начин на мислене в полицията. Всъщност за няколкото месеца служба беше открил, че основната разлика между полицейското управление в Сейнт Луис, което беше напуснал, и ударната федерална сила, към която се беше присъединил, е, че в ударния отряд вместо понички набиваха китайска храна.

След още двацет минути се обади на Гогарти, за да му каже, че влакът напуска станцията на Канал стрийт и че Фиоре все още е във влака. Дотук с италианския квартал.

— Къде отива този? — попита в отговор Гогарти.

— Някъде другаде. Ти къде си?

Отговорът се забави с цяла минута. На Гогарти му се наложи да поразмишлява какво да отговори на партньора си.

— Добре, дръж го под око. Аз съм плътно зад вас.

След повече от половин час Шлистър излезе от станцията на Краун Хайтс в Бруклин, където ръсещата се от небето гадост представляваше по-скоро ледени иглички, отколкото снежинки. Все едно че се беше озовал в Сейнт Луис, на широк булевард със стари ниски сгради, не повече от триетажни, със закрити с метални ролетки магазини на първите етажи. Единствената разлика беше, че надписите на половината от магазините бяха на иврит. Не разбираше и бъкел от иврит, но много добре знаеше какво пише над витрините.

Пишеше: „Начуках ли ти го, Уоли Шлистър?“.

Послание от господин Фиоре, един вид.

Който, в момента когато излезе от станцията на метрото, влезе в тъмния мерцедес, който го чакаше до тротоара със запален двигател и изгасени светлини. Фиоре погледна Шлистър право в очите и му се усмихна. Колата потегли в секундата, в която копелето се качи вътре.

Шлистър изобщо не му се усмихна. Огледа кръстовището. На светофара чакаше за ляв завой по Ютика авеню някакъв стар шевролет — поне на пет-шест години. Шлистър измъкна портфейла със значката си и се затича към него.

— Федерален агент. Трябва ми колата ви.

Беше пределно наясно, че преследването не е на живот и смърт. Беше рутинно следене и по устав нямаше никакво право да конфискува частно превозно средство. От друга страна обаче Чет Фиоре беше посетил банкерско парти, така че май не беше съвсем рутинно. Във всеки случай Уоли Шлистър не беше в настроение да размишлява над тези фини разлики. Не и след наглата усмивка на самодоволния гангстер. Беше мокър и премръзнал, беше пропътувал почти целия маршрут на метрото и точно сега искаше да даде малко храна за размисъл на лъскавото копеле в мерцедеса. Искаше и други работи, но за момента щеше да се задоволи и с това.

Хлапето зад волана изглеждаше на не повече от шестнайсет, но Шлистър знаеше, че не може да е така, въпреки че не беше наясно колко годишен трябва да си в Ню Йорк, за да получиш шофьорска

книжка. Малкият отвори шофьорската врата и се премести на дясната седалка.

— Налага се да слезеш — каза Шлистър.

Хлапето отвърна:

— Ти луд ли си?

Задните светлини на мерцедеса още се виждаха. Шлистър искаше да го настигне. Искаше да го изпревари и да върне усмивката на Фиоре. Ако това означаваше да вземе хлапето със себе си, значи щеше да го вземе. Той се качи в колата и настъпи газта.

— Мерцедесът ли преследваме? — попита малкият.

— Не преследваме мерцедеса — отговори Шлистър. — Преследваме един човек.

— Върхът.

Шлистър не знаеше, че децата все още казват „върхът“. Сигурно в Бруклин говореха така. Звучеше като от шейсетте, като нещо от речника на родителите му. Той извади радиостанцията и попита Гогарти къде е.

— Къде съм аз ли? А ти къде си?

Шлистър се обърна към хлапето.

— Къде съм?

— Ютика авеню. Той току-що зави по Истърн Паркуей.

— Кой е този, по дяволите? — настоя да разбере Гогарти.

— Кой кой е?

— С кого говориш? Говориш с някого. Кой е той?

— Намирам се в частна кола.

— Божичко!

— Кажи му, че си в Краун Хайтс — намеси се хлапето. — И не споменавай Бога все.

Шлистър започна да говори в микрофона и чак по-късно осъзна, че хлапето не се шегува. Едва сега забеляза традиционната му еврейска шапка.

— Извинявай.

— Няма нищо. Кажи му да тръгне на изток по Истърн Паркуей. Ние караме на запад. Така ще ни намери.

— Чу ли? — попита Шлистър.

— Да, само че аз изобщо не съм близо до Истърн Паркуей.

— А къде си?

— Какво значение има? Слез от тази кола. Ще те взема.

— Не става. Смятам да видя къде отива нашият човек.

И пъкна радиостанцията в джоба си, макар че Гогарти не беше приключил.

— Той с теб ли трябваше да бъде? — попита младежът.

— Аз трябваше да съм с него.

Шлистър зави по Оушън Паркуей. Колата поднесе и премина в най-крайната лента. Мерцедесът отпред се отдалечаваше бързо въпреки хлъзгавия път. Отпусна газта, но дори този незначителен тласък се оказа непосилен за галошите на шевролета. Колелата се завъртяха още по-бързо, но колата не ускори. Задницата ѝ започна да се вие като змиорка.

— Задръж така — обади се хлапето. — Ей сега ще се стабилизира.

Познаваше си колата. Стабилизира се и задницата се изравни приемливо с останалата ѝ част, окуражавайки Шлистър да опита още малко газ.

— Накъде отиваме? — попита Шлистър.

— Накъдето си искаме.

— Как се казваш?

— Арон — отвърна младежът и не попита за неговото име.

— Би ли си сложил предпазния колан, Арон?

От двете страни на пътя имаше локално платно, отделено със затревена ивица земя. Суграшицата бързо се превръщаше в плътен мокър сняг. Това беше добре, защото така поне се караше по-лесно. Лошото беше, че Шлистър не виждаше нищо. Чистачките на шевролета оставяха размазани ивици по предното стъкло и дори през малките изчистени петна не се виждаше по-далеч от пряка и половина.

— Ти виждаш ли го?

— Май да — отвърна хлапето и добави: — Не знам защо, но на всички коли дясната чистачка винаги работи по-добре от лявата.

„Доста умно за тази възраст“ — помисли си Шлистър.

— Дръж ме в течение.

Когато го беше видял за последно, мерцедесът се движеше с около осемдесет. Затова Шлистър подкара по-бързо.

— Откъде си? — попита Арон.

— В смисъл?

— Говорът ти. Тук не говорят като теб.

— От Сейнт Луис съм.

— И преследваш някакъв тип в Бруклин?

— Следя го.

— Добре, следиш го. Какво ченге си?

— Всеотдайно и неподкупно.

Хлапетото се засмя.

— Не, имах предвид...

— Знам какво имаш предвид. Много питаш.

— Виж, това е моята кола.

— Работиш ли?

— Студент съм.

— Плащаш ли данъци.

— Не.

— Значи много питаш. Виждаш ли го още?

Колата се движеше като в онези сънища, където се плъзгаш в пространството и усещаш движението, само дете не отиваш никъде и нищо не отива никъде. Опита да превключи на дълги, но снежната пелена отрази светлината към очите му.

Пътят беше прав и Шлистър успя да скъси разстоянието до мерцедеса на неколкостотин метра.

— Този на дясната седалка току-що се обърна.

Причината този на дясната седалка да се обърне и да погледне назад беше, че Джими Анджелизи току-що беше казал:

— Намерил си е кола. И ни се е лепнал за задника.

Фиоре забеляза шевролета.

— Господи!

— Да го откъсна ли? — попита Джими.

— Не бе — сопна се Джими. — Дай да го заведе вкъщи и да го запозная с жена ми. Що за въпрос? Откъсни го, естествено.

Джими винаги питаше за всичко. Което понякога не беше просто смешно, а дразнещо. Но беше по-добре, отколкото ако изобщо не питаше.

Джими направи остър завой по Ностранд авеню и веднага изви рязко волана в обратната посока. Мерцедесът взе завоя и се качи в ивицата между пътя и локалното платно. Снегът се разхвърча изпод

гумите и засипа страничното стъкло на Фиоре. Калникът на мерцедеса закачи пейката на близката автобусна спирка и я направи на трески.

— Ще трябва да я карам на тенекеджия. Копеле скапано! — изруга Фиоре.

Мерцедесът изправи и пое обратно по шосето. Фиоре се обърна, но не видя нищо.

— Май се отървахме.

Джими не беше толкова сигурен и каза само:

— Дръж се.

Направи още един десен завой по Роджърс авеню и Фиоре успя да зърне за секунда предните фарове, които завиваха по Ностранд авеню.

В момента минаваха покрай множество къщурки близнаци, долепени една до друга. Майката на Фиоре беше прекарала целия си живот в една такава къща, макар и не в Бруклин, а на Сити Айланд, недалеч от Бронкс. Беше я натъпкала с милион статуетки, дрънкулки и порцеланови сервизи, подредени върху безбройните рафтове и рафтчета, като че ли къщата щеше да стане по-голяма като я натъпчеше догоре с боклуци. Изобщо, потискащ квартал, същият като този, в който беше израснал и в който продължаваше да живее — и щеше да бъде потискащ дори по петите му да не се влачеше някакъв федерален агент.

— Давай да се махаме оттук — каза той на Джими.

— Опитвам се, но онзи ни се е лепнал за бронята.

— Не съм казал, че не се опитваш.

— Затваряй си устата тогава. И престани да се шашкаш. Знам какво правя.

Джими Анджелизи беше единственият човек на света, който можеше да каже на Чет Фиоре да си затваря устата. Бяха приятели от деца и Джими все още чувстваше нещата по този начин. Фиоре също. Веднъж самият Джон Готи му беше казал, че дава лош пример, като позволява на подчинен да се отнася непочтително с човек от неговия ранг, но Фиоре не му беше обърнал внимание. Отношенията му с Джими бяха прекрасни.

Джими скочи върху спирачките, после даде газ и рязко сви в следващата дясна пряка. Този път не удари нищо и само се плъзна в

завоя с грацията на фигуристка на лед — от онези с късите полички. Жената на Джими често гледаше фигурно пързаяне.

Шлистър също беше взел завоя на Ностранд авеню, без да се удари.

— Виж, виж — обади се Арон. — Тоя бутна пейката.

— Имаше ли хора на спирката?

— Не.

— Значи всичко е наред.

— Бас ловя, че той не мисли така. Основата ѝ е циментова. Тенекеджиите ще го одрусат поне с пет хилядарки. Все пак е мерцедес, не може просто да изправят калника с чука. — И добави: — Пак зави.

Шлистър не виждаше колата на Фиоре, но нямаше причина да не вярва на хлапето. Опита се да си представи как мерцедесът завива по Роджърс авеню и се разсея. Задницата на колата поднесе здраво.

— Дано баща ми не гледа от прозореца — каза Арон.

— Тук ли живееш?

— Точно на ъгъла. Давай да изчезваме.

Шлистър не успя да огледа къщата на младежа, но и без това можеше да си я представи много добре. Къщите в този квартал бяха хубави, с дворове и живи плетове, затрупани от снега. Стаите откъм улицата бяха тъмни. Полунощ минаваше отдавна. Ако навремето на възрастта на Арон беше излязъл в такава виелица, баща му щеше да кръстосва нервно предната стая и непрекъснато да гледа през прозореца.

— Надявам се да не ти навлека неприятности, Арон.

— Няма страшно. Внимавай, той пак зави надясно.

След последния завой вятърът вече навяваше снега в страничното, а не в предното стъкло и Шлистър успя да види задните светлини на мерцедеса в далечината. Деляха ги не повече от сто метра. Видя натискането на стоповете и десния завой почти едновременно с Арон.

— Видях го — каза.

Светофарът на кръстовището с Истърн Паркуей беше червен. Бяха се върнали на същото място, откъдето бяха тръгнали, но Шлистър се чувстваше морален победител. Беше накарал Фиоре да обикаля в кръг, което означаваше, че тази нощ не е пълна загуба на време. Кое то пък го наведе на мисълта, че присъствието му тук е безсмислено.

Каквито и да бяха плановете на Фиоре след посещението на банкерския рожден ден, той нямаше да ги осъществи, докато по петите му имаше опашка. Може и да нямаше никакви плановете. Може банкерът и Фиоре да бяха състуденти. Може да беше влязъл в ресторанта, за да се изпикае.

Дрън-дрън. За такива неща никога нямаше елементарни причини. За нищо нямаше елементарни причини. Никога. Тази история трябваше да се разрови и Шлистър знаеше откъде да почне. От банкера.

Но това щеше да стане утре. Тази нощ щеше да се позабавлява.

Когато мерцедесът навлезе в кръстовището, Джими Анджелизи разполагаше само с част от секундата, за да види приближаващия отляво автобус. Нямаше никакъв шанс нито да вземе завоя пред автобуса, нито да спре.

— Дръж се — изкрещя той и се помъчи да избере мястото, където да го удари проклетият автобус. По-добре отзад, отколкото отпред, и затова натисна газта, вместо спирачките, като ликвидира всякаква вероятност да вземат завоя, но увеличи шансовете да се измъкнат или поне да се отърват с лек удар, а пък след това щеше да му мисли, че е влязъл в погрешна улица, в погрешна посока на движение или в погрешна лента на пътя.

— Какво правиш бе? — успя да викне Фиоре.

Всъщност онова, което имаше предвид, беше: „Какво си въобразява, че прави тоя шибан агент?“. По-добре щеше да е, ако никой не беше разбрал за посещението му при Блейн. Е, бяха разбрали. И какво от това? Ресторантът беше обществено място. Беше престоял вътре не повече от десет-двайсет минути. Щяха да поклатят глави, да вдигнат вежди и да потърсят някаква връзка, но нямаше да я намерят. Защото връзка нямаше. Номерът обаче беше да се отърве от този тип, преди да е станало нещо друго. Вярваше, че Джими ще се справи. Още по-добре щеше да е, ако не потрошаха мерцедеса, който нямаше и десет хиляди километра. И без това му беше писнало да го гледат накриво, защото по-възрастните мафиоти караха линкълни и кадилаци и мислеха, че всичко останало е лайняна работа, особено щом е чуждестранна кола. И на Мълбъри стрийт щяха да го скъсат от подигравки, ако се удареше в автобус, което с всяка изминала част от секундата изглеждаше все по-вероятно.

Фиоре се обърна назад и автобусът му се видя огромен като кораба „Куин Мери“. Видя псуващия шофьор — дребен чернокож мъж с мустачки и униформена шапка като на някой пилот; ръката му бе върху клаксона и той ревеше оглушително като параходна сирена право в ухото му.

Автобусът удари мерцедеса в края на задния калник — не толкова удар, колкото леко подбутване — но усещането беше като да те хване някой за глезена, когато тичаш с всичка сила. Колата се завъртя като пумпал и затанцува във всички посоки. В увеселителния парк Палисейд навремето имаше подобна атракция. Фиоре и Джими бяха ходили там като деца. Палисейд Парк вече го нямаше. Но приликите свършваха дотук. Мерцедесът се завъртя около оста си поне три пъти, а може да бяха четири или пет. На Фиоре му се стори, че никога няма да спре.

Автобусът обаче спря и шофьорът му се завтече към тях, за да им окаже помощ. Никога не беше виждал кола да се върти така и не беше вярвал, че е възможно. Беше виждал коли да се преобръщат на покривите си и да се носят странично по пътя. Веднъж дори беше видял кола да изпълнява пълно предно салто от една недовършена рампа на магистралата, след което да се приземява на колелата си. Когато шофьорът изтича пред автобуса, се вторачи невярващо в колата — мерцедесът продължаваше да се върти.

Някъде отзад изрева клаксон и един ръждивочервен шевролет изскочи от същата улица като мерцедеса и се понесе към него като шейна. Тези идиоти не бяха ли чували за лед и за шофиране по заледен път. Откъде бяха? От Хавайските острови ли? Той побърза да се скрие зад автобуса и шевролетът прелетя край него, небрежно и неудържимо, като пияница, който се опитва да докаже, че не е пиян.

— Господи! — каза Шлистър. Каквото и да правеше с волана, то очевидно не оказваше никакво влияние върху поведението на колата.

Арон хвърли поглед през рамо.

— Не го ударих, нали? — попита Шлистър.

— Не успя.

Мерцедесът спря. През цялото време колелата му се въртяха и сега зацепиха паважа под снега, колата подскочи и полетя в западна посока, която, за късмет на Фиоре, бе точно тази, накъдето искаше да

тръгне. Шевролетът се плъзна надясно и се озова точно пред мерцедеса.

— Това пък какво беше, по дяволите? — попита Фиоре.

— Май са те — отвърна Джими.

Фиоре се наведе, за да погледне през стъклото откъм Джими.

— И това са те? — изуми се на глас.

Мина му през ум, че тези типове може да не са никакви федерални агенти и дори никакви ченгета. Което означаваше, че може да са никои. Твърде настойчиви никои обаче.

— Давай да се махаме оттук — каза той на Джими.

Фиоре не носеше оръжие, защото това беше работа на Джими, но сега му се щеше да има пистолет.

Шлистър направо щеше да пробие пода на колата с педала на газта. Испита желание да извади крак отвън и да успокои танцуващата кола като мотоциклетист на завой. В един момент мерцедесът му беше отляво, а в следващия момент отдясно. Огромната кола прескочи през разделителната ивица и се понесе на запад по западното платно, докато той продължи да се носи като шейна на запад, само че по източното. Опита се да натисне спирачките, въпреки че колелата вече бяха блокирали. Знаеше, че е изпуснал управлението напълно, но му харесваше да си представя, че контролира колата. Което нямаше да продължи дълго, освен ако колелата скоро не започнеха да му се подчиняват.

Подчиниха се. Само допреди секунда се носеше, а сега вече шофираше. Насочи се право към разделителната ивица с намерението да я прекоси, както го беше сторил преди секунди шофьорът на Фиоре. От удара му изтракаха зъбите и радиостанцията изхвъркна от джоба му. Четирите колела се отлепиха от земята едновременно, след което се приземиха едно по едно. Но окачването издържа. Не можа да се насили да погледне към дясната седалка, но все пак попита Арон как е.

— Дотук добре. Но същото казал онзи, дето падал от Емпайър Стейт Билдинг.

— Кой е падал?

— Няма значение.

В следващите няколко секунди видимостта се подобри забележително и дори великолепно. Изведнъж пред тях изникна

някаква огромна сграда — мерцедесът, изглежда, летеше право към нея.

— Какво е това, по дяволите? — попита Шлистър.

— Гранд Арми Плаза — отвърна Арон. — Моли се да завие надясно.

— Какво има надясно?

— Какво ли не.

— А наляво?

— Ще разбереш. Той зави наляво.

Задните светлини ги нямаше. Шлистър се насочи към масивната постройка, която се оказа нещо като триумфална арка на входа на Проспект Парк. На това място се събираха поне шест улици.

— Плътно вляво — извика Арон.

— Ти виждаш ли го?

— Не, но знам къде отива.

Всяко хлапе в Бруклин знаеше, че ако искаш да се отървеш от някого, трябва да влезеш в Проспект Парк. Това беше мястото, ако те преследва някоя банда. Или ченгета. Или хора, на които дължиш пари. Пътищата в Проспект Парк бяха по-заплетени и от лъкатушещи планински пътеки. Освен това бяха милион и уличните лампи практически липсваха.

Тук Джими Анджелизи беше в свои води. За него това беше еквивалентът на добра, старомодна груба игра. Дърветата бяха нагъсто и оформяха тунел над пътя. Мракът господстваше над дърветата, между тях и от всичките им страни и фаровете дълбаеха нищожна дупка в сърцето на нощта. Пътят се гърчеше под колелата като извадена от водата мряна. Мерцедесът започна да се спуска по един стръмен склон.

— Идеално — каза Джими. Лявата му ръка посегна към арматурното табло и щракна някакъв ключ. Тъмната погълна всичко, което досега не беше успяла.

— Господи, включи ги! — извика Фиоре.

— Няма страшно — успокой го Джими.

— По дяволите!

Фиоре си помисли, че сигурно така се чувства хлебарката, когато влезе в обувка.

В същия момент Шлистър и Арон забелязаха изчезването на мерцедеса.

— Изключи фаровете — каза Арон.

— Разбрах.

— Ти ще се пробваш ли?

— За чий? За да не ме вижда и той ли? Накъде отиваме?

— Все надолу — отвърна Арон.

До този момент Шлистър не беше осъзнал колко е стръмно всъщност спускането. Осъзнаваше само, че мерцедесът може да е практически навсякъде в тази тъмница и че е много възможно да го подминава точно в тази секунда. Или в тази. Или в тази.

Знаеше, че са го изиграли, и затова натисна спирачката и въздъхна.

— Прав си — обади се Арон: приемаше поражението с несвойствена за възрастта му зрялост. — Никога няма да го открием. — След което възкликна: — О, мамка му!

Защото, за разлика от Шлистър, пътят току-що беше направил завой. Грешката беше напълно разбираема. Тази отсечка приличаше на ски шанца. Целият сняг се беше събрал долу и изобщо не беше ясно кое е път, кое е пътека и кое не е нито едното, нито другото.

Както и да е, поражения нямаше. Шевролетът се гушна в прясната като дете в ръцете на баща си. Шлистър се обади на Гогарти, а Гогарти се обади да дойде влекач.

Километър по-нататък Чет Фиоре и Джими Анджелизи нямаха чак такъв късмет. Джими беше превел мерцедеса по тесните пътеки до едно езеро, след което двамата се бяха обърнали да изгледат отминаващия ги шевролет. Знаеха, че няма да се върне. Но когато Джими се опита да излезе на пътя, колелата забуксуваха неспасяемо. Излязоха да видят какво става и в същия момент чуха как федералният се обажда на партньора си по радиото. Май и той беше закъсал. Чуха го да казва:

— След колко време? — И след това: — Господи, половин час! Добре, кажи им да побързат.

Фиоре нямаше намерение да се обажда на влекач, докато полицейският влекач не си отиде. А той нямаше да дойде по-рано от половин час. Дойде след час и половина.

Три през нощта е отвратителен час за посещения, но това посещение беше неизбежно.

* * *

Сигурно „прекарване“ не е думата за така дългоочаквания рожден ден на Джесика в петък вечерта в ресторанта на Стасни. А може и да е. Никой не го споменава, но три девойки от три известни нюйоркски семейства бяха прекарани в три дискретни помещения на втория етаж. О, нека не употребяваме евфемизми. Те бяха изнасилени.

„Изнасилени!“ — бихте казали вие. А защо не сме го разбрали от първите страници на вестниците? Защо го разбираме сега от клюкарската рубрика?

Защото на мястото на Джефри Блейн и вие не бихте искали нещата да се разчуют.

Ноел Гарвър прочете написаното и се отказа да чете повече. Четеше разпечатката за милионен път, откакто беше излязла от принтера, и не беше сигурен, че тонът му харесва. Всъщност беше сигурен, че не му харесва. Трябваше да е възмутен, а беше заядлив на дребно. Заядливостта подхождаше за миналогодишното парти, където децата пресушаваха бутилки шампанско. Но това беше нещо съвсем различно. Изнасилването беше углавно престъпление, укриването на изнасилване също беше углавно престъпление. Този път беше прекалил.

Гарвър крачи още известно време с листа в ръка, като че ли беше някаква реч, която трябваше да се наизусти, но накрая се отпусна в тапицирания директорски стол и се загледа в тавана. Гласът на Шарън Лам продължаваше да отеква в главата му. „Защо имаш такъв зъб на Джефри Блейн?“ — беше го попитала тя.

Знаеше и недоизказаната част от въпроса ѝ. Джефри Блейн беше готин тип, разумен мъж, читав човек. Беше свестен. Така казваха всички, а може и да беше вярно. Не беше нито Иван Боески, нито

варварин пред портите на римската империя. Не живееше от днес за утре. Даже и това парти не беше кой знае какво. Не беше пуснал връзки, за да затвори тунела Линкълн и да си прави партито там. Нито беше откупил стадион „Янки“, или пък Сентръл Парк. Просто някакъв ресторант, за бога. Ресторант.

Гарвър се изправи и отново закрачи из стаята. Трябваше да разбере какво точно става. Направи си още едно питие и отново се върна към написаното.

Отговорът го сполетя изневиделица. Щом се държи като акула, значи е акула. Щом има дълги остри бели зъби и триъгълна гръбна перка, значи е акула. Блейн беше отвратително богат, за да е готин тип, разумен мъж, читав човек. Никой не мразеше Джефри Блейн.

Затова на Ноел Гарвър се падаше да го мрази за всички.

Пръстите на краката още го боляха от студа, но уискито вече стопляше тялото му. Когато чу звънеца, натисна копчето на домофона, без да попита кой е, и откряна вратата.

Докато чакаше асансьора, гаврътна останалото в чашата уиски и си наля ново. Ноел Гарвър пиеше евтино уиски, защото не обичаше да харчи пари за такива неща. Грабна страницата от барплота и я зачете отново. Продължаваше да не му харесва, но се надяваше, че след като е пропуснал да спомене появата на Фиоре на партито, Фиоре няма да му създаде проблеми.

— Влизай — каза, когато на вратата се почука.

— Надявам се, не сте си губили времето да пишете, господин Гарвър — каза Чет Фиоре.

Гарвър му подаде листа и го попита дали иска нещо за пиене. Фиоре го сгъна, без дори да го погледне, и го пъкна във вътрешния си джоб.

— Това го има и в компютъра ви, нали? — попита той.

— Не съм писал нищо за вас — каза Гарвър.

Беше късно и след фиаското в Проспект Парк Фиоре не беше в настроение за толкова фини нюанси.

— Искам да видя как изтривате файла — каза той.

5.

— Я пак да повторим — каза Денис Франсискан. — Значи сте взели метрото до Бруклин и там сте конфискували частно превозно средство.

— Предполагам, че може да се употреби и „конфискували“ — съгласи се Шлистър. Франсискан беше прав, а Шлистър и Гогарти седнали.

— Нямам нужда от кирливите ти предположения. Казах „конфискували“. В Сейнт Луис така ли работите?

— Не си спомням да сме правили такова нещо в Сейнт Луис, сър.

— Отговорът ти ме вълнува живо, Стенли. — Франсискан превключи на режим кръстосан разпит. — Да не би да твърдиш, че конфискацията на частно превозно средство е нещо, което може да сте правили, но ти се е изплъзнало от паметта?

Единственото, което Франсискан знаеше за Сейнт Луис, беше, че „Кардиналите“ са оттам, а единственото, което знаеше за „Кардиналите“, беше, че в тях е играл бейзболистът Стан Мюжуъл. Затова още от първия ден, когато Шлистър постъпи на работа, започна да го нарича Стан, а когато беше ядосан — Стенли.

— Не, сър, бих си го спомнил — отговори Шлистър.

— Значи, когато казваш, че не си спомняш да си конфискувал частно превозно средство, всъщност искаш да кажеш, че не си извършвал по-безумно тъпа постъпка в целия си скапан и окаян живот? Така е по-правилно, нали?

— Да, сър.

— По-правилно ли?

— Съвсем правилно, сър.

— Я стига с това „сър“! Това да не ти е шибаното полицейско управление, Стенли?

Франсискан се обърна и отиде до прозореца. Слънцето не се беше издигнало. Беше станал още в тъмна доба и беше дошъл в службата веднага щом дежурните му се бяха обадили, за да му съобщят за инцидента в Проспект Парк.

Шлистър и Гогарти си позволиха да се спогледат зад гърба на Франсискан. Шлистър кимна на Гогарти да каже нещо. Гогарти поклати глава. Шлистър пробва по-ентузиазизиран вариант на същия жест. Гогарти извъртя очи, което означаваше, че се предава, след което пое дълбоко дъх и каза:

— В случая не колата е най-важното.

Франсискан бавно се обърна.

— А кое е най-важното? За мен тя е най-важното.

Гогарти не беше най-убедителният тип на света, но ако го закачиш където не трябва, ставаше убедителен. Франсискан току-що го беше закачил където не трябва.

— Според мен — каза Гогарти и стана от стола, така че Франсискан, ще не ще, да го погледне — най-важното е, че си скъсахме задниците да открием нещо за Фиоре и най-накрая го открихме. Открихме, че се познава с важна клечка от Уолстрийт. Аз смятам, че си струваше да го знаем.

— Така ли? — Франсискан отиде до бюрото си и се зачете излишно продължително в доклада, който беше поискал от Гогарти още преди да го повика лично. След малко вдигна поглед. — Тук никъде не пише, че сте ги видели заедно.

— Партито беше частно — каза Гогарти.

Шлистър добави:

— Само с покани.

— А — каза Франсискан, — значи сте видели поканата му.

— Да те еба в гъза.

Формално погледнато, Денис Франсискан беше началник на Гогарти, в смисъл че беше шеф на Бюрото по организирана престъпност към прокуратурата на южен Ню Йорк и беше този, на когото Гогарти и Шлистър докладваха. Но той не им беше пряк началник в смисъл че не беше агент. Него можеше да го напсуваш така, както не можеш да напсуваш по-висш агент.

— Интересно, че го казваш точно по този начин — отвърна Франсискан, без да си дава труда да се обижда. — Защото вие двамата вече достатъчно ме наebaхте. Това, че ме вдигнахте в три посред нощ е най-малкото. Това, че трябва да включа в отчета за разходите ремонт на кола, която даже не притежаваме, е малко повече.

На вратата се почука и Грег Билингс влезе, без да изчака покана. Билингс беше помощник-прокурор и всеки ден от дадена седмица ходеше на работа с един и същ костюм, от понеделник до петък. Другата седмица обичаше друг костюм. Агентите следиха костюмите му така, докато цикълът се затвори. Бяха изчислили, че има четири костюма.

— Отървахме се — каза Билингс. — Херскович подписа споразумение.

Франсискан поиска да разбере кой, по дяволите, е Херскович.

— Бащата на хлапето.

— И какво ще ни струва тава удоволствие?

Билингс извади от джоба си един лист и го разгъна.

— Хиляда триста седемдесет и осем и осем цента. С ДДС.

— Платил си шибания ДДС?

Федералните агенти не плащаха ДДС за федералните разходи.

— Реших, че ще е по-добре да не даваме отчет за този разход, сър.

— Добре си решил — отговори неохотно Франсискан. Щеше му се Билингс да излезе, но той стоеше и разглеждаше сметката.

— Балансирали са колелата — каза той — и са регулирали задните щанги.

— Да ти приличам на шибан автомонтър? Това не ме интересува!

Разписките бързо изчезнаха в джоба на Билингс.

— Не, сър. Просто исках да имате представа. Повечето повреди са отпреди, но аз не се задълбочих. Отървахме се леко.

Билингс беше компетентен. Беше прокурор, но мислеше като агент. Умееше да си пази задника. Франсискан одобряваше това. Само че много му се искаше Билингс да излезе, така че го отпрати с жест и се обърна към Шлистър и Гогарти.

— Добре, засега ще забравим идиотската ви постъпка. Но заслугата не е ваша. Изчезвайте и си намерете някаква работа.

Гогарти и Шлистър тръгнаха към вратата.

— И стойте далеч от Фиоре — добави Франсискан.

Шлистър се обърна.

— От къде на къде? Трябва да го следим. Не можем да прецакаме нещата точно сега.

— Няма да ги прецакваме — каза Франсискан. — Вие, задници такива, ги прецакахте нощеска. Затова просто ще ги оставим така.

Двамата излязоха от кабинета на Франсискан и в коридора едва не се сблъскаха с Илейн Лестър.

— Какво стана? — попита тя. — Прекрати ли следенето?

Имаше вид на човек, който не си е лягал. Косата ѝ беше леко разрошена. Но ѝ отиваше.

— Ти изобщо знаеш ли какво говориш? — сопна се Гогарти. Репутацията на Лестър в прокуратурата му беше известна, но от това не му беше по-симпатична. Той тръгна по коридора и Шлистър го последва.

Илейн тръгна след тях. Току-що беше издействала присъда за шестима полунекомпетентни неислямски терористи, които насмалко не бяха убили страшно много хора на много места, включително на автобусната спирка на пристанището. След предоставянето на обвинението беше работила също толкова усилено, колкото и преди това, и беше издействала максимални присъди за всички. Сега беше неспокойна и се оглеждаше за нещо, в което да впие зъби.

— Чух, че миналата нощ сте видели нещо интересно — каза тя.

Гогарти спря.

— Какво правиш тук в пет сутринта, по дяволите?

— Обадиха ми се — отвърна тя. — И това не е отговор на въпроса ми.

Обадили ѝ се? От къде на къде пък на Илейн Лестър? Сигурно беше подкупила дежурния да ѝ се обажда, ако стане нещо. Браво на нея. Пъргава дама. Само че Гогарти не искаше да става център на вниманието ѝ.

— Бягай в леглото, Илейн. Ако си твърде възбудена, че да заспиш, вземи партньора ми.

Този път тя не го последва, когато той се отдалечи. Но и Шлистър не го последва.

— Аз нямам нищо против — каза той. — И без това нямам поумни занимания.

Тя го изгледа със сините си очи. Хубави очи. Много сини. След това се обърна на сто и осемдесет градуса и закрачи по коридора.

Имаше неприлично хубав задник за прокурор.

Чет Фиоре се смееше, докато слушаше разказа на Гюс Бенини за събитията в Краун Хайтс. Гюс умееше да разказва. Всички се смееха, когато Гюс разказваше.

Седяха в ресторанта на Сепи на Елизабет стрийт. Гюс Бенини обикновено закушваше преди да излезе от къщи. Днес му беше доста рано. Беше доста рано за всички.

— Първо цъфва прокурорът — каза Гюс: сновеше пред масата на Фиоре. Гюс никога не сядаше. Казваше, че седнал се изнервял. Тежеше не повече от шейсет и пет килограма, беше пъргав като котка, ръцете и очите му не спираха дори за миг, краката му бяха в непрекъснато движение. Никой не смееше да настоява да седне, защото когато се изнервеше повече от обичайното си свръхизнервено състояние, се превръщаше направо в разярена оса. Гюс стоеше прав дори в ресторантите. Но тъй като се хранеше само вкъщи, това нямаше никакво значение.

— Казва, че искал да говори с бащата на хлапето — продължи Гюс. — За сметките по колата, дете била на негово име. И домъква един тон хартии. С които може само да си избърше задника, защото евреинът не подписва нищо, преди да е говорил с равина си. Нали ги знаеш евреите? И равинът идва, стогодишен, брадат като Кастро. А прокурорът беше оня младок, дете натрови живота на Били Бийнс със самолетните билети.

— Стафорд.

— Точно така. Стафорд. И като се изнерви оня ми ти прокурор. Щото ония не искат да подпишат нищо и само дърдорят на иврит, а той не разбира и бъкел. Затова се обажда на хората си и ония му пращат на помощ Билингс. Като че ли Билингс ще им разбере нещо. А бе, пълни тъпанари. Службата им е фрашкана с евреи, ама да не си помислиш, че пращат евреин? Не, пращат Билингс. Както и да е, той идва и сега са двама на двама, двама федерални срещу бащата на хлапето и равина на бащата на хлапето. И всичко започва отначало, защото евреите викат още двама равини. А тия са още по-дърти от първия, дете е стогодишен.

— Това вече го каза — подразни го Фиоре.

Останалите край масата се сръгаха в ребрата, спогледаха се и се ухилиха, защото знаеха какво следва. Гюс мразеше да го прекъсват.

— Ти искаш ли да чуеш какво стана, или не? — сопна се той на Фиоре.

— Да бе, Гюс, извинявай — каза Фиоре.

Останалите се разсмяха в шепите си. Всеки път, когато Гюс разказваше историите си, ставаше все едно и също.

— Добре, добре. Чакай, че си изгубих мисълта. — Гюс обиколи масата, за да я намери. — Както и да е — продължи той. — Всичко това се точи цяла сутрин и евреите продължават да викат още равини, докато накрая заприлича на сватба или погребение, или не знам какво. Нямах да е лошо Арафат да дойде да поразчисти. И всичко това заради една кола, която продължава да си върви.

— Но бащата подписа документите?

— Естествено, че ги подписа. Ти познаваш ли евреи балами? Оправиха му колата без пари, може да са му сложили и нов касетофон.

Това не беше истина и Гюс също не вярваше, че е истина. Просто така историята ставаше по-интересна. Усмихна се, защото беше доволен от себе си. Бяха му казали да провери какво е станало през нощта и той си беше свършил работата.

— Работата е в това — започна предпазливо Фиоре, защото никой не обичаше да накърнява чувствата на Гюс Бенини, — че аз исках да разбера защо ме следяха тези смотаняци и какво, по дяволите, знаят.

— Не знаят нищо — каза Гюс. — Откъде ще знаят нещо? Какво изобщо има да знаят, да им го начукам?

— Не знам, Гюс. Точно това исках да разбереш.

Гюс сви рамене като марионетка, на която някой е дръпнал всички конците едновременно.

— Според мен стрелят напосоки. И затова си навлякоха белята с тая еврейска кола. Значи нямат нищо, нали така?

Последното се стори достоверно на Фиоре. Нямах представа откъде Гюс се е добрал до информацията и не го интересуваше. Но подробностите около неприятностите на федералните бяха точно онова, което търсеше, за да разбере дали Гюс наистина знае нещо, или си измисля. Подробностите бяха най-важното в историята.

— Джими — каза Фиоре, — намери ми кола.

— Можем да вземем моята — предложи Джими.

— Казах, намери ми кола. И иди да се напиш.

Коего беше добра идея. Не бяха мигнали цяла нощ и Джими Анджелизи приличаше на порция преварени спагети.

6.

Тръгнаха си от ресторанта чак към три часа. Докато пътуваха по Медисън авеню, Джефри каза, че ще се качат горе само да се преоблекат, след което ще поемат към вилата им в Бедфорд Хилс, която се намиреше на още един час път.

— Какво? — простена Джесика.

Филис се ужаси. Снегът спираше, но пътищата бяха хлъзгави. Освен това не си спомняше някога през живота си да е била поуморена. От началото до края целият ден беше убийствено изтощителен. Дори да не беше свършил толкова злощастно, пак щеше да се чувства изцедена до капка. А сега беше като центрофугирана. Брутален сюрприз за жена, която си беше представяла как към полунощ ще изрита обувките си, ще се изтегне на неоправеното легло в най-съвършената си рокля и ще приеме поздравленията на съпруга си и благодарностите на дъщеря си. И особено ярките моменти от партито ще се изнизват в съзнанието ѝ като откъси от стари семейни филми.

А какво се получи!

— Защо не отидем на вилата, след като се наспим? — изхленчи Джесика.

— Добре, тогава ти ще говориш с „Ню Йорк Таймс“ като се обадят утре.

Филис погледна дъщеря си. Имаше учудващо висок коефициент на възприемане на реалността за възрастта и средата си, но настоящата реалност явно ѝ убягваше. Какво си представяше, за бога? Че всичко ще мине и ще замине като среща с кофти ново гадже ли?

— Хубаво, няма да вдигам телефона, става ли?

Джефри не отговори — не беше нужно. Поне засега определено не смяташе да позволява на дъщеря си да взема повече самостоятелни решения. Еди Винченцо и тримата му приятели говореха достатъчно красноречиво за преценките ѝ.

Мартин изчака тримата да се качат и да се преоблекат, без да гаси двигателя. Той беше петият им шофьор за последната година. Бяха

уволнили един, защото колата вонеше на алкохол, и друг, защото колата вонеше на марихуана. Другите двама бяха напуснали, защото Филис ги разкарваше из целия град с по един милион задачи на ден. Проблемът с техните шофьори беше, че общуваха с други шофьори, които прекарваха повечето си време във висене пред административни сгради и ресторанти с нахлупени над очите фуражки. Сравненията неизбежно водеха до заключението, че работата е толкова по-добра, колкото по-малко се шофира. И без задачи. „Аз съм шофьор — беше заявил руснакът, когато напускаше. — Ако госпожата иска, ще я закарам до хлебарницата.“ Онова, което не каза, беше, че е под достойнството му да ходи сам до хлебарницата за кутиите с кейкове и рула, или до „Дийн и Делука“ за грейпфрути, спагети и зелена салата, както и да разнася покани от врата на врата като пътуващ търговец на прахосмукачки.

Мартин беше мълчалив, почти аутист. Беше свил рамене, когато Джефри го беше попитал дали ще има нещо против да изпълнява поръчки, и пак беше свил рамене, когато Джефри му съобщи работното време. Цялото му име беше Мартин Лутър Кинг Младши Уилсън и той го беше изписал с дребни печатни букви на молбата си за постъпване. Даже седемдесетте километра от Манхатън до Бедфорд Хилс в малките часове на нощта да му се струваха прекалено изискване към служебните му задължения, и то след като от ранни зори беше разкарвал двете Блейн от цветарски магазини през бутици за дрехи та до фризьорски салони, той не го показва. Щеше да се върне в града, след като ги оставеше на вилата. В провинцията използваша ланд ровъра. Големият ягуар винаги се прибираше.

Никой не продума по време на пътуването, което продължи повече от час заради снега. Магистралата беше изчистена прилично, но второстепенните пътища бяха кошмарни, а пътят към вилата беше затрупан с петнайсет сантиметра замръзнал сняг, въпреки че елите от двете му страни на практика образуваха тунел, който стигаше досами вратата на вилата.

Джесика и Филис си легнаха веднага. Джефри изпроводи с поглед Мартин, който спусна колата на заден ход по пресните коловози в снега. Ландшафтът попи шума от двигателя и от гумите върху снега още преди колата да се скрие от погледа му. Тишината след снеговалеж е нещо неповторимо. Джефри се уви плътно в лекото си яке и остана

загледан и заслушан в тишината. Слънцето още не беше изгряло, но му се стори, че вижда едва забележима ивица светлина на изток.

Дори не си помисли да ляга. Трябваме да обмисли много неща. Беше задържал този момент, докато изведе жена си и дъщеря си от града и ги докара тук. Съзнателно беше отбягвал да мисли дори по време на пътуването. Сега разполагаше с колкото си иска време и беше открил, както очакваше, че не може да прогони този мъж от съзнанието си. Фиоре, май така се казваше. Фиоре. „Цвете“ на италиански. Филип беше казала, че е гангстер, и в предположението ѝ определено имаше повече резон, отколкото в това на Джефри, че е полицай. Не че появата на един гангстер и това, че бе овладял ситуацията, изобщо имаха някакъв резон. Но точно така се беше получило. Беше влязъл в хаоса като че ли дишаше хаос и живееше за хаоса. Беше поел командването с увереност, която беше оставила Джефри без думи. Беше забелязал на мига всички отклонения, беше внесъл необходимите поправки и беше обърнал хода на нещата точно според желанието на Джефри, като някакъв джин от бутилка в скъп костюм. Джефри никога не беше срещал трудности в разрешаването на проблеми. Всички, които работеха в банковото дело, разрешаваха проблемите успешно. Но този човек не ги разрешаваше, той просто ги премахваше. Четирите момчета бяха изчезнали, като че ли никога не бяха съществували. Ейми Ледлоу се беше разциврила, когато баща ѝ беше дошъл, но беше тръгнала с него. Самият Ледлоу, който беше нахлул като ангел отмъстител, разчистващ пространството с огън и жупел, беше разговарял кротко и насаме с този непознат и беше прибрал дъщеря си.

Защо? Това беше въпросът. Защо човек като Фиоре, гангстер, ако беше такъв, се намесваше в ситуация, която нямаше нищо общо с него?

Джефри знаеше, с онази много рядка странна и непривична яснота, че отговорът на този въпрос предстои много скоро. Понякога в живота неочаквано се случва някоя врата да се отвори и от нея да пристъпи някой неочакван непознат, след което осъзнаваш безпощадно ясно, че онова, което се е случило, всъщност не е било неочаквано. Точно по същия начин Джефри знаеше, че самият Фиоре ще му поднесе отговорите на всички въпроси.

Студеният въздух изпълваше гърдите му и сякаш изостряше мислите му. Отчетливата ивица на първия слънчев лъч на хоризонта си

проби път през остатъците от облаците. Върбата край езерото беше свела клони под тежестта на снега почти до набраздената повърхност на водата. Десетината брези отзад, където Филис беше наредила да изсекат елите, тъмнееха на фона на небето, бледи и ярки като водата. Джефри заобиколи къщата и подплаши няколко гълъба, които се разлетяха с шумно пърхане на крила. По дърветата отвъд поляната бяха накацали гарги.

Шумът на приближаващата по заледения път кола дойде като потвърждение на мислите му и той се усмихна. Точно това беше чакал, без дори да знаеше, че е чакал.

По алеята към къщата приближаваше мерцедес.

Джефри чакаше.

Мерцедесът навлезе в оставените от Мартин коловози — поднасяше от време на време като неумел кънкьор. После спря. Чет Фиоре изгаси двигателя и слезе.

— Мисля, че всичко е наред — каза той.

Фиоре огледа кухнята, като че ли щеше да я купува, и попита:

— Къде е кафето?

Джефри нямаше представа. Когато Филис искаше да ползва кафеварката, винаги я изваждаше отнякъде, след което я прибираще. Така и не беше забелязал къде я слага.

— В града има едно симпатично кафене — каза той. — Можем да отидем там.

— Не съм дошъл на софра, господин Блейн. — Фиоре започна да отваря поред шкафове, докато не намери кафемашината, кафемелачката и акуратно надписаните стъклени буркани с кафе на зърна. — Какво предпочитате?

Джефри не отговори — само помръдването на раменете му отбеляза, че всяко ще свърши работа. Той отиде до задния прозорец.

Четири елена гризяха голите клони в горичката лиственици в другия край на поляната. Когато застана до прозореца, вирнаха опашки и наостриха уши, нащрек за най-малкия признак за опасност. Не доловиха такъв — Джефри остана неподвижен. Един по един елените наведоха глави и продължиха да закусват. Всичките бяха млади самци, ако се съдеше по недораслите им рога. Възрастните мъжкарци рядко се

събираха на стада, но тези тук още нямаха потребност от самотата, на която бяха обречени до края на живота си.

След пет минути Фиоре се приближи до Джефри и каза:

— Еспресо. — И му подаде чашата. — Предполагам, че не искате мляко.

Джефри погледна двете чаши силно черно кафе и неволно се засмя.

— Вие правите и кафе! Има ли нещо, което да не правите?

— Не — отвърна Фиоре. — Няма. Хубава къща.

— И на нас ни харесва.

Фиоре сви устни, като че ли баналността на отговора го беше подразнила.

— Имаме да говорим за много неща.

Дневната беше най-красивото помещение в къщата. Скосеният таван се издигаше почти на дванайсет метра. Оберлихтите между гредите хвърляха върху кедровата ламперия меки отблясъци, като огън в ранна утрин. Стълбите в двата края на дългата вътрешна стена водеха към спалните на втория етаж. Джесика спеше горе. Голямата спалня беше на първия етаж, защото Филис искаше спалня, която да излиза право на верандата и оттам в задния двор.

Джефри посочи на госта си двуметровия черен кожен диван в единия от двата къта за сядане, на които беше разделена голямата дневна. Дори Фиоре да забелязваше великолепието на помещението, лицето му не го показваше. До този момент не беше докоснал кафето си, но сега го изгълта на един дъх.

— Кой още е тук? — попита той.

— Къде тук?

— В къщата. Кой още е в къщата? — Повтори го търпеливо като учител, задаващ най-елементарен въпрос на най-тъпия ученик.

— Жена ми и дъщеря ми.

— Прислуга?

— Нямаме прислуга.

Фиоре кимна. „Въведението дотук“, сякаш казваше жестът му. Вече беше безопасно да продължи.

— Смятам, че основната част от проблема ви беше разрешена.

— Какъв проблем?

— Поправете ме, ако греша, господин Блейн. Вие организирахте парти, на което малолетни девойки се напиха и една от тях беше изнасилена, а другите две правеха минети и се чукаха като най-долнопробни проститутки.

— Заповедите към персонала бяха съвършено ясни — понечи да възрази Джефри, но Фиоре го прекъсна.

— Не говоря за персонала. Говоря за вас. Извикахте ли полиция?

— Мислех, че вие сте полицията. И когато казахте...

Фиоре отново го прекъсна.

— Пределно сте наясно, че в подобни случаи се вика полиция.

— Прав сте.

— Извикахте ли?

Джефри не отговори. Погледна кафето, остави го на масата и се замисли. Опита се да открие нещо, за което да се залови, после заговори бавно и внимателно, като на събрание на служителите.

— Не смятам, че в случая е имало престъпление, господин Фиоре. Бащата на момичето сам реши да не предявява обвинение.

— Имате адвокат, нали, господин Блейн? — попита Фиоре.

— Разбира се, че имам.

— Имате му доверие, нали?

— Ако му нямах, нямаше да ми е адвокат.

— Добре. Обадете му се тогава. Кажете му, че е имало изнасилване. Попитайте него дали е налице престъпление, колкото и на бащата на момичето да не му се иска да има. Попитайте него дали имате проблем.

Джефри нямаше нужда да се обажда на адвоката си. Много добре знаеше отговора. Имаше проблем. Имаше много проблеми.

— Какво предлагате?

— Нищо не предлагам. Просто доход, за да ви помогна. Ако желаете помощ. Помислете си и решете имате ли нужда от помощ.

Фиоре се изправи и отиде до богатата библиотека. По рафтовете нямаше много джунджурии; основно книги. Той прокара пръст по гърбовете им и зачете заглавията, оставяйки Джефри да размисля.

Всъщност Джефри изобщо не мислеше, или поне не по начина, по който неизменно се справяше с личните и професионалните си проблеми. Чувстваше се като ударен доста под кръста. Разпозна

усещането като паника и го изби студена пот. Чуваше гласа на Фиоре, но не различаваше думите.

— Извинете — каза той и се насили да насочи вниманието си към другия край на стаята.

Фиоре се обърна към него.

— Питам дали сте чели всички тези книги.

— Да, повечето. — Гласът на Джефри издаде раздражението от темата — тя нямаше нищо общо със случая.

— Гледам, че са основно исторически — отбеляза Фиоре.

— Да, исторически и биографични, повечето. Защо обсъждаме книги?

— Просто се чудех дали сте научили нещо, след като сте изчели толкова история и биографии.

— Намеквате ли нещо?

— Разбира се, че намеквам, господин Блейн. — Фиоре се приближи към Джефри, който беше станал от дивана. — Книги се пишат за хора, които са оставили някаква следа. Което означава, че са приели някакви предизвикателства, след което рано или късно топките им са се оказали в месомелачката. И се обзалагам на каквото пожелаете, че нито един от тях не ги е оставил там. Чувате ли какво ви говоря?

Джефри се изправи пред него с достойнство, което само допреди миг не намираше в себе си.

— Каква е точно връзката с всичко, което става? — попита остро той.

— Вече казах. Опитвам се да ви помогна.

— И бродите денонощно из града, за да свършите някое добро дело?

Фиоре се усмихна.

— Не съвсем. Стасни ми се обади. Каза, че има проблем.

— Защо се е обадил на вас?

— Ресторантът е мой.

Джефри дори не се беше сетил за тази възможност. Какво променяше тя? Съзнанието му обходи бързо разместването на фигурите върху дъската.

— Добре, господин Фиоре — каза той. — Нека тогава разгледаме нещата от тази гледна точка. Ресторантът е ваш и значи вашите

служители са дали алкохол на момчетата. Вие сте този, който изпрати момчетата да си ходят, и вие говорихте с бащата на Ейми Ледлоу. Освен това вие сте този, който ме убеди да не викам полиция. Затова на мен ми се струва, че проблемът е колкото мой, толкова и ваш. След като е така, можете да ми кажете как вие смятате да се справите с него.

Фиоре се разсмя. Смехът му беше всякакъв друг, но не и подигравателен. Беше дълбокият и непредвзет смях на искрено развеселен човек.

— Господин Блейн, първо на първо... Знаете ли, хайде да ви викам Джефри. Става ли? Освен ако не предпочитате Джеф?

— Не, не.

— Значи Джефри. Хайде да видим с какво разполагаме. Първо на първо, Джефри, много, ама много-много малко хора знаят, че аз съм собственикът на този ресторант. Още по-малко, фактически николко, са тези, които могат да го докажат. С това отговорих на първия ти аргумент. Какъв беше следващият? Аха, те бяха горе-долу от един сорт. Изпратил съм момчетата да си ходят, говорил съм с бащата, говорил съм с теб. Интересното обаче, господин Блейн — извинявай, *Джефри* — интересното е, че според мен никой няма да си спомни, че снощи съм бил в ресторанта. Ледлоу сто процента няма да си спомни. Ако искаш, му се обади. Попитай го. Той няма даже да си спомни, че самият той е бил в ресторанта. Защото не би имал причина да е там, ако дъщеря му не е била изнасилена, за което малко или много той се съгласи, че не е така.

— Добре — потвърди неохотно Джефри. — Всички малко или много се съгласихме, че е нямало изнасилване.

— Значи вие, аз, господин Ледлоу, младата госпожица Ледлоу, другите две момчета...

— Момчетата.

— Какви момчета? — с ехидна усмивка попита Фиоре.

Джефри му върна усмивката.

— Браво на вас.

— Браво на мен — съгласи се Фиоре. — Но на ваше място бих изтрил усмивката от лицето си, защото забравяте господин Ноел Гарвър от „Ню Йорк Поуст“. Той се кълне, че видял как единият младеж си бил наврял хуя чак до хранопровода на малката еврейка.

Освен това се кълне, че чул писъците на Ейми Ледлоу, и се кълне, че я видял да лежи на пода до купчина от собственото ѝ бельо.

Джефри не беше забравил за Гарвър, но през последната минута, докато слушаше Фиоре, си беше позволил да изключи репортера от уравнението. Споменаването на Гарвър върна опасния дребосък на преден план в съзнанието му.

— И той ще го напише — каза Джефри. Гласът му прозвуча кухо дори в собствените му уши.

Ако историята се разчуеше, щеше да има разследване. Естествено Джефри можеше да отрича, но даването на лъжливи показания пред полицията си беше углавно престъпление. Благополучието на цялото му семейство щеше да зависи от първия гостенин на партито, който пренебрегнаше страхопочитанието и кажеше истината. От друга страна, можеше да излезе чист от цялата история в момента, в който приключе с разпита му. Ако не се броеше това, че нямаше как да обясни постъпката си, която не можеше да се окачестви другояче, освен като съучастие в укриване на углавно престъпление.

Фиоре сякаш прочете мислите му.

— Имам чувството, че умираш да се метнеш на червения си ланд ровър и да отпрашиш до супермаркета на Бедфорд Хилс или до каквото имате тук и да видиш какво има в сутрешния „Поуст“. Прав ли съм?

Джефри не отговори.

— Имам добра новина за теб, Джефри. В тазсутрешния „Поуст“ няма нищо. Нито ред. Нито дума. Господин Гарвър бе така благосклонен да отложи публикацията за известно време.

— И защо?

— Сигурно е преценил, че това е в негов интерес.

— Да не ми казваш, че си го заплашил?

Фиоре се засмя отново, но този път подигравката в смеха му беше явна.

— Не съм казвал такова нещо. Ако изобщо знаеш нещо, то е, че със сигурност не си ме чул да го казвам.

„Хубава работа — помисли си кисело Джефри. — Някакъв шибан гангстер да ми спасява задника.“ И от какво? От един срамен скандал. Друго какво? Нищо. Беше изкопал дупка, в която бяха

скочили и двамата, и сега този го дърпаше и не му даваше да излезе от нея. Фокуси. Алхимия. Позорът изведнъж се беше превърнал в углавно престъпление и сега, точно в тази минута, Джефри трябваше да избира между обвинението в укриване на углавно престъпление и неизбежните мерки за предотвратяването на това обвинение.

Впоследствие, когато се връщаше към дванайсетте часа, започнали с фразата на дъщеря му: „Татко, запознай се с Еди Винченцо“ и продължили до този момент, онова, което го удивяваше най-много, беше колко лесно му се беше сторило решението. Ако изобщо можеше да става дума за решение. Досега всяка постъпка в живота му беше диктувана от ясното, задължаващо, неусложнено и безпроблемно чувство за редно и нередно и за обществено приемливо и неприемливо.

И досега се беше получавало, нали? Той беше един успял мъж.

Но...

Същото „но“, от което му беше настръхнала кожата на партито. „Когато имаш всичко, имаш чувството, че това всичко ти е достатъчно.“ Така трябва да бъде.

Но не беше. Никога не е било и никога няма да бъде.

В този момент му се струваше, че е много по-просто да си Чет Фиоре, отколкото Джефри Блейн.

Но преди да каже нещо, преди още да заяви, че приема условията на Чет Фиоре, каквито и да бяха те, Фиоре се обърна — беше чул шум. Джефри също се обърна.

В дъното на стаята стоеше Филис.

— О — каза тя. — Добро утро, господин Фиоре.

Беше по къса нощница, която стигаше до средата на бедрата ѝ. Косата ѝ беше разрошена от съня и голите ѝ ръце се открояваха като алабастър в светлината от оберлихтите. Тя си даваше сметка за външния си вид и спокойно прекоси стаята и протегна ръка.

— Надявам се, че няма проблеми.

Джефри я целуна по бузата, като също си даваше сметка, че Фиоре я оглежда. Можеше и да си наметне нещо.

— Нали не сме те събудили? — каза той.

А Фиоре каза:

— Прекрасна къща, госпожо Блейн. Не, нямаме никакви проблеми.

Имаше много очарователна усмивка.

7.

След като Денис Франсискан ги нажули яко по задниците, Шлистър и Гогарти отидоха да закусят. Докато дъвчеха палачинките и яйцата, решиха, че заповедта на Франсискан да оставят Фиоре на мира не се простира и върху Джефри Блейн. Нямахме никаква причина да не подхванат нещата от този край и ако въпросите, които задаваха относно господин Блейн, засягаха и господин Фиоре, то си беше същото.

Провериха Блейн и разбраха къде живее. Пето авеню, точно срещу улицата откъм Сентръл Парк. Отиваше му.

Портиерът надникна от вратата в мига, в който паркираха пред входа.

— Да, сър?

Гогарти слезе от колата. Шлистър остана на дясната седалка.

— Искам да ви задам няколко въпроса — каза Гогарти. — За един от вашите наематели. И за хората, които са го посещавали.

Устата на Джейкъб Байдер моментално пресъхна. Беше на шейсет и две години. Преди три години се беше пенсионирал след трийсет и пет годишна служба в една кооперация от апартаменти под наем в Горен Уест Сайд, където полицията непрекъснато разпитваше кога са влезли и кога са излезли наемателите. Мразеше да го разпъват на кръст — или полицаите с вечните им въпроси и смътни заплахи и обвинения, че не е добросъвестен гражданин, или наемателите с обвиненията, че дрънка прекалено много и съвсем конкретните си заплахи за саморазправа. Джейкъб и всички останали портиери много добре знаеха как да говорят с полицията, но тази постоянно изнервена обстановка му беше писнала. От години си търсеше по-добра работа, но понеже така и не си беше намерил, се пенсионира в деня, в който събра достатъчно точки за пенсия. След като цяла година не прави нищо, чу за мястото в тази сграда на Пето и Деветнайсета, сграда, която никога не се посещаваше от ченгета.

И ето ги пак. Единият в колата, другият на тротоара. Някои неща изобщо не се променяха.

— Може ли да ви видя служебната карта?

Гогарти наклони леко глава, като че ли въпросът го притесни. След това много бавно, като човек, бъркащ с неохота в джоба си, за да плати особено голяма сметка за хотел, извади кожения си портфейл, отвори го, няколко секунди сам разглежда съдържанието му и накрая го показва на портиера. Този жест явно беше нещо като сигнал, защото в същия миг вторият полицай излезе от колата и застана до партньора си. Джейкъб погледна служебната карта на Гогарти. Мъжът не беше ченге, а федерален агент. За трийсет и пет години беше видял доста и от тези карти.

Той вдигна глава, погледна агента в очите и не каза нищо.

— Как се казвате? — попита Гогарти. Когато някой ти иска идентификацията, и ти искаш неговата.

— Джейкъб. Джейкъб Байдер.

— И имате наемател на име Блейн.

— Ние нямаме наематели. В тази сграда живеят собственици.

Гогарти се усмихна, но не приятелски.

— Както кажеш, Густав. Не знам как им викаш, но тук живее семейство Блейн.

Това не звучеше като въпрос и затова Джейкъб не му отговори.

— Да или не?

— Блейн, да.

— Браво, Вилхелм, виж, че постигаме напредък. Така е по-добре, нали?

Джейкъб не беше убеден.

— Този мъж идвал ли е тук? — попита Гогарти и извади малка снимка на Чет Фиоре. Снимката беше доста стара. На нея Фиоре изглеждаше двайсет и няколко годишен.

Джейкъб погледна снимката, върна му я и поклати глава.

— Това означава ли, че не е идвал тук?

— Не познавам този човек. Това е, което мога да ви кажа.

Гогарти се замисли дали да не накара портиера да звънне в апартамента на семейство Блейн. Щеше да е забавно да попита самия Блейн дали познава мъжа на снимката. Но какъв беше смисълът? Ако в този случай наистина имаше нещо, само щяха да предупредят Блейн, че го следят. Добрият следовател е като онези древни богове, на които

не било позволено да се набъркват в хорските дела, а Гогарти беше добър следовател. Никога не насилваше нещата, когато имаше избор.

Шлистър също се смяташе за добър следовател, макар и не задължително бог. И вярваше в задаването на следващия въпрос.

— А какво ще кажеш да звъннем на Блейнови и да ги попитаме? А, Джейкъб? Дали няма да открием, че ни лъжеш?

Гогарти наистина започваше да харесва това хлапе от Сейнт Луис. Имаше известна склонност да ходи полунадървен, но полу все пак беше по-добре от нищо. Имаше стил. И не си гледаше непрекъснато часовника. Веднъж имаше един партньор, който едва изтрайваше до края на смяната. Като че ли го бяха погребали жив.

— Не можете да им звъннете — каза Джейкъб.

— О, аз имам значка, Джейкъб — каза Шлистър. — И мога да правя каквото си искам.

На Джейкъб този му беше по-симпатичен от другия. Поне не си правеше гаргара с името му.

— Не са си вкъщи. Прибраха се и после веднага излязоха.

Шлистър повдигна вежди.

— Излязоха? Посред нощ?

— Имат вила извън града. Не знам къде.

Шлистър и Гогарти си помислиха едно и също. Че постъпката е странна за средата на една снежна нощ.

Но богаташите си имаха своите странности.

Гаetano Фалконе живееше в удобна, макар и малко отдалечена къща в Ориент Пойнт на северния бряг на Лонг Айланд, на около сто и шейсет километра от града. Задният ѝ двор стигаше чак до брега. Фалконе обичаше да наблюдава птиците, които долитаха при хранилките — кардинали, кълвачи, горски зидарки, грозни малки скорци и бронзови синигери — нетърпеливо го изчакваха в клоните на форзицията да напълни хранилките им. Най харесваше морските птици — грубите гларуси, спокойните корморани и тъмнокръстите кюкавци, които патрулираха по плажа с патравите си крака.

Живееше този простичък живот, защото смяташе, че човек с неговата работа би бил глупак, ако привлича вниманието към себе си.

Всеки, който имаше причина да знае всичко това, знаеше, че Гаetano Фалконе е най-могъщата фигура в подземния свят на Ню Йорк, човекът, който преди двайсет години обедини всички фамилии под ръководството си. Цяло поколение могъщи млади мъже като Чет Фиоре беше израснало, без дори да помни деня, когато висшестоящият им мафиот да е докладвал на друг, а не на Гаetano Фалконе.

Фалконе доста харесваше Фиоре, макар да не харесваше това, че кара чуждестранна кола. Чакаше го пред къщата, изправен с леко разкрячени крака. Мерцедесът се приближи и спря на няколко метра от него. Беше тъмночервен. Колата на Фиоре беше синя. Фалконе я изгледа осъдително.

— Какво, вече продаде ли я? — попита още преди Фиоре да е слязъл.

— Под наем е. Другата малко катастрофира. Изглеждате добре, господин Фалконе.

Фалконе стисна с шепа провисналата плът по талията си, като че ли искаше да я откъсне и захвърли.

— Ами! — изръмжа той. — Трябва да направя нещо с това. Жената прави фитнес всеки ден. Ако отслабне още малко, хората ще започнат да се чудят какво прави с дърт дебелак като мен.

Фиоре се засмя, защото точно това се очакваше от него.

— Не мисля така, господин Фалконе — каза.

— Влизай — измърмори Фалконе. — Ще отидем отзад, ще пийнем кафе, ще хапнем плодове.

Заобиколиха къщата. Нямаше сняг. Бурята явно не беше стигнала чак дотук.

На двора имаше голяма оранжерия, която Фалконе наричаше своя солариум. Вътре имаше мебелиран кът, където възрастният мъж обичаше да кани гостите си. В оранжерията се влизаше и от къщата, но той предпочиташе да заобикаля през двора. Седнаха на масата.

— Как върви? — попита Фалконе и лапна един макарон.

— Стана точно така, както го бяхме говорили, господин Фалконе.

— Сигурен ли си, че този Блейн е човекът, който ни трябва?

Фиоре беше сигурен. Блейн го беше изслушал докрай. Не беше коментирал, но беше слушал. Да, той беше техният човек.

Можеше да го каже, но предпочете да не го прави. Отпи от кафето и разхлаби вратовръзката си, преди да отговори. В оранжерията

беше горещо.

— Вие оставихте нещата на мен, господин Фалконе. Има ли някаква причина да се съмнявате в преценката ми?

Старецът присви очи.

— Не. Няма.

Изправи се и отиде до стъклената стена. На няколко метра зад него беше обраслата с плътен кордон от шипки трийсетсантиметрова каменна стена, която предпазваше почвата от пясъка и от морската вода отдолу.

Фиоре се присъедини към него. Далеч на запад яркооранжевият залез позлатяваше водата. По това време на годината слънцето се скриваше толкова рано, че почти нямаше ден. Кое то допадаше на хора като Гаетано Фалконе и Чет Фиоре.

— Този човек иска ли да ни помогне? — каза Фалконе. — Само това искам да знам.

Фиоре обмисли отговора си.

— Искане — отвърна той. Подбираше внимателно думите. — Още не сме говорили за това, но му е интересно. Не го свърта на едно място. Но преди да се включи, ще трябва да си намери оправдание за пред самия себе си.

— Това има ли някакво значение? — попита с безразличие Фалконе.

— За мен има. Понеже ако го направи само защото така иска, и защото е богат и отегчен, няма да знам доколко мога да му имам доверие. Искане да си намери по-добра причина от тази.

Фалконе се усмихна и кимна. Винаги се беше възхищавал на проникателността на Чарлз. Беше го набелязал за повишение още първия път, когато го видя, а това беше преди много години. Този младеж имаше въображение и обръщаше внимание на подробностите. Малцина съчетаваха и двете черти.

— Нямам нищо против да експериментираш с него. Само че гледай всичко да свърши както трябва.

— Разбира се, господин Фалконе.

— Знаеш колко е важно за нас, Чарлз. Повече не можем да държим парите си в куфари.

И Фалконе, и всички останали от много време не държаха парите си в куфари. Сложните системи за пране на пари заместваха

едновременните пицарии и парите в пликове от амбалажна хартия. Но прането на пари беше слабото звено в хранителната верига, поддържаща живота на този организъм. Капацитетът ѝ налагаше ограничения върху бизнеса на фамилиите и когато тези ограничения се прехвърляха, което беше обичайна практика, точно тогава фамилиите ставаха уязвими и точно тогава започваха арестите.

— Вече сме в нов век — продължи Фалконе почти като на себе си.

По стандартите на Фиоре Фалконе беше стар, но изобщо не му личеше. Нито по силата на ръцете, нито по размаха на мисълта.

Фиоре се усмихна, наслаждавайки се на усещането за могъщество, излъчвано от Гаетано Фалконе. Беше като всепоглъщащия грохот на океана отвъд моравата, шипките и каменната стена.

ТРЕТА ЧАСТ

8.

Джефри прочете последната точка за втори път. Отпи от кафето и бръкна във вътрешния си джоб за химикалка. Махна капачката и написа: „Този проект не може да се финансира“, точно до подписа на Роджър Богарт в края на доклада. Добави инициалите си и химикалката му застина над листа. Искаше да добави и „Защо, по дяволите, имаме отдел за проучване?“, или „Някой провери ли това в отдела за проучване?“, и дори „Защо трябва да чета такива простотии?“.

Поне два пъти седмично на бюрото му пристигаха проекти, в които нямаше и грам мисъл. Младите служители в отдела неизменно се изживяваха като откриватели на следващата експлозивна индустрия и на следващите „Майкрософт“ или „Федерал Експрес“. Със същия успех можеха да финансират наемна ескадра, която да търси изчезналата Атлантида. Понякога тези младежи го караха да се чувства преждевременно остарял, въпреки че разликата във възрастта им не беше повече от десет години. Непоклатимото му чувство за разум като някаква парадоксална гравитация му беше помогнало да се издигне бързо. Едва беше навършил трийсет, когато направи първия си милион, и трийсет и пет, когато стана съдружник. И още беше млад, с перспективи за развитие и дълга кариера, ширнала се пред него като осветена магистрала.

От друга страна, въпреки че не одобряваше нагласите, които виждаше край себе си, Джефри все пак не отричаше едно нещо. Алчност, така го наричаха някои. Но Джефри го разглеждаше като един вид първична енергия, липса на условности, която не фигурираше в собствения му живот. Едва напоследък беше започнал да си задава въпроса дали грешката не е в него самия. Знаеше, че не е старомоден тип, но напоследък имаше усещането, че си е позволил да стане такъв. Беше сигурен, че в очите на дъщеря си е старомоден. А може би все пак трябваше да финансира ескадрите. И дори да плава на кораба, сам на здрачаване на кварталдека, и да оглежда хоризонта за мистичния изгубен континент.

Джефри пхна доклада в куфарчето си и погледна часовника. Осем и петнайсет.

— Мартин, кажи, ако обичаш, на портиера да звънне.

Мартин излезе от колата, без да каже и дума, и влезе във фойето. Джефри го видя през дебелото стъкло как говори до вътрешния телефон — след което подаде слушалката обратно на портиера, върна се при колата и седна зад волана.

— Каза, че слиза, господин Блейн.

Джефри отпи още кафе и продължи да гледа към фойето. Кафето беше изстинало. Доля си от каната. В същия момент вратата до него се отвори и Джесика каза:

— Мини навътре, татко.

Той се зачуди дали щеше да му се вижда красива, ако не беше негова дъщеря. Успяваше, поне за момента, да я види такава, каквато беше — с къса рокля, невинна като детето, за каквото продължаваше да я мисли. Имаше красивата фигура и изящните устни на майка си, както и блестящата ѝ коса. Но очите ѝ и слабата ѝ фигура бяха неговите.

Тя взе чашата му и го изчака да се премести зад Мартин.

— Искаш ли кафе? — попита я той.

Тя поклати глава, погледна чашата му и въздъхна. Той знаеше, че тя не одобрява порцелановите чаши в колата, но така и не му беше казвала защо. Само твърдеше, че са абсурдни.

— Защо да са абсурдни? — беше я попитал.

— Ей така — беше отвърнала тя. — Учудвам се, че не го разбираш.

През последните два дни почти не си бяха говорили. С изключение на кратките съвместни обеди и вечери, на които всички мълчаха, Джесика беше прекарала уикенда в стаята си. Тежкият ягуар потегли по Пето авеню и Джефри наруши мълчанието.

— Имаш ли някакви планове за след училище?

Тя го изгледа продължително.

— Още не знам.

— Щом не знаеш, значи нямаш.

Когато поискаше, умееше да се хваща за думата.

— Значи нямам.

Джефри се замисли за секунда как точно да ѝ каже онова, което с Филис бяха решили, че трябва да ѝ каже.

— С майка ти предпочитаме да не излизаш никъде.

— *Предпочитате ли?*

Той се поправи.

— Да се прибиращ у дома след училище.

— Под домашен арест ли съм?

— Щом предпочиташ да го наричаш така.

— И мога ли да знам защо?

— Не знаеш ли?

— Аз първа попитах. Това някакъв намек ли е, или какво?

— Не ми се прави на хитра, Джесика.

— А, не, държа да го чуя — каза тя, произнасяйки отчетливо всяка дума — с дълги паузи. Успяваше да вложи толкова досада и настойчивост в гласа си, колкото не би успяла и шест пъти по-възрастна от нея жена.

— С майка ти много се притесняваме за...

Тя не го остави да довърши. Което беше по-добре. Напоследък, когато се налагаше да се държи строго с нея, се улавяше, че говори, сякаш диктува доклад, за което винаги съжаляваше.

— Добре, добре, добре — каза тя. — Не харесвате приятеля ми.

— Да вярвам ли на ушите си? Ти сериозно ли мислиш, че въпросът е в това дали *харесваме* приятеля ти?

Джесика се разпали.

— Той не е направил нищо. Ако не си забравил, а аз съм абсолютно сигурна, че не си, той през цялото време беше долу с мен.

Джефри нямаше желание да задълбочава спора. Тя беше съвършено наясно за какво става дума.

— Просто ми обещавай, че няма да се виждаш с него, и можеш да правиш каквото поискаш след училище.

Доверието беше основен принцип в семейството им. Веднага щом порасна достатъчно, за да проумее това, на Джесика винаги ѝ бе давано да разбере, че думата ѝ е напълно достатъчна.

— Ще се прибера вкъщи след последния час — каза тя студено, после се наведе към Мартин. — Остави ме на ъгъла. Трябва да си купя нещо.

— Да, госпожице — отвърна Мартин и спря.

Тя слезе от колата, преди баща ѝ да успее да каже нещо и махна на две момичета, които отиваха към училището. Точно пред тротоара имаше огромна локва, но тя я прескочи и се затича към супермаркета на ъгъла. Джефри усети как мускулите му изведнъж се стягат.

— Към Плаза ли, сър?

Джефри продължаваше да гледа вратата на супермаркета и да мисли за Джесика. След секунда осъзна, че Мартин го е попитал нещо.

— Да, към Плаза — отвърна, но точно когато колата се отлепи от тротоара, изненадващо дори за себе си нареди: — Изчакай една минута, Мартин.

Колата отново се прибра до тротоара. Измина една минута. Още една. Джесика не излизаше от магазина. Джефри си погледна часовника, след това погледна този на арматурното табло. И двата показваха осем и трийсет.

— За колко време ще стигнем дотам?

Мартин бързо пресметна наум и отговори:

— Петнайсет минути. — Мартин никога не предполагаше, не мислеше и не правеше приблизителни сметки. Отговорите му винаги бяха категорични.

Джефри мразеше да закъснява за срещи. Съвсем уверено можеше да заяви, че досега не е карал клиент да го чака. Забарабани с пръсти по коляното си. Искаше да слезе от колата и да влезе в магазина, но така щеше да покаже на Джесика, че ѝ няма доверие, и тогава всичко щеше да отиде по дяволите.

„Е — помисли си, — като си имаме доверие, какво?“ Шпионираше я. Даже Мартин беше наясно. Опита се да се убеди, че не я шпионира и че я чака пред магазина така, както чакаш някой да запали лампата у дома, след като си го оставил пред вратата. Тръгваш чак след като вътре светне, но това не е шпиониране.

Посегна към дръжката на вратата, но ръката му застина, защото вратата на магазина се отвори. Не беше Джесика. Беше някаква пуерториканка с шал на главата.

— Да тръгваме, Мартин — каза Джефри.

Докато минаваха покрай витрината, се обърна, за да погледне. Джесика говореше по телефона в ъгъла. Защо използваше обществен телефон? Мобилният беше в джоба ѝ.

Отговорът му стана ясен на секундата. Сметката пристигаше при него, с изчерпателния списък на обажданията.

Той прехапа устни и усети, че се изчервява. Обърна се и неохотно си даде сметка, че е видял нещо, което не е трябвало да види.

Странно, че все още му разрешаваше да я кара до училище. С навлизането в пубертета постепенно беше отказала повечето услуги и прояви на внимание, на които беше разчитала и за които дори беше настоявала като дете. Когато беше по-малка, Джефри се притесняваше, че я разглезват, но след това беше проумял, че тя е от децата, които ценят независимостта си твърде много, за да израснат разглезени.

— Господин Болинг дойде ли? — попита Джефри, докато метрдотелът на Дъбовата стая го водеше към масата му.

— Да, сър. Преди секунди — отвърна Харолд. — Кафе за господин Блейн, ако обичаш — обърна се той към близкия сервитьор.

Сервитьорът се отдалечи. Клинт Болинг се изправи и протегна ръка.

— Страхотно парти. Благодарско за поканата.

Джефри почти беше забравил, че Болинг беше на партито. Сигурно си беше тръгнал рано — и по-добре.

— Радвам се, че успяхте да дойдете — отвърна учтиво той.

— Какво пък. — Болинг се изхили гръмогласно. — По-добре, отколкото да седиш в хотела и да си оформяш характера.

Това явно беше шега, но Джефри не познаваше този човек достатъчно добре, за да каже що за шега е. Смени темата и го попита дали се забавлява в Ню Йорк. Следващите няколко минути говориха за Ню Йорк, за представленията, които Болинг беше посетил, и за онези, които искаше да посети. Имал абонамент за симфоничните постановки в Норман и в Далас, но те не му допадали. Тук посетил представленията на Бродуей и му харесали повече.

— Навремето, когато идвах в Ню Йорк, всеки път гледах „Евита“. След това направиха скапания филм. Вече не знам.

Джефри му препоръча няколко постановки и го попита дали се интересува от хокей или баскетбол.

— Имам лежа в „Гардън“ — предложи услугите си.

— Ще ви кажа нещо. — Болинг се наведе към него, сякаш щеше да сподели най-мрачната тайна на душата си. — Винаги съм обичал баскетбола и продължавам да го обичам. Те това е *истинска* игра. Или хващаш топката, или не, или вкарваш, или не. А хокеят си е жива измишльотина. Шматкат се насам-натам по *лед*, разбираш ли. И за чий? Баскетболът е голяма работа, ако човек си пада да му подскачат шайка дълги богати негри.

След което добави, явно заради дошлия сервитьор, който беше чернокож:

— Нищо лошо не искам да кажа. Аз съм си просто дърт провинциалист.

Лицето на сервитьора остана безизразно.

Джефри се обърна към него по име, когато даде поръчката, и си напомни по-късно да не забрави да му се извини.

Докато чакаха поръчката и след това, докато закусваха, говориха по работа. Джефри имаше предвид три фонда относно Болинг и му изложи предимствата и недостатъците и на трите. Болинг очевидно не го слушаше. Не задаваше въпроси. Като начало във всеки от фондовете трябваше да се закупят крупни пакети от по двайсет и пет — петдесет милиона долара.

— И вие на това крупни ли му викате? При нас има и по-крупни.

Джефри нямаше представа за какво му говори. Клинт Болинг, изглежда, се беше хванал за думата „крупни“ само за да има какво да каже и да се направи, че разбира непонятен за него разговор. Но това беше абсурдно. Въпреки дървенияшкото си държане Клинт Болинг беше проницателен мъж, който едва ли би се объркал от предварителните подробности относно дадена инвестиция.

Но той беше абсолютно разсеян и витаеше около краищата на разговора, като че ли искаше да се върнат на темата за представленията на Бродуей. След минута-две махна салфетката от скута си и я вдигна над чинията като умряла птица.

— Не ме забаламосвайте с трите си варианта, Блейн. — Болинг се изправи и размаха салфетката над чинията. — Когато някой иска моите пари, аз очаквам от него да си заложи топките на най-предната линия. — Той хвърли салфетката върху чинията. — Вие сметнете коя е най-добрата оферта и ми я кажете. Аз или ще ви напиша чек, или ще ви кажа чао. Елементарно. Отивам до тоалетната.

Той тръгна към изхода на помещението и едва не се сблъска с мъжа от съседната маса, който стана в същия момент и го последва буквално по петите.

Сервитьорът се появи на секундата.

— Вашият приятел приключи ли със закуската, господин Блейн?

— Моят клиент — поправи го Джефри — беше непростимо груб.

Много съжалявам, Брайън.

— Всичко е наред, сър — каза Брайън. — Да почистят ли масата?

— Ако обичаш. И донеси още кафе.

Докато чакаше Болинг, Джефри звънна в кабинета си. Помоли Джени да поиска от отдела по проучванията доклад, който следобед да представи на Болинг. Никой не го беше търсил. Донякъде очакваше да го е търсил Фиоре. Имаше предчувствието, че този човек е колкото ефикасен, толкова и нетърпелив, и че не след дълго ще поиска отплата за ефикасността си. Никой не разчиства проблеми посред нощ, не кара седемдесет километра на разсъмване преди лягане и не прави кафе, за без нищо. Обаждането щеше да дойде. Джефри беше сигурен в това. Изобщо обаче не беше сигурен какво ще направи тогава.

Болинг се забави в тоалетната цели петнайсет минути. Когато се върна, Джефри започна да му обяснява, че следобед ще получи писмен доклад за едната оферта, но Болинг махна с ръка.

— Не се притеснявайте, ще стигнем и до това.

Не седна. Тръгна си преди Джефри да разпише сметката.

Когато Джефри се прибра от работа, Филис го посрещна още на вратата и го отведе право в кабинета си. Затвори вратата и натисна бутона за прослушване на телефонния секретар.

— Госпожо Блейн, аз съм Моника Зайферт от кабинета на декана. Имаме проблем с дъщеря ви, който изисква незабавното ви внимание. — Женският глас произнасяше думите с прецизна и заучена дикция, сякаш четеше предварително написано изявление. Беше преподавателка по извънкласна математика и главен консултант по избор на колеж. — Тази сутрин Джесика пропусна три учебни часа — продължи педантичният глас. — Когато я попитах защо, каза, че се била успала. Бих окачествила отговора ѝ като груб. И неадекватен. Ако Джесика не може сама да осигури присъствието си на сутрешните

занятия, надявам се, че вие с господин Блейн ще се погрижите за това. Можете да ми се обадите по всяко време. Съжалявам, че ви безпокоя с такъв проблем. Уверявам ви, че нямаше да ви се обаждам, ако Джесика имаше и най-малкото желание да се справи сама с проблема си.

Джефри и Филис се спогледаха над телефонния апарат.

— Сутринта не я ли закара на училище? — попита Филис.

— Закарах я.

Той излезе и отиде до стаята на Джесика. Вратата беше затворена. Почука рязко.

— С майка ти искаме да говорим с теб. В нейния кабинет. Облечи се и ела.

— Веднага ли?

— Веднага.

Джефри се върна в кабинета.

— Само да ме излъже... — каза Филис. Втората част от изречението остана неизречена.

След две минути Джесика влезе в кабинета с демонстративно безгрижие. Полата, с която беше отишла на училище, беше сменена с джинси. Блузата беше същата.

Филис не каза нищо. Джефри натисна бутона на телефонния секретар.

Джесика безстрастно изслуша съобщението. Баща ѝ натисна бутона за спиране. Тя не каза нищо, само ги гледаше. Това беше състезание по издръжливост на нерви. Първият, който проговореше, губеше. Повечето конфликти в семейството протичаха точно по този начин.

Ръката на Джефри увисна над телефонния секретар.

— Да ти го пусна ли още веднъж?

Тя обмисли възможностите си. Баща ѝ знаеше достатъчно, за да не ѝ остави много такива. Нямаше какво да отговори на гласа от машината.

— Тази жена е абсолютна кучка. Пропуснах английски, обществознание и здравна просвета. Тези часове не са задължителни и тя го знае много добре, и освен това имам добри оценки и по трите предмета. Кое то тя също знае много добре.

— Баща ти те е закарал навреме, Джесика — каза Филис.

— *Казах* ти — изстена Джесика. — Тези часове не са задължителни. Вие в Йейл на всички лекции ли сте ходили?

— Ти още не си в Йейл, госпожичке. Приемането ти там е под въпрос.

— Може ли да говорим по същество? — изстена отново Джесика.

Писмото, с което я уведомяваха, че е приета в Йейл, гласеше, че приемането ѝ зависи от резултатите от последната ѝ година. Но това го пишеше във всички писма и беше чиста формалност. Филис сгрещи, като го спомена, защото ѝ даде възможност да се хване за нещо, докато само преди секунда нямаше никаква почва под краката си. Тя се възползва от ситуацията и тръгна да излиза от кабинета.

Джефри я остави да стигне до вратата, после попита:

— С кого говори тази сутрин? От телефона в магазина?

Джесика се извърна рязко към него.

— Какъв магазин? — попита Филис. Никой не я чу.

— Ти шпионираш ли ме? — избухна Джесика.

— Магазините имат прозорци, Джесика. Видях, че говориш по телефона. С кого?

— Виж какво, татко! — Очите ѝ се насълзиха. — Това с кого говоря изобщо не е твоя работа.

— Джесика, ти си говорила с онова момче. — Джефри поднесе твърдението си като факт.

— Какъв телефон? Какъв магазин? — питаше за трети път Филис.

— Той си има име — сопна се Джесика.

— Извинявай. Не го познавам. Ти ми го представи едва оня ден. Еди не знам кой си. Прав ли съм?

— Може да не съм ти го представила по-рано, защото съм знаела в какви лайна ще нагазя.

— За какъв точно вид лайна говорим?

Филис се намеси:

— Обадила си се на онова момче от партито? И затова си изпуснала три часа?

Участието на Филис в конфликта изоставаше с три изречения. Джесика погледна нея, после отново баща си.

— Много добре знаеш какво имам предвид. Той е *неподходящ*.
Защото не е от добро семейство.

— Някога да сме ти казвали нещо за нечие семейство? — Филис се ядоса не на шега.

— Защото не е имало какво да ми казвате, затова. Всички момчета, с които съм излизала, бяха идеални.

— И какво лошо има в това?

— Лошото е, че всичките бяха залюхани колежани.

— Това, че приятелите им не са изнасилвачи, не ги прави залюхани.

— Нямам намерение да участвам в този разговор — заяви Джесика.

Филис се обърна към Джефри. Търсеше помощ. Но беше обърнала разговора в абсолютно погрешна насока и нямаше връщане назад. Той не каза нищо.

Джесика, която през цялото време не беше помръднала от вратата, я отвори и излезе.

— Помоли ме да я оставя пред магазина — обясни Джефри, макар че нямаше нужда. — Вътре има телефон. Тя се обади от него.

— И кога точно смяташе да ми го кажеш?

Филис седна зад бюрото си, което беше неизменният сигнал, че е желателно Джефри да напусне кабинета.

Хубавото на големия апартамент е, че има пространство за всеки. И не се налагаше да се виждат чак до вечеря.

9.

Дори телефонът да беше звъннал, нямаше да има кой да го вдигне. Всички килийки бяха празни, а коридорите между тях гъмжаха от хора. Нещо като пчелен кошер. „Всички, които имат някаква работа с прокуратурата на Южен Ню Йорк, да чакат. Няма никой.“

Шлистър погледна Гогарти и вдигна вежда. Гогарти погледна Шлистър и вдигна и двете си вежди. Шлистър нямаше как да го надвие и затова се насочи към първата попаднала му информирана личност, която се оказа Грег Билингс, в сивия си костюм с дискретна шарка рибена кост. С този носеше пет различни вратовръзки и нито една не му отиваше.

— Какво става? — попита Шлистър.

— Не знаеш ли?

— Откъде да знам?

— Ние работим за заплатите си — каза присъединилият се към тях Гогарти. — И не висим из коридорите на лов за клюки.

— Новината е господин Франсискан. По-скоро неговият полов живот.

— Не е смешно, Грег — обади се Берил Рос.

Берил Рос беше завършила право само преди няколко месеца. В прокуратурата беше известна с това, че никога не вдява нищо.

— И какво толкова му е интересното? — попита Шлистър.

— Чакай да се сетя — предположи Гогарти. — Сигурно го е надървил някъде, където не е трябвало.

— Позна. — Грег се ухили.

Берил Рос се намръщи.

— Не е ли очевидно, че господин Франсискан има проблем? Не смятате ли, че той има нужда от подкрепата ни?

— Ако питаш мен, има нужда от адвокат — каза Билингс.

В дванайсет и половина през нощта бяха арестували Денис Франсискан в мъжката тоалетна на спирка Гранд Сентръл по време на неестествен сексуален акт с много по-възрастен мъж.

— С по-дърт? — удиви се Шлистър.

— За вкусовете не се спори — каза Билингс.

— Поне не е било с малолетен — обади се Берил Рос.

Тримата я изгледаха странно, след което хорово се съгласиха с нея. А и не било редно да се държат деца до толкова късно, допълни Шлистър.

Берил Рос изстена, поклати глава и се отдалечи. Тримата възприеха оттеглянето ѝ като сигнал да се захванат със сериозни работи.

— Ще подаде ли оставка? — попита Гогарти.

Билингс поклати глава.

— Още никой не го е казал на глас, но би било редно.

— Кой получава кабинета?

— Свободен е.

„Интересно“ — помисли си Шлистър. Бюрото по организирана престъпност беше апетитна хапка. Както винаги. Руди Джулиани беше изградил репутацията си тук, както и Томас Дюи преди него. На името на Дюи бяха кръстили цяла магистрала. На никой друг от никое друго бюро не бяха кръщавали магистрала. Нито дори улица.

Илейн Лестър се приближи към тях и каза:

— Трябва да говоря с вас.

Билингс знаеше, че има предвид двамата следователи, и затова се оттегли. Шлистър и Гогарти я последваха в кабинета ѝ. Косата ѝ не беше прибрана, което се случваше много рядко. Беше облечена с права пола и блуза, която можеше да е и от сатен. Шлистър се зачуди колко ли жени напоследък носят прави поли? Но пък правите поли винаги стояха добре на жени с хубави тела.

Влязоха в кабинета ѝ и тя затвори вратата. Гогарти се огледа.

— Господи! Даже нямаш прозорец.

Илейн се усмихна точно така, както би се усмихнала, ако намираще изказването му за духовито. Не го намираще.

— Искам вашия случай — каза тя.

— Какъв случай? — попита Гогарти.

— Фиоре.

— Ние не разработваме Фиоре.

— Стига глупости. Знам, че го разработвате. Знам, че Денис ви нареди да го оставите, и знам, че продължавате.

Гогарти и Шлистър се спогледаха и не казаха нищо. Топката все още беше у нея.

— Денис го няма — каза тя. — Неговият кабинет е с прозорци. Искам го. Искам вашия случай.

— За да ти дадат кабинета ли?

— За да ми дадат кабинета.

Шлистър се зачуди дали ще е булевард „Лестър“, или улица „Лестър“.

Гогарти каза:

— Съжалявам, малката, няма такъв случай. — И излезе.

Тя видя, че Шлистър я гледа.

— Какво ме гледаш?

— Чудех се какво ще правиш довечера.

Беше неин ред да тръгне да излиза.

— Е, добре де, а по обед? — попита той.

Напоследък Джефри всяка сутрин се събуждаше преди първите слънчеви лъчи да внесат светлината на деня през прозореца на спалнята, която гледаше към Ийст Ривър. Първите няколко пъти се опита да остане в леглото с надеждата да заспи. Не се получаваше и той ставаше, бродеше бос из апартамента и си правеше кафе, а понякога и препечени филийки. Готвачката идваше чак след няколко часа. Чувстваше се като гостенин в собствения си дом.

Ако това чувство пораждаше някакви въпроси в съзнанието му, той гледаше да ги отбягва. Не защото не искаше да се справи с тях, а точно обратното. Джефри вярваше, че единственият начин да се справиш с някакъв проблем е да направиш нещо за него. Щом не се чувстваше добре у дома си, значи решението беше да отиде някъде другаде. Беше твърде късно да се пита защо, а и в случая това нямаше никакво значение.

Новият му дневен режим всяка сутрин включваше спиране на ъгъла на Четиридесет и втора и „Парк“, където слизаше от колата и купуваше „Поуст“. Прелистваше страниците до специализираните рубрики и търсеше тази на Ноел Гарвър. Ако я имаше, я прочиташе по диагонал, за да види темата. Досега не беше ставало въпрос за партито

на Джесика. Затова той хвърляше вестника в кошчето за боклук и се връщаше в колата.

В петъците обикновено обядваше в Залата на съдружниците на двайсет и осмия етаж. Залата на съдружниците беше един вид джентълменски клуб, с тази разлика, че в повечето клубове се правеха, че по време на обяда джентълмените не говорят за работа, а пък това беше единствената обсъждана тема в Залата на съдружниците в „Лейн Бентли“. Залата беше абсолютно копие на облицованата в тъмна ламперия официална трапезария във фамиленото имение на Еверет Лейн в Лоуторп, точно от другата страна на реката срещу Уест Пойнт, с изглед към Хъдсън при Колд Спринг. През цялата година в камината, достатъчна да побере цял вол на шиш, горяха цепеници с размер на телефонни будки.

По време на тези петъчни обеда самият Еверет Лейн сядаше на почетното място на масата, а съдружниците се подреждаха от лявата и от дясната му страна по низходящия си ред в йерархията. Джефри, който беше не само най-младият съдружник, но и най-младият съдружник в цялата сто и трийсет годишна история на фирмата, бе отделен от съсухрения патриарх от няколко десетки метра полиран махагон, море от изящен син лиможки порцелан и искрящ кристал „Бакара“, който превръщаше отблясъците от камината в хиляди премигващи съзвездия.

Господин Лейн неизменно задаваше темата за разговор, която винаги беше абстрактно и философски ориентирана.

„Доста се изненадах, когато прочетох доклада ни в средата на седмицата...“ — подемаше той със стържещия си глас. Или „Може ли някой да ми обясни защо...“. Или: „Стана ли вече практика да...“. С други думи, принципни дискусии, в които въпросите възникваха от разминаването в гледните точки между днешните инвестиционни банкери и мъжа, чиито корени, ако не и действителният му опит, се криеха в дните на Мелон и Астор. Старецът не хранеше никакви илюзии, че мъжете около масата споделят възгледите му, но въпреки това смяташе за важно да поддържа идеите си живи. Всъщност той и не правеше друго. Беше на осемдесет и две години и идваше в банката само в петък.

При първия си обяд в Залата на съдружниците Джефри не беше проявил излишна плахост. Чувстваше се комфортно в атмосферата на

висшите абстракции, точно като в неделните вечери у дома, когато баща му раздаваше правда във вехтия си сив костюм. Баща му обичаше да философства върху най-важни въпроси по най-важните теми в живота. Точно край масата на баща си Джефри се беше научил да се чувства като у дома си в свят, изобилстващ с морални въпроси, както гората изобилства с дървета нагъсто, но не е непроходима.

Точно този петъчен следобед Джим Торнтън се изкашля в знак, че иска да говори. Торнтън, чийто дядо от майчина страна беше Бентли, всъщност беше последният Бентли, който красеше борда на директорите на „Лейн Бентли“, и успяваше да бъде едновременно уверен и плах, и във фирмата единодушно не го обичаха точно поради тази причина. Дори най-елементарните му твърдения звучаха лицемерно и то така, като че ли се опитваше да спечели нещо. Лейн му кимна.

— Това, което установих от проспектите — каза Торнтън и сведе поглед, за да намести сребърните си прибори — е, че медицинските изследвания на тези хора са в един изключително тесен обхват. Ако сте чели достатъчно задълбочено, ще видите, че в колчана им всъщност има само една стрела. Те или ще преуспеят, или ще изчезнат без следа. Не виждам как ще се чувстваме спокойни, когато насочваме към тях инвеститори от клас А.

Въпросните проспекти принадлежаха на една фондация за изследвания в областта на левкемията, несвързана с нито един университет или фармацевтична компания. В идеята, както и в стила на проспектите, имаше някакво донкихотовско отчаяние, което беше допаднало на Джефри.

Като че ли по сигнал старецът се обърна от Торнтън към Джефри, който седеше точно до Торнтън.

— Блейн? — попита го, като че ли Джефри единствен можеше да отговори на току-що повдигнатото възражение.

— Те търсят лекарство за левкемията, сър — каза Джефри. — Джим е прав. Целта е доста далечна. Но при този тип цели не е нужно оправдание, ако не улучиш.

Мартинс и Уайнбрук, които седяха след Джефри, се разсмяха без следа от веселие. Кратък и накъсан смях, който можеше да се приеме както за одобрение, така и обратното.

— Да не би да сме станали филантропи, Блейн? — попита Лейн.

— Не, сър. Но обслужваме много клиенти, които искат да вярват, че са филантропи.

В такива моменти Джефри се чувстваше в свои води. С натрупването на годините работата го отегчаваше все повече. И бракът му го отегчаваше. Но през този петъчен час и половина Джефри изпитваше усещане за майсторство и дори спокойствие и сякаш се рееше високо над банковата индустрия и обхващаше с поглед всичко, от благородната ѝ осанка до мрачните и скучни тайни в сърцето ѝ. Изпитваше усещане за власт, не над други хора, което не го блазнеше, а власт над себе си и над своя свят. Винаги се сецаше за една поема, която беше чел в колежа, не помнеше от кого, която и сега го пленяваше със същото усещане за нереализирани възможности, както тогава.

*И на хиляда пътеки стояхме
и духовен и силен бе всеки от нас;
но и един-единствен час
не бяхме себе си, на своя път не бяхме.^[1]*

Очевидно удовлетвореният от отговора на Джефри Еверет Лейн вдигна пръст във въздуха и описа кръг — знак към сервитьорите да приберат супата и да поднесат второто.

Лейн не каза нищо повече и разговорът се отклони в други посоки. Джефри изгуби интерес и отново се замисли за вестника, който тази сутрин беше изхвърлил в кошчето. Фактът, че досега за партито не беше написан и ред, очевидно означаваше, че Ноел Гарвър е бил сплашен или подкупен. Джефри се опита да си представи един подобен разговор. Дали щяха да са реплики от „Кръстника“? Не вярваше подобни разговори да се водят в реалния живот. Този Чет Фиоре, когото беше срещнал на втория етаж в ресторанта на Стасни, в офиса на Стасни и в собствената си дневна, никога не се изразяваше директно. Той правеше предположения. И тези предположения моментално се сбъдваха, думите му раждаха реалност.

Джефри също обичаше да работи по този начин. Беше по-приятно, отколкото да дава заповеди — или, както си помисли кисело, беше по-приятен начин на даване на заповеди. Мисълта, че с Фиоре

имат еднакъв стил на мениджмънт, погъделичка любопитството му и той се зачуди дали това е вярно. Опита се да си представи как сам отива при Ноел Гарвър с предложение да не пише какво е видял на партито на Джесика, и нещо не успя.

Реши, че трябва да е било подкуп.

Но знаеше, че не е. Подкупът беше последното средство на слабите, които не успяваха да наложат волята си по друг начин.

Изведнъж го обзе някакво ново и не съвсем приятно предчувствие. Стори му се, че Еверет Лейн и всички останали край масата го наблюдават и четат мислите му. Нямаше търпение обедът да приключи, да се върне в кабинета и да затвори вратата.

— На телефона е някой си господин Луизи — каза му Джени, когато се върна от обяда. — Да му запиша ли номера?

Не познаваше никакъв Луизи, но знаеше, че това е обаждането, което очаква. Понякога се случваше лампата на телефона да светне и в същото време в съзнанието му да светне предупредителен сигнал. И сега беше така.

— Ще говоря с него — каза и побърза да влезе в кабинета си.

Щом вдигна слушалката, още преди да беше казал и дума, нечий учудващо писклив мъжки глас попита:

— Знаете ли къде се намира Ривърсайд Парк?

— Да, разбира се. За какво става въпрос?

Ривърсайд Парк бе последното място, на което очакваше да му определят среща. Не че очакваше нещо конкретно. Може би някой клуб на Мълбъри стрийт. Или някой италиански ресторант.

— Точно над естакадата на Деветдесет и шеста улица има един паркинг — каза гласът. — В четири часа.

Джефри си помисли, че няма никаква причина за тайна среща на Ривърсайд Парк. Доколкото знаеше, Фиоре искаше да обсъди с него как да инвестира известна част парите си. Което беше абсолютно нормално. Дори Чет Фиоре да беше всичко онова, което се твърдеше по вестниците, а Джефри вярваше, че във вестниците не пишат неща, които не са верни, все пак този човек имаше право да инвестира парите си.

Освен ако не бяха с недоказан произход и в брой, разбира се.

Колкото повече се замисляше, толкова по-невероятно му се струваше Фиоре да се обажда за нещо нелегално и дори неетично. Фиоре не беше глупав. Знаеше кой е Джефри Блейн. И нямаше да се изложи с неподходящо искане.

Подобни мисли, произволни и неподредени като блуждаещи облаци в притъмняващ летен ден, се трупаха една върху друга в такова хаотично изобилие, че накрая Джефри почти убеди самия себе си, че една среща в Ривърсайд Парк е всичко друго, но не и сигнал за опасност. Искаше да се срещне с този човек. Искаше да чуе какво има да му казва. И толкова. Затова си каза, че Фиоре сигурно върши целия си бизнес по този начин и че навикът сигурно му е станал втора природа, дори когато предпазливостта не го налага, като например на абсолютно почтена среща с абсолютно почтен банкер. „Странно — помисли си — колко често инстинктът ни за самосъхранение се обръща против нас.“ Фиоре имаше всички причини на света да бъде възможно най-открит относно законните си бизнес срещи. Така всеки, който би го наблюдавал, би разбрал, че става въпрос за... ами за законна работа.

Джефри си отбеляза наум да изложи мнението си пред Фиоре, когато се видят. Усмихна се при мисълта, че вече доказва ползата си като съдружник.

Звънна на Джени и ѝ каза да отмени и пренасрочи всичките му срещи за следобеда. След това се обади на Мартин в колата, каза му, че няма да има нужда от него, и го изпрати да види дали госпожа Блейн няма да му възложи някаква работа.

Излезе от офиса малко преди три и извървя няколко преки пеш, преди да хване такси. Таксито го остави на Деветдесет и шеста и „Ривърсайд“, където имаше надлез. Паркът беше отляво, а реката и Ню Джърси — отпред. Никъде не се виждаше никакъв паркинг. Господин Луизи май беше объркал нещо. Не му се вярваше някой да построи паркинг насред обществен парк, но нямаше къде другаде да бъде.

Осъзна, че улицата под надлеза, на който стоеше, всъщност е Деветдесет и шеста, която излизаше право на Уест Сайд Паркуей. Отдолу имаше две бензиностанции, но нямаше как да стигне до тях, освен ако не слезеше и не заобиколеше. Огледа се. Една жена с два ротвайлера на каишки тъкмо пресичаше улицата, за да влезе в парка. Тя се наведе, за да отвърже кучетата и той ѝ подвижна. Тя вдигна

поглед и побърза да се отдалечи, без да пуска кучетата, докато не се скри от погледа му.

Дърветата вече бяха напъпили в пастелнозелено. Беше рано за листа, но пролетта беше топла. Сигурно топлият въздух от реката караше дърветата да се раззеленяват по-рано. В Сентръл Парк още не се виждаше никаква зеленина.

А може и да не я беше забелязал.

Наоколо нямаше жива душа.

Джефри тръгна в южна посока по Деветдесет и пета улица, извървя една пряка на изток и след това на север по Деветдесет и шеста. Трябваша му още пет минути да стигне до бензиностанцията и когато стигна там, разбра, че не знае какво търси.

— Има ли някакъв паркинг наблизо? — попита той.

— Има два, на Деветдесет и пета — отвърна му съдържателят. — Натам и после нагоре от другата страна на Бродуей.

— Паркинг?

— Да, гаражи.

— Не, не ми трябва гаражи, а паркинг. Край парка няма ли някой?

Мъжът присви очи и го изгледа продължително, след което потри носа си с опакото на ръката.

— Вие какво точно търсите?

— Паркинг.

— Искате да си паркирате колата ли?

— Просто искам да знам къде има паркинг.

— От другата страна на магистралата. Но аз лично не бих си оставил колата там.

— Няма да си оставям колата. Просто исках да разбера къде е.

Позволи си да покаже раздражението си и веднага разбра, че е сгрешил. Беше непознат в този отдалечен и не особено приятен квартал.

— А аз ви казах къде е — отвърна рязко мъжът. — От другата страна на магистралата.

После се обърна към колата, която тъкмо влизаше в бензиностанцията. Шофьорът му каза да напълни догоре.

— Как да стигна дотам? — попита Джефри; продължаваше да виси зад гърба му.

— Под надлеза. Дръжте вдясно. Гледайте знаците за към центъра.

— Не съм с кола.

— Не сте с кола? За какво тогава ви е паркинг, по дяволите?

— Просто ми кажете как да стигна дотам.

Мъжът се обърна и го изгледа с нескрито раздражение. Застопори pistolета на колонката, взе някакъв парцал и внимателно избърса ръцете си. След това отиде до тротоара. Джефри го последва.

— Добре — каза мъжът. — Минавате под надлеза. Ще влезете в парка. Трябва да прескочите оградата.

— Ограда?

— Парапет. Не е висок. Влизате в парка и вървите на север. Знаете ли къде е север?

— Знам къде е север.

— Похвално, много похвално.

В нормалния си живот Джефри не би позволил да му се подиграва някакъв бензинджия. Но в момента нямаше избор. Мина му през ум да зареже цялото приключение и да се прибере с такси, но идеята да върже тенекия на Чет Фиоре му се стори тъпа.

— Ще минете през едно игрище. Глупости, не е там. Забравете всичко дотук. — Той се обърна на сто и осемдесет градуса и посочи към Ийст Енд авеню. — Идете до онзи ъгъл. Надясно, след това още веднъж надясно. Ще се озовете на Ривърсайд Драйв. Пресичате улицата и сте в парка. Няма никакви парапети. Влизате в парка. Петстотин метра на юг и ще стигнете до една пътека под магистралата, дето излиза на реката. Тръгвате по пътеката, а след това на север покрай реката. Паркингът е точно след тенискортовете.

— Благодаря — каза Джефри.

Мъжът кимна, изръмжа нещо като „Моля“ и се зае с работата си по бензиностанцията.

След пет минути Джефри беше в Ривърсайд Парк. Чувстваше се не на място с костюма си. Само допреди малко единственият жив човек тук беше жената с ротвайлерите. Сега поне десетина души бягаха за здраве или разхождаха кучетата си. Тревата беше омекнала от дъжда.

Двама хванати за ръка мъже го подминаха и тръгнаха по пътеката към реката. Джефри ги последва.

Когато стигна до реката, гей двойката не се виждаше. Имаше възрастни рибари, някои с по две-три въдици, подпрени в дупките на телената ограда покрай реката. Бяха пъхнали ръце в джобовете си, а от устите им димяха цигари. Джефри помисли, че в Ню Йорк има цяла вселена, за която не знае нищо, макар че живееше в града от двайсет години. Никога не си беше представял, че някой лови риба в река Хъдсън.

Мина покрай кортовете, за които му беше казал бензинджията, и най-после видя въпросния паркинг. На него имаше две таксита с изгасени двигатели, шофьорите не се виждаха никъде. Имаше и две коли под наем, паркирани една до друга. Шофьорите им се бяха облегли с гръб един към друг на багажниците и ядяха сандвичи. Имаше и един мерцедес.

Джефри се приближи до мерцедеса. Чет Фиоре седеше на задната седалка.

— Не влизай — каза той, когато Джефри отвори вратата. — Дай да се поразходим.

Шофьорът остана зад волана. Двигателят на мерцедеса работеше.

— Кому беше нужно всичко това? — попита Джефри. Фиоре крачеше надолу към реката.

— Кой знае? — отвърна Фиоре. — Да не би да искаш да е било нужно и да не сме го направили?

Почти не приличаше на човека, който беше дошъл във вилата му в Бедфорд Хилс. Съгласните в говора му бяха замазани и говореше с акцент. Явно го превключваше по желание. Джефри се зачуди кой Фиоре е истинският и кой е за пред хората.

— Реката е изумителна — каза Фиоре. — Особено по това време на деня, когато слънчевата светлина пада така.

— Да — съгласи се Джефри. — Много е красиво.

Фиоре го изгледа, сякаш е казал нещо странно.

— Някога мислил ли си колко вода минава покрай теб всяка минута? Литри, кубични метри, както искаш. Числото е невъобразимо.

„Аха — помисли си Джефри, — ето го пак гангстера философ.“ Бяха му предложили бегъл поглед към нещо различно и моментално го бяха лишили от него, като врата, затворена от невидима ръка, когато някой минава по коридора. Джефри погледна реката. Изглеждаше

студена и черна и разпръсваше светлината на късния следобед на милион бляскави тъмни отломки. Излезлият преди минути вятър вдигаше тук-таме по повърхността бели зайчета. Денят, толкова топъл и пролетен, когато беше излязъл от офиса, все още носеше полъха на зимата. Някакъв влекач теглеше тежко натоварена баржа срещу течението. На другия бряг слънцето се скриваше зад възвишенията на Ню Джърси в скучен и безцветен залез.

Фиоре също гледаше водата. Джефри чакаше. Даваше си сметка, че захладнява, но изобщо не съжаляваше, че е дошъл.

— Нека те попитам нещо — каза Фиоре, без да се обръща. — Ти инвестираш пари на други хора, нали така?

— Това е едно от нещата, които правим. Ние не сме брокерска къща, а инвестиционна банка.

— Каква е разликата?

— Сложно е.

— Аз не съм глупав, господин Блейн.

Джефри се разсмя насила.

— Не, разбира се, че не. Нямах това предвид. Просто не очаквах абстрактна дискусия относно банковото дело на брега на Хъдсън.

— Нали не ти е студено?

— Добре съм. — Джефри се притесни, че му е студено, като че ли го бяха хванали в издънка. — Нека тогава да го кажа така. Ние обслужваме общността на инвеститорите по същия начин, по който обикновените банки обслужват отделните хора.

— Но в по-голям мащаб.

— Доста по-голям.

— И водите счетоводни записи.

— Естествено.

— За всичко ли?

— За всичко.

— Това е хубаво.

— Законът го изисква, господин Фиоре — каза Джефри. Не хареса назидателния си морализаторски тон.

— Аз не искам да нарушавате умишлено закона, господин Блейн. А и не би имало смисъл, нали?

Той го тупна приятелски по рамото и двамата се върнаха при колата. По пътя не говориха за нищо. Джими Анджелизи излезе и им

отвори вратата.

Откараха Джефри до апартамента му. Фиоре му говори за отборите „Никс“ и „Рейнджърс“. Джефри така и не разбра за какво беше тази среща.

Апартаментът беше тъмен, с изключение на лампата върху масата във фойето. В бележката, която Филис беше затъкнала под нея, се казваше, че с Джесика са отишли с колата на вилата и че Джефри трябва да вземе влака. Да се обадел с кой влак ще пристигне, за да го вземе от гарата. В бележката пишеше и че го търсила в офиса, но Джени ѝ казала, че бил излязъл, и че не знаела кога ще се върне. „Каза, че в програмата ти за следобеда не било отбелязано нищо“ — пишеше в бележката.

Той изруга полугласно. Преди осем години беше завързал извънбрачна връзка с цялата полагаема ѝ се секретност и контраобвинения впоследствие. И до ден-днешен се притесняваше какво си мисли Филис, когато не може да го открие. Още по-неприятно беше, че не си беше взел никаква работа за вкъщи, защото не беше искал да ходи с куфарче в Ривърсайд Парк. Сега нямаше да има какво да прави във влака.

Отиде в кухнята, порови за нещо за ядене и накрая се спря на няколко резена френско сирене и горчица върху дебела филия картофен хляб. Изяде я прав до барплота. Карлос и Ирена, прислужничката, сигурно бяха тръгнали за Бедфорд заедно с Филис и Джесика, а Мартин вероятно си бе измолил свободен уикенд. Не помнеше откога не беше виждал апартамента празен. Стаите му се струваха пусти и непознати и отново се почувства като в чужд дом.

Лавиците на библиотеката в кабинета му не му предложиха нищо подходящо за влака, макар че на най-долния рафт лежаха няколко неразгръщани книги, които все се канеше да прочете.

Изгаси осветлението и заключи вратата. Каза на таксиметровия шофьор да го закара на Гранд Сентръл, но по пътя се сети, че в Рокфелер Сентър има книжарница на „Барнс и Нобъл“, и го помоли да го остави там.

Почти половин час обикаля рафтовете без абсолютно никаква представа какво търси. Чувстваше се отвратително, почти като когато

доктор Ланц му беше казал, че в правото му черво има някаква подозрителна бучка, но че едва ли има за какво да се притеснява. В крайна сметка така и се оказа, слава богу, въпреки че, когато дойде, добрата новина изобщо не премахна смазващото чувство за слабост, нахлуло в живота му при първото прозрение за собствената му смъртност. В момента имаше чувството, че цели части от живота му се отлепят от цялото, макар да не беше много сигурен каква е причината да се чувства така.

Може и да имаше нещо общо с Джесика, която още не му беше простила за настояването да остави приятеля си. Не казваше нищо, но това беше, защото тя никога не казваше почти нищо. Семейният им живот беше пълен с мълчания.

Беше обезпокоен и от безсмислено конспиративната среща в парка с един шеф на организираната престъпност, който всъщност се беше самопоканил на гости в собствената му къща. Беше обезпокоен и разочарован. Беше очаквал нещо по-драматично, ако не и направо фаустовска битка за душата му между него и дявола, или поне предложение, което *би могъл* да отхвърли. Вместо това гангстерът беше свил перки при първия намек, че Джефри няма намерение да нарушава закона. Край на филма.

Не, не беше край. Не можеше да бъде край. Джефри имаше прекалено добра интуиция, която не можеше да бъде заблудена лесно. Това не можеше да е краят на филма...

Отговорът го връхлетя с болезнената яснота. Беше толкова очевиден, че той се изненада как не го е прозрял веднага. Чет Фиоре не го беше завлякъл на ветровития бряг на Хъдсън, за да си поговорят за банкерство и после да го откара в дома му. Единствената причина срещата да приключи, без Фиоре да му зададе какъвто и да било сериозен въпрос, беше, че Фиоре вече знаеше отговора на единствения въпрос, който го интересуваше. Ще дойде ли Джефри Блейн, или не?

Самият факт, че беше отишъл, беше казал на Фиоре всичко, което му беше нужно да знае.

Беше казал и на него самия нещо, което не знаеше за себе си. Искаше да чуе предложението на Фиоре. То го интересуваше. Следващия път, когато Фиоре му се обади, нямаше да е толкова гнуслив. Щеше да го попита направо какво иска и щеше да е готов за отговора му, какъвто и да бъдеше той.

Мисълта беше вълнуваща. Нервите му се изопнаха. И когато се озова в секцията за художествена литература, му бяха нужни няколко секунди, за да си припомни защо е тук.

Взе един роман на Фокнър, който не беше чел, и го прелисти, за да добие бегла представа дали ще го заинтригува. Остави го на рафта и зарея поглед по кориците на книгите — напоследък ставаха все пошарени. Продължи покрай лавиците и взе една книга от Милан Кундера. Това му изглеждаше по-подходящо. Фокнър беше автор от ученическите му години. Защо да се връща назад? Не знаеше нищо за Кундера, но поне беше чувал името. Илюстрацията на гърба на книгата беше обнадеждаваща — дебел врат над разкопчана риза и масивна, сякаш издялана от гранит глава.

— Много добър писател, нали?

Косата ѝ не беше руса, но пък беше прекалено светла, за да се окачестви като кестенява. Беше по-скоро като цвета на дъбовите листа през есента, стотици хиляди окапали дъбови листа. Очите ѝ бяха тъмни, почти черни, а устните ѝ бяха плътни, но бледи. Първата му мисъл беше, че е много красива, но в същия момент осъзна, че всъщност не е. Но беше внезапна и неочаквана и сварваше човека неподготвен почти по същия начин като красотата. Помисли си още в този първи миг, че дори да я познаваше и да си бяха уговорили среща тук, появата ѝ пак щеше да е неочаквана. Някои жени притежаваха свойството да изненадват непрекъснато. Беше около трийсетгодишна, може би трийсет и една или две.

— Извинете — каза, понеже не беше сигурен какво точно му е казала.

— Кундера. Много е добър, нали?

— Честно казано, не знам — призна той. — Не съм чел нищо от него.

— О! Тогава това не е книгата, с която трябва да започнете.

Тя я взе от ръката му с непринудена фамилиарност, която го изненада така, сякаш жена му се беше пресегнала да си бодне хапка от неговата чиния. Остави я на рафта и му подаде друга. Заглавието беше „Непоносимата лекота на битието“. Звучеше му познато.

— Извинявам се за нахалството — каза тя.

— Моля ви. Няма нищо.

— Помогнах ли ви?

— Да, помогнахте ми.

И двамата се усмигнаха неловко и настъпи мълчание, налагащо някаква реплика. От негова страна, така реши.

— Аз не чета много художествена литература. Търсех нещо за във влака.

— Това е точно книга за влака — каза тя. — Сериозно. Погледнете.

Взе книгата и я прелисти до една страница в началото.

— „Беше се запознал с Тереза преди три седмици в едно малко чешко градче. — прочете тя. — Едва ли бяха прекарвали заедно и час. Тя го беше изпратила на гарата и беше изчакала влака заедно с него. Десет дни по-късно го посети. Любиха се още в деня, когато тя дойде.“

Върна му книгата и каза:

— Видяхте ли? Влакове.

— Да. Влакове — съгласи се той. — Забележително. — Отново настъпи мълчание. — Като заговорихме за влакове, аз трябва да хвана моя.

— Аз също — каза тя. — Да не ви задържам повече.

Той се поколеба, но не се сети какво да каже. Затова ѝ благодари и понечи да се отдалечи. Не беше направил и две крачки, когато спря и отново се обърна към нея.

— Аз също ли? — попита.

Тя го изгледа озадачено.

— Казах, че трябва да си хвана влака — обясни той. — Вие казахте „Аз също“.

Тя се засмя. В този добре облечен и очевидно уверен и успял мъж имаше нещо момчешко, което я изненада приятно.

— Да — отвърна. — Аз също.

— Надявам се, от Сентръл. А не от Пен Стейшън.

— Да не би да ме каните на такси?

— И на едно питие.

— Мислех, че гоните влак.

— Има на всеки час.

В таксито, което хванаха, установиха, че ще пътуват с един и същи влак. Тя отиваше до Маунт Киско, а той в Бедфорд Хилс, което беше следващата гара.

На Гранд Сентръл се запътиха право към бара, без да проверяват разписанието. Той си взе „Бушмил“, а тя си взе минерална вода „Сан Пелегрينو“ с дъх на лимон. Той се пресегна към торбата, която беше оставила на масата, и извади книгата, която си беше купила. Беше роман на Дорис Лесинг.

— Хубава ли е?

— За правосъдието е.

— Вие юрист ли сте?

— От правосъдието се интересуват не само юристи.

Джефри се засмя.

— Ако говорим за правосъдието като конкретно понятие, не съм сигурен дори, че моят адвокат е запознат с него.

— Но е добър в работата си, предполагам.

— Защо не ми отговаряте на въпроса?

— Да, юрист съм. — Тя взе книгата и я пъхна в чантата си.

— Адвокат?

— Всъщност съм прокурор.

Той вдигна вежди.

— О, хайде стига — каза тя. — Не всички прокурори приличат на Руди Джулиани.

Преди да стане кмет Джулиани беше заемал поста федерален прокурор.

— Точно обратното. Тъкмо си мислех колко малко приличате на Джулиани.

И двамата се засмяха.

— Вие няма ли да ми кажете с какво се занимавате?

— Професията ми е ужасно скучна.

— Но добре платена.

— Правилно.

— Достатъчно за къща в Бедфорд Хилс.

Маунт Киско, където отиваше тя, беше квартал-спалня за хора от средната класа. Бедфорд Хилс, който беше само на осем километра оттам, беше началото на окръг Уестчестър. Къщите в Бедфорд Хилс бяха доста по-големи от тези в Маунт Киско и се ползваха много по-рядко. Те бяха вили.

Във влака говориха за влаковете в Ню Йорк, за известните влакове в книгите, за това какво е да израснеш в Маунт Киско и все да

си далеч от вълнуващата суматоха на Ню Йорк. Когато обявиха нейната гара, тя каза:

— Всичко това заради две книги, до които дори не стигнахме.

— Аз ще прочета моята — каза той.

— Обещавате ли?

Въпросът прозвуча като недоизказано предложение.

— Обещавам — съгласи се той, за да вземе участие в загатнатото съглашение. Съучастие. Това му идваше наум.

Гледаше я как се отдалечава по перона, а след това влакът потегли и той извади книгата от джоба на палтото си, и се загледа в корицата. Сам в почти празния влак отново усети как смътното отчаяние, връхлетяло го в празния апартамент, полъхва като студен вятър от отворен прозорец.

Погледна през прозореца и я видя да се изкачва по стълбите. След това влакът излезе от гарата и тя се скри от погледа му. Трябваше да ѝ вземе телефона. Илейн. Разбра, че се казва Илейн. И толкова.

Не. Знаеше, че е федерален прокурор. Колко Илейн имаха във федералната прокуратура?

Той отвори книгата и се зачете.

Илейн Лестър спря в момента, в който влакът на Джефри излезе от гарата, и слезе на перона, за да чака влака за Манхатън в обратната посока. Той дойде след по-малко от петнайсет минути.

Беше почти сама във влака. Рано в петък вечер влаковете бяха пълни със съпруги, които отиваха на срещи със съпрузите си, защото имаха билети за театър, запазени места в ресторантите за след представлението и билети за връщане. И с деца, които отиваха да слушат разни групи в пъбовете и висяха на вратите, като че ли нямаха търпение да стигнат Гранд Сентръл и да запалят цигара. Това ѝ беше познато, защото преди години беше едно от тези хлапета, въпреки че често идваше само за да се шляе по улиците и да попива пулса на града, а не за да слуша крясъците на някаква тъпа група.

Среднощният влак и неговата празнота бяха ново преживяване за нея. През пет седалки някаква жена седна с гръб към движението. Защо някои сядаха с гръб към движението, когато наоколо беше пълно с празни места? Жената беше мургава, с латиноамерикански произход,

красива и деликатна, със скръстени в скута ръце и вперен в нищото поглед. Прислужничка? Определено. Освободена едва след като вечерята е била сервирана.

Джефри Блейн не се беше отделил от нея от момента, когато се запознаха в книжарницата, докато не беше слязла на гарата в Маунт Киско. Което означаваше, че няма за кога да се обажда и че никой няма да го посрещне на гарата. Мъжете винаги се обаждаха на жените си. „Аз съм на осем и единайсет. Аз съм на девет и седемнайсет. Аз съм на десет и двапет.“ Но той не се беше обадил.

На нея ѝ беше пределно ясно защо един мъж няма да се обади на жена си.

Интересен мъж беше този Джефри Блейн. Търсеше книга за четене. Любопитен, внимателен, като че ли трябваше да се обвърже с тази книга. Но пък имаше желание да експериментира. Донякъде. В него имаше някакво простодушие, каквото изобщо не беше очаквала. Начинът, по който се обърна и я попита дали и тя е тръгнала за влака. Кой влак? И едва тогава...

Трийсет и няколко годишен, приближаващ четиридесетте — и не много сигурен как да покани една дама да пийнат нещо. Трябваше да си намери оправдание. Кой влак? Същият влак. О, господи, този случай...

Дали не се преструваше? Той беше преуспял, този Джефри Блейн. Самоувереността беше ли част от пакета? Обикновено беше. Но той не изглеждаше самоуверен. Изглеждаше като човек, който не е наясно какво иска. Изглеждаше несигурен. Любопитен — пак тази дума. И неувереността му по-скоро го забавляваше, отколкото го притесняваше.

Тя се усмихна на себе си. Беше се върнал, за да се запознае с нея, което ѝ спестяваше усилията да му се изпречва на пътя още веднъж. По-добре. Много по-добре. Така никога нямаше да се досети, че го е следила — нали сам се беше върнал, за да се запознае с нея.

Илейн Лестър от доста време безуспешно се опитваше да забрави посещенията на Чет Фиоре на партито на банкерската дъщеря. Гогарти и Шлистор се бяха заели с нещо друго и бяха зарязали случая. Уолстрийт и Мълбъри стрийт — между тях или нямаше нищо, или имаше нещо голямо. Шлистор сигурно още мислеше за това някъде в

задния двор на съзнанието си, но не правеше нищо. А пък съзнанието на Гогарти беше цялото преден двор.

Ето защо беше решила сама да разбере какво общо има този banker с цялата история. Искаше да го огледа, а може би и да зададе няколко въпроса на портиера. Но тя беше юрист, а не следовател, и не знаеше какви въпроси да задава. Затова накрая се озова с гръб залепен до каменната стена на Сентръл Парк при Пето авеню, без да знае какво да прави по-нататък, когато пред сградата на Блейн спря някаква кола.

Всъщност тя не я видя кога спря. Чу я. По-точно чу гласа на портиера, който казваше: „Добър вечер, господин Блейн“.

Видя привлекателен мъж, русоляв, малко над или малко под метър и осемдесет, който слизаше от тъмния мерцедес. По-млад, отколкото си го беше представяла. И по-хубав. Но с точно толкова уверена походка и поведение, колкото си беше представяла. „Значи това е Джефри Блейн“ — помисли си тя.

И тогава осъзна, че другият мъж — на задната седалка на мерцедеса — сигурно е Чет Фиоре. Зърнала го бе само за секунда и не беше сигурна. Може би въображението ѝ си играеше лоши шеги — нали в доклада на Гогарти за фиаското на Проспект Парк имаше мерцедес.

Записа номера на мерцедеса. Портиерът ѝ каза, че госпожа Блейн заминала с колата за вилата, и тя разбра, че е извадила късмет. Както се казва, сигурно Божията ръка се беше намесила, за да не мине нито една кола, нито един камион, нито едно такси, нито един автобус по Пето авеню точно в момента, когато портиерът беше произнесъл името на Блейн — иначе тя отдавна щеше да си е отишла вкъщи.

Почти в същата секунда, когато реши, че мъжът в мерцедеса не е Фиоре, разбра с абсолютна сигурност, че е точно той. Прекалено много случайности се бяха подредили, за да е някой друг. Пристигането на Блейн точно когато беше решила да се откаже от висенето, тишината на улицата, гласът на портиера, невъзпрепятстваният ѝ от нищо изглед към колата — всичко беше просто идеално. Трябваше да е Фиоре. Беше сигурна.

Отдалечи се на половин пряка от сградата — още можеше да я наблюдава, без обаче да предизвиква подозрение, след което се обади по мобилния телефон в офиса си и помоли Берил Рос да провери

номера на колата. „И не ми се обаждай, просто остави информацията на гласовата ми поща“ — така му каза.

Берил беше единственият в офиса, на когото не се налагаше да дава обяснения.

Стабилен поток от таксите изсипваше стабилен поток от посетители, дошли на свиждане в болницата „Маунт Синай“, една пряка по на север, но тя не искаше да рискува и затова махна на едно такси и му каза да чака. Беше готова, когато Блейн слезе.

Щеше да го проследи до Гранд Сентръл, ако не беше спрял пред „Барнс и Нобъл“.

Щеше да му каже нещо на касата, ако той не се беше обърнал да я попита за влака.

Харесваше ѝ, че той се беше оказал съвсем различен от онова, което си беше представяла.

[1] Матю Арнолд (1822 — 1888), „Погребан живот“. — Б.пр. ↑

10.

Уоли Шлистър си купи цял комплект евтини летни костюми, острига си косата почти до кожа и отиде на работа. Визитната му картичка твърдеше, че е Фредерик Линклетер, старши мениджър по резервациите и специален асистент в отдел „Изложби“ в Джавитс Сентър, един стъклено стоманен яйцеподобен кафез на Единайсето авеню, на един хвърлей камък от самолетоносача „Интрепид“ и неговите изтребители, които бранеха Уест Сайд, Манхатън от всякакви нашественици. Единствено Мел Готлиб, директорът по персонала на Джавитс Сентър, знаеше, че Шлистър е федерален агент, а той нямаше да каже на никого, защото от прокуратурата му бяха дали съвсем ясно да разбере, че данъчните му проблеми ще отидат в небитието само в случай на пълно съдействие от негова страна.

Шлистър планираше да изкара цялото лято под прикритие. Грег Билингс го беше помолил да поеме задачата и той се беше съгласил, въпреки че формално не работеше за Билингс, в смисъл че всъщност не работеше за никого. С Гогарти все още чакаха заместник на шефа си педал.

Шлистър обичаше работата под прикритие. Тя му даваше възможност да общува с хора, които не бяха ченгета, агенти и юристи.

Когато се прибра от обяд на четвъртия ден на новото си работно място, намери пред офиса си един кльощав мъж в лъскав костюм — крачеше по коридора. Позна го веднага. Гюс Бенини. Един от най-енергичните помощници на Чет Фиоре. Едва ли можеше да става дума за съвпадение. Повечето криминални типове в Ню Йорк, които не бяха на свободна практика, рано или късно се свързваха с Чет Фиоре, който, от своя страна, беше свързан с Гаetano Фалконе.

Бенини сновеше напред-назад като совалка на автопилот, но когато видя Шлистър, се запъти право към него.

— Вие ли сте Линклетер? — попита.

— Аз съм — отвърна Шлистър.

— Добре, добре. Трябва да поговорим. — Нервният дребосък посегна към дръжката на най-близката врата. — Това ли е офисът ви?

— Ей, я по-спокойно. — Шлистър му препречи пътя и сам отвори вратата.

Офисът беше последен писък на модата, целият в стъкло и стомана, като самия Джавитс Сентър.

— Щом трябва да поговорим, аз нямам нищо против — каза Шлистър, свали сакото си и го хвърли на някаква стъклена маса. — Да започнем първо с това вие кой сте.

Касетофонът в сервизното помещение в мазето на Джавитс Сентър се включи. Гогарти грабна слушалките и ги нахлузи на главата си. Касетофонът се задействаше от глас.

— Предполагам, че сте нов тук, щом не знаете кой съм — каза Бенини.

— Да, нов съм — съгласи се Шлистър и отиде до бара от хром и тиково дърво — една толкова сложна измишльотина, че когато я беше видял за пръв път, беше съвсем сигурен, че такова нещо още дори не е изобретено.

— Ще пиете ли нещо? — попита.

Барът беше влязъл в центъра заедно с една компютърна изложба и не си беше тръгнал с нея. Шлистър натисна един бутон на пулта в полираната стена на бара и една дървена врата се завъртя безшумно. Най-горната лавица, на която имаше осем бутилки с алкохол, се плъзна напред. Шлистър взе една бутилка уиски. От едно отделение излезе поднос с две чаши за хайбол. От друго изскочи кофичка с лед.

— Какво е това, по дяволите? — възкликна Бенини иззад рамото на Шлистър и го облъхна с миризма на чесън и сос маринара.

— Като вземеш бутилката, ти дава и чашите.

— Бъзикаш се.

Шлистър взе чашите от подноса и той се прибра обратно в търбуха на машината.

— Опитай.

Бенини взе бутилката с джин предпазливо, като че ли щеше да го ухапе. Барът отговори с чифт чаши за мартини.

— Ха! — изкряка Бенини. — Ами ако искам джин с тоник?

— Ако искаш, трябва да си го програмираш.

— Ами ако сме четирима?

— Не сме.

— Той знае ли?

— Знае.

— Бъзикаш се.

Шлистър си наля питие.

— Сигурен ли си, че не искаш нищо?

Бенини изучаваше машината и се чудеше какво още ще направи.

— Не искам. Стомахът ми е скапан. Страхотна джаджа.

— Още не ги произвеждат.

Бенини сви рамене, сякаш това изобщо не го интересуваше.

— Нали са произвели тази.

— Вярно. Произвели са я — съгласи се Шлистър. — Та щеше да ми казваш кой си.

Шлистър пусна две кубчета лед в чашата си и кофичката се скри в бара. Рафтът с бутилките също се прибра и тиковата врата се затвори.

Шлистър се настани зад бюрото и вдигна крака на плота. Бенини започна да обяснява нещо за някакво „споразумение“, сключено още при откриването на Джавитс Сентър.

— Всъщност — говореше Бенини — споразумението го направихме още докато се строеше.

— Искам да знам с кого разговарям — каза Шлистър.

— С мен.

— А ти си...

— Ти какво, дневник ли си водиш?

— Ти знаеш ли аз кой съм?

— Линклетер си.

Шлистър вдигна ръце, като че ли нямаше какво повече да каже.

Бенини въздъхна дълбоко.

— Добре. Аз съм Гюс Бенини.

— Не ми каза с кого работиш.

— Работя с теб, задник такъв. А сега слушай и не задавай толкова много въпроси.

Следващите няколко минути Бенини прекара в кръстосване напред и назад пред бюрото на Шлистър и в обясняване на „споразумението“. Шлистър трябвало да му даде списъка на изложителите. Бенини щял да го отнесе на своите хора и да се върне с имената на онези, с които му трябвал контакт. Шлистър понечи да попита защо му е нужен този контакт, но спря.

— Извинявай. Не трябваше да задавам толкова много въпроси. А накрая ще има ли минутка за въпроси и отговори?

Бенини спря да кръстосва стаята.

— Шегуваш се, нали?

Работният ден почти приключваше, когато Илейн разбра, че Грег Билингс е получил поста на Франсискан. Нахлу в кабинета му, готова за война, но намери само празното бюро. Господи, от колко време го е знаел? От колко време бяха знаели всички? И защо тя разбираше чак сега? Беше бясна. Това, че Билингс беше най-неподходящият човек за поста, само правеше обидата още по-злостна. Той беше машина, и то тъпа машина.

Тя излетя от кабинета и се насочи към бившия кабинет на Франсискан. Чу гласове и смях, но това не я спря, макар че в частта от секундата преди да отвори вратата разбра, че става въпрос за разгара на купон, на който дори не е била поканена. Празнуване на победата, увенчано с чиния безформени пълнени гъби, стебла от целина в чаша и сос, който поразително напомняше кучешка повръщя. Шампанско. И бира естествено, защото тази сган лочеше бира, а шампанското беше само за парлама. И жена — съпругата на Билингс — която беше източникът на поне петдесет процента от кикота. Главата ѝ беше отнетната назад, толкова силно се хилеше, но бързо се килна напред, защото останалите петдесет процента от кикота секнаха с отварянето на вратата. Тишината се посипа из стаята като гаден ситен дъжд.

— О, Илейн — каза Билингс с най-широката си усмивка. — Толкова се радвам, че дойде.

„Но не чак толкова, че да ме поканиш“ — помисли си тя.

— Трябва да поговорим — каза Илейн.

— О, разбира се. Нали си важен член на екипа. Запознай се с жена ми. Тя също се казва Илейн.

Жената се приближаваше към тях с две чаши шампанско. Подаде едната на Илейн, докато съпругът ѝ ги запознаваше и обясняваше на госпожата, че Илейн била „може би най-добрият прокурор в службата“. Илейн взе чашата и каза:

— Сигурно много се гордеете с мъжа си. — И още преди госпожа Билингс да е осъзнала колко е горда, добави: — Не „ще

говорим“, Грег. Говори сега.

Билингс размаха ръка.

— Е, не, не точно сега. Празнуваме и...

— Ще се оправят и без теб за две минути.

На него явно не му се щеше да правят сцени и затова я последва в празния коридор. Помисли си, че не е никак чудно, че никой в службата не я обича. Беше страхотен професионалист, което е вярно, вярно е, но нямаше никакво чувство за приоритетите. Никакво.

— Искам случая на Фиоре — заяви тя.

Той не виждаше никаква причина да не ѝ го даде, но нямаше намерение да се оставя да го юркат още от първата минута на новата му работа и затова каза:

— Е, целият ни екип трябва да се захване за работа.

Онова, което не ѝ каза, беше, че дори не си е помислял да я покани в звеното по Организираната престъпност.

— Изобщо не ме интересува кой за какво ще се захваща. Аз искам този случай.

Откъм вратата долетя смях. Билингс искаше да се върне на празненството си.

— Този случай е умряла работа, Илейн.

Тя не каза нищо, което го накара да мисли, че от него се очаква да каже нещо. Помисли секунда-две, след което изобрази усмивка. Зъбите му бяха много малки, много подредени и много бели — и редки.

— О, онази история с банкера ли имаш предвид? Поредният слух. Нищо сериозно.

Илейн не му каза, че е видяла как Джефри Блейн слиза пред апартамента си на Пето авеню от колата на Чет Фиоре. И не му каза, че се е запознала с Джефри Блейн. Точно сега това не му влизаше в работата. Когато приключеше случая, щеше да научи.

— Да или не? — настоя Илейн.

— Щом толкова държиш, добре.

Той я покани да се присъедини към купона, но тя не пожела. Вместо това се върна в кабинета си и се обади на Шлистър и Гогарти, че иска да ги види на сутринта. След това изчете всички доклади, изписани от двамата за работата под прикритие на Шлистър в Джавитс

Сентър, и изслуша всички записи. Много прахосана хартия и много прахосани часове.

Съдружниците в „Лейн Бентли“ се смятаха не просто за банкери, а за банкери джентълмени. Спазваха дневния режим на джентълмена. Всеки ден се прибираха навреме за вечеря. Напоследък обаче Джефри беше твърде неспокоен, за да си остава вкъщи след вечеря. Джесика си отиваше в стаята, а Филис четеше списания. Той заявяваше, че има работа, и се връщаше в офиса.

Шумът, който го обгръщаше още със слизането от асансьора винаги го изненадаваше, защото нямаше нищо общо с дневния. Беше пронизителен и дразнещ, като машина, плачеща за смазване. Веднъж беше проследил този шум и беше стигнал до етажа на брокерския отдел, където откри осем или десет от по-младите брокери, които говореха с клиентите си по телефона. Тези служители водеха едно почти секретно съществуване в банката, където по правило никой не им обръщаше внимание — нещо като болни възрастни роднини на горния етаж, за които никой не говори. Никой от тях не беше станал и никога нямаше да стане съдружник. Те не бяха джентълмени. Много просто.

Брокерите го знаеха, но въпреки това работеха с желание, млади мъже от Уортън и Харвард и от къде ли още не, защото „Лейн Бентли“ беше име в банковото дело. Идваха тук, колкото да си намокрят краката и да си създадат клиенти. Непрестанното текучество, с новите попълнения, които всяка година бяха все по-недодялани и по-шумни, по-нахални и по-изискващи от предишните, задълбочаваше пропастта между банкерите и брокерите, които бяха заформили във фирмата нещо като затворен клуб, чиято емблема бяха суперскъпите маратонки и дизайнерски анцузи, които обличаха за няколкото километра джогинг из Батъри Парк след работно време, преди отново да се върнат в офиса потни, с пакети китайска храна и вносни бири, които пиеха направо от бутилките, за да направят неприлично много пари, говорейки с клиенти, които бяха толкова важни, че бизнесът им не биваше да бъде прекъсван през деня дори заради възможността да се направи някой друг милион долара в повече.

Те командваха и музикалната уредба, която в работно време лееше едва доловима класика, но нощем гърмеше с модерен рок и старомоден джаз. Въпреки че клиентите, на които крещяха по телефоните, бяха основно консервативни мъже на по петдесет и шейсет години, напоследък младостта дотолкова беше изместила праволинейността като предпочитана характеристика на инвестиционния консултант, че оглушителната музика и инцидентните крясъци и кикот на фона на разговора служеха като окончателна препоръка, че тези млади мъже предлагат смайващо модерни финансови инструменти. Социалният живот на тези младежи, доколкото имаха такъв, протичаше основно в офиса, под формата на затвореното братство, което бяха заформили помежду си, но и от време на време в компаниите на добре облечени и добре гледани млади дами, които с пръчици или с пръсти зобяха хапки китайска храна от картонените кутии и клатеха глави в такт с музиката, изобразявайки на силно гримираните си физиономии породиста и чувствена досада, докато приятелчетата им въртяха бизнес. В историята на света никога не бе имало и все още нямаше по-силен афродизиак от приключването на сделка за единайсет милиона долара.

Първата вечер, когато Джефри дойде на работа, един от младежите му подаде кутия с китайска храна и с жест го покани да си вземе, докато говореше по телефона. Джефри отклони предложението, но остана известно време на вратата, колкото да огледа обстановката и да долови откъслечни фрази. Откри, че му е по-трудно да си тръгне, отколкото си беше представял. Въпреки очакванията му, младите брокери не обиждаха достойнството му. Те атакуваха света с праволинейната нестихваща и добре пресметната свирепост на футболисти.

Отиваха си към десет и половина. От кабинета на Джефри се чуваше как музиката внезапно спира и шумната маса се изнизва навън. След няколко минути се разнасяха приглушените звуци от машините на нощните чистачки — армия от негърки и ирландки в гумени медицински обувки. Те въвеждаха ред в стаите и пръскаха с ароматизатори, които до сутринта щяха да заменят миризмата на пот, бира и кубински пури с по-нежните аромати на поляни и гори. Ако не се брояха чистачите, нощем Джефри разполагаше с цялата банка. Чувството беше много приятно и навяваше особен уют. В тихите

нощни часове всеки мъж става Магелан и обявява за свое владение всички безлюдни места, върху които му попадне погледът.

Отне му само няколко секунди да намери в интернет списъка на прокурорите в прокуратурата на Южен Ню Йорк. Имаше само една Илейн. Илейн Лестър. В телефонния указател имаше И. Лестър, която живееше на Западна Двайсет и трета. Ако се съдеше по номера, беше някъде между Седмо и Осмо авеню. Челси. Точно така.

Още не беше готов да ѝ се обади. Стъпката му се струваше сериозна. Но вече знаеше, че ще ѝ се обади. Записа си адреса и телефона на едно листче и го пхна в портфейла си.

Компютърът премигваше в очакване и той си помисли дали да не провери и Чет Фиоре, за да види какво ще открие. Това обаче също му се стори прибързано. Рано или късно Фиоре щеше да се обади и рано или късно щеше да поиска Джефри да му пере парите. Тъй както алхимиците винаги търсеха философския камък, така гангстерите винаги търсеха начини да си перат парите.

Идеята беше абсурдна. Всички системи за пране на пари бяха едни и същи и всички се проваляха. Те не толкова прикриваха произхода на парите, колкото ги въртяха в затворен цикъл с надеждата, че ако ги превъртат достатъчно бързо и достатъчно често, произходът им ще стане непроследим. Но същите технологии, които позволяваха невероятната скорост на финансовите инструменти, правеха проследяването на парите относително лесна задача за властите.

Естествено иронията беше в това, че високорисковият капитал, който беше областта на Джефри, беше точно онзи вид инвестиция, осигуряваща печалби в мащаб, който би представлявал интерес за един предприемчив гангстер. Но това, разбира се, можеше да стане само ако някой предварително знаеше резултатите...

Джефри скочи от креслото си, като че ли го беше ударил ток. Огледа се, за да се увери, че не е сънувал, а след това впери поглед в жълтите листа на бележника си, сякаш очакваше да види там някакво доказателство за това забележително... какво? Прозрение? Интуиция? Пари, осъзна накрая, движение в измеренията на времето и пространството като елементарните частици, като всяко материално тяло. Придвижването от едно място на друго не можеше да го скрие, или не можеше да го скрие задоволително. Но придвижването във времето беше съвсем различна история.

Пулсът му се ускори и затова той стана и отиде до прозореца. Валеше дъжд. На входа на Батъри Парк една жена се наведе да пусне кучето си от каишката. Кучето се затича, оставяйки следи в мократа трева. Думата, която му хрумна, беше „мимолетни“.

Трябваше да има някаква уловка, но той не виждаше никаква. Запита се възможно ли е — толкова ли беше елементарен отговорът?

Вратата на кабинета му беше отворена. Той побърза да я затвори, сякаш се страхуваше, че някой може да подслуша мислите му.

Седна пак зад бюрото. Имаше милион подробности, които трябваше да се огледат, но той знаеше, че първата стъпка е направена.

Уоли Шлистър беше прекарал нощта с едно хубаво момиче от град Канзас, което работеше в някаква компания за продажба на замразени пържоли по пощата и по интернет. Тя обичаше работата си по същия начин, по който баща му беше обичал пекарната, а чичо му беше обичал магазина си за железарски стоки — нещо, което като малък го влудяваше, но сега вече не му се струваше толкова тъпо. И толкова обичаше град Канзас, че той едва се сдържа да не й каже колко обича Сейнт Луис, просто за да й докаже, че поне от географска гледна точка са на една и съща възраст.

Сега, в осем часа, той седеше с партньора си в ъгловия кабинет в сградата на прокуратурата на Саут стрийт в квартала до пристанището. Една шхуна от деветнайсети или от осемнайсети, във всеки случай от някой друг век, беше закотвена с опънати платна буквално под прозореца им. Шлистър държеше чашата си с кафе в шепи и се опитваше да обясни на Гогарти колко много харесва работата си в Джавитс Сентър. Работата се състоеше основно в организиране на многобройни търговски изложби и посещаване на безкрайната върволица от коктейли преди, по време и след изложбите. Общуваше с хиляди хора от страната и от чужбина и това му харесваше. И не се налагаше да им крещи и да им тръшка врати — онази част от полицейската работа, която никога не му беше допадала. В някой друг живот не би имал нищо против да си изкарва прехраната като организатор на изложби.

Гогарти го мислеше за луд.

— Хубаво — каза той. — Що тогава не подадеш молба за постъпване на работа? Мен ако питаш, ще полудея от скука на такова място.

— Всяка вечер направо ми тикат мадами в ръцете — каза Шлистър. — На това ли му викаш скука?

Гогарти кръстоса крак върху крак, което винаги означаваше, че се предава.

— Хм, да, това не звучи зле — отбеляза той. — Мадамите де. — След което побърза да добави: — Обаче бас ловя, че след време и това писва.

Вратата на кабинета се отвори и Илейн Лестър каза:

— Кое писва след време?

Беше облечена в един от онези строги костюми, в които жените приличат на мъже, ако нямат нужната фигура. Илейн приличаше на жена.

— Да спиш с жени.

Беше забелязала, че ченгетата винаги пускат такива тъпи шеги. Ако някоя жена искаше да работи с тях, трябваше да приеме да я третираат като мъж, ако не и още по-зле.

— Сто процента писва — каза тя. — Дай да се заемем с по-сериозни работи.

Тя остави куфарчето си на бюрото. Шлистър я харесваше в гръб. Затова стана и каза:

— Добро утро.

Стана, за да даде пример на партньора си, чиито добри маниери се свеждаха само до свалянето на краката от бюрото.

— След като тази сутрин си ни извикала в този кабинет, прав ли ще бъда, ако предположа, че си взела делото? — попита Гогарти.

— Честито — каза Шлистър и ѝ подаде ръка.

Тя я стисна. Кожата ѝ беше хладна, а ръкостискането мъжко и нямаше нищо общо със „Смъртоносния лесбийски захват“, практикуван от толкова много жени.

— Поемам *операцията* — поправи го тя. — Поне дотук не виждам основания за дело.

Гогарти се завъртя на стола си и погледът му се озова на едно ниво с бюста ѝ.

— Така ли казваш „здрасти“? — попита той.

— Не съм дошла, за да ви казвам „здрости“. Дойдох да разбера какво, по дяволите, правите с парите на данъкоплатеца.

Гогарти се изправи. Не можеше да разговаря с жена като с равен, докато циците ѝ се навираха в лицето му.

— А бе ти какво си въобразяваш? Че Гюс Бенини е човек, който само да му кажеш „здрости“ и веднага си изпява и майчиното мляко? Това да не ти е шоуто на Опра? Работата е сериозна.

— По ми прилича на шоуто на Хауард Стърн. Още колко часове лента трябва да изслушам с пъхтенето на господин Шлистър и с господин Шлистър, който налива питиета на млади дами?

Шлистър се изчерви. Естествено, знаеше, че всичко, казано в стаята в Джавитс Сентър, се записва, но понякога, в разгара на битката, забравяше този факт.

— Точно този аспект от разследването обсъждахме с партньора ми, когато ти влезе. Човек доста се възбужда, нали? Поне мен ме възбужда.

— Нещо ме кара да мисля, че сигурно се смяташ за много остроумен.

— Нещо ме кара да мисля, че искаш да пикаеш права.

Шлистър застана помежду им, преди да са казали още нещо.

— Добре, добре. Така няма да се получи, затова дайте да се престорим, че никой още не е казал нищо. Здрости, аз съм Уоли Шлистър. Вие трябва да сте заместник федерален прокурор Илейн Лестър. Разбрах, че ще работим заедно.

Тя се усмихна. Усмивката ѝ не беше лоша.

— Кажете ми какво знаете за Джефри Блейн.

И двамата я погледнаха, като че ли току-що е паднала от небето.

— Той ме почерпи едно питие — каза тя. — Бас лоя, че умирате да знаете защо.

В края на май Джесика се дипломира в „Бриъри“. Джефри изпрати самолетни билети на родителите си, но се наложи Мартин да ги посрещне. Джефри би предпочел да бяха пристигнали вечерта, за да ги вземе сам от летището, но майка му беше намерила хиляди оправдания, за да тръгне когато тя реши, и затова Мартин се беше озовал до лентата за багажа с табела в ръце. Беше ги докарал в

апартамента, където бяха заварили една лаконична бележка от снаха си, която гласеше: „Следобед имам срещи в комитетите. Чувствайте се като у дома си. Ирена ще се погрижи за всичко необходимо“.

Гилбърт Блейн се разходи из апартамента с ръце в джобовете.

— Сигурна ли си, че това е предишната им къща? — попита той жена си.

Почти десет години не бяха идвали в Ню Йорк. Виждаха сина си веднъж или два пъти в годината, обикновено за Коледа и за някой друг уикенд през лятото, винаги в Масачузетс, защото старите Блейнови не обичаха да пътуват. Ако имаше начин тържеството по случай завършването на Джесика да се премести при тях, те щяха да го предпочетат. Живееха монотонно и винаги бяха живели така. След като Гилбърт се беше пенсионирал, коловозите бяха станали само подълбоки. Джефри на два пъти се беше опитвал да ги изпраща на екскурзии, единия път до Англия по случай четирийсетата годишнина от сватбата им, но те и двата пъти си бяха намерили оправдания, за да не отидат. За последно бяха идвали в Ню Йорк, когато Джесика беше в трети клас.

— Направила е ремонт — каза Уинифред Блейн, — само че аз не виждам никаква разлика.

И така с едно изречение успя да разкритикува снаха си за нейната екстравагантност, съпруга си, заедно е обърнал толкова голямо внимание, и сина си, защото е позволил всичко това. Ако Джесика беше тук, щеше да го окачестви като „тройния удар на баба“. Причината за раздразнението ѝ беше не толкова ремонтът на къщата, колкото фактът, че никой не ѝ беше посрещнал на летището — цветнокожият шофьор определено не се броеше — допълнен от факта, че когато пристигнаха, в апартамента нямаше никого. Смяташе се в правото си да очаква, че поне един ден в годината, всъщност един ден за последните десет години, снаха ѝ ще остави търчането си по разни комитети. Уинифред драматизира раздразнението си, като отказа предложения от прислужничката обед.

Карлос им показва стаята им, където Уинифред се зае енергично с разопаковането на багажа. Стори ѝ се странно, че прислугата не е американска. Определено имаше множество американци, които биха се радвали на добра работа в едно добро семейство.

Гилбърт се разходи из библиотеката на Джефри, избра си някаква книга и се настани на стола в спалнята за гости, докато жена му оправяше багажа. Четеше, вдигнал книгата близо до очите си, защото зрението му вече не беше като едно време. Беше слаб, дори кльощав мъж с изправена и скована стойка, бледи очи и бледа кожа. Приликата със сина му беше удивителна, ако се прибавеха петнайсет килограма и се извадеха трийсет години, макар и Джефри, и баща му да твърдяха, че не намират никаква прилика.

Джесика се прибра първа и тъкмо се беше забързала към стаята си, когато Карлос ѝ каза, че баба ѝ и дядо ѝ са пристигнали. Тя ги прегърна, а те я поздравиха надълго и нашироко по случай дипломирането ѝ. Когато разбра, че не са яли, каза, че самата тя умира от глад, и ги накара да отидат с нея в кухнята. Вниманието ѝ ги разтопи и те се зарадваха като деца. Когато Филис се прибра, ръсейки извинения, от киселото им настроение не беше останала и следа. Тя ги разведе из апартамента, показвайки им вече несъществуващи стени, като че ли очакваше от тях да помнят какво е имало тук преди десет години.

— И аз така си помислих — каза Гилбърт. — Нали ти казах, скъпа? Апартаментът е същият.

— Естествено, че е същият — отвърна Уинифред. — И аз това ти казах.

— Но е различен, това имах предвид.

Уинифред поклати глава, сякаш съпругът ѝ беше непоправимо тъп.

— Просто са махнали някои стени. Апартаментът е същият.

Гилбърт замълча.

Малко по-късно Мартин ги закара в един рибен ресторант в Сохо, където ги чакаше Джефри. Той се здрависа с баща си и прегърна майка си така, както се прегръщат непознати. Беше му ясно какво може и какво не може. Дори при тази хладна прегръдка Уинифред се скова, сякаш беше нещо, което трябваше да изтърпи. Джесика гледаше встрани.

По време на вечерята разговорът се въртеше основно около Джесика — безкрайни и досадни повторения на темата колко всички се гордеят с нея. Завършила сред първите в класа. Наесен Йейл. Какво забележително дете. Тя се държа мъжки и не започна да гримасничи.

Междувременно Мартин отиде до летището и доведе майката на Филис, която по случай завършването на Джесика беше долетяла чак от Чикаго. Пристигна тъкмо навреме за десерта.

Вече в апартамента, докато пиеха по бренди след вечерята, Гилбърт разпита подробно Джефри за работата му. Според него на борсата имало прекалено много спекулации. Което не било добре и рано или късно всички щели да си изпатят.

— Инвестирането е спекулация — каза Джефри.

— Не това имам предвид, синко. Нещата излизат извън контрол. Очевидно е, не мислиш ли?

Преди Джефри да успее да отговори, Уинифред се намеси в разговора.

— Сигурна съм, че Джефри знае какво прави, скъпи. — След което се обърна към госпожа Армстронг. — Съпругът ми си въобразява, че е много вещ в борсовите дела.

В стаята повя хлад, сякаш историята на един продължителен и нещастен брак беше обобщена в едно-единствено изречение и цял един живот на недоволство беше синтезиран в една-единствена никому ненужна подигравка. Гилбърт Блейн, който дотогава стоеше до камината, седна в стола си, крехък и невзрачен, въпреки че нищо в стойката му не се беше променило.

— Всъщност ти си прав — обърна се Джефри към баща си в опит да спаси нещо от вечерта. — Има голяма доза безразсъдство.

Уинифред се усмихна, сякаш трогната от жеста.

— Винаги взема страната на баща си — каза тя. — Слава богу, че живеем на триста километра от него. Не знам дали Джефри щеше да се справя толкова добре, ако всеки ден слушаше съветите на баща си.

Джесика се изправи и каза:

— Трябва да се обадя по телефона. — И излезе от стаята. Мразеше баба ѝ да унижава дядо ѝ и се ядосваше на баща си, че не прави нищо по въпроса.

Госпожа Армстронг се обади:

— Прекрасна камина. През зимата сигурно е много приятно.

Всички се съгласиха, че камината е прекрасна и много приятна през зимата. Добър завършек на вечерта.

В спалнята Филис каза:

— Стана ми жал за баща ти. Все така ли става?

Не ѝ се вярваше.

— Беше по-лошо — отвърна Джефри. — Тогава имаха голям залог. — След което ѝ каза, че има работа в офиса.

Зачуди се дали да не мине през стаята на Джесика. „Какво да направя?“ — можеше да я попита. Но знаеше, че няма никакъв смисъл.

Откакто се помнеше, майка му непрекъснато тровеше живота на баща му и Джефри беше осъзнал безпощадно ясно, че най-тъжният аспект от тази история е, че още от момента на раждането си беше станал чукут, с който тя налагаше бедния невзрачен човечец и го принуждаваше да отстъпва във всичко — не че имаше нещо, което да си струваше отстъпването. Подобно на някакъв хомункулус, Джефри беше проектиран да бъде всичко, което неговият баща не беше. Всеки един долар, спечелен от Джефри, беше поредното доказателство какъв неудачник е Гилбърт Блейн.

Портиерът повика такси и Джефри му даде адреса на банката. Бяха изминали няколко преки, когато Джефри му каза да спре до един уличен телефон. Мобилният телефон беше в джоба му, но не искаше да го използва.

Излезе на улицата, извади листчето от портфейла и си погледна часовника. Минаваше единайсет, всъщност беше почти полунощ. Но все пак набра номера.

Знаеше, че е същата И. Лестър, в секундата, когато тя вдигна.

11.

Илейн Лестър веднага усети, че ще се случи нещо странно и дори опасно. Не знаеше какво я кара да се чувства така, но усещането беше осезателно като допир на студена ръка. Това беше част от разследването, нали? И затова беше поела инициативата за контакта. При това много изобретателно.

Тя се облегна на гардероба в спалнята си с няколко панталона в ръка. Усмихна се доволно — ако сама трябваше да опише усмивката си, щеше да я определи като дяволита. И като малка все така ѝ се случваше — все си навличаше неприятности, без всъщност да е лошо дете. Удивителен беше този смътен страх, който съжителстваше с приятното усещане за олимпийско спокойствие, сякаш можеше да бъде студена и гореща едновременно.

Припомни си, за пръв път от години, че майка ѝ казваше същото. Беше средата на април и тя беше плувала в езерото зад къщата, дължина след дължина в ледената вода, и когато малката Илейн в дългото си синьо палто ѝ беше подала хавлията и я беше попитала: „Не ти ли е студено?“, майка ѝ се беше засмяла и беше отговорила: „Ами да, студено ми е от водата. Но ми е горещо от плуването. Защо не опиташ?“.

Така и не беше опитала. Може би опитваше сега.

Реши, че панталоните са най-подходящи. Не оставяха място за двусмислици. Ключовата дума беше предпазливост. В крайна сметка този мъж беше обект на разследване от страна на нейната институция. Не че някой си даваше труда да разследва нещо. Особено пък Шлистър и Гогарти. Те двамата би трябвало да се вкопчат със зъби и нокти във възможността, както го бяха направили преди извратеният ѝ предшественик да им нареди да приключат разследването на връзката Уолстрийт — Мълбъри стрийт. Но не би. Повече ги вълнуваше безперспективното следене на далаверите на Гюс Бенини в Джавитс Сентър.

Добре. Щеше да проведе разследването сама. Няколко питиета, един разговор, а сега и среднощното обаждане на Джефри Блейн. С

каква цел? Мозъкът ѝ на юрист прехвърли възможностите. От гледна точка на невинността и от гледна точка на вината. От гледна точка на възможността Блейн да си постила пътя във федералната прокуратура, която един ден можеше да възбуди наказателно преследване, и от гледна точка на възможността човекът просто да има нещастен брак.

Облече си първо една блуза, след това друга, след това отново първата. Сложи си обувки, но после ги свали, защото ѝ се стори поестествено да е боса в апартамента си посред нощ.

Сигурно щеше да попита какво е правила, когато ѝ се е обадил. Щеше да се извини, че идва толкова късно. „Нали не те събудих“ — щеше да каже и щеше да се наложи да му отговори нещо. Тя включи телевизора и намери някакъв филм. „Не, не си ме събудил. Гледах филм.“ Така беше по-добре. Остави телевизора, докато отиде в банята да си оправи косата, но след като се върна, го изключи, защото нямаше да може да каже нищо за филма, ако я попиташе.

Звънецът прозвуча като аларма и сложи край на суетенето ѝ.

— Аз съм — каза той по домофона, което ѝ се стори много самоуверено. Тя натисна бутона. Озова се пред вратата ѝ минута покъсно и вместо очакваното извинение ѝ предложи една плаха усмивка.

— Прочетох книгата — каза.

Отново самоуверен и очакващ тя да знае какво има предвид. Но тя знаеше.

Предложи му нещо за пиене.

— Каквото имаш — каза той и я последва в кухнята, където тя отвори бутилка вино. Червено.

— Май не те изненадах — каза той, докато тя наливаше виното в двете чаши.

— Че се обади ли?

— Че съм я прочел.

Самият той се беше изненадал, че я е прочел.

— Малко неща са в състояние да ме изненадат.

— Никога не съм знаел дали човек трябва да се гордее, или да се срамува от това качество.

— Аз май се гордея.

— Добре тогава.

Чукнаха се и отпиха.

Беше му лесно да я вижда като красива жена, макар да не притежаваше грацията на повечето красиви жени. Всъщност в нея имаше нещо точно обратно на грацията. Представяше си я как стои пред масата в някое казино и купчината чипове пред нея се уголемява с всяко завъртане на рулетката. Притежаваше интензивност, каквато досега не беше срещал в никоя друга жена.

Стояха в полутъмната кухня, осветена само от бледата лампа над мивката и говореха за книгата с чаши в ръце. Беше я чел във влака, в колата и когато уморен от работа не искаше да се прибира у дома. Отначало му беше трудно да навлезе в действието. Животът на героите беше прекалено трескав. Толкова несигурност и толкова страст в тази несигурност. Самите герои бяха обрисувани с щрихи, като в скица, с такъв аскетизъм, че дори страстите им изглеждаха аскетични. И все пак в нито един момент не се изкуши да я остави.

Не ѝ каза обаче, че си беше представял нея, жената от книжарницата, жената, с която беше сега, като Тереза. Но не с отчаяната палеца пасивност на Тереза. Илейн Лестър изобщо не приличаше на пасивна жена. Но в движенията и жестовете ѝ имаше не по-малко отчаяние, макар и от съвсем различен характер.

Онова, което тя не го попита, беше дали жена му не е намерила за странно, че чете източноевропейски романи.

След това отидоха в дневната и ядоха скариди, големи колкото нокът, направо от консервата с една вилица. Той започна да ѝ разказва за баща си и тя го слушаше, без да го прекъсва. В гласа му имаше не толкова болка, колкото отчужденост, сякаш болката беше изчезнала много отдавна.

— Никога не съм можел да го защита — каза той.

Тя го попита защо смята, че това е негова работа.

— Защото тя ме използва, за да го мачка. Цял живот само това прави.

— И вината е твоя, така ли?

— Естествено.

Не ѝ каза, въпреки че тя и без това го знаеше, че баща му го преследва като призрак, както го преследваше и усещането, че още не е доказал на свръхвзискателната си майка онова, което е имало нужда от доказване много преди да се роди, както и че никога няма да ѝ го докаже.

В гласа му липсваше самосъжаление — беше плътен и спокоен, но уверен, не оставяше никакво място за противоречие. Тя направи единственото възможно нещо. Пресегна се през масата и докосна ръката му — и моментът увисна помежду им като нещо осезаемо, може би като топящо се ледено кубче в чиния, и двамата го изчакаха да се разтопи.

— Бих запалила цигара — пошегува се неловко тя. — Макар че не пуша.

— Тогава не знам дали има смисъл да ти предлагам пура — каза той.

Тя се засмя.

Той извади една тънка пура от кутията във вътрешния си джоб и я запали. Увери се, че е разпалена добре, и ѝ я подаде през масата. Тя дръпна дълбоко и издуха кръгче със съвършено кръгла форма — то се понесе към тавана, без да губи очертанията си. Тя го погледа известно време и му върна пурата.

Замълчаха. Той подпря пурата на кутията от скариди и се изправи. Тя също се изправи. Тръгваше ли си? Искаше да го спре и искаше да го остави да си тръгне, защото вече знаеше, че ако остане, ще се любят. И тя после щеше да го предаде. Знаеше, че ще го направи, когато дойде времето, и се отвращаваше от тази мисъл. Щяха да станат любовници и тя щеше да го шпионира.

Но нали в това беше цялата работа?

Той пристъпи към нея и я прегърна. Димът от пурата се процеди вяло между телата им и изпълни въздуха с аромата си. Тя го притегли към себе си и се целунаха бавно и страстно със същия вкус на дим в устите си. Ръцете му се плъзнаха по гърба ѝ и под колана, търсейки голата кожа.

Любиха се на канапето, без да се събличат, и не си казаха почти нищо, когато тя го изпрати до вратата.

Под намръщените образи на поколенията директорки, наблюдаващи от тежките позлатени рамки, абитуриентките се исипаха в залата, която преди няколко години се беше възползвала от една многомилionна операция за подмладяване. Креслата бяха удобни като в бродуейски театър и видимостта беше идеална. Джесика се

появи с мантия и капела и се усмихна на майка си. Филис стисна ръката на Джефри. Джефри се обърна към родителите си, за да се увери, че са я видели.

Рене Голдшмит беше говорителката на випуска, а Грейс Тъни поднесе подаръка на класа вместо Ейми Ледлоу, за която бяха гласували абитуриентките. Ейми в последната минута се беше отказала да говори и Грейс се съгласи да го направи вместо нея. Нямаше време да се печатат нови програми и те все още носеха името на Ейми.

Приятелките знаеха какво изживява Ейми и забелязваха промените в нея след изнасилването. Тя никога не беше била от най-приказливите, въпреки че беше жизнена, забавна и интелигентна. А сега, когато Ейми трябваше да вземе участие, в разговорите се появяваха крѳпки кухо мълчание.

Рене и Грейс произнесоха чудесни речи, изпълнени с радостен оптимизъм за бъдещето им на млади жени с висок социален статус. Обрисуваха един свят на вечно приятелство, в който никоя няма да забрави другата, вървейки по благородния път на грижите за не толкова облагодетелстваните хора. Абитуриентките слушаха с половин ухо и сортираха спомените си, сякаш щяха да ги подреждат в албуми, докато в седалките отзад родителите им с просълзени погледи си мислеха, че поне малка част от всичко това може и да се окаже вярно, но че най-вярната от тези бляскави представи е, че дъщерите им ще бъдат винаги млади и винаги красиви.

Церемонията по дипломирането беше последвана от кратко изпращане на випускничките във вътрешния двор с изглед към Ийст Ривър. То продължи около час и отбеляза последния път, когато класът щеше да е заедно, и затова имаше привкус на преднамерена тъга и носталгия по още неизживяната липса и по още неотлетелите моменти. Веднага след изпращането трите поколения Блейн и Армстронг посетиха коктейла за най-близките приятелки на Рене и семействата им, които семейство Голдшмит организираха в къщата си на Парк авеню. Ейми, която беше получила аплодисменти при връчването на дипломата, през цялото време седя до Джесика в един ъгъл, където можеше да бъде далеч от майка си и баща си, които се бяха озовали в едно и също помещение практически за пръв път след развода си. И двамата не бяха имали смелостта да отклонят поканата.

След това всичко свърши. Веднага щом салатите, пилето с подправки и коктейлите от скариди бяха заменени с кейкове, сладкиши и още някакви екзотични десерти, Джесика се възползва от момента, за да се сбогува набързо с всички. Четирите приятелки излязоха заедно — Джесика, Ейми, Грейс и Рене. Филис откара майка си и свекъра и свекървата в апартамента с такси, а Джефри каза на Мартин да го закара в офиса, като се поздравяваше, че е превел успешно дъщеря си през този толкова важен период от живота.

12.

В една сряда следобед в края на юни Джени звънна на Джефри по вътрешната линия.

— Един мъж чака на телефона. Исква да говори с вас, но не си казва името.

— Вземи му телефона. Ако не ти го даде, зарежи го — отвърна Джефри раздразнен, че му прекъсват работата. Върна се към доклада пред себе си, но не беше прочел и две изречения, когато посегна към телефона.

— Джени. Онзи още ли е на линията?

Беше.

— Дай ми го.

Чу Джени да казва: „Господин Блейн току-що влезе. Изчакайте една секунда“ — и разпозна пискливия глас, който го беше поканил на срещата с Фиоре в Ривърсайд Парк.

— Познахте ли кой се обажда?

— Господин Луизи.

— Добра памет. Значи знаете от чие име се обаждам. Той иска да се срещнете. На Пел стрийт има един ресторант, „Чайна д’Ор“. Д-О-Р, с онази джвъчка пред О. В осем часа.

На Джефри му се стори, че мъжът се кани да затвори телефона.

— Чакайте малко — каза той. — Тази вечер не мога.

— Не знам — долетя отново гласът на Луизи. — „Чайна д’Ор“, Пел стрийт. В осем часа.

И затвори.

Всъщност Джефри и Филис нямаха никакви планове за вечерта. Джесика беше заминала за две седмици в Кейп Код с Ейми, Грейс и Рене и това щеше да е последното им изкарване заедно преди наесен да се разпръснат в различните колежи. Идеята да прекарат вечерта вкъщи, без да правят нищо, беше на Филис и тя я беше представила с онази решителност, с която подхващаше всички идеи, почерпени от едно или друго списание. След всички тези години тя продължаваше

да вярва, че съществуват трикове, които могат да оправят един изветрял и скучен брак така, както подправките съживяват супата.

Джефри помоли Джени да се обади в апартамента му и да остави за Филис съобщение, че ще закъсне. През останалата част от следобедта беше разсеян. Стоя в офиса до седем и по някое време дори се обади на Филис, за да ѝ даде обяснение, но нея я нямаше. Прислужничката каза, че вече трябвало да се е прибрала, но нямала представа нито къде е, нито кога ще се прибере.

Дотук с тихата семейна вечер. Даже да се беше прибрал, нея я нямаше.

Освободи Мартин и взе такси до Канал стрийт, слезе на Ийст Бродуей и отиде пеш до Чайнатаун. Лесно намери ресторанта. Стори му се, че едно време заведението се беше казвало друго, но не се сещаше как.

Беше подранил и затова направи една обиколка в близките преки, преди да влезе в ресторанта точно в осем. Фиоре вече седеше на една маса близо до кухнята. Видя го и му кимна почти незаинтересовано.

— Ще седна при онзи господин — каза Джефри на метрдотела, който го придружи до масата, изчака го да седне и му връчи менюто с церемониален поклон.

— Радвам се, че успя да дойдеш. — Фиоре му подаде ръка. — Тук храната е прилична и никой не те безпокои.

— И този ресторант ли е твой? — попита Джефри.

— Да ти приличам на китаец?

— Не, обаче...

Фиоре го прекъсна.

— А, това май беше шега.

— Нещо такова — отвърна Джефри, но изобщо нямаше да се изненада, ако Фиоре му беше отговорил положително. — За какво искаш да се видим?

— Ти как мислиш?

— Ти ме повика, Фиоре.

Фиоре го изгледа продължително. В черните му очи имаше някаква изнервяща настойчивост — той изобщо не се притесняваше да пронизва хората с упоритост, граничеща с инвазия. Джефри отказа да отклони погледа си. От двете страни на масата се извършваха сложни

калкулации. После в ъгълчетата на устните му се появи нещо като усмивка и Фиоре каза:

— Не си забравил Ноел Гарвър, нали?

„Стара работа — помисли си Джефри. — Приключила отдавна.“
Не виждаше защо Фиоре я подхваща отново толкова месеци след партито.

— Какво имаш предвид? — попита абсолютно хладнокръвно, без да издава раздражението си.

Вместо да отговори на въпроса му, Фиоре извади два листа от вътрешния джоб на самото си — обикновена хартия за принтер, прилежно сгъната на две. Подаде ги на Джефри, който ги взе, без да трепне.

Най-отгоре на първия лист имаше някакъв компютърен код, а под него бе името на Гарвър.

Сервитьорът донесе голяма чиния със ситни тебеширенобели месни топчета в тесто „дим сум“. Каза нещо на Фиоре или Фиоре му каза нещо, Джефри не разбра точно какво, и келнерът раздели топчетата поравно в двете чинии на масата. Вече се беше отдалечил от масата, когато Джефри отново успя да се съсредоточи върху двата листа.

Думите се мерзелееха пред очите му. Погледът му отскачаше от една фраза на друга. Забеляза думата „изнасилване“, както и името си, което се споменаваше поне на пет места. И това на Джесика. И това на Филис. И на Ейми Ледлоу и на баща ѝ. Имаше нещо, че Ейми била изпищяла и че „насилниците“ са били „изпратени да си ходят“.

Той остави листата на масата и погледна Фиоре. Физиономията и погледът му бяха абсолютно безизразни.

— Моите поздравления — каза той. — Не те споменава никъде.

— Да не си очаквал обратното?

Естествено, че не беше очаквал. То се подразбираше. Джефри отбеляза факта с небрежно вдигане на рамене.

— И кога ще излезе това?

Фиоре се пресегна през масата и взе листата. Огледа ги, като че ли проверяваше дали всичко им е наред, сгъна ги и ги пхна в джоба си. После каза:

— Няма да излезе.

— И защо няма да излезе? — попита Джефри, след което побърза да добави, без да прикрива горчивината си: — А, да. Ти ми каза. Защото не било в негов интерес.

Фиоре се хранеше. Дори не вдигна поглед.

— Имаш ли нещо против да ми кажеш каква е целта на това упражнение? — попита Джефри.

— Ти не знаеш ли?

— Напомняне. В случай че съм забравил колко трябва да съм ти признателен.

— Не ти ли помага да прецениш ситуацията?

— Няма никаква ситуация, Фиоре. Ти се погрижи за проблема и той изчезна. Оценявам го.

Фиоре се усмихна като човек, който оценява, когато го оценяват. Но не каза нищо.

— Предполагам, искаш да ми кажеш, че може да накараш тази статия да се появи толкова лесно, колкото си я накарал да изчезне. Хубаво. Само че на мен изобщо не ми пука.

Изпитваше безгранична ненавист към мъжа срещу себе си. Тя нямаше нищо общо с липсата му на морал или с онова, което беше предприел, за да осигури мълчанието на Ноел Гарвър, дори не и с безгрижната лекота, с която Фиоре манипулираше пресата или която и да било друга част от обществото. Ненавиждаше го заради смазващата власт, която имаше над самия него. Заради начина, по който, без да го попита, беше действал за негова сметка. Заради това, че го караше да се чувства малък, незначителен и безгласен, както майка му го караше да се чувства малък с натрапчивата си щедрост, докато все още живееше при нея, докато беше в колежа и докато изграждаше собствения си живот.

— Чудесно — отбеляза Фиоре. — Това показва сила на характера.

— Защо не преминеш по същество? — предизвика го Джефри.

— Всъщност — започна Фиоре с чаровна и донякъде момчешка усмивка — ти малко ме изнервяш, Джефри. Не съм свикнал да работя с хора като теб.

— Може и да не си свикнал да работиш с хора като мен, но не те изнервям.

— Прекалено си скромнен. Познавам хора, които околните смятат за гении в областите им. Но честно казано, повечето от тях изобщо не са толкова умни. Затова работата с теб е — той махна с ръка, търсейки думата — обезкуражаваща. Аз не те познавам. И не знам слабите и силните ти места.

— Не мога да ти помогна — каза Джефри.

— Естествено, че не можеш. Затова дай да караме поред. Ти яж, а аз ще говоря. Свинското е страхотно.

Той изчака Джефри да вземе клечките. Джефри започна да се храни и се зачуди дали Фиоре не е прав. Възможно ли беше наистина да го изнервя? Дори да беше възможно, не биваше да разчита на това.

Фиоре се облегна, опря лакът на масата и започна да излага желанията си под формата на остроумен, почти забавен монолог. Трябвал му източник на законни приходи, чрез който да прекарва пари, за които нямал документи.

— Имам работи, които не влизат в работата на никого, и работи, които са си бизнес. Трябва ми начин да ги обединя — каза накрая и сложи ръце на масата.

Беше ред на Джефри.

Можеше да му каже, че вече е измислил решението в късните часове в офиса, но предпочете да замълчи. Изкушението беше налице. Беше дошъл тук, привлечен не само от Фиоре, но и от идеята, привлечен не просто от лъстивата сила на чара на Фиоре, но и от лъстивата сила на неговото могъщество. Не се страхуваше от Фиоре. Точно обратното, разбираше инстинктивно, че ако се присъедини към него, ще получи част от неговото могъщество.

Джефри се отдръпна и се вгледа във Фиоре с горчивина и недоволство, за които си даваше сметка чак сега. Чет Фиоре го беше проучил, беше го анализирал, беше провел експеримента си и го беше повикал там, беше го повикал тук, беше го пробвал, беше го притиснал и го беше пробол с карфица като насекомо, обречено да краси нечия кадифена подложка заради своята рядкост. Едва в този момент Джефри Блейн прозря, че суматохата на партито на Джесика се беше оказала прекалено изгодна за Чет Фиоре. Той беше знаел, че рано или късно момчетата ще бъдат отведени на горния етаж и че момчетата ще направят нужното, за да прозвучи писъкът, довел Фиоре в ролята на

възстановител на реда. Не разбираше как го е постигнал, но беше сигурен, че инсценировката е негова.

— Не мога да ти помогна. — Джефри остави салфетката си на масата. — Не съм брокер. Банката ми не играе на борсата.

Понечи да се изправи.

— Не бързай толкова. Дай да помислим още малко.

— Няма какво да мислим.

Изречението на Фиоре не се промени.

— Добре — каза Джефри. — Нека ти проведе един бърз курс по реалност. Колко пари очакваш да изпереш?

Фиоре каза, че очаква до две години да започне да изпира по четирийсет милиона на година.

— Не ме прави на идиот, Фиоре — каза Джефри. — Нямах да си даваш толкова труд, ако ставаше въпрос само за четирийсет милиона годишно. Но както и да е, да приемем тази цифра. Ти искаш четирийсет свежи и ухаещи милиона долара. Добре. Ако можех да предсказвам бъдещето, бих могъл от сутринта до обяд да превърна сто долара в хиляда, а до другата сутрин в десет хиляди. И така като лавина. Четирийсет милиона не са проблем. Мислех, че ще искаш повече. Работата е в това, че за половин година мога да докарам каквата цифра си пожелаеш.

— Ако можеше да предсказваш бъдещето.

— Правилно. Но и така не става. Всеки може да направи всичко на хартия, но тази хартия ще остане в джоба му. Но ти не искаш тя да ти стои в джоба. Искаш счетоводни записи. И вписване в Комисията по ценните книжа. Когато сто долара се превърнат в четирийсет милиона, те разследват, защото това е признак, че колелото се е завъртяло. Наричат го търговия с помощта на вътрешна информация. Ти се опитваш да бъдеш дискретен, но със същия успех можеш да развееш червен флаг. Петстотин процента възвръщаемост на инвестициите не минават. И сто не минават. Веднъж или два пъти, да, но не постоянно. С петдесет процента възвръщаемост можеш да се отървеш, но това означава, че първоначалната инвестиция трябва да е към осемдесет милиона. Предполагам, че това не те устройва.

— Ще се наложи да им обяснявам откъде са осемдесетте милиона.

— Което обезсмисля първоначалната цел.

Фиоре не промени изражението си, но ръката му сграбчи китката на Джефри с такава сила, че очите му се насълзиха. Пръстите му се впиха в сухожилията, сякаш искаше да ги отдели от костите.

— Чуй ме внимателно — каза тихо той и се наведе, без да отслабва хватката. — Проблемите не ме интересуват. Ти си умен. Измисли нещо. Сигурен съм, че ще успееш.

После се усмихна мило и пусна ръката на Джефри, като че ли не си даваше сметка колко силно го е стиснал.

Джефри му върна усмивката и се опита да игнорира силата, която току-що му бяха демонстрирали, с желанието поне за момента да приеме усмивката за искрена.

— Нищо не може да се измисли. Вие вече сте го мислили и схемата не работи.

— Накарай я да работи.

— Как?

— Не знам. — Фиоре сви рамене. — Но знам, че можеш. Ако се налага, мисли няколко дни. И ми се обади.

Джефри поклати глава.

— Не става. Ако искаш, обади се на Ноел Гарвър да си публикува проклетата история, твоя работа. Само че така не става.

Фиоре го изгледа продължително. Знаеше, че Джефри не блъфира.

— Щом си решил да се правиш на мъж — каза накрая, — действай. Махай се отгук.

И си наля чай, все едно че Джефри вече го нямаше.

Джефри се изправи и бръкна в джоба си за пари. Остави на масата две банкноти от по двайсет долара.

— Задръж си ги, умнико — каза Фиоре. — Вечерята е от мен. Предай много поздрави на жена си. И на прекрасната си щерка. Тя кога се връща от Кейп?

Ушите на Джефри писнаха и адреналинът го връхлетя с такава сила, че слепоочията му запулсираха. Той подпря стиснатите си юмруци на масата и се наведе към Фиоре.

— Откъде знаеш къде е дъщеря ми?

— Не знаех, че е тайна — отвърна с усмивка Фиоре. Усмивката му беше ехидна. — Чух се с Еди. Нали помниш Еди Винченцо?

— Да не искаш да кажеш, че той е с нея? — почти изкрещя Джефри. Хората в ресторанта започнаха да обръщат глави.

— Искам да кажа, че тя е влюбена в него — измърка Фиоре и поясни заговорнически: — Еди казва, че имала много сладка пътка.

Лявата ръка на Джефри се стрелна и сграбчи ризата на Фиоре. Дясната му ръка се сви в юмрук и се стрелна към физиономията му. Но още преди да е разбрал какво става, двама мъже от съседната маса — сигурно бяха от хората на Фиоре, но не ги беше забелязал — го хванаха за ръцете и ги извиха зад гърба му болезнено и много професионално.

От всички краища на помещението заприиждаха сервитьори.

— Спокойно, всичко е наред — изръмжа единият от хората на Фиоре.

Сервитьорите не се отдръпнаха.

— Всичко е наред. Той повече няма да създава проблеми — заяви спокойно Фиоре.

Двамата мъже пуснаха ръцете на Джефри.

— Кажи на това мазно копеле да остави дъщеря ми на мира! — Гласът на Джефри отекува в цялото помещение.

— Ей — ухили се Фиоре, — че то е точно обратното. Тя не може да му се насити. Но той може и да я зареже. И такива работи стават. Дай първо да видим как ще се разберем ние с теб.

Утрините на вилата на Голдшмит в Труро тънеха в мъгла, която се стелеше над океана като одеяло. Това беше любимото време на Ейми Ледлоу за ходене на плажа — целият този сив свят беше само неин и сивото небе не се различаваше от сивата вода и от сивия пясък. След няколко часа слънцето щеше да пробие мъглата и всяко камъче на плажа щеше да хвърля отчетлива сянка. Тогава тя се прибираще във вилата и чакаше приятелките ѝ да се събудят.

Най-трудната част от ваканцията ѝ тук беше, че Джесика, Рене и Грейс бяха сключили нещо като споразумение да игнорират разликата между Ейми, каквато беше преди, и каквато беше сега и я третираха с претенциозната и зловеща доброжелателност, с която хората обсипват смъртно болните инвалиди. Когато предлагаха да правят нещо следобеда, влагаха в гласовете си почти истеричен ентузиазъм. Дори

предложението да слязат до магазинчето в града, което правеше собствен сладолед, извикваше възторжени писъци, с които би се гордял цял клас от предучилищната забавачка. Усещаха отдръпването ѝ и неизмеримата самота, която растеше в нея като тумор, и бяха твърдо решени да ѝ помогнат да го изживее, сякаш това изобщо беше възможно.

Напоследък не можеше да прогони от съзнанието си един стих от „Хамлет“. Преди месец и половина „Колегийт“ беше направил постановка, в която дамските роли се играеха от възпитанички на „Бриъри“. „Как чужд, безсмислен, плосък ми се вижда този свят с нравите му.“^[1]

Джъстин Риган беше изиграл ролята на Хамлет блестящо. А когато произнасяше този стих, сърцето ти просто се свиваше.

Чуждо. Безсмислено. Плоско. Това си мислеше всяка сутрин в леглото, докато чакаше Рене, Грейс и Джесика да станат. Несвързани прилагателни, които се впиваха в мозъка ѝ като камъчета между крака и обувката.

Най-неприятно беше, че приятелките ѝ се караха. Отдалечаваха се така, че да не ги чува, и се връщаха с изкуствени пресилени усмивки, точно като родителите ѝ навремето, когато се караха, а после се преструваха, че не е станало нищо. Ейми беше пределно наясно за какво се карат. Еди Винченцо беше последвал Джесика в Кейп и тя почти всяка нощ се измъкваше, за да се вижда с него. Приятелките се бяха разбрали, че през тези няколко седмици ще са само те четирите, и останалите две недоволстваха. Сигурно се караха на Джесика, че е нелоялна. И че присъствието на Еди напомня на Ейми за изнасилването.

Всъщност Еди не беше никакъв проблем, също като Джорджи, когото нямаше да види никога вече. Проблемът беше баща ѝ, който я караше да се чувства като абсолютна курва. Дори не искаше да я пусне да дойде на вилата на Рене в Кейп. Беше ги чула как се разправят с майка ѝ по телефона. Когато беше вдигнала деривата в дневната, те продължиха да си говорят, макар да знаеха, че ги подслушва. Баща ѝ каза, че тя не трябва да ходи никъде без надзор. Майка ѝ дори не я защити. Само каза, че нямало да е без надзор, защото майката на Рене щяла да е там, а баща ѝ каза: „Аха. Онази Рене, дете правеше свирка на приятеля си в съседната стая“. Ейми затвори телефона и се

разплака. Знаеше, че баща ѝ ще постигне своето, защото той винаги постигаше своето. Щеше да прекара цялото лято затворена с него в ужасната им вила в Мейн, което щеше да е същото като затвор, само че в затвора имаше и други затворници.

След два дни в апартамента се появи някакъв тип, който накара майка ѝ да подпише нещо, оказало се призовка, и майка ѝ се обади на баща ѝ в офиса му. После, след като няколко часа не излезе от стаята си, Ейми влезе при нея и я намери да плаче на леглото. Баща ѝ бил завел дело за отнемане на родителските права, защото била некадърна майка.

На другия ден Ейми отиде в работата му без предупреждение. Той я накара да чака почти два часа. Секретарката му явно не знаеше какво става, защото я разпитва надълго и нашироко какво щяла да прави през лятото и дали се радвала, че завършва и наесен ще учи в колежа. Това беше около седмица преди дипломирането. Беше се държала с нея като с дете, отиващо за пръв път в Дисниленд.

Накрая Ейми успя да влезе и да каже на баща си, че е дошла да му предложи компромис. Каза му, че ще прекара лятото с него в Мейн, както той иска, ако ѝ разреши да отиде за две седмици с приятелките си в Кейп. И че това е последната им възможност да са заедно, защото през есента всички отиват в различни колежи.

Той ѝ разреши само защото провери календара си и откри, че в началото на юни има няколко важни и неотложни срещи.

Бяха дошли в Кейп, но съвсем не беше толкова прекрасно, колкото си бяха мислили. И една вечер майката на Рене им позвъни в колата и разбра, че Джесика не е с тях.

Клариса Голдшмит преподаваше психология в Нюйорския университет и беше написала значима книга по въпросите на съзряването. Беше ниска, с дебели крака и гласът ѝ приличаше на нещо, влачено след колата. На другата сутрин тя изчака момичетата да седнат на закуска и с първата порция палачинки им заяви:

— Искам да ми кажете какво става.

Въпросът стресна приятелките и те се спогледаха.

Госпожа Голдшмит продължи:

— Ако ви е нужно време за размисъл, моля. Но го употребете продуктивно.

Тя отиде до печката и направи последната палачинка. След това се върна на масата с палачинките и седна.

— Хайде да сложим картите на масата. Ако така ви е по-лесно, ще започна първа. Снощи ви се обадох в колата. Вие казахте, че се прибирате. Джесика обаче не беше с вас.

Джесика спести неудобството на останалите три и отвърна спокойно:

— Бях с приятеля си.

— Кой приятел?

— Казва се Еди. Не го познаваш.

— Не. Но се надявам, че родителите ти го познават.

Стомахът на Ейми се сви на топка. Дожаля ѝ за Джесика.

След като никой не каза нищо, госпожа Голдшмит продължи:

— Джесика, това, че си имаш приятел, определено не е моя работа. Нямам никакво желание да те надзиравам, но няма да позволя тези трите да те прикриват, докато ти се срещаш с този приятел.

После поиска Джесика да ѝ обещае, че няма да се вижда с него, докато е в къщата ѝ.

Джесика сведе очи към чинията пред себе си само за секунда, но след това ги вдигна и прикова погледа си в госпожа Голдшмит с почти плашеща сила. Не ставаше въпрос за гняв, нито за недоволство — и определено не за омраза. Беше сила без никаква окраска, по начина, по който човек може да е красив, без да има, да речем, красиви очи, красива коса или красиви устни. Ейми си помисли, че това също е красиво посвоему. Щеше ѝ се да може поне веднъж да погледне баща си така, както Джесика гледаше госпожа Голдшмит сега, но знаеше, че никога няма да го направи.

— Не мога да обещаая това — каза Джесика.

В крайна сметка госпожа Голдшмит им забрани да излизат, но следобеда, докато работеше в кабинета си в задната част на къщата, Джесика излезе през предната врата и отиде сама в града, без да каже на приятелките си къде отива.

След като Рене и Грейс ѝ казаха, че Джесика е излязла, Ейми се разплака, без да знае защо. Почувства се безкрайно самотна. Познаваше Джесика и я разбираше. Джесика ѝ беше като сестра. Но не познаваше другите си две приятелки. Поне не така.

Откачена работа! Не можа да спре да плаче и те си пошушнаха нещо и излязоха от стаята. Знаеше, че отиват да доведат майката на Рене, и затова изтича на плажа. В момента майката на Рене беше последният човек, когото искаше да вижда.

Седна на пясъка и подпря главата си на коленете. Спря да плаче. Просто гледаше как сянката ѝ се движи като стрелка на слънчев часовник. Рене и Грейс дойдоха и седнаха до нея. Казаха, че са се обадили на майка ѝ, защото се тревожели за нея, но я нямало и затова се обадили на баща ѝ.

Точно както в нощта на партито.

Тя изтича във водата и те я извадиха и буквално насила я накараха да седне на пясъка.

Казаха, че баща ѝ щял да дойде, но тя знаеше, че не е вярно. Той щеше да *изпрати* някого.

Помисли си, че той ще се зарадва, ако тя скочи от колата, докато минават по моста Сагамор, който отделяше Кейп от останалия свят.

Джефри излезе от ресторанта и сви по Мот стрийт. Хвърли поглед през рамо, за да се увери, че Фиоре не го е последвал, извади мобилния си телефон и се обади вкъщи.

— Къде беше? — бяха първите думи на Филис.

Можеше да ѝ зададе същия въпрос, но в момента това беше последната му грижа.

— Няма значение. Кога за последно си се чувала с Джесика?

— Защо? Какво има? — разтревожи се тя.

— Нищо — отвърна той спокойно. — Кога говори с нея?

— Сутринта. Не, не беше сутринта. Вчера. Какво става, Джефри?

— В центъра съм. До половин час съм си вкъщи. Обади ѝ се и ѝ кажи, че утре се прибира. Ще ѝ изпратим билет.

— Няма ли да ми кажеш...

— Направи каквото ти казвам — прекъсна я Джефри. — След половин час съм си вкъщи.

Тя продължи да му иска обяснения, но той изключи телефона и го пхна в джоба си.

Наложи се да слезе чак до Канал стрийт, за да хване такси.

Чувстваше се като човек, току-що разбрал, че е болен от нещо, което коренно ще промени живота му. Не рак или друга смъртоносна болест. Парализа. Оглушаване. Ослепяване. Нещо такова. Не изпитваше нито гняв, нито болка, само смазващо усещане за загуба. И скованост, която поне за момента правеше гнева невъзможен.

Филис сигурно беше чула асансьора, защото отвори вратата на апартамента още преди Джефри да е излязъл от кабината.

— Какво става?

Знаеше, че може да ѝ обясни съвсем набързо, но не го направи.

— Ще ти обясня после. Къде е Карлос?

И без да изчака отговора ѝ, влезе в апартамента и се запъти право към стаята на камериерката. Тя идваше сутрин и си тръгваше след вечеря. Карлос спеше в нейната стая.

Филис го последва.

Той почука на вратата и Карлос му отвори. Беше с риза и вратовръзка и тъкмо обличаше самото си.

— Сър?

— Извинявай, че те безпокоя по това време, но те моля да се обадиш и да намериш кой лети до Кейп. Вземи предплатен билет на името на Джесика за утре сутринта. Полетът е от Хиянис. След девет, ако може, за да има време да стигне до летището. Но ако е по-рано, няма значение.

— Да, сър.

Джефри отиде в кухнята и си наля уиски. Щеше да го улесни, докато обясняваше на Филис какво е станало. След онази вечер никой повече не беше обелил и дума за партито. Той не ѝ беше казал защо Фиоре ги беше посетил в Бедфорд Хилс и тя не го беше попитала.

Попита я иска ли уиски.

— Искам обяснение — ядоса се тя. — Докога смяташ да го отлагаш?

Той отиде в дневната и седна. Филис остана права.

— Когато изнасилиха Ейми на партито... — започна той.

— Много се съмнявам, че са я изнасилили — прекъсна го Филис.

Джефри не си даде труд да ѝ отговори — изобщо не го интересуваше мнението ѝ дали нещо се е случило, и дали това, което се е случило е било изнасилване.

— Помниш ли човека, който се погрижи да замаже нещата?

— Господин Фиоре.

— Точно така. Фиоре. Освен това там имаше и един репортер. Ноел Гарвър. Освен всичко останало Фиоре се е погрижил Гарвър да не публикува нищо.

— Как е успял?

— Филис, той е гангстер. Ти го каза.

Филис го изгледа сърдито. Не обичаше да я прави на глупачка. После седна, бавно кръстоса крака и попита ледено:

— Това какво общо има с Джесика?

Той ѝ разказа за вечерята с Фиоре. За непубликуваната статия, която Фиоре му беше показал, и за твърдението на Фиоре, че момчето от партито е с Джесика в Труро.

— Не виждам как — каза Джесика. — Тя е при семейство Голдшмит.

— Тя какво ти каза, когато ѝ се обади?

— Не съм говорила с нея. Беше излязла — призна Филис. И побърза да добави: — Но това не означава нищо. Не може да седи във вилата по цяла вечер, нали?

Джефри не ѝ каза какво е поискал Фиоре и каква е цената за дъщеря им. И тя не го попита.

Самолетът на Джесика трябваше да кацне на „Ла Гуардия“ в единайсет без петнайсет. Не бяха успели да се свържат с Джесика, но към полунощ Филис беше говорила с Клариса Голдшмит и Клариса беше обещала, че ще качи Джесика на самолета. Беше изразила съжалението си, че Джесика си тръгва. „Те са като сестри“ — беше казала, но всъщност се радваше, че Джесика ще се махне — вече беше решила да се обади на семейство Блейн, когато те ѝ се обадиха. Беше попитала всичко ли е наред и Филис ѝ беше отговорила, че всичко е наред, но било възникнало нещо, което налагало Джесика да се прибере.

Филис беше затворила телефона с абсолютната убеденост, че Джесика ще се обади, за да възрази, но телефонът звънна чак в седем и половина сутринта. Клариса Голдшмит се обаждаше от мобилния си телефон, за да им каже, че току-що е оставила Джесика на летището.

Джефри отмени всичките си срещи за сутринта и Мартин ги закара на летището. Филис имаше час за фризьор и заседание на борда на балета на Ню Йорк и не дойде с него. „Не ща да й слушам лъжите — така каза. — И не съм сигурна, че искам да ги слушам и като се прибера.“

— Тя не лъже — отвърна Джефри. — Просто не прави каквото й казваме. Но не лъже.

Провери таблото в залата за пристигащи. Самолетът трябваше да кацне след пет минути. Въпреки че беше мислил цяла нощ, а също и по пътя за летището, още не беше сигурен какво ще й каже. О, да, щеше да й даде да разбере, без да търпи никакви възражения, че повече не трябва да се вижда с Еди Винченцо, и щеше да й даде да разбере, че с майка й са много разочаровани, задето ги е измамила.

Е, „измамила“ едва ли беше точната дума. Не им беше казала, че се вижда с него, но не им беше казала и че не се вижда.

Информацията на таблото се смени и показа, че самолетът е кацнал. Джефри се приближи чак до детекторите за метал, които не можеше да премине без билет. Но оттам виждаше дългия коридор към изходите. След няколко минути от единия изход се изля поток от пътници. Той се опита да види Джесика в тълпата, но не успя. Сигурно беше останала последна, точно като майка си, която никога не пропускаше случая да демонстрира недоволството си. След минута в коридора се изсипаха още хора, този път от друг изход, и му препречиха изгледа. Залата се напълни с народ. Някакъв възрастен мъж стоеше зад рамото му и махаше на някого.

От Джесика нямаше и следа.

Мобилният му телефон иззвъня и той побърза да го вдигне. Знаеше кого ще чуе. Обаждането сто процента не беше от офиса.

— Да? — отвърна, опитвайки се да не обръща внимание на предчувствието.

Гласът на Джесика.

— Татко, аз съм. — Гласът й беше тънък и молец. Като на дете.

— Къде си? — рязко попита Джефри.

— Няма значение — започна тя, но той веднага я прекъсна.

— Има. Къде си?

— Татко, няма да се прибера.

Той си я представи в някаква телефонна будка в Кейп Код. Представи си как Еди Винченцо стои до нея и я подучва. Не я биваше много да се държи решително, но в момента правеше каквото може.

— Няма да се разправяме — отсеке Джефри. — Билетът ти е в теб. Качвай се на следващия полет. Аз те чакам на летището.

— Татко, аз съм на осемнайсет години.

— Знам на колко години си. Бях на рождения ти ден, ако си спомняш. Заедно с приятеля ти и приятелчетата му.

— Не говори така...

Джефри знаеше, че прави грешка и че така няма да постигне нищо. Но не знаеше как да излезе на глава с неразбраното си дете.

— Качвай се на самолета.

От другата страна долетя единствено тишина. Джесика беше затворила.

Мартин взе разстоянието от летището до центъра на Манхатън само за двамадесет минути.

Джефри буквално излетя от колата пред ресторанта на Стасни, отиде до служебния вход и натисна звънеца. Сервитьорът, който му отвори, беше с навити ръкави и разхлабена вратовръзка — беше същият, който в нощта на партито беше оставил вратата без надзор, за да се промъкне вътре Ноел Гарвър.

— Къде е Стасни? — попита рязко Джефри.

— Той очаква ли ви, господин Блейн?

В тона му може и да имаше пренебрежение, а може и да нямаше. Джефри го блъсна настрани и тръгна към кухнята. Вътре петима млади помощник-готвачи и помощник помощник-готвачи кълцаха, режеха и белеха меса и зеленчуци. Двама по-възрастни мъже оглеждаха готовите парчета толкова съсредоточено, като че ли щяха да гадаят по тях. В мига, в който доловиха присъствието на чужд човек, цялата работа спря. Ножовете и белачките застинаха във въздуха. Очите на персонала се приковаха в него като очи на кучета пазачи, несвикнали с присъствието на външни хора. Сервитьорът, който беше отворил вратата, продължаваше да виси зад гърба му като сянка.

Стасни не се виждаше никакъв, но вратата на офиса му беше затворена. Отвори се преди Джефри да стигне до нея и Стасни излезе — с костюм и вратовръзка, лъхаше на одеколон.

— А, приятелю — усмихна се той. — Радвам се да те видя.

Джефри не беше идвал в ресторанта от рождения ден на Джесика.

— Свържи ме с Фиоре.

— Фиоре? — Стасни сякаш за пръв път чуваше това име.

— Не ми се прави на луд — ядоса се Джефри. — Той сам ми каза, че ресторантът е негов.

— Сигурно е така, Мосю — отвърна Стасни и влезе в кухнята. Спря до един младеж, който кълцаше стръкове праз.

— Не, не, не така. Казах ти. Режеш и издърпваш. Краищата трябва да са груби. Ето така.

Той взе ножа от ръката на младежа и демонстрира две бързи нарязвания. След това изсипа нарязания праз от дъската в контейнера за отпадъци и му върна ножа.

— Искам да говоря с него. Веднага — каза Джефри.

Младежът започна наново с връзка праз от щайгата със зеленчуци.

— Мосю Фиоре не е човек, когото можеш да намериш ей така по телефона — каза Стасни.

— Но успя да го намериш онази вечер на рождения ден. Тогава да не би да ти беше дал номер, където да му звънеш, когато чуеш писък на момиче?

— Много умно, Джефри. Виждам, че се ориентираш в нещата.

Гласът на Фиоре изненада Джефри в гръб.

— Ти знаеше, че ще дойда тук, когато разбере, че не се е качила на самолета, нали?

— Естествено. Къде другаде да ме търсиш? Ще ни приготвиш ли нещо за обяд, Ерил?

След минута Джефри и Чет Фиоре бяха настанени на маса за двама в средата на празната трапезария. Сервитьорът, който беше отворил на Джефри, им наля бяло вино, което нито Джефри, нито Фиоре бяха поръчвали. Фиоре беше със затегнатата вратовръзка и със сако.

— Нека ти обясня нещо, за да няма недоразумения — започна той. — Никой не е отвличал дъщеря ти. Тя е там, където е, по свое собствено желание.

— Сигурен съм, че ти и младият ти приятел имате нещо общо с това.

— Прав си — съгласи се Фиоре.

— Искам да се върне. Веднага.

Фиоре отпи от виното си и примижа. После поклати неодобрително глава.

— Бас държа, че има идиоти, дето плащат по стотарка и половина за тази пикня. Знаеш ли какво? Никой не разбира нищо от нищо. И колкото по-малко разбират, толкова по се правят, че разбират. — След което вдигна чашата си и повиши глас. — Извинете, бихте ли ни донесли нещо друго?

Младият сервитьор буквално прелетя през трапезарията с друга бутилка и още две чаши.

— Та докъде бяхме стигнали? — обърна се Фиоре към Джефри. — Да, дъщеря ти. А ти ми се перчеше колко си умен и за колко неща си се досетил. Я да видя дали съм разбрал правилно. Ти си се сетил, че аз съм знаел, че ще стане нещо неприятно. Сетил си се, че съм казал на Стасни да ми се обади. И си се сетил, че съм говорил с Еди Винченцо там, където е той с дъщеря ти. А, да, освен това си се сетил защо съм тук — а именно, за да се срещна с теб. Всичко това е чудесно. Сега обаче ще те попитам нещо. Поправи ме, ако сбъркам, но последния път като се видяхме, каза да си гледам работата и да кажа на Гарвър да си публикува скапаната статия. Нали така?

Джефри не отговори.

Фиоре продължи, сякаш така или иначе не беше очаквал отговор.

— И след като толкова те бива да се досещаш за това и онова, замисли ли се поне малко какво ще направя аз, след като ми го каза?

Тонът му изведнъж стана рязък. И тази внезапна промяна беше по-плашеща от студения му и овладян гняв.

— Искам дъщеря ми да се прибере — каза Джефри. Осъзнаваше, че езикът му се заплита.

Фиоре се усмихна и кимна одобрително на втората бутилка вино. Сервитьорът се оттегли.

— О, ще си я получиш. Няма да е като нова, но с децата е така. Сам знаеш.

— Кога?

Фиоре сви небрежно рамене.

— Ами лято е. Запиляла се е някъде. На твоето място не бих се притеснявал. Не е като да ти се е обадила, че ще избяга с малкия. И не

ти е казала, че няма да отиде в колежа и че няма да я видиш повече.

— Заплашваш ли ме?

— Виж какво, Блейн, сигурно ще ти е приятно да си мислиш, че тя е прекалено умна, за да си съсипе живота с нещастник като Еди Винченцо, който си въобразява, че тази история ще го направи богат.

— Бъдещето на Еди Винченцо въобще не ме интересува. Интересува ме дъщеря ми.

— Хубаво. Мисли ли по въпроса, който обсъдихме снощи?

Донякъде очакваше Джефри да му каже, че не е имал време, че му е създал прекалено много главоболия и че за тези шестнайсет часа не е измислил нищо. Но Джефри отвърна:

— Да.

Знаеше, че от този миг няма връщане, но това не го тревожеше. Защото знаеше и че след тази първа стъпка няма да иска да се върне назад. Но Фиоре нямаше да диктува условията. Той щеше да ги диктува. Знаеше, че може да докара на този мафиот милиони чисти долари и след като му покажеше, че може, щеше да си получи дъщерята.

А след като си я получеше, щеше да разполага с колкото си иска време да си разчисти сметките с господин Фиоре.

Усети как в гърдите му се надига непозната досега ярост. Това му хареса. Досега не беше предполагал, че яростта така прояснява съзнанието.

[1] У. Шекспир, „Хамлет“ — превод Валери Петров, 1973, изд. „Народна култура“. — Б.пр. ↑

ЧЕТВЪРТА ЧАСТ

13.

Еди Винченцо започваше да си мисли, че идеята да доведе момичето в Ню Орлиънс е адски тъпа. Беше горещо като в ада. Въздухът беше толкова влажен, че беше почти непрозрачен. Разхождаха се по Канал стрийт и Бърбън, и Сейнт Чарлз, и слушаха джаза, който долиташе откъм тъмните и прохладно изглеждащи клубове. Влязоха и пиха по едно питие в три-четири от тях, но тъй като и двамата не се интересуваха от музика, излизаха, щом потта по телата им изсъхнеше.

Момичето имаше страхотно тяло.

Но от друга страна, непрекъснато мрънкаше. Че било горещо, че й било скучно, че нямали никакви планове. Беше на осемнайсет години и сигурно цял живот беше знаела какво я очаква в следващия момент. И изведнъж се беше махнала от всичко това. Еди се надяваше, че няма да се побърка.

Предложи поредното спиране за поредното питие, но Джесика предпочете да си вземат по едно за из път от щанда на улицата на бара. В момента жегата й изглеждаше по-приемлива от поредната доза кларнети и саксофони.

Пиеха ром, различни коктейли на всяко място, където спираха — ром и ананасов сок, ром и сок от касис, ром и някакъв захарен сироп, който отвеждаше алкохола до мозъка й толкова бързо, че го усещаше как протича през гърлото й, през челюстите, през устните, през очите, през темето. Единствената обща съставка беше натрошеният лед, който правеше питиетата гъсти като млечен шейк.

Тя допря леденостудената пластмасова чаша до челото си и се усмихна облекчено. Бръкна в чашата, загреба една снежна топка и изсмука алкохола и плодовия сок. Изплю парчето лед в шепата си и го пхна под блузата си, между гърдите. Дори да беше печка, едва ли щеше да го разтопи по-бързо. На блузата й се появи тъмно мокро петно.

— Адски секси — каза той.

Тя сведе поглед към гърдите си и каза:

— Ако харесваш жени с три гърди.

Бръкна в чашата за още ледена смес, но този път посегна към шортите на Еди и пхна ледената топка вътре.

Той изстена пресилено, изруга на сицилиански, изля четвърт от собствената си чаша в дланта си и с другата ръка дръпна ластичния колан на полата ѝ. Бръкна под бикините ѝ — беше гореща и влажна — и напъха снежната топка.

Всичко това се случваше на тротоара на Сейнт Чарлз стрийт. Една жена на средна възраст възкликна възмутено и ръчна съпруга си с лакът. Но той се засмя и за разлика от съпругата си, прие гледката по-скоро като невинна, отколкото като оскърбителна за обществения морал. Другите пешеходци ги наблюдаваха безизразно, сякаш Еди и Джесика бяха някакви улични мимове.

Джесика не възрази. Прикова сивите си очи в него, стисна тънките си устни и зачака усещането от ледената му ръка в бикините си. Когато то дойде — по-вълшебно от всичко, което беше очаквала — реагира с конвулсивно потръпване, което разтърси цялото ѝ тяло. Стисна ръката му между бедрата си, придърпа го към себе си, притисна лице до неговото, изстена сладострастно и много бавно и внимателно изля остатъка от питието си в задната част на шортите му. Този път заслужи ентузиазирания смях на десетината зяпачи. Три туристки на по трийсет и няколко години изръкопляскаха.

Еди възмутено се извърна към тях. Лицето му моментално се зачерви и очите му потъмняха, предупреждавайки околните, че няма да понесе обидни забележки. След това гневът изчезна толкова бързо, колкото се беше появил, и Еди се поклони на публиката.

Сутринта, когато се регистрираха в „Лафайет“, стаята им беше като нажежена пещ, подгрявана от лъчите на субтропическото слънце, проникващи през високите френски прозорци. Пиколото включи климатика на максимум и спусна завесите. Но хотелът беше стар, стаята беше стара и климатикът беше стар. Джесика се съмняваше, че ще свърши някаква работа. Еди подмина оплакванията ѝ със свиване на рамене и я изведе да се поразходят, докато стаята се охлади.

Оказа се, че е била права за архаичния климатик. Заядливото ѝ настроение се завърна в мига, когато Еди отключи вратата и ги лхна горещият въздух — температурата не се беше променила изобщо. Джесика отиде право в банята, затвори вратата и отвори и двата крана

за водата докрай. Свали лепкавите си дрехи, легна в хладната фаянсова вана и зачака водата да я обгърне.

Въпреки шума на водата чу, че Еди говори по телефона. Не чуваше какво говори, но мисълта, че един толкова самостоятелен младеж без корени като Еди ще се обажда на родителите си, ѝ се стори крайно невероятна. Нейните познати се обаждаха на родителите си, но Еди не беше като тях. Зачуди се на кого ли се обажда.

Излезе от ваната и долепи ухо до вратата. Чу го да казва: „Не знам, сигурно още няколко дни, както кажеш“. После: „Тая ме побърква. Защото е горещо, затова“ — и после — „Не може ли във Вегас? Там поне имат свестни климатици“. — След което не чу нищо поне половин минута и затова побърза да се върне във ваната.

Водата беше по-топла, отколкото трябваше, и Джесика спря крана на горещата и остави само студената. Вече стигаше до средата на бедрата ѝ и отмиваше от гениталиите ѝ остатъците от лепкавата им война. Тя се докосна, прокара нежно пръсти между краката си и ѝ се доця Еди да влезе.

Той влезе, без да почука, приближи се до ваната и я погледна. Още беше облечен и миришеше на ром, но издутината на шортите му беше красноречива.

— Мислех си за теб — каза тя.

— Надявам се само хубави работи.

Тя не го попита с кого е говорил по телефона, а каза само:

— Да.

Той коленичи до ваната и забеляза следите по пода. Съзнанието му извърши поредица скоростни изчисления и погледът му проследи мокрите стъпки до вратата. Значи беше излизала от ваната. Беше отишла до вратата. Докато той бе говорил по телефона. Това не му хареса.

— Да? — попита той.

— Да.

Той се наведе и я целуна между гърдите, където водата още не беше достигнала и тя имаше вкус на пот и ром. Целувките му бавно слязоха надолу и тя надигна таза си, за да може той да я целува навсякъде, без водата да му пречи. Изстена сладостно, защото това, което правеше, ѝ беше приятно и тя искаше той да го знае.

Той посегна към лицето ѝ с ръката, с която досега се държеше за ваната, погали бузата ѝ, тя извърна глава, за да целуне пръстите му, и ги облиза като сладоледени пръчки. Ръката му стигна до ухото ѝ и пръстите му се заровиха в косата ѝ. И изведнъж, без никакво предупреждение, той натисна главата ѝ под водата. Ако го беше очаквала, можеше и да се противопостави. Но тя не го очакваше и се задави. Ако той си въобразяваше, че е смешно, не беше. Дори не ѝ даде време да си поеме дъх.

Главата ѝ се замята като риба на кука, само дето рибите на кука се борят за вода, а тя се бореше за въздух. Хватката му се стегна и за пръв път през живота си тя наистина се изплаши.

Краката ѝ риташа. Двете ѝ ръце се вкопчиха в неговата. Господи, той беше силен. Не успяваше да помръдне ръката му, не успяваше да се освободи, не можеше да диша.

Помисли си, че ще я удави. Опита се да се извърти и да се надигне, но той я държеше здраво.

И изведнъж той я пусна и тя изскочи и си пое отчаяно въздух. Седна във ваната и се разкашля.

— Не беше смешно, Еди.

— Сериозно?

Хилеше се като пубертет, надничал в дамската съблекалня. Тя го гледаше онемяла.

— Гледам, че си се поразходила — каза той.

Тя изобщо нямаше представа за какво ѝ говори.

— Подслушваше ли?

И посочи вратата. Тя погледна натам и видя следите от стъпките си, видя локвата вода до ваната, която беше оставила, когато бе излязла.

— Чудех се с кого говориш.

— Говоря с когото си искам. Тебе какво ти влиза в работата?

— Извинявай, Еди — отвърна тя. Разбираше, че всеки друг отговор е опасен.

По-късно той излезе, за да си купи кокаин. Тя не отиде с него, защото не ѝ се щеше да напуска стаята, която най-накрая се беше разхладила. И защото не искаше да е с него. Когато той каза, че излиза, я достраша, че ще остане сама, но той просто каза: „Връщам се след малко“.

Когато излезе, тя се разплака и се зачуди дали да не си тръгне и той да завари една празна стая. Но това като че ли изискваше повече сила, отколкото имаше в момента, и затова тя се отпусна на леглото и зачака.

Никога не беше опитвала кокаин, отчасти защото не ѝ беше интересно, отчасти защото децата от нейната среда не употребяваха нищо по-силно от някой и друг джойнт, и то ако някой го донесеше. Гордееше се с това, че не употребява наркотици, въпреки че не ѝ струваше нищо. Но след като Еди се върна с кокаина, тя седна на леглото, кръстоса крака като йога и се усмихна, когато той ѝ показа какво да прави.

Идеята с Фиоре да летят с различни полети до Оклахома беше на Джефри. Не искаше доказателства, че двамата са пътували заедно. Неговият полет беше директно от Ню Йорк, а този на Фиоре — през Далас, но Фиоре пристигна преди него. Изчака Джефри до изхода, без да знае, че непознатият отсреща е човекът, с когото е дошъл да се срещне. Джефри ги запозна с лаконичното: „Това е Чет Фиоре. Участва в онова, за което ти говорих“.

Фиоре каза, че трябвало да звънне по телефона. Джефри му предложи мобилния си апарат, но Фиоре отказа и отиде да звънне от обществения телефон наблизо.

Клинт Болинг изгледа продължително копринения гръб на Фиоре, после каза тихо:

— Приятелят ти прилича на мафиот.

— Мафиот е — отвърна Джефри.

Болинг известно време обмисля отговора на, според него, безобидната шега, която беше пуснал. Блейн сигурно също се шегуваше. Този тип не можеше да е гангстер, не, не можеше. Но пък Блейн не си падаше шегаджия, още по-малко на такива теми.

Значи оставаха две възможности. Или не беше чул като хората, или този италианец от Ню Йорк беше точно това, което казваше нюйоркският banker.

Тоест беше гангстер.

Двамата мъже си бяха взели багаж за по един ден в леки чанти. Болинг настоя да ги носи и преметна дръжките през раменете си като

патрондаши. Поведете ги към джипа си с цвят син металик, паркиран поне на двайсет минути пеша от летището.

— Тук в Оклахома няма ли места по паркингите? — попита Фиоре, докато крачеха по размекнатия асфалт.

Болинг се засмя, но пропусна да обясни, че е оставил джипа си на паркинга за многодневен престой, за да спести някой долар.

По пътя към паркинга Джефри свали сакото и вратовръзката си, като не пропусна да я сгъне грижливо, преди да я сложи във вътрешния джоб на сакото. Фиоре остана по сако и вратовръзка въпреки поканата на Болинг да се чувства удобно.

— Винаги се чувствам удобно — каза той.

С това разговорът практически приключи до края на разходката до джипа. Фиоре се задоволи с оглеждане на пейзажа, който се състоеше от равна пресъхнала земя, ширнала се от летището до хоризонта. Фиоре, който беше прекарал целия си живот в Ню Йорк, ако не се броеше едноседмичната — така наречена „двуседмична“ — ваканция в Европа с една двайсетгодишна актриса, никога не беше виждал нищо подобно.

Джефри любезно му предостави предната дясна седалка.

На бариерата Болинг поиска касова бележка за двата и половина долара, които му беше струвал паркингът. След като я получи, я сгъна и я пъхна в средата на дебелия пачка прегънати банкноти, които беше извадил от джоба на панталона си, за да плати.

Хвърли един поглед към Фиоре, който го гледаше, като че ли току-що се е изпърдял.

— Винаги вземам касови бележки — каза Болинг. — За всичко.

Фиоре не каза нищо.

— Ти не вземаш ли?

Фиоре отвърна с лаконично „не“. Тонът му подсказваше, че Болинг е задал неприличен въпрос.

Болинг погледна вдясно, преди да се престрои, но не стана ясно дали гледа пътника на дясната седалка, или страничното огледало.

— Разбирам — каза и след малко добави: — Сигурно има нещо общо с нежеланието да се оставят документиранни следи от това къде се ходи и какво се прави.

Фиоре бавно извърна глава.

— Намеквате ли нещо, господин Болинг?

— Не. Нищо не намеквам.

— И какво точно искате да знаете?

— Ако искам да знам нещо, ще попитам.

Джефри ги наблюдаваше от задната седалка. Можеше да вметне някоя приказка, с която да обърне хода на разговора и да съкрати процеса по мерене на пишките. Ако сцената се беше разиграла по време на нормална бизнес среща с Фиоре и Болинг, щеше да го направи. Обикновено успяваше да улесни общуването между хора, които му бяха от полза. Но в случая топлите отношения между тези двамата бяха последното, което му беше нужно. Затова не каза нищо и остави напрежението да се разсее от само себе си.

Което стана много бързо. Болинг върна вниманието си към пътя, Фиоре — към пейзажа.

— Голяма работа, нали? — Жестът на Болинг очевидно обхващаше всичко извън колата. — Само това имаме. Почвата е толкова тънка, че и кокошка ще я изрови. Не е нужно да си живял тук цял живот или да си много умен, за да стигнеш до извода, че понякога дори господ се ебава.

— Почвата може и да я няма никаква, но под нея има нефт — обади се Джефри от задната седалка.

Болинг го погледна в огледалото за обратно виждане.

— Вярно. Но добитъкът не яде нефт. Нито го пие. Нефтът става само да прави копелдаци като мен богати. Всички останали пукясват от глад.

Фиоре реши, че е разбрал.

— Родителите ти са били фермери.

— Да — отвърна Болинг. — Бяха.

На петдесетина километра от града, където земята беше пепелистосива и само по някоя и друга крава пощипваше унило кафеникавите плевели, край пътя изведнъж се материализира приказен оазис. Огромна зелена морава, сочна, безукорно подстригана, гладка като маса за бiliarд, дълга поне триста метра, точно от другата страна на магистралата. Заобиколена от сенчести дървета — тополи, дъбове и брястове, подчертаващи още повече голотата на пейзажа. Двойна редица от кленове ограждаше дългата алея към едноетажната къща, така потънала във високи храсти, че приличаше по-скоро на подземен бункер. На Джефри му беше пределно ясно, че дърветата не са част от

този ландшафт. Докарването им тук сигурно струваше майка си и баща си.

— Офисът ми — каза лаконично Болинг и остави приказната гледка да говори сама за себе си.

След което тя отмина и земята отново стана кафява. В началото на отклонението нямаше табела. Очевидно от хората, които вършеха бизнес с „Петробол“, се очакваше да го познаят, когато го видят.

Болинг натисна някакъв бутон на миниатюрната клавиатура в средата на волана и след секунда прозвуча дамски глас.

— Да, господин Болинг? — Младежки глас.

— Някой да се е обаждал, Дол? — попита Болинг.

— Господин Джефърс от Гети. Сума ти време ми обяснява, че трябвало да му се обадите, като се приберете.

— Знаеш, че няма да стане. Друго?

— Нищо ново. Господин Уилсън броди наоколо с провиснал нос и ви чака. Кога се прибирате?

Гласът ѝ беше мелодичен.

— Кажете ми на този смотаняк, че ако толкова е искал да говори с мен, е трябвало да ме изчака на магистралата. Току-що подминах офиса.

— Сър? — Момичето явно беше озадачено.

— Ще заведе господин Блейн и партньора му къщи. Искам да кажеш на господин Джарет Уилсън, че му плащам луди пари, за да се сеща сам за разни работи.

— Сър — тя се засмя, — не мога да му го кажа.

— Сладурана си ми ти, Дол — каза той и натисна друг бутон.

— Цветнокожо девойче — каза и хвърли поглед към Фиоре. — Но знае за бизнеса ми повече от мен.

Домът на Болинг на още петнайсет минути по магистралата беше огледално отражение на офиса му, само че в малко по-скромнен мащаб. Дърветата и моравата пак се виждаха отдалеч.

Джипът слезе от магистралата и моментално навлезе в сенчеста алея. Зеленината погълна жегата и спадането на температурата се усети дори през затворените прозорци.

Минаха покрай едно доста голямо езеро, може би осем декара блестяща водна повърхност, заобиколена отвсякъде с равномерно засадени дървета. В края на дългата около километър алея изникна ниска едноетажна къща, от която във всички посоки излизаха крила,

като леторасли от растение. Спряха пред главния вход. Болинг остави двигателя да работи и излезе от джипа. Един мексиканец с джинси и каубойска риза се откъсна от футболния мач по телевизора в будката, сложи си шапката и се приближи, за да вземе колата. Болинг го поздрави на испански, взе чантите и поведе гостите си към къщата.

Към просторната веранда без парапет водеха две широки стъпала. Масивната дъбова врата с индиански орнаменти се отвори без никакво усилие, въпреки тежестта си. Болинг отстъпи, за да минат гостите му.

Антрето беше огромно и празно, с изключение на старинните двуметрови дървени скамейки с нащърбени от времето седалки и износени до блясък подлакътници. Първата съпруга на Болинг се беше сдобила с тях в южна Калифорния — пейки от една занемарена испанска църква от осемнайсети век. Болинг, който правеше щедри дарения за религиозни цели, беше помолен да допринесе за възстановяването на църквата. Когато отиде да я огледа, взе Мария със себе си и тя се влюби в обзавеждането ѝ от пръв поглед: от просмуканата с аромат на тамян дървения до напоената също с аромат на тамян кожа. Така че Болинг предложи на църковното настоятелство да построи нова църква на същото място, ако разрешат на жена му да си избере каквото пожелае от мебелировката на старата.

Младият свещеник и по-възрастните енориаши няколко седмици обсъждаха предложението. Те искаха реставрация на любимата си църква „Сан Джуниперо Сера“. Но събраните до този момент пожертвования бяха съвсем мизерни, въпреки че според повечето филантропи Римската католическа църква беше фрашкана с пари. Което беше вярно, разбира се, но тези пари не бяха стигнали до бедната мексиканска църква южно от Сан Диего, почти на мексиканската граница. Въпреки че беше стара, църквата нямаше статут на историческа забележителност и името ѝ липсваше в туристическите пътеводители на Южна Калифорния.

Делегацията от енориаши посети мотела, където бяха отседнали господин и госпожа Болинг. Свещеникът обяви, че се радват да приемат щедрото предложение на господин Болинг. Но енориашите изглеждаха мрачни и унили, като жена, принудена да приеме брак с нелюбим мъж. Фактът, че Мария Болинг беше мексиканка, все пак беше някаква утеха.

В крайна сметка тя взе само тези две скамейки. Клинт Болинг обичаше да се шегува, че са му стрували два милиона и половина долара парчето. Но никога не беше съжалявал за този разход. Когато преди две години Мария почина, той премести пейките в антрето, за да му напомнят за нея всеки път, когато влиза в къщата.

Между двете скамейки имаше масивна двойна врата, през която се излизаше в окъпания от слънцето вътрешен двор. Джефри и Фиоре последваха Болинг и прекосиха двора, където от устите на двойка каменни лъвове се лееше вода, и влязоха в дълъг коридор с врати от двете страни, украсен с акварели и гоблени. В това крило имаше осем стаи за гости. Болинг спря пред двойката врати в дъното и подаде чантите на Фиоре и Блейн.

— Мисля, че вътре ще намерите всичко необходимо. Предполагам, че не сте си взели бански, но в гардеробите има. Ако искате, елате да поплувате. Не бързайте. Аз отивам при басейна. Ще ви чакам там.

Той се обърна и закри по коридора.

— Басейнът? — повтори иронично Фиоре.

— Сигурен съм, че ще го открием — отвърна Джефри. — Имаме ли да си кажем нещо, преди да седнем с него?

— Нямам представа, шефе. Ти ръководиш представлението.

Той отвори вратата и изчезна в стаята си. Джефри последва примера му и влезе в отсрещната стая.

Мебелировката беше учудващо оскъдна и семпла, но по стените висяха очарователни литографии и маслени платна с пасторални мексикански сцени.

След като огледа набързо стаята, Джефри се приближи до френския прозорец и откри, че гледа право към басейна, облицован с бежови плочки. На един шезлонг лежеше жена. Лицето ѝ беше извърнато настрана, но си личеше, че е млада, не повече от двайсет и пет годишна. Дългата ѝ черна коса се беше разпиляла и висеше от шезлонга почти до пода. Цветът на кожата ѝ беше като на пустинната земя на Оклахома. Гърдите ѝ бяха голи, пълни и сочни. Така, както беше легнала, не се виждаше добре, но на Джефри му се стори, че е доста надарена. Напрежението в слабините му подсказа, че не бива да я гледа, но просто не можеше да откъсне погледа си. Устата му

пресъхна и възбудата от голотата ѝ се смеси с внезапен конфуз, сякаш го бяха заловили да я зяпа като най-обикновен воайор.

Отдръпна се от прозореца, сложи чантата си на леглото и започна да изважда багажа. Обзе го непознато досега усещане за властта, с която разполагаше. В следващата секунда почувства импулс, а не мисъл, отново да отиде до прозореца. И да остане там, докато тя не се обърне да го погледне. Да задържи погледа ѝ и да я предизвика да го забележи.

Естествено, не го направи. Дори не позволи на идеята да се оформи ясно в главата му.

В най-долното чекмедже на дрешника откри бански, точно както им беше казано — дамски и мъжки, във всякакви размери и цветове. Взе няколко и отиде в банята, за да се преоблече.

Банята се оказа толкова натруфена, колкото беше семпла спалнята. Двете странични стени бяха целите в огледала. На тоалетната масичка имаше четка и гребен за коса с инкрустирани с перли златни дръжки, както и една плитка кристална купичка. На стената висеше сешоар. Тоалетната чиния и мивката бяха в дъното. Две стъкленни стени отделяха този мраморен кът от останалата част на просторното помещение, където имаше джакузи с размер на двойна спалня. Встрани от ваната имаше душ. Външните стени покрай душа, ваната и джакузито бяха от стъкло, зад което се виждаше петдесетметрова изумруденозелена морава, прошарена по краищата с бодливи кафеникави плевели.

Вече се беше пременил в един сравнително скромнен бански, вместо в някой гъзарски „Спидо“, когато забеляза сребърната лъжичка до стъклената купа на тоалетната масичка. Вдигна капака на купичката и откри, че е пълна със снежнобял кокаин.

„Домакин за чудо и приказ“ — помисли си и върна капака на мястото му.

Огледа се в огледалото и се хареса. Ако не се броеше някоя задължителна партия тенис или скуош с бизнес партньори или когато учеше Джесика, не беше полагал особени грижи за тялото си от завършването на колежа, но все още беше строен и стегнат, може би малко поотпуснат в талията, отколкото би искал, но въпреки това в много добра форма за възрастта си.

Осъзна, че мисълта как са играли тенис с Джесика, е първата свързана с нея мисъл, откакто му се беше обадила на летището, за да му каже, че няма да се прибере. Мисъл за самата нея. Беше мислил за отсъствието и, за непокорството ѝ и дори по някакъв абстрактен начин се беше опитал да си представи колко неизмеримо различни щяха да са отношенията им, когато се върнеше. Но това не беше същото като да мисли за нея самата.

Намери в едно от крилата на гардероба халат и го наметна.

Почука на вратата на Фиоре. Той му отвори в същото облекло като допреди малко, без самото и вратовръзката — единственият му принос към партито на басейна, което домакинът им явно възнамеряваше да организира в тяхна чест.

— Господи! — каза Фиоре с подигравателно неодобрение, като огледа Джефри от горе до долу.

Когато отидоха до басейна, чернокосата жена плуваше — покриваше дължина след дължина с мощни ритмични загребвания и елегантни движения на краката, които почти не разпенваха водата след нея. Болинг седеше на шезлонга до нейния. Той се изправи, придърпа два стола, седна и ги попита искат ли нещо за пиене. След което, без да изчака отговор, подвикна през рамо:

— Рейчъл, ела при нас. Искам да те запозная с тези хора.

Чашата в ръката му беше потна. Той отпи една голяма глътка.

Без да нарушава ритъма на плуване, жената стигна до края на басейна и се хвана за ръба. Отметна глава и приглади дългата си коса с ръце. Беше почти свръхестествено красива, с идеални черти, както са идеални най-простите скици, нахвърляни с няколко движения на молива; очите ѝ бяха черни като косата ѝ, кожата ѝ блестеше, мургава и мокра, устните ѝ бяха пълни и червени. Тя опря длани в плочките и се издигна от водата, бавно, без никакво усилие; раменете, гърдите и коремът ѝ се показаха от водата подобно на материализиращо се видение.

Сега стоеше пред тях и от тялото ѝ се стичаше вода. Болинг каза само:

— Рейчъл, това са господин Блейн и господин Фиоре. Запознайте се.

Ръката ѝ беше хладна, а ръкостискането — здраво. Бикините на банския ѝ не бяха оскъдни. Оскъдни бикини можеха да се видят всеки

ден на всеки плаж. Но материята беше тънка, фина, опъната и очертаваше тялото ѝ провокиращо. Фиоре стана, за да се ръкува с нея, и задържа поглед в горната част на бедрата ѝ. Когато го вдигна, тя го гледаше право в очите с настойчивост, която сякаш изключваше присъствието на другите двама.

— Донеси им нещо за пиене — каза Болинг.

— Той пие леден чай, но вие можете да си вземете нещо друго — каза тя.

— За мен също леден чай — каза Джефри.

Фиоре само кимна в знак на съгласие.

Тя се отдалечи.

— Много е красива — каза Джефри.

Едва тогава Фиоре откъсна поглед от отдалечаващата се фигура.

— Красива е. Кажй ѝ да наметне нещо.

Болинг първо го изгледа недоумяващо и сякаш се канеше да го попита нещо, но след това стана и тръгна към къщата.

— Коя е тя, по дяволите? — попита Фиоре.

Джефри сви рамене.

— Сигурно е дъщеря му. Жена му е починала. Мексиканка. Не знам.

Болинг се върна с две чаши леден чай. Жената не се върна.

— Надявам се, че го предпочитате чист — каза и им подаде чашите. — За какво искахте да говорим?

От този момент Джефри пое говоренето, а Фиоре слушаше също толкова внимателно, колкото Болинг. Предложението беше еднакво ново и за двамата. Джефри започна с обяснението, че високорисковият капитал е уникален и много печеливш инвестиционен инструмент. Ставаше въпрос за големи парични суми, вложени в създаването на нови начинания. Инвестиционните банки като „Лейн Бентли“, фирмата на Джефри, осигуряваха този капитал, като консултираха клиентите си къде да инвестират многомилionните си фондове. Така създаваха инвестиционен портфейл и намаляваха риска, възникващ при единствен инвеститор във високорисково предприятие. Например двадесетте милиона на един инвеститор можеха да се окажат разпределени в половин дузина начинания. И обратното — начинание, изискващо начален капитал от осемдесет или сто милиона долара — а

в много случаи сумите бяха доста по-високи — черпеше пари от четири или пет различни фонда.

Джефри обясни всичко това много внимателно, сякаш изнасяше лекция по основи на икономиката. Естествено, целта му беше да омекоти нелекото пътешествие в черно-белия свят на инвестиционния капитал, където едни инвестиции буквално изчезваха без следа, докато други се множаха като гъби след дъжд.

Нито Фиоре, нито Болинг зададоха някакви въпроси и Джефри премина към подробностите от предложението. Не направи никакъв опит нито да замаже, нито да прикрие целта си. Щяха да започнат с три фонда от приблизително дващест милиона всеки. Болинг щеше да е основният инвеститор и в трите, а Фиоре щеше да е второстепенен инвеститор в един от тях. Най-общо казано, в зависимост от възвръщаемостта си инвестициите щяха незабелязано да се преливат от един фонд в друг така, че двата фонда да поемат непропорционално голяма част от загубите, докато третият фонд, този с парите на Фиоре, да финансира изключително печеливши предприятия.

Изложението му изобилстваше с подробни примери, така че и двамата мъже да получат ясна картина на начинанието. Когато привърши, ги попита дали имат някакви въпроси и знаеше какъв ще бъде въпросът на Болинг.

— Аз какво печеля от цялата работа? — попита бизнесменът от Оклахома.

— Мисля, че вече знаеш отговора — отвърна Джефри и продължи да обяснява последствията. Сумарната възвръщаемост от трите фонда щеше да е една и съща, независимо от изкуствените манипулации. В сметката на Фиоре щяха да влизат огромни приходи, а Болинг щеше да поема загубите.

— Господин Фиоре — каза Джефри — няма интерес да прибира всички тези пари и всичката печалба ще си остава при теб, макар на хартия да е в неговите счетоводни книги. Ти получаваш кеш и счетоводни загуби, а той получава облагаеми приходи.

— Това е пране на пари — заяви Болинг безцеремонно.

Фиоре настръхна. Не беше очаквал от Джефри да предложи нещо толкова прозрачно и поне за момента не си представяше как банкерът ще отговори на това толкова очевидно предизвикателство.

Джефри изобщо не се поколеба.

— Точно така. Това е пране на пари.

Болинг беше достатъчно пресметлив, за да осъзнае бързо печалбата си от начинанието. Знаеше да събира и изважда. Една счетоводна загуба от, да речем, дваисет и пет милиона струваше поне десет милиона спестени данъци. Един приход кеш от, да речем, четирийсет милиона струваше фактически седемдесет, седемдесет и пет милиона. Блейн му предлагаше почти сто процента възвръщаемост на инвестициите. Но на Болинг му се стори, че намира пропуск в тази логика.

— Страхотно — каза той. — Но така решавах неговия проблем, като го превръщаш в мой. Балата мангизи с недоказан произход остава в мен.

Джефри се засмя благосклонно.

— Да, обаче твоят проблем не е така комплициран като неговия. Но си прав за едно. Това, за което говорим, щеше да е напълно безсмислено, ако ти беше единственият инвеститор. В случая основната идея е, че четирима души по-лесно ще укрият по десет милиона, отколкото един четирийсет милиона. В момента говорим за поносими суми. Разполагам с хора, които ще разрешат проблема.

Болинг кимна и известно време не каза нищо.

— Ами ако откажа? — попита накрая.

— Няма да откажеш — отговори Джефри.

Една възпълна жена в бяла униформа се появи в другия край на двора и обяви, че обядът е сервиран.

— Работя по предположението, че тази работа смърди — каза Шлистър.

Гласът на Гюс Бенини стана писклив.

— Какви ги дрънкаш, по дяволите? Ние имаме грижата за теб.

Шлистър се засмя и сви рамене.

— Точно там е работата. Майка ми се грижи за мен и затова друг не ми трябва. Но пък тя напоследък взе, че ми намали порцията, така че дай да говорим за пари.

Неясно защо, но на Бенини този младеж му допаднаше. Сигурно защото непрекъснато ръсеше такива лафове. Не това за парите. Това не

беше добре. Бенини не обичаше да го питат за пари. Но поставяше нещата по интересен начин. Нямаше как да не го хареса човек.

Разхождаха се по крайбрежната улица на Уест Сайд, по средата между Джавитс Сентър и мястото, където беше закотвен самолетносачът „Интрепид“. Последните няколко седмици, когато имаха да си кажат нещо, излизаха навън. Което означаваше, че Шлистър трябва да носи „бръмбар“ в дрехите си. Първия път, когато Бенини предложи да се поразходят, Шлистър и Гогарти се оказаха абсолютно неподготвени. Офисът беше тъпкан с подслушвателни устройства, но Шлистър не. А срещата се оказа точно тази, на която Бенини изложи онова, което искаше от Шлистър, както и колко ще му плати. Нито една дума от всичко това не се запечата на лента, което означаваше, че трябваше да разчитат единствено на паметта на Шлистър.

Това изобщо не се хареса на Илейн Лестър. Като всички прокурори, тя искаше всичко да е документирано. Освен това цялата идея с Бенини не ѝ допаднаше особено. В най-добрия случай той щеше да се окаже индиректна връзка към Чет Фиоре. Много по-вероятно беше, ако изобщо се получи, в мрежата да влезе една дребна риба. Когато тя пое нещата, това беше заниманието на Шлистър и Гогарти и двамата настояваха да продължат. Е, беше ясно, че няма да ги откаже от Бенини, но така поне работеха нещо. Тогава настоя:

— Отсега нататък да носиш бръмбар. Няма друг начин.

Шлистър сви рамене, никакъв проблем. Но Гогарти имаше възражения. Вдигна показалец и го размаха като учителка.

— Господин Бенини не се разхожда за здраве. Щом се бои, че офисът се подслушва, значи ще търси бръмбари и ако намери, край на играта.

Илейн се обърна към Шлистър.

— Така ли беше? Провери ли те за подслушвателни устройства?

— Естествено, че не го е проверил — изпревари Гогарти отговора на партньора си. — Но само защото е знаел, че моят човек не е очаквал да бъде изведен навън. Но следващия път няма да е така и затова ще провери.

Илейн осмисли тази вероятност и се обърна към Шлистър.

— Ти какво мислиш?

Шлистър изобщо не се замисли.

— Няма проблем.

Гогарти занарежда някакви ругатни под нос. Когато остана насаме с партньора си обаче, не му ги спести.

— „Ти какво мислиш“ — изимитира той с подигравателен фалцет. — Знаеш ли какво означаваше това? Означаваше: „Евала, агент Шлистър, я да ви видя топките“. И ти, *младежо*, направо ги сложи на масата.

Шлистър се разсмя.

— Ако ѝ трябват топките ми, нейни са. — Но видя изражението на Гогарти и побърза да добави: — Има страхотен задник за прокурор.

На другата сутрин един техник, Уилсън, дойде в офиса с куфар, пълен с оборудване. Изобщо не ставаше въпрос за старомодни изпълнения от рода на подслушвател на едно място по тялото и микрофон на друго. Само джеймсбондовска техника. Имаше бижута за жени, копчета за ръкавели и ръчни часовници за мъже, тefтерчета, джобни миникомпютри, както и химикалка с вградени приемник, микрофон и предавател. Отгоре на всичкото с нея можеше и да се пише. Шлистър избра химикалката.

— Направо не го вярвам — каза Гогарти. — Чудна работа.

Никой източно от Манхатън не казваше „Чудна работа“, Гогарти се зачуди кога ли това хлапе ще започне да говори като местен тип.

Оказа се, че е бил прав за едно. Следващия път, когато Бенини и Шлистър излязоха на разходка, кльоцавият гангстер настоя да претърси Шлистър за бръмбари. Дори го накара да изпразни джобовете си, но откри само портфейл с шофьорската книжка на Шлистър, картата със социалната му осигуровка и няколко кредитни карти, всичкото това на името на Фредерик Линклетер, както и малко банкноти, малко монети, тefтерче с телефони и химикалка.

След като Шлистър изпразни джобовете си, веднага излязоха от сградата и спряха на Единайсето авеню.

— Няма ли да ме опипаш? — попита Шлистър.

Бенини огледа стабилния поток от коли по улицата, след това пешеходците. Не вложи много усърдие.

— И само това ли? — попита Шлистър. — Да чакам цяла седмица и да не получа една сваятна чекия?

— Я си еби майката — отвърна Бенини и Гогарти, който със слушалки на главата седеше пред магнетофона в един ключарски

микробус с номера от Ню Джърси, паркиран малко преди Трийсет и втора, така се разхили, че кафето му излезе през носа.

Това беше първият и единствен обиск.

И сега това хлапе, което досега бе на първо място в списъка на Бенини и най-добрият човек за контакти, който беше имал, изведнъж разваляше работата, като го питаше за пари.

— Виж какво — каза Бенини, — два пъти седмично получаваш по две стотачки, без да си си мръднал пръста. Какво ти става?

— Става ми това, че не съм глупав — отговори Шлистър. — Щом ми даваш мангизи, преди изобщо да съм попитал нещо, значи работата струва повече.

— И как разбра?

— Защото и ти не си глупав.

— Така е — каза се Бенини.

— Така е — съгласи се Шлистър.

Бенини огледа обувките си. Не беше съвсем сигурен кое е така.

Шлистър вдигна поглед към палубата на огромния самолетноносач, който се издигаше над главите им като осеметажна сграда.

— Представяш ли си какви нерви имат момчетата, дето кацат със самолетите си на този кораб? — Така съобщи на партньора си къде се намира. Гогарти обичаше да е в течение на тези неща.

— Те са шибани герои — каза Бенини. — Пет стотачки как ти се струват?

— Не знам. Ти колко вземаш?

Бенини го изгледа, сякаш беше луд.

— Какво ти влиза в работата? Да не си решил да ми ставаш съдружник?

— Аз съм ти съдружник.

— Глупости.

— Не, не са глупости — отвърна ядосано Шлистър. — Онзи кореец със стереоуредбите, дето нахлу в офиса ми, беше толкова бесен, че щеше да започне нова Корейска война. Каза, че си му взел десет бона.

— Лъже.

— Не знам кой от двама ви лъже.

Лицето на Бенини стана толкова червено, че Гогарти в микробуса почти долови горещината от микрофона. Типовете като Бенини бяха изключително честолюбиви и беше опасно да им се казва, че лъжат. Но още преди Бенини да каже нещо, Шлистър превключи скоростите.

— Щом казваш, че не са били десет, вярвам ти. Но щом той казва, че са били десет, със сигурност не са били нито пет, нито шест. Работата е там, че той искаше да отиде в полицията и аз едвам го разубедих.

— Хубаво — успокои се малко Бенини, но в гласа му все още звучеше раздразнение. — Добра работа си свършил.

— Никак не е добра. И изобщо не си струва да се забърквам с теб. Защото следващият може изобщо да не дойде при мен. Може да отиде право при ченгетата. И няма да знае кой си ти, нито къде да те намери. Но сто процента ще им каже къде да намерят мен. Аз няма да им кажа нищо, защото, както и ти се съ согласи, не съм глупав. Но това ще ми струва повече неприятности от пет стотачки седмично. Ако ми трябваша само толкова пари, щях да стана барман.

Това беше най-дългата реч, която беше произнасял в живота си, и определено най-дългата, която някой беше произнасял пред Гюс Бенини, който пък не можеше да съсредоточава вниманието си достатъчно дълго, за да слуша нечии речи. Нервният дребосък осмисля чутото цели две секунди, през което време направи един кръг пред Шлистър. Който му даде известно време за размисъл, но не достатъчно. Когато реши, че Бенини е готов да изслуша и останалата част, продължи:

— Десет процента. Включвам вътре помощта да определям кои си струват, защото всичките им документи са при мен и знам кой колко струва.

И така Гюс Бенини и Фредерик Линклетер станаха партньори.

14.

Тя почука първо на вратата на Джефри.

Той си наметна плажния халат преди да отвори и забеляза бързото потрепване на очите ѝ, като отваряне и затваряне на фотографска бленда зад обектива, което му подсказа, че е объркала стаята. Но на устните ѝ бързо се появи усмивка. Самата тя също беше облечена в халат и косата ѝ беше мокра. Халатът стигаше само до средата на бедрата ѝ. Излъчваше сексуалност, както пустинната земя излъчва жега.

— Бях на басейна и видях, че стаята ти свети — каза тя. — Имаш ли нужда от нещо?

— Всичко е наред — каза Джефри.

Тя се обърна.

Джефри се поколеба на вратата, без да сваля поглед от нея, и се зачуди какво ли ще стане, ако я помоли да се върне. Щеше да се върне. Щеше да влезе в стаята му. Сигурен беше. Почти чу как устните му произнасят името ѝ, усети внезапния прилив на желание. Какво му ставаше, по дяволите? Първо Илейн Лестър. Сега това. Колко годишна беше? Двайсет и пет? По-малко. Определено по-малко.

Беше му нужна доста воля, за да се отдръпне и да затвори, но поне воля не му беше липсвала никога. Затвори вратата, но остана до нея. Слушаше. Не чу стъпките ѝ. Боса ли беше? Май беше боса. И коридорът беше застлан с килим. А дали беше? Не, беше дъсчен, от потъмнели от времето полирани дъски. Дори да беше боса, щеше да я чуе да си тръгва. Значи тя също чакаше. Видя ръката си да посяга към дръжката, сякаш не беше неговата ръка. След което спря и мозъкът му каза защо. Тя не го чакаше да отвори вратата. Изобщо не чакаше него. Усещаше присъствието ѝ само на метър в полунощния покой на къщата. Дъхът му отекуваше в ушите като капки дъжд, барабанящи по стряхата, и той го задържа, за да не се издаде. Изминаха няколко секунди. Още няколко. След това чу лекото потропване на кокалчетата на пръстите ѝ по вратата от другата страна на коридора.

Обърна се и отиде до прозореца, откъдето се виждаше набраздената от лекия нощен ветрец и огряна от луната повърхност на басейна. Прокле се, задето си оставаше все същият скапан banker като до вчера. В мига, когато самолетът се беше отлепил от летище „Ла Гуардия“, беше почувствал, че в живота му започва нова глава. И че каквото и да е бил досега, от този момент ще е друг, нов. Затова се наруга, че не беше взел тази жена, когато тя почти му се беше предложила. Точно сега Чет Фиоре сигурно не ѝ казваше, че не се нуждае от нищо. Чет Фиоре не я отпращаше. Представи си как Фиоре отстъпва от вратата и я кани в стаята. Представи си как тя влиза в стаята. И когато си представи как Фиоре се обръща към нея, жената в осветената от луната стая не беше Рейчъл Болинг, беше Филис и очите на Фиоре разсъбличаха Филис. В нейната нощница. В дневната на Бедфорд Хилс. Фиоре оглеждаше дългите ѝ крака, разрошената и коса и коприната, диплеца се по бедрата ѝ.

Глупости. Всичко се преплиташе в главата му — Фиоре и жена му, Фиоре и дъщеря му, Фиоре и тази млада жена почти на възрастта на дъщеря му, или поне по-близо до нейната, отколкото до неговата.

Помисли си, че сигурно ще му трябва доста време, за да се вживее в новата личност, в която се беше превърнал.

Но дори за миг не се съмняваше, че ще го стори.

И дали иска да го стори. Едно беше неумолимо ясно — че веднъж и завинаги се е простил с младежа, който преди толкова години се беше отправил към Ню Хейвън, понесъл товара на поколенията Блейнови и Триплетови, товар, който се простираше чак до годините на конските впрягове и газовите светилници. Съобразяване с другите и безмилостен към себе си — с тази формула беше възпитан; да се стреми към успех и да печели благоразположението на околните. И какво му беше донесла тя? Великолепен апартамент на Пето авеню, да. А, да, и прекрасна вила в Бедфорд Хилс. И съпруга, която не обичаше, и дъщеря, която при първа възможност беше избягала от него.

Повръщаше му се от всичко.

Усмихна се на отражението си в прозореца и си каза, че като нарушител на закона ще се забавлява.

Таванът се огъна и се залепи за носа ѝ, и за главата ѝ не остана място в стаята. Не, не можеше да бъде. Това беше глупаво. Да няма място за главата ѝ в стаята. Естествено, че имаше място. Винаги имаше място. Тя се разхили. И след това наистина нямаше място, защото собственият ѝ глас, кудкудякащ като кокошка, изпълни пространството като петмез, протече от тавана, стече се по стените и запълни пукнатините, запълни ги в бяло, защото му викаха бял шум, просмука се в стените и ги покри като кожух, ама беше много топло за кожух. Беше топло дори за риза.

Лежеше гола на леглото и се взираше в петмезения си глас, а хладният въздух на климатика облъхваше тялото ѝ.

Еди се носеше някъде в пространството над нея, някъде между гласа ѝ и тавана. Ръката му беше огромна като на клоун. Само че клоуните имаха големи крака, а не големи ръце. Но тя не виждаше краката му, което означаваше, че е стъпил на пода.

Мамка му, колко беше голям. Беше страшничко, че е толкова голям и ръката му е толкова голяма. Като на клоун.

Беше толкова мека, че изобщо не беше сигурна дали я усеща. Но в устата ѝ имаше вкус на кръв и горните ѝ зъби се бяха отместили от долните и нямаше да се съберат, никога повече нямаше да се съберат.

Тя се опита да ги събере.

Той ту се появяваше на фокус, ту се размазваше и тя се запита откъде е тази кръв. Беше топла кръв.

И тогава той я удари от другата страна и тя затвори очи, за да не вижда нищо повече.

„Е — помисли си — не трябваше да го правя.“ Но не ѝ беше ясно какво не е трябвало да прави.

Поне не я болеше. С изключение на вкуса на кръв, не усещаше нищо.

Чет Фиоре отвори вратата срещу стаята на Джефри, бос, гол до кръста, само по панталона, с който беше на вечерята. Знаеше кой чука още преди да отвори.

След вечеря беше отишъл в стаята на Блейн и банкерът му беше обяснил плана си, който го караше да вярва, че Болинг няма да откаже предложението. Фиоре само трябваше да позвъни на няколко човека.

Фиоре се обади от мобилния телефон на Блейн. В стаята, естествено, имаше телефон, но не беше желателно обажданията да фигурират в сметката на Болинг. Внимаваше, защото нямаше вяра на мобилните телефони. Не си каза името и разговорът беше толкова предпазлив, че на Джефри му се стори, че говори с някакъв шифър.

Изключи телефона, върна го на Джефри и се прибра в стаята си, за да чака онова почукване, за което беше сигурен, че ще дойде, когато всички в къщата заспят.

Когато ѝ отвори, тя не каза нищо, но и не беше необходимо. Не го попита дали иска нещо, защото знаеше, че иска.

Подмина го и влезе в стаята. Той затвори безшумно вратата и много бавно и тихо превъртя ключа. Тя стоеше и оглеждаше стаята, сякаш я виждаше за пръв път. Всичко, което беше донесъл със себе си — дрехи, тоалетни принадлежности, навярно някоя книга, а може би и документи, защото този мъж и приятелят му бяха дошли по някаква работа — беше прибрано и в стаята нямаше никакви следи от присъствието му. Сякаш не беше истински, помисли си тя. Леглото не беше пипнато. Телевизорът не работеше. Той я беше чакал.

Тя изви гръб и халатът се плъзна по тялото ѝ като милувка. Той се приближи, без да бърза. Сложи ръце на раменете ѝ и я обърна, за да огледа голотата ѝ, сякаш оценяваше вещ, която се канеше да купува.

Безразличието беше неговият специален подарък за жените. Те го приемаха като белег за силата му и в някакъв смисъл като белег за собствената си сила. Хладното му поведение и дистанцията ги освобождаваха за една сексуална връзка, която не беше плод на потните щения на мъжа.

Той сложи ръце на хълбоците си и зачака неподвижен, безмълвен и леко усмихнат, докато тя разкопчаваше панталона му. Ръката ѝ се плъзна покрай твърдия пенис и обхвана тестисите му. Другата ѝ ръка свали плавно ципа. Панталонът се свлече до глезените му. Бедрата му бяха тесни като на момче, а задникът му беше стегнат. Тя сведе очи и го огледа. Пръстите на едната ѝ ръка се прокраднаха по кожата му, докато другата бавно и нежно масажираше тестисите му. Притисна хълбоците си до неговите и членът му се озова в гъстото окосмяване между краката ѝ. След това го вкара в себе си и влажните ѝ устни се разтвориха, за да го посрещнат.

През цялото време той не беше помръднал и никой не беше проговорил, но сега пристъпи към нея и я забута назад, крачка по крачка, докато не стигнаха до стената. Изви гръб и оттласна бедрата си напред, приковавайки я за стената като пеперуда на карфица, косми до косми, плът до плът. Движеше се бавно, плавно, без да отслабва натиска, без да вкарва и изкарва, само триеше, триеше, триеше в бавен и настойчив ритъм, безкраен и силен, докато очите ѝ не се замъглиха и не се затвориха и идеалните ѝ бели зъби не захапаха долната ѝ устна толкова силно, че едва не потече кръв. Дъхът ѝ започна да излиза на пресекулки и след това спря. Тялото ѝ се отпусна и той осъзна, че беше стояла на пръсти, за да посрещне бедрата му със своите, защото сега се изхлузи от нея, все още твърд и изправен, но стегнатите ѝ вътрешни мускули, които го бяха държали толкова здраво, бяха омекнали като пролетен сняг.

— Това беше за теб. — Първите думи, след като тя беше влязла в стаята. — А моята част?

Тя кимна леко уморено, но с желание.

Легна на леглото, разтвори широко крака и протегна ръце. Интуитивно усети, че е от мъжете, които няма да я гаят долу, и затова хвана члена му и го насочи в себе си. Мускулите ѝ започваха да възвръщат тонуса си, но все пак стегна бедрата си, защото след шеметното изживяване отпреди две минути това бе единственият начин да е толкова тясна за него, колкото искаше да бъде.

Той я облада с трескава ярост, която продължи половин минута, но половин минута, която, ако беше продължила повече, сигурно щеше да разкъса вътрешностите ѝ.

После се свлече на гърдите ѝ, преобърна се и легна по гръб. Стори ѝ се, че и двамата заспиват.

По някое време усети ръката му да отмахва косата от челото ѝ и устните му прошепнаха в ухото ѝ:

— Трябва да си ходиш.

Тя отвори очи и стаята, нощта и споменът от среднощната страст изплуваха в съзнанието ѝ.

— Колко е часът? — попита тя.

— Два без петнайсет.

Тя бавно се протегна и му се усмихна.

— Ако искаш, мога да остана.

— Няма ли вечерна проверка?

— Няма.

Той се засмя. Предните му зъби бяха леко криви и придаваха на усмивката му момчешки чар.

— Виж какво, ако беше моя дъщеря, сто процента щеше да има вечерна проверка.

Тя го отблъсна нежно от себе си и стана. Отиде до средата на стаята, където се беше свлякъл халатът ѝ, облече го и завърза колана през кръста. След това се наведе над него. Той лежеше гол, с ръце под главата и я гледаше.

— Не съм му дъщеря — каза тя. — Жена съм му.

Филис тъкмо се събличаше, за да си ляга, когато телефонът в стаята на Джесика иззвъня. Първите няколко дни след като Джесика не се беше прибрала от Кейп, звънеше често. Филис го беше вдигнала няколко пъти, макар да ѝ беше ясно, че ще се налага да признава, че не знае нито къде е дъщеря ѝ, нито кога ще се върне. Но повечето пъти го оставяше да звъни. Той звънеше и накрая спираше. Филис понякога се чудеше дали Джесика се обажда на приятелките си и дали те знаят къде е в момента.

Но тази вечер, защото звъненето я сепна, защото беше прекалено късно и защото беше сама в апартамента, изпита импулсивно желание да приказва с този, който се обаждаше на дъщеря ѝ. Излезе от спалнята си и изтича боса и гола в стаята на Джесика.

— Да?

От другата страна се чу първо тишина, а след това момчешки глас.

— О, госпожо Блейн. Джесика я няма, нали?

Филис позна гласа на Ейми Ледлоу. Винаги ѝ се беше струвал по-момчешки от гласовете на останалите ѝ приятелки, а тази вечер звучеше направо като дете.

— Ейми, ти знаеш ли я къде е? — попита Филис.

— Не. Но тя ви се обажда, нали? Може ли да ѝ предадете да ми звънне?

Филис изведнъж се притесни от голотата си, като че ли влизането в този вид в стаята на дъщеря ѝ и говоренето по нейния

телефон беше някаква скверна постъпка. Отпусна ръка, за да прикрие русолявия триъгълник между краката си, и допирът на пръстите върху деликатното ѝ окосмяване изведнъж я възбуди повече от докосването на който и да е мъж.

— От време на време се обажда — призна Филис и прикри с усилие внезапното си объркване. Джесика се обаждаше рядко и за кратко. За да каже здрасти и че е добре. Затваряше преди Филис да я попита нещо. — Разбира се, че ще ѝ предам да ти звъне. Ти у дома ли си?

Ейми ѝ даде някакъв номер с 207 отпред. Трябва да беше в Мейн. Значи беше с баща си. Филис си спомни, че Джесика беше споменала, че Уинстън Ледлоу беше отказал да прехвърли вилата в Мейн на съпругата си. „Като че ли тя пък я иска“ — беше вметнала, но не беше пояснила думите си. Не си спомняше обаче, откога не беше виждала дъщеря си гола. Някъде в началото на пубертета беше станала много чувствителна на тази тема. Веднъж, когато беше на четиринайсет или на петнайсет, Филис я беше заварила в банята. Бършеше се с хавлията и беше вдигнала единия си крак върху тоалетната чиния, а тежките ѝ налети гърди се опираха в бедрото ѝ. Беше се обърнала бързо и се беше увила в хавлията, а Филис се беше засмяла.

— Не се срамувай, Джесика. На твоите години бих убила някого, за да имам бюст като твоя.

Раменете на дъщеря ѝ бяха пламнали в пурпурно и оттогава ключът на банята се превърташе, винаги когато Джесика влизаше да се къпе. (И все пак, спомни си едва сега, озадачена от този парадокс, Джесика плуваше гола в езерото в Бедфорд Хилс, докато Джефри не ѝ забрани.)

„Господи — помисли си, — защо се сецам точно сега за тези глупости?“

— Извинявай — каза на глас. — Би ли повторила номера?

Намери химикалка и хартия на масичката до леглото на Джесика. Ейми повтори номера.

— Моля ви, нали няма да забравите да ѝ предадете?

Гласът ѝ беше толкова тънък и нещастен, че Филис я попита дали е добре.

— Добре съм — каза Ейми. — Наистина.

Филис затвори телефона и се огледа в огледалото. Докосна се отново, този път нарочно, за да довърши онова, което беше започнала случайно. Гледа в огледалото как пръстите ѝ се плъзгат между устните. Представи си, че чува думата „путка“, и в съзнанието ѝ тя бе произнесена с гласа на Еди Винченцо, и макар почти да не си спомняше гласа му, акцентът от Бронкс се беше запечатал в паметта ѝ. Казваше тази дума на Джесика, прошепваше я в ухото ѝ, възхваляваше путката ѝ, възхваляваше мекотата на путката ѝ, възхваляваше стегнатостта ѝ.

Джефри нямаше определена дума за нейната. Казваше ѝ „ти“. „О, ти си мокра“ или „Дай да си поиграя с теб“. Несъмнено не искаше да я обиди, но в крайна сметка изглеждаше, сякаш не прави разлика между Филис Армстронг Блейн и няколкото квадратни сантиметра влажна плът между краката ѝ.

„Майната ти, Джефри Блейн! Майната ти.“

Чет Фиоре стана и влезе да се изкъпе и да отмие нейната миризма от себе си. Тъкмо беше закопчал панталона си и вадеше чиста риза от гардероба, когато чу отвън да спира някаква мощна кола — двигателят бумтеше като на камион. Чу хрущенето на чакъла под гумите. Лампите отвън светнаха; охранителната система явно беше задействала. Първо се отвори вратата на колата, след това тази на къщата и след това се чу оживен, но неразбираем разговор на испански. Стори му се, че чува стъпки в къщата, а след това и гласа на Болинг. Обу се и отвори вратата в същия момент, когато Блейн отвори своята.

Клинт Болинг не очакваше посетители. Когато датчиците за движение покрай предната алея доловиха присъствието на джипа, в източното крило, където спеше Мигел — градинар, момче за всичко и охранител — светна червена лампа. След като датчиците продължиха да регистрират движение и през следващите петнайсет секунди, до главата на Мигел иззвъня аларма. Болинг спеше и не чу колата, но се събуди замаян, когато външните лампи светнаха. Обърна се, усети успокояващото присъствие на Рейчъл до себе си и някак разбра, че си е легнала скоро. Но това нямаше значение. Тя обичаше да става и да излиза от стаята нощем. Понякога си лягаше чак на зазоряване и по

цели ноци четеше или рисуваше — ателието ѝ беше в източното крило — или пишеше писма на трите си сестри в Мексико Сити, Веракруз и Сан Витория. Дори след като бяха правили секс, ставаше и прекарваше часове сама в тъмното.

Тя не си даде труд да се преструва на заспала.

— Какво става? — попита шепнешком.

— Алармата се е включила. Мигел ще се оправи.

Той бръкна под одеялото и сложи ръка върху хълбока ѝ. Мускулите ѝ бяха като от стомана. Когато преди две години се бяха запознали и когато месец и половина след това се бяха оженили, тя беше пълничка, с налети гърди и бедра и щедри форми. Нескончаемите дължини в басейна бяха направили чудеса с тялото ѝ, но, честно казано, я предпочиташе такава, каквата беше преди. Чувстваше се все по-стар с всеки грам мускули, който тя прибавяше към тялото си.

— Харесвам ръцете ти — каза тя. — Имаш хубави ръце.

Тъкмо щеше да ѝ отвърне с целувка, когато чу, че Мигел говори с някого. Надигна се на лакти и се заслуша. Въпреки отворения прозорец — и в най-горещите, и в най-студените ноци Болинг спеше с поне един отворен прозорец — не разбра нищо от разговора, но беше сигурно, че Мигел няма да седне да си говори с някое заблудено говедо.

Стана и навлече джинсите и ботушите си.

— Отивам да видя какво става. Ти стой тук.

Излезе през предната врата и видя, че Мигел е насочил револвер в гърдите на Рафаел Ордонез, арогантен мускулест тип, който съвсем открито се разкарваше навсякъде с два пистолета в кобурите над ризата си. Макар никой да не му беше казал, Мигел много добре знаеше по каква работа е дошъл този мъж, защото той беше търговец на наркотици.

— Къде е? Кажи му да излезе — ръмжеше Ордонез по обичайния си грубиянски маниер. — Не съм си довялякъл задника чак дотук, за да се прибирам със стоката.

Револверът на Мигел не му правеше никакво впечатление.

Болинг побърза да се покаже преди конфронтацията да е завършила с демонстрация на сила, в която Мигел нямаше да победи дори с помощта на револвера.

— Какво правиш тук, по дяволите?

— Помощникът ти се престарава — изръмжа Ордонез. — Донесох ти стоката.

— Помощникът ми си има име, не се е престарал и не съм поръчвал никаква стока.

Ордонез погледна ботушите си от крокодилска кожа.

— Поръчал си.

— Боя се, че е станала някаква грешка.

— Няма от какво да се боиш, амиго. Аз ти давам стафа, ти ми даваш парите. Това ми казаха да направя и това ще направя.

Рафаел Ордонез беше всеизвестен високоплатен търговец на наркотици, който работеше за един еврейин от Оклахома Сити, който от своя страна работеше под закрилата на една мафиотска фамилия в Тълса. Връзките им в местната полиция, в шерифските офиси и дори във федералните полицейски управления в Оклахома и северен Тексас бяха толкова дебели и непоклатими, че Ордонез си позволяваше да парадира с търговията, която вършеше.

— Бягай при дребния чифут и му кажи, че не искам да мяркам грозната ти мутра наоколо, освен ако не му се обадя, че ми трябваш — каза Болинг.

— Той казва, че си му се обадил.

— Аз се обадох.

Гласът дойде иззад гърба на Болинг. Фиоре. Беше застанал на предната врата. Остана така още малко, за да регистрират неочакваната му поява, след което слезе от верандата и се присъедини към останалите. Банкерът го следваше. Мигел продължаваше да сочи нервно гърдите на Ордонез с револвера.

— Ти пък кой си? — попита Ордонез.

— Не е твоя работа — отвърна Фиоре. — Ще дадеш ли стоката, или да вляза да си я взема?

Той подмина двамата мъже и посегна към предната дясна врата на джипа.

— Не ми пипай колата — процеди Ордонез.

Докато посягаше към вратата, Фиоре беше с гръб към тях. Сега се обърна с пистолет в ръка. Никога не носеше оръжие в Ню Йорк. Около него винаги имаше хора, на които това им беше работата. И не

го беше донесъл със себе си. Бяха му го доставили на летище „Уил Роджърс“, докато чакаше Блейн и Болинг.

— Да разбирам ли, че тогава ти ще я извадиш?

Той отвори вратата и я задържа пред Ордонез, който се приближи предпазливо. Не беше обичайна част от човешката природа да вървиш срещу насочено в гърдите ти дуло.

Фиоре не се отмести, защото не искаше да изпускат от поглед Ордонез, докато рови из колата. На наркодилъра му се наложи буквално да се отърка в него, за да стигне до вратата. Ако беше малко по-дребен, щеше да му тегли едно рамо и да му вземе пистолета. Но нещо му подсказваше, че този гринго знае как да борави с него и няма да се поколебае да го направи. Същото нещо му подсказваше, че грингото очаква точно такъв ход от негова страна, което беше достатъчна причина да не го прави.

На задната седалка имаше пластмасова хладилна чанта. Ордонез вдигна капака и извади един пакет, увит плътно в тъмнозелен плик за боклук. Беше малко по-малък от брикет за камина.

— Браво — каза Фиоре. — Какво ще кажеш всички да влезем вътре и да поговорим?

Срещата продължи в библиотеката в западното крило на къщата. Фиоре беше оставил пистолета си. Мигел стоеше на вратата с револвера и се чувстваше много по-уверен, след като беше видял как непознатият с тежкарската риза беше натрил носа на Ордонез.

— Някой ще ми каже ли какво става, по дяволите? — попита Болинг и погледна Фиоре.

Отговорът обаче дойде от банкера.

— Мислех, че би било редно връзката между един мъж и неговия доставчик на наркотици да е конфиденциална. Така би било редно. Защото това е област, в която си много уязвим.

Болинг го погледна предпазливо. Започваше да разбира изтънчения, но много неприятен намек, който му се отправяше.

— Продължавай.

— Това е всичко — каза Джефри. — Просто отбелязах елементарен факт.

— И какъв беше смисълът? — изръмжа Болинг. — Един италианец да се обади на друг италианец, който да се обади на един евреин, а той на този боклук тук, затова ли?

— Нещо такова — съгласи се Джефри. — Много интересно, не мислиш ли? Тези италианци си помагат, от единия край на континента до другия. Сигурно затова им викат организирана престъпност.

Болинг не каза нищо.

Джефри продължи:

— Имаш много опасен навик. Гледай да се откажеш от него.

— Ще гледам.

— Тази нощ ще имаш храна за размисъл преди да заспиш.

Фиоре не беше очаквал подобно представление от Блейн. Той беше дал идеята да се свържат с доставчика на кокаин на Болинг. Той беше дал и идеята да демонстрират, че трите хиляди километра между Ню Йорк и Оклахома не са никак много, ако някой иска да стигне Болинг. Идеите бяха негови и се беше справил със сцената съвсем сам. Господи! Трудно му беше да повярва, че това е същият човек, чийто топки беше извадил от огъня на онова детско парти. Вече разбираше, че е направил голям удар с този мъж.

Болинг присви очи. Вечерта беше решил, че няма да приеме офертата им. Незаконният характер на начинанието беше може би единственото, което го привличаше. Привличаше го тръпката, която не беше усещал, откакто бизнесът му се беше разраснал до мащаби, които никога не си беше представял. Но си имаше правило, което гласеше, че всичко, в което се замесва, трябва да става по неговите правила, а това нямаше да стане, ако приемеше предложението на Джефри Блейн и на мазния италианец, за когото работеше.

Сега осъзна, че отказът е изключен като възможност.

Освен ако не искаше да го открият мъртъв в банята с лъжичка за кокаин в ръката.

Къщата в Белфаст, Мейн, беше стара и квадратна, триетажна, построена на една надвиснала над океана скала, като тъмен фар. Ейми я мразеше и винаги я беше мразила, не само защото океанът отдолу беше студен и враждебен, не само защото беше сурово и неуютно място, излязло сякаш от романите на Натаниел Хоторн и Стивън Кинг, а защото родителите ѝ не бяха прекарвали тук нито един щастлив уикенд, дори през онези изгубени в миналото лета, които винаги

започваха с мрачната и окаяна надежда, че бракът им ще се оправи от само себе си.

От ранното ѝ детство докато стана шести клас, Ейми и майка ѝ всяко лято идваха тук — напускаха Ню Йорк с въодушевлението на две гражданки, интернирани от окупатори в полеви лагер. Един или два пъти приятелки от училището ѝ бяха дошли на гости за по една седмица, със самолета на баща ѝ, който ги посещаваше през уикендите. Но и те намразваха това място почти колкото нея и никоя не дойде втори път. Една сряда през лятото, когато Ейми беше на единайсет, майка ѝ се обади за такси, което да ги закара на гарата. Не заключи вратите и дори не ги затвори. Остави половината лампи да светят. След безкрайното пътуване с хилядите спирки до Бостън, а оттам и до Ню Йорк, майката и дъщерята се прибраха у дома доста след полунощ и получиха доста хладен прием. Два месеца по-късно, седмица преди Денят на труда да отбележи официалния край на лятото, родителите ѝ заведоха официално дело за развод. Оттогава Ейми не беше идвала в Мейн.

До това лято.

Баща ѝ прекарваше времето си на телефона — въртеше бизнеса си, а Ейми прекарваше дните си на верандата над океана или в стаята си, където единствено шумът на вълните заглушаваше дразнещия писклив глас на баща ѝ. Понякога готвеше вечеря, понякога не. Ходеха заедно на пазар, защото баща ѝ беше заявил, че ако я пусне сама, сигурно ще избяга с някой от хамалите в супермаркета.

Вечер играеха на шах и дама. Тя усещаше, че е на път да полудее.

Чужд. Безсмислен. Плосък. Хамлет. Хамлет искаше неговата омърсена плът да се стопи в пречистена роса. Не в росата. В роса. Защо роса?

За да се различава росата, която е била плътта му, от останалата роса. Прекрасна мисъл. Да не се смеси с всичко останало. И да си остане той.

Омърсена плът.

В това също имаше смисъл. Имаше голям смисъл.

Кийтс, който е знаел, че умира, беше написал: „Почти бях влюбен в лесната смърт“.

Ейми се обади на Джесика, но нея я нямаше. Госпожа Блейн май беше притеснена. Не знаеше къде е Джесика. Но това беше по-добре за Джесика, защото когато никой не знае къде си, имаш една малка и уютна тайна.

Ейми се усмихна на тази мисъл. Представи си Джесика свита на кравай в някакво свое тайно местенце.

Заспа с усмивка на уста, защото знаеше, че слънцето скоро ще се покаже, а тя искаше да е светло, когато го направи. Знаеше, че ще усети първите лъчи върху затворените си клепачи и ще се събуди. „Но вижте, как, заметнат в дрезгав шаяк, денят овчар нагазил е росата по билото на източния хълм.“^[1]

И това беше от „Хамлет“. В Мейн слънцето излизаше от океана, а не иззад хълма, но строфите бяха идеални. Отново се споменаваше росата. Росата, в която Хамлет щеше да се превърне.

Тя стигна до ръба на скалата, погледна надолу към океана.

Който изглеждаше толкова студен и подканящ, че тя дори не се замисли преди да скочи.

[1] У. Шекспир, „Хамлет“ — превод Валери Петров, 1973, изд. „Народна култура“. — Б.пр. ↑

15.

Последния път, когато се обади у дома, Джесика беше по-разговорчива, отколкото през цялото лято. Каза на майка си, че е използвала компютъра в някакъв клуб, за да влезе в страницата на Йейл. Записала се за всички дисциплини по мрежата.

Филис едва успя да скрие радостта си. Цяло лято от колежа бяха пристигали каталози и писма, на които нямаше кой да отговори. Разговорът ѝ вдъхна сериозна надежда, че Джесика ще се прибере у дома и ще тръгне на училище. Всичко звучеше *толкова нормално*, че ѝ беше лесно поне за малко да забрави, че дъщеря ѝ практически се е превърнала в непознат човек.

Филис забрави да ѝ каже, че Ейми се е обаждала, и се сети чак когато си казаха „дочуване“ и когато се нахрани да затвори телефона. Извика Джесика. Втори път, трети.

— Да. Какво има? — Джесика раздражено върна слушалката до ухото си.

— За малко да забравя — извини се Филис. — Ейми Ледлоу се обади преди няколко дни. Каза да ѝ звънеш. Стори ми се, че е важно.

От четирите неразделни приятелки Ейми и Джесика бяха най-близки. Но Джесика каза само: „Да. Добре“, и то с тон, който подсказваше, че едва ли ще се обади.

— Тя не си е у дома, а в Мейн.

Филис ѝ продиктува номера.

Същата вечер Джесика докара почти до припадък майка си, а и баща си, като влезе в апартамента, сякаш това беше най-нормалното нещо на света и като че ли само преди половин час беше излязла за пица. Филис и Джефри имаха гости. Тя просто показа главата си през вратата на трапезарията и заяви:

— Здравсти. Прибрах се. — След което изчезна в стаята си.

И двамата скочиха едновременно. Когато Джефри се беше прибрал, Филис му каза за разговора и двамата стигнаха до извода, че може би ще се прибере навреме за училище. Но определено не я очакваха още същата вечер.

— Дъщеря ни отсъства доста време — каза Джефри на гостите.
— Нали ще ни извините?

Гостите, Хлое и Бил Тод, се усмихнаха и казаха, че разбират, макар погледът, който Хлое метна на съпруга си, да подсказва на Филип, че не разбира нищо.

Филип побърза към стаята на Джесика, а Джефри ги изпрати до вратата.

— Дай да те видя — извика радостно Филип, след като влезе в стаята ѝ.

Джесика се обърна и зае демонстративна поза, сякаш обръщаше всичко на шега.

Филип спря и не можа да реши дали да я прегърне. Искаше, но освен това искаше Джесика да дойде и да я прегърне. Цялото това позиране май означаваше, че Джесика не желае емоционални сцени.

Е, поне се беше сдобила с хубав тен. Прическата ѝ беше ужасна, но какво ли друго можеше да се очаква?

— Скъпа, толкова се радвам, че се прибра.

Джефри почука на отворената врата и влезе. През целия дълъг път от Лас Вегас Джесика се беше страхувала точно от този момент.

— Добре дошла, бебчо — каза баща ѝ.

Забеляза почти обезцветената синина на лицето ѝ, когато се обърна към него, но преди да успее да каже нещо, Джесика си пое дълбоко въздух и изтърси:

— Ейми е мъртва. Погребението е утре. Мисля, че двамата с мама трябва да дойдете.

Лицето ѝ беше безизразно като каменна маска, скована и безчувствена, но когато той пристъпи към нея, самообладанието я изостави и тя падна в ръцете на майка си и се разплака. На Джефри му оставаше само да положи нежно ръка на рамото ѝ и да я утеши.

Службата беше в презвитерианската църква на Брод стрийт в най-южната част на Манхатън, на пряка и половина от офиса на Уинстън Ледлоу. Това не беше семейната църква, защото такава нямаше. Ледлоу не бяха презвитерианци. Единствената връзка с църквата на Брод стрийт, ако изобщо можеше да се нарече такава,

беше, че Уинстън Ледлоу се беше венчал там с втората си съпруга, брак, приключил злощастно седмица преди първата си годишнина.

— За бога, Уинстън, тя изобщо не е стъпвала там — възпротиви се Карла Ледлоу, когато разбра за службата. — Защо трябва да я погребва някаква си църква, в която дори не я познават?

Когато Мартин докара Джесика и родителите ѝ, Грейс Тъни чакаше на тротоара пред църквата. Двете девойки се втурнаха една към друга, прегърнаха се и заплакаха. Около тях се събраха други опечалени.

Докато стоеше заедно с Филис и чакаше момичетата да изплачат скръбта си, Джефри осъзна, че дъщеря му е осемнайсетгодишна и че до този момент не е знаела нищо за смъртта. И двамата родители на Джефри бяха живи. Бащата на Филис беше починал, когато Джес беше на десет, достатъчно голяма, за да разбира, но през последните три години от живота си старецът дотолкова не беше с всичкия си, че тя, както между другото и Филис, едва ли бяха изстрадали някаква загуба. Но смъртта на Ейми беше нещо различно. Тя беше истинска.

— Майка ѝ ми се обади снощи — каза Грейс. — Вчера. Не, беше нощта. Помоли ме да кажа нещо в църквата. Смяташе, че ти трябва да кажеш нещо, но не могла да те намери и не знаеше дали ще дойдеш. Предполагам, че ще мога, но мисля, че ти трябва да го направиш.

Джесика каза:

— Да.

Не беше спала цяла нощ, а дори и да беше спала, не беше усетила нито кога е заспала, нито кога се е събудила. През цялото време беше гледала часовника до леглото си и ѝ се струваше, че е видяла всички цифри до сутринта. Преди да си легне беше стояла с родителите си в кухнята, и тримата, обгърнати в болезнено и непробиваемо мълчание, което ѝ се беше сторило като цяла вечност. По някое време Филис беше попитала как е умряла Ейми и Джесика я беше изгледала с пламтящи зачервени очи преди да отговори:

— Самоубила се е. Някакви други въпроси имаш ли?

И Джефри, и Филис знаеха какъв ще е отговорът на въпроса и Джефри затова не го беше задал и се беше надявал и Филис да не го зададе. Не искаше да чува думите от устата ѝ и когато ги чу, те го пронизаха остро като физическа болка. По свой собствен начин той почти колкото дъщеря си беше невинен за смъртта на Ейми, още

повече за смърт като тази, без болест, без катастрофа, без всички онези слепи прищевки на съдбата, белязали всяка смърт, която познаваше. Тук беше налице съзнателно намерение, а не злощастен случай. Съзнателно намерение от страна на Ейми, разбира се. Но баща ѝ също беше допринесъл за смъртта ѝ, а преди него и Фиоре, и дори самият Джефри. В тази верига се преплитаха много възможности за избор и много бягства от избора, започнали от нощта на партито на Джесика и стигнали до... докъде?

Краят на веригата не се виждаше, но докато седеше с жена си и дъщеря си в тихата кухня и докато стоеше сега пред тротоара на старата каменна църква, Джефри с убийствена яснота осъзна, че ако смъртта на малката Ейми Ледлоу е първото злощастие, произтекло от връзката му с Фиоре, то няма да е последното. И видя толкова ясно, колкото виждаше отражението си в огледалото, че приемеше ли този факт — а нямаше избор да го приеме или не — всяка промяна на курса, който сам беше избрал, нямаше да има никакво значение.

Джесика вече знаеше какво ще каже, без дори да се замисля по въпроса. „Всички обичахме Ейми — щеше да каже. — Само че не я обичахме достатъчно. Тя понесе толкова болка през последните три месеца. Обади ми се, но когато аз ѝ се обадох, вече беше мъртва. Ако не бях толкова заета със собствения си живот, ако я обичах повече... ако баща ѝ ѝ беше дал поне глътка въздух, ако не беше такъв параноик и ако я беше подкрепил в момент, когато тя имаше нужда от помощ... ако майка ѝ просто беше казала: «Ейми, остани при мен, разчитай на мен, ще се преборим с всичко...». Никой от нас не направи нищо, за да я спаси. Затова нека не бъдем мили и любезни, нека не говорим празни фрази като «Тя бе едно прекрасно цвете, което увехна много рано», защото това са глупости и всички го знаем. Всички казват, че сме се събрали тук, за да почетем Ейми, но нека не мислим за Ейми. Нека да помислим за себе си. Защото причината да сме тук сега сме ние самите.“

Тя седна при приятелките си и впери поглед в ковчега. Родителите ѝ седнаха няколко реда по-назад. Карла Ледлоу седна при семейството си — двама братя, ако се съдеше по приликата, и съпругите им. Свещеникът се качи на амвона и занарежда ужасната си реч, компилирана от набързо нахвърляни бележки. Нито дума от тази реч нямаше нищо общо с Ейми. Досадата се разля над паството първо

като мъгла, а после като вода, видима, а после доловима и за слуха, под формата на шумолене на рокли, шумолене на костюми и шумолене на обувки, плъзгащи се по износения дървен под.

— Мисля, че сега — каза накрая свещеникът и прикова разсеяното внимание — е уместно да чуем няколко думи от приятелките на Ейми. Защото приятелството беше важна част от живота на Ейми. — Погледна бележките си и каза: — Джесика Блейн беше най-близката приятелка на Ейми и затова би желала да сподели с нас някои свои мисли. Джесика.

Джефри видя как дъщеря му се надигна от скамейката и тръгва към амвона и го изпълни огромна гордост, че от всички присъстващи бяха избрали нея да каже онова, което се полагаше. Тя не понасяше преструвки и абстракции като например порцеланови чаши за кафе в кола, не понасяше неистински и нищо незначещи неща. И щеше да скандализира всички присъстващи, ако я принудеха да се преструва, а ако се съдеше по изправените ѝ рамене, докато крачеше към амвона, възнамеряваше да направи точно това. Каквито и да бяха прегрешенията ѝ — бунтарство или себичност, или умишлена слепота, когато ѝ изнасяше — компромисът не беше сред тях. За самия Джефри компромисът беше и сила, и слабост, и начин на съществуване, и той почти се зарадва, че дъщеря му не е като него.

Вниманието му беше толкова погълнато от Джесика, че не забеляза как Уинстън Ледлоу става от мястото си, не забеляза как отиде до нея; видя го чак когато застана между нея и сатенената драперия на ковчега. Лицето му беше моравочервено, като че ли всеки момент щеше да получи апоплектичен удар. Изсъска нещо на Джесика, но толкова тихо, че Джефри не го чу, макар да беше само на няколко реда от тях и в църквата да цареше пълна тишина. Но тези от първия и втория ред очевидно го чуха, защото се запоглеждаха сконфузено.

Джефри се надигна и усети ръката на Филис върху своята. Погледна я.

— Моля те — прошепна почти нечуто тя.

Той пак погледна към Джесика и видя Карла Ледлоу — бързаше към бившия си съпруг.

— Аз я помолих да говори — каза тя и гласът ѝ отекна в църквата със забележителна настойчивост.

— Сядайте си по местата — каза Ледлоу. — И двете.

Джефри не чу какво му отговори Джесика, но когато Ледлоу вдигна ръка, молбите на Филис нямаха никакво значение. Той закри лицето си с две ръце, ужасена от неизбежната сцена.

Ледлоу се обърна към него, още преди да стигне до тях.

— Махай се оттук, Блейн, и махни и нея — изрева той, вече без да се съобразява с нищо.

Джесика се обърна към баща си. Ледлоу я стискаше здраво за рамото. Зачуди се как баща ѝ успява да запази спокойствие в такива моменти.

Всъщност спокойствието на Джефри идваше именно в моменти, когато всички останали бяха под напрежение.

— Пусни я, ако обичаш — каза той.

Ледлоу я стисна още по-силно. Джесика се намръщи и се опита да се освободи. Стори ѝ се, че двамата мъже всеки момент ще се вкопчат един в друг тук, наред църквата.

— За бога, Уинстън! — викна Карла Ледлоу.

— Просто я махнете оттук. Махнете я оттук! — изръмжа Ледлоу. — Имай малко благоприличие, Блейн. Това е семейна работа.

— Жена ти я е помолила да говори — каза Джефри. — А аз те помолих да пуснеш дъщеря ми.

Свещеникът тръгна към тях, но спря объркано и нерешително.

Ледлоу изведнъж блъсна Джесика в гърба и тя полетя към баща си, като че ли беше парцалена кукла. Джефри я подхвана, но тя успя да се изправи сама.

— Щеше да е жива, ако не бяхте вие! — изкрещя Ледлоу. — Ти и пропадналата ти дъщеря.

Думите подействаха на Джефри като шамар, а на Джесика като нещо по-лошо от шамар — все едно запрати в лицето ѝ нещо мокро, безжизнено и отвратително. Изражението на Джефри не се промени, но Джесика пребледня и затрепери.

— Не е вярно — прошепна тя. — Не е вярно. — В един толкова кратък и толкова наситен миг, че съзнанието ѝ едва ли го регистрира, освен като миг на отчайващ смут, се почувства все едно е Ейми, която се устремява към студената и твърда мокрота на скалите и океана далеч отдолу, спокойна и почти щастлива от това, че се е отървала от този мъж. — Тя се страхуваше от теб. Страхуваше се да дойде при теб

— каза тя, припомняйки си последния разговор с приятелката си в спалнята на вилата в Кейп.

Ледлоу се хвърли към нея и замахна с разперена длан, но Джефри реагира светкавично и го хвана за ръката. Мислите му се върнаха назад и извадиха от спомените му почти същата сцена, но тогава друг хвана неговата, и то изотзад.

Джесика се обърна и се отдалечи от тях. Токчетата на обувките ѝ отекнаха по прохода към вратата на църквата. Отвори вратата, вътре нахлу слънчева светлина и тя изчезна в нея.

Всички в църквата ридаеха горчиво, като че ли току-що бяха научили за смъртта на Ейми, плачеха и виеха и в показната им скръб и объркване имаше нещо почти библейско. Свещеникът пелтечеше по микрофона и несвързаните му думи се лееха от високоговорителите над амвона — прошка, опрощение, Божията милост.

Джефри осъзна, че е пуснал ръката на Ледлоу още докато Джесика тичаше към вратата.

— Тя ти каза истината — обърна се той към Ледлоу. Беше толкова убеден, че дъщеря му не греши, сякаш беше говорил със самата Ейми. — Ако не можеш да живееш с нея, господ ми е свидетел, че не мога да те виня.

Свещеникът продължаваше да говори за надежда и състрадание и изцелението от Божията ръка. Джефри се обърна и последва дъщеря си, успокоен от знанието, че е готов да поеме своя дял от този товар.

Филис го настигна и двамата излязоха от църквата, следвани от гласа на свещеника, който говореше за мъдрост и прошка и за неведомите пътища на Господ, който в крайна сметка нямал нищо общо с всичко това.

Джефри беше излъгал Болинг, че няма да е единственият инвеститор. Беше го казал, за да си осигури подкрепата му, но нямаше никакво намерение да въвлеча в плана и други хора. Колкото повече хора знаеха какво става, толкова по-голяма беше опасността, а Джефри нямаше никакво намерение да поема повече от абсолютно минималния риск за себе си. Всъщност след като работата тръгнаше по план, нямаше да му е необходимо дори съдействието на Болинг. Но поне за момента, докато не се убедеше, че системата работи както трябва, и

докато не отстранеше всички пропуски, му беше необходим послушен партньор, на който можеше да разчита да си държи устата затворена, ако в инвестиционните сметки се появят нередности.

След като се върна от Оклахома, първата му задача беше да открие в „Лейн Бентли“ човек, който да свърши компютърната част от работата. Това означаваше да прерови досиетата на служителите. Не можеше да го направи през работно време, без да предизвика въпроси какво търси и с каква цел. Но във фирмата вече бяха свикнали на работата му до късно и никой нямаше да задава въпроси, ако продължеше да го прави.

Часовете, докато брокерите си тръгнаха, прекарваше в педантично нанасяне в графици на движението на цените от всяко затваряне на борсата до следващото. Групираше ги и ги прегрупираше, докато стигнеше до оптималното решение за целите си. Чувстваше се като човек, който вижда през стени, чете мислите на хората, посещава бъдещето когато пожелае, и се връща, когато пожелае. Естествено, знаеше, че това могъщество е илюзорно. Виждаше в бъдещето, защото беше открил трик, който му позволяваше да превръща миналото в настояще всеки път, когато му беше нужно. Осъзнаваше, че го възбужда именно незаконността на постъпката и мащабът на престъплението, което извършваше. Всичко не толкова нагло щеше да е просто хитро. И щеше да е онова, което в началните класове се наричаше „ограничено мислене“. Джефри не мислеше ограничено. Беше се освободил от гравитационното ограничение на всички звезди и планети. Беше безтегловен и свободен.

Когато най-после всички си тръгнаха, отиваше в стаята на личния състав и изваждаше дебел наръч лични досиета. Отнасяше ги в кабинета си, запалваше пура и започваше да ги проучва. Понякога, когато преценеше, че е свършил достатъчно работа, вместо да се прибере у дома, отиваше при Илейн. Нейната кооперация нямаше портиер. Звънеше на домофона и тя го пускаше, без дори да пита кой е. Отваряше вратата на стълбището и се връщаше в леглото. Любеше се с всеотдайност и жар, каквито не беше срещал в друга жена. А той не беше пропуснал да отбележи, че любовната му връзка с един прокурор може да му влезе в работа, ако аферата му с Фиоре някога излезе на бял свят. Някога беше чувал, че майсторите на обирите с взлом първо отваряли задната врата, за да могат да се измъкнат, ако собственикът

ненадейно се прибере вкъщи. Съмняваше се, че ще се стигне дотам, но ако се стигнеше, щеше да им даде гангстера.

Когато часовникът на Илейн я събуждаше, леглото до нея беше празно — Джефри винаги се прибираше преди Филип да се събуди. Дори тя да знаеше кога се прибира, не го споменаваше.

И така нощ след нощ. Търсеше човек, който да познава софтуера на банката като петте си пръста. Нещо повече, от досието на този човек трябваше да лъха алчност и амбиция.

Животът на един младеж на име Габриел Енрикес грабна вниманието му още щом зачете папката, и Джефри я четеше внимателно няколко нощи подред. Енрикес беше син на кубински бегълци — бивши богаташи. Баща му беше известен хавански хирург, а майка му беше декоратор и списъкът ѝ от клиенти включваше най-богатите семейства на острова. След като Кастро беше взел властта, семейството беше останало в Куба чак до инвазията в Залива на прасетата през 1960-а, когато бяха избягали във Флорида с лодка. Очевидно бяха имали деца в Куба и очевидно, ако бяха оживели до 1960-а, тези деца бяха останали там. Според автобиографията в досието на Енрикес самият Габриел не знаеше нищо за съдбата на братята или сестрите си и дори не знаеше колко са били. В Маями бащата на Енрикес си беше намерил работа като шофьор на лимузина. Майка му може и да работеше, но това не беше отбелязано. Доктор Енрикес беше прехвърлил петдесетте, а жена му беше на четирийсет и пет, когато бяха сложили началото на второто си семейство. Първо им се беше родила дъщеря, а година и половина по-късно син, Габриел.

Онова, което заинтригува Джефри, не беше историята на подложеното на експроприация и унижения семейство. На седемнайсет години Габриел беше напуснал майка си, баща си и сестра си в Маями, за да отиде да следва. Беше завършил сред първите трима и беше взел магистърска степен от „Уортън“ преди да започне работа като брокер във „Фърст Бостън“. Беше се задържал там по-малко от година, след което беше взел втора магистърска степен, този път по математика и компютърни науки от Нюйоркския университет. Онова, което най-вече заинтригува любопитството на Джефри, беше краят на трудовия му стаж във „Фърст Бостън“. Беше напуснал през март, а обучението му в Нюйоркския университет беше започнало чак през септември, което означаваше, че не е напуснал заради училището.

Можеше да се предполага, че е бил уволнен; освен това се налагаше и предположението, че причината за уволнението му е била заличена от архивите на „Фърст Бостън“, иначе „Лейн Бентли“ никога не биха го наели.

Джефри отиде да потърси Енрикес в миниатюрните офиси, където се пишеше софтуерът на фирмата, и откри един смайващо красив млад мъж, висок над метър и осемдесет, с черни очи и черна коса, която се спускаше доста под меката яка на разкопчаната му риза. Беше единственият от компютърния екип с панталон с ръб, а не по джинси. Джефри се запозна с него и го покани на вечеря в клуб „Йейл“.

— Ако си свободен довечера, разбира се — добави той.

Енрикес обмисли поканата, като че ли в нея имаше нещо, което не разбираше съвсем или на което не можеше да се довери. Гласът му беше учудващо мек, без акцент, но с едва доловими следи от испанска мелодика.

— Не. Свободен съм, напълно съм свободен. По кое време?

— В седем — отвърна Джефри.

Енрикес кимна. Не попита нищо за целта на срещата, но беше ясно, че липсата му на любопитство не се дължи на плахост. Точно обратното — начинът, по който гледаше Джефри право в очите, беше почти дързък.

— Ще се видим в седем — каза Джефри и добави: — Там пускат само със сака и вратовръзки.

Гаetano Фалконе не беше търпелив човек, но имаше желязно правило при никакви обстоятелства да не показва нетърпението си. Усмиваше се, когато беше ядосан, и изглеждаше спокоен, когато беше нервен, и затова сега се облегна в мекия диван и вдигна краката си в дълги чорапи на масата за кафе. Ръцете му лежах смирено преплетени в скута, но Чет Фиоре познаваше стареца достатъчно добре, за да познае признаците. Не хранеше никакви илюзии относно положението си при господин Фалконе, защото знаеше колко опасни могат да бъдат илюзиите. Беше като син на стареца, но всъщност той имаше син, с когото не си говореха от години.

Фиоре обви пръсти около тъмната керамична чаша с кафе. Беше толкова дебела, че едва усещаше топлината. Зачака господин Фалконе да заговори.

— Налага се да ми обясниш, Чарлз — бавно каза Фалконе, сякаш обсъждаше маловажни въпроси, — защо това продължава толкова дълго?

— Мислите ли? — попита Фиоре с най-момчешката си усмивка. — Като се има предвид какво искаме, изобщо не смятам, че е дълго.

— Искаш да кажеш, че нещата се развиват ли?

— Разбира се, че се развиват.

Фалконе огледа пръстите си. Беше работил в градината. Винаги му се струваше странно, когато някой кажеше, че се е изцапал в градината, тъй като малко неща бяха по-чисти от почвата. Всичко на този свят излизаше от почвата.

— Банкерът сътрудничи ли ти?

— Да.

— А ти си го попритиснал, така ли? Чрез семейството му? С такова впечатление останах.

— Вече не го притискам, господин Фалконе. Имаше известен натиск, но го прекратих.

Едната ръка се вдигна от шкембето и показалецът се размаха предупредително.

— В такъв случай те съветвам да си много внимателен. Малко неща са по-опасни от честен човек, който е загърбил честността си.

Габриел Енрикес чакаше на тротоара на Вандербилт авеню. Колата на Джефри влезе в паркинга малко след седем. Джефри каза на Мартин, че няма да има нужда от него преди девет. Колата обаче остана на паркинга. Джефри прекоси улицата и се здрависа с госта си. Енрикес беше облечен с лимоненозелена риза и леко демодиран блейзър „Бил Блас“, явно реликва от брокерските му дни във „Фърст Бостън“.

— И цялата вечер ли ще стои на паркинга? — попита Енрикес и махна към колата и шофьора.

— Не знам — отвърна Джефри.

— Скучна професия.

— Не му плащам, за да му е интересно.

Джефри беше запазил една малка трапезария на втория етаж, където вратата се затваряше и осигуряваше достатъчно дискретност. Помещението имаше само една маса, но разполагаше с добре зареден бар, както и с шкаф, пълен с порцелан, кристал и сребърни прибори. Албърт, който вече имаше няколко десетилетия стаж в клуба още когато преди няколко години Джефри започна да го посещава, им наля питиета, докато Габриел Енрикес хвърли един бърз поглед към листовката, която служеше за меню. Най-отгоре беше изписана датата, а под нея обяснение, че ястията, изброени по-долу, се предлагат *срещу допълнение към обичайната цена*. Нямаше никакви цени и никакви други обяснения каква е обичайната цена.

Пред младия мъж се появи чаша с шотландско уиски и той остави менюто.

— Вие си познавате мястото — каза той. — Разчитам на вашия избор.

— Някакви предпочитания? — попита Джефри.

— Не.

— Прекрасно качество.

Енрикес се усмихна. Зъбите му бяха бели и равни.

— Това не е житейска философия, господин Блейн. Чисто и просто удобство.

Джефри поръча по две порции салата, патица в гъша мас и билки и печено агнешко с арпаджик. Написа поръчката си в тефтера на малката масичка отстрани и Албърт я взе веднага щом Джефри остави молива.

— Поръчката ви ще стане всеки момент, господин Блейн — каза сервитьорът и излезе.

— Учудвам се, че не ме попита за какво те каня на разговор — започна Джефри.

Габриел сви широките си рамене.

— Ще ми кажете, когато вие пожелаете — отвърна спокойно. — Предполагам, че точно това се каните да направите.

— И не те гризе съвсем никакво любопитство?

— Не съм казал такова нещо.

— Знам какво си казал и какво не. Затова питам.

Габриел посегна към уискито си, но след това промени решението си и отпи глътка вода.

— Вижте какво, това ми прилича на някакъв тест. Затова по-добре ми кажете кой е верният отговор. Ако не питам нищо, значи не съм любопитен, ако пък питам, значи не съм добър войник.

— А ти искаш да си добър войник, така ли?

— Аз съм добър войник.

— Добре. Дотук издържа теста.

Габриел го гледаше търпеливо, без следа от усмивка. Младежът беше бодлив като таралеж — качество, което не се нравеше особено на Джефри, но пък отговаряше на целите му.

— Имам още няколко въпроса, ако нямаш нищо против — каза Джефри. — Защо си напуснал „Фърст Бостън“?

Сприхавото и донякъде добродушно раздражение, характерно за реакциите на Габриел до този момент, се превърна в нещо по-остро, много близо до гняв.

— Какво означава това, по дяволите? — отвърна той моментално и дори нападателно.

— Енрикес, това, което се каня да ти предложа, е напълно незаконно. Но преди да направя предложението си, трябва да съм сигурен, че ти си човекът, който ми трябва.

— Аз съм човекът, който ви трябва — отвърна без никакво колебание Габриел.

Вратата се отвори и Албърт влезе с огромна дървена купа, пълна със салата. Остави я на помощната масичка и я разбърка с две неудобни на вид дървени лъжици, добави олио и оцет толкова съсредоточено, като че ли освещаваеше зеленчуците, след това посипа всичко с няколко щипки подправки, които взе от една малка дървена купичка с капак. Разпредели салатата в две порции и им ги поднесе. В голямата купа остана салатата за още поне четирима души. Предложи им прясно смлян черен пипер, остави мелничната за пипер на помощната масичка до купата със салата и се оттегли.

— Благодаря, Албърт — каза Джефри точно преди вратата да се затвори и това бяха единствените думи, произнесени откакто сервитьорът беше влязъл.

— Добре — каза Джефри. — Това вече не е тест. Не искам да казваш нищо. Само ще слушаш.

Габриел кимна в знак на съгласие, взе вилицата си и започна да се храни.

Джефри обясни, че се нуждае от човек, който да влиза в компютрите на фирмата и да прехвърля инвестициите от един фонд в друг, както и да манипулира инвестициите в отделните фондове и, когато е необходимо, да ги прехвърля от една сметка в друга. Освен това трябваше да променя автоматичното отчитане на датата и часа на всички трансакции така, че незаконните промени да изместват първоначалните трансакции, но с по-ранна дата. Всичко това било лесната част.

Габриел вдигна вежди и сви рамене, сякаш преценката на Джефри за това кое е лесно и кое не, го развеселяваше.

— Добре — съгласи се Джефри, — не знам кое е лесно и кое не. И не ме интересува. Основното, което имам предвид, е, че от нещата, които можеш да направиш или твърдиш, че можеш да направиш, не ме интересува нищо друго освен онова, за което можеш със стопроцентова сигурност да ми докажеш, че няма да остави никакви следи в записите от първоначалните трансакции.

Габриел размисли за момент и кимна. Без да взема отношение, просто като съгласие, че подобно нещо е възможно.

— Никакви следи в записите — повтори Джефри. — И никакви следи от програмата, която ще използваш, за да го направиш.

Габриел кимна пак. Джефри взе вилицата си.

— Това е. Чу предложението. Сега можеш да говориш.

— Въпроси или твърдения? — попита Габриел.

— И двете.

— Въпрос. За присвояване на пари ли говорим?

— Има ли причина да се интересуваш от отговора?

— Ако ще се замесвам в нещо, трябва да знам какво е.

Джефри обмисли отговора си. Беше възнамерявал да посвети младежа във възможно най-минималните подробности, но явно нямаше да стане. Въпросът на Енрикес беше съвсем оправдан.

— Не — отвърна той. — Не става въпрос за присвояване на пари.

— Значи пране на пари — каза Габриел съвсем небрежно.

В интонацията му нямаше и следа от въпрос. Изложи твърдението си като съвсем логичен извод от мъглявите обяснения на Джефри. Ако не беше изстрел в тъмното — а Габриел не му

приличаше на човек, който си играе на въпроси и отговори — оставаха две възможности. Изводът беше или плод на забележително бърз анализ, защото измамите в банковото дело бяха толкова, колкото бяха и законните трансакции, или Габриел Енрикес вече беше размишлявал над абсолютно същия проблем.

Габриел прие мълчанието на Джефри като потвърждение.

— Твърдение. Софтуерът на фирмата има вградени протоколи за сигурност, които да предотвратяват точно тези неща, за които ми говорите. Самият аз съм писал някои от тях и знам механизма им на действие. Те са удивително лесни за преодоляване. Всъщност са направо детска работа.

Джефри кимна.

— Твърдение — продължи Габриел. — Има и разпечатки на счетоводните записи. Те трябва да се намерят и да се унищожат.

— Разпечатките са моя грижа. Те идват при мен.

— Няма ли обща разпечатка?

— Има. Тя идва първо при мен.

— Значи този проблем е решен.

— Какъв друг проблем да очаквам?

— Подреждането — отвърна младежът и се впусна в подробни технически обяснения. Ставаше въпрос за основната операционна система на компютъра, която му нареждаше къде да складира новите записи в устройството за съхранение на данни на системата. — Представете си го като най-обикновена счетоводна книга — каза Габриел. — Представете си, че в четвъртък сутрин решавате да се върнете назад и да промените нещо, което сте направили във вторник. Изтривате внимателно номерата и датата и ги промените така, че трансакцията да е извършена чак в четвъртък. Дотук добре, но един запис от четвъртък няма ли да изглежда странно в средата на страницата от вторник? — Той вдигна пръст, за да предотврати прекъсването, и продължи лекцията си: — При компютъра нещата не са толкова прости, но не са и кой знае колко по-сложни. Той слага новите записи на първото свободно място, което намери. Ако изтриете нещо, то всъщност не се изтрива. Просто мястото, където е било, се освобождава за други неща. Имате ли компютър вкъщи?

— Да.

— Случвало ли ви се е да изгубите някой файл и да преравяте диска, за да го откриете?

— Не.

— Е, ако ви се беше случвало, щяхте да откриете страхотна бъркотия. Три страници от бележника ви за срещи, половин страница от домашните на детето, една или две страници с готварските рецепти на жена ви, откъси от извлеченията от кредитните ви карти. И ако напишете текста на „Отче наш“ и после го прегледате на диска, ще видите, че между „Отче наш“ и „Ти, който си на небето“ има сто парчета от други файлове.

— Така не става ли по-трудно да се забележи, че записите не са в ред?

— На домашния ви компютър, да — съгласи се Габриел. — Проблемът със софтуера на фирмата е, че той почти никога не изтрива нищо. Когато извършите някаква трансакция, се създава запис. Когато отмените трансакцията, се създава нов запис с отмяната, но старият не се изтрива. Разбирате ли какъв е проблемът?

Джефри разбираше.

— Твърде много ред и недостатъчно хаос. Има ли решение?

Габриел довърши салатата си, преди да отговори.

— Разбира се, че има. Трябва да създадем наш хаос. Тази вечер ще отида и ще създам към хиляда файла. Чист боклук. Големи, малки, всякакви. И след това ще започна да ги трия, един по един. И ще добавям нови. И ще трия. Само след седмица никой няма да може да разбере какво е трито и какво е вкарвано. Магия, нали?

Джефри се усмихна за пръв път от няколко седмици, защото беше в настроение. Наистина беше магия.

16.

Уоли Шлистър обичаше да се разхожда из изложбените зали, когато нямаше какво друго да прави, което означаваше през по-голямата част от времето. Харесваше разните му машинарии и джунджурии. Беше като да посещаваш всеки ден „Павилиона на бъдещето“ в Световното изложение, даже по-приятно, защото изложбите непрекъснато се сменяха, не трябваше да плаща, за да влиза вътре, и на левия му горен джоб имаше табелка с името му, която го правеше да изглежда важна клечка в Центъра. Сервитьорките неизменно се втурваха към него с ордъври, докато разглеждаше телевизори, които можеха да се окачат в рамка на стената, и скари за барбекю, които се палеха сами, гаснеха сами и съобщаваха кога са готови пържолите. Видя часовник, който всеки ден се сверяваше сам с точност до една десетохилядна от секундата и се зачуди кой ли би желал да знае времето с такава точност. Видя компютри, които разбираха от диктовка, и роботи, които поднасяха питиета вместо сервитьори и почистваха стаята с прахосмукачка, когато гостите си тръгнаха. Когато питаше, се оказваше, че някои от експонатите не съществуват в реалния живот. Собствениците на щандовете му казваха, че това са само прототипи, което за тях означаваше нещо страшно научно, а за Шлистър означаваше просто, че тези неща са нещо като Пинокио. Един ден можеше и да са истински, но можеше и да не са.

От всичко, което видя обаче, се впечатли най-много от един микрофон, който беше толкова малък, че можеше буквално да го закичиш на носа си и никой да не го види. Над щанда имаше надпис „Сайънтифик Американ“. Шлистър се спря да поговори с мъжа на щанда, който беше от Енчино, Калифорния, с телосложение на културист. Всички шевове на костюма му изглеждаха опънати до скъсване.

— Това нещо съществува ли наистина? — попита Шлистър.

Мъжът се засмя и се представи. Казваше се Лоран Баниън, но приятелите му викали Бани.

— Като Мани, само че с „Б“ — каза и подаде визитката си. — Естествено, че съществува. Нали го виждате?

Шлистор се почувства пълен глупак, тъй като наистина го виждаше.

— Помислих си да не е прототип — оправда се той.

— Работи на принципа на телескопичната решетка — обясни Бани с писклив глас, който не подходеше много на квадратното му мускулесто тяло.

Шлистор не мислеше, че е по силите му да нарече някого Бани, но искаше да разбере повече.

— И какъв е този принцип? — попита, преодолявайки смущението си, че се излага като пълен имбецил. На Лоран Баниън сигурно от години не му се беше налагало да обяснява на някого що е телескопична решетка.

— Радиотелескопите — каза Бани, — които улавят сигнали от дълбокия космос. От години учените правят чиниите им все по-големи и по-големи, но те не могат да станат безкрайно големи, нали?

Шлистор кимна разбиращо. Изглеждаше му *логично*.

— Добре — продължи Бани и подходи към темата. — Тогава някой се сетил, че ако сложиш една малка чиния тук и друга малка чиния там, да речем, на двайсет километра от първата, и още една на още двайсет километра от втората, и ако ги навържеш, се получава съвсем същото или почти съвсем същото като една чиния с размер шейсет километра. Невероятно. Но действа. Затова сега целите Анди са покрити с такива решетки и цялото южно небе е разчертано на картата, до един господ знае къде. Улавят сигнали отпреди стотици милиони години.

— Отпреди?

Нишката на мисълта на Шлистор беше на път да се скъса.

— Време, пространство, то е едно и също — каза Бани. — Колкото по-далеч отиваш в пространството, толкова по-назад се връщаш във времето.

Шлистор реши, че ще трябва да му гласува сляпо доверие по този въпрос.

— Значи казваш, че можеш да запишеш нещо, което някой е казал вчера, така ли? — попита предпазливо той.

Баниън се разсмя.

— Браво. Това трябва да го запомня.

Мисълта му очевидно беше друга. Шлистър също се засмя, за да покаже, че цени добрата шега.

— Извинявай. Сигурно съм си забравил мозъка в другия костюм. Какво общо има всичко това с микрофоните?

— Да бе, да. Разбрах какво ме питаш. Работата е в това, че тези едноклетъчни микрофони, всъщност те са от по една молекула, не са много чувствителни. Имам предвид, че регистрират наличие на звук и толкова. Но пък ако ги свържеш — и ето ти решетка, нали разбираш? Наръсваш няколко хиляди върху едно бюро и изведнъж цялото бюро се превръща в един гигантски свръхчувствителен микрофон, който долавя и стъпките на комар. Ей, ще ми донесеш ли двечки от тези със скаридите?

Той посочи девойката с микроскопична пола, която обслужваше тълпата с огромен поднос в ръце. Тя обаче изчезна зад ъгъла и продължи към следващия ред щандове.

Шлистър обеща да се върне веднага. Настигна девойката тъкмо навреме. Подносът ѝ беше почти празен.

— Какво ще кажеш да ти разчистя подноса? — каза и взе последните четири ордьовъра със скариди и някакъв сос — мостра.

— О, ей сега ще донеса още — отвърна тя ентузиазирано.

Беше сладко хлапе — отнасяше се сериозно към работата си. Радост за окото.

Бани и Шлистър си поделиха ордьоврите. Докато дъвчеха, Бани извади един касетофон, пренави лентата и я пусна. Шлистър чу собствения си глас: „Какво ще кажеш да ти разчистя подноса?“, а след него този на момичето: „О, ей сега ще донеса още“.

— Господи! — едва не се задави Шлистър. — Къде беше микрофонът?

Баниън пъкна два месести пръста в горния външен джоб на сакото на Шлистър и извади визитката, която му беше дал преди малко. Подаде я на Шлистър, който я огледа с вниманието на човек, търсещ образа на Светата Дева в петно от обяда върху покривката. Доколкото виждаше, ставаше въпрос за най-обикновена визитка.

Баниън му обясни, че в хартиените влакна са вградени стотици микроскопични микрофони, свързани с невидими проводници и хранвани от батерии, каквито използвали в „умните“ кредитни карти.

Предавателят бил толкова тънък и гъвкав, че бил втъкан в хартията като металните нишки в банкнотите.

След час и половина Илейн Лестър се обади на Лоран Баниън и се представи. Ако тези работи били такива, каквито ѝ били казали — не обясни кой ѝ е казал — то прокуратурата на САЩ би желала да изпробва възможностите им.

Баниън се ухили и обясни, че имал разни интересни устройства, но визитките, за които тя говорела, още не били пуснати в масово производство.

— Но имате от тях, нали? — каза тя.

Той се обади в офиса си в Енчино и получи отговора, който Илейн искаше да чуе. Тя подписа някакъв документ и получи три визитки. Батериите им щяха да стигнат за един месец. На тях беше напечатано името на Лоран Баниън. Тя поиска празни визитки и получи празни.

Всяка печатна технология, при която не се нагриват, вършела работа, така ѝ каза той.

В седмиците между погребението на Ейми Ледлоу и началото на есенния семестър в Йейл Филис забеляза значителна промяна в дъщеря си. Виждаше я в погледа ѝ, който понякога се спираше на необичайни и празни места в стаята. Не че през цялото време беше тъжна и умислена. Но тъгата беше там, макар и невидима. И с тъгата беше дошло и новото отношение към родителите ѝ. Беше ги приела, може би защото имаше нужда от тях, а може би заради неволния им принос за смъртта на Ейми. Филис се чувстваше близка с дъщеря си като никога досега.

От друга страна обаче, тази новооткрита интимност помежду им поставяше пред Филис изисквания, които тя не беше подготвена да приеме. Странно, защото години наред беше копняла за близост с дъщеря си, и беше мечтала за приятелство и доверие. Но когато ги получи, се уплаши и осъзна, че ѝ беше по-лесно да общува с Джесика от разстояние. Беше ѝ по-лесно да тъгува за нея, отколкото да е с нея. Седмиците между погребението и началото на учебната година се точеха като инквизиция.

Филис седеше на събранието на Комитета за развитие на балетното изкуство в Ню Йорк и разсеяно слушаше предложенията за докарването на това изкуство до държавните училища в бедните квартали на града. Бяха поканени и двама балетисти — едно момиче на възрастта на Джесика, слабо като вейка и с гърди като на момче, и един мускулест млад мъж по потник, който му стоеше като втора кожа. И двамата не бяха особено словоохотливи, но успяха да предадат на някои от присъстващите ентузиазма си от посещенията в Долен Ийст Сайд, Бронкс и испански Харлем, където бяха изнасяли представления и бяха канили на сцената седмокласници и осмнокласници. Всъщност бяха успели да убедят няколко момченца, че няма нищо педалско в една професия, която в основната си част се състои от хващане и подмятане на женски тела.

Филис им завиждаше. Не си спомняше някога да е изпитвала подобен ентузиазъм за каквото и да било. Поне сега определено не — а и на тяхната възраст също.

Знаеше, че Джефри ще остане до късно в офиса, но след събранието взе предпазни мерки и се обади, за да каже на Карлос, че ще вечеря с приятели. Готвачката трябваше да изчака, за да приготви нещо на господин Блейн, когато се прибере от работа.

Излезе от Линкълн Сентър в пет следобед, но слънцето все още беше доста високо и обливаше всичко с топла сиропена светлина. Реши да походи, вместо да хваща такси. Крачеше бързо сред хората, които се прибираха след работа. Представяше си ги като блуждаещи обекти, които се носеха по течението на широка пълноводна река, докато тя, с дългите си отмерени крачки и отекващите по паважа токчета, беше състезателна лодка, напредваща с мощни тласъци срещу течението.

В хотела взе асансьора до петнайсетия етаж и извади ключа от чантата си едва когато стигна до вратата. Влезе и си наля уиски от бара до маломерния хладилник в комично неадекватния кухненски бокс. Започна да се съблича и докато свърши, беше изпила уискито. Изми чашата, изхвърли миниатюрната бутилка и отиде в банята, за да си измие зъбите. След това легна в леглото и зачака.

Докосна се между краката, за да е готова за него, когато дойде. Но си мислеше за балетистката, която се хилеше нервно, докато

говореше, очевидно притеснена, че не умее да се изразява по друг начин, освен с тялото си.

Затвори очи и си пое дълбоко въздух. Не знаеше кога се е прибрал Джефри миналата нощ. Помнеше, че се събуди малко след един, но него го нямаше. Знаеше, че си е намерил любовница, и го знаеше от няколко месеца, откакто го видя с онази книга, която иначе никога не би прочел. Преди години, когато се случи за пръв път, също имаше много такива дребни улики. Тогава плачеше всеки път, когато той излизаше, без да ѝ каже къде отива. Но сега беше различно. Защото изобщо не ѝ пукаше. Не разбираше какво толкова виждат мъжете в секса, че му придават такова значение. Самата тя обичаше секса, колкото всички останали, поне така си мислеше, но не чак дотам, че да ѝ замъгли съзнанието.

Докато лежеше на колосаните хотелски чаршафи, които миришеха на болница, си помисли какво ще стане, ако каже на Джефри, че ще зареже любовника си, ако той зареже любовницата си, и се зачуди дали щеше да долови хумора в това предположение. Естествено, че щеше. Джефри си имаше недостатъци, но неспособността да оценява най-интересните иронии на живота не беше сред тях. Поне доскоро. През последните месеци се беше променил по някакъв начин, беше се отдалечил от нея, беше се отдалечил от себе си. Напълно беше възможно някоя нова любовница да е причината за тази промяна. Или следствието. Тази мисъл я накара да се замисли дали собствената ѝ връзка я е променила по някакъв начин, но не видя такава промяна.

Потискаща мисъл. Ако си беше все същата, какъв беше смисълът от цялата тази сложна история?

Йейл беше съвсем ново преживяване в живота на Джесика. Всичко, което се случваше там, беше толкова наситено, всички бяха толкова забързани, че тя буквално се задъхваше. Едва успяваше да върви в крачка. Съучениците ѝ спореха разпалено за абсолютно всичко — за интерпретацията на няколко строфи от „Кант“ на Езра Паунд или някоя глава от „Брулени хълмове“, за отношението към Фройд или Маркс или Удро Уилсън. Спореха за наука и литература, за музика и история. Спореха над бирите в местната кръчма, наречена „Ректората“,

след което продължаваха споровете си дори в миниатюрните стаи с водопровод и канализация от осемнайсетия век и електрическа инсталация от деветнайсетия. Или беше обратното — както гласеше една местна шега.

Отнасяха се иронично към всичко, с изключение на самите себе си. Полагаха неимоверни усилия да създадат и да запазят мита, че животът им винаги е бил такъв, какъвто беше сега. Искаха светът да повярва, и сами си вярваха, че са прекарвали гимназиалните си години в треската на интелектуалния вихър, защото всички знаеха, че всяко друго признание би било равносилно на признание, че си един вид самозванец и че мястото ти не е тук.

Джесика почти цял месец събира кураж да попита съквартирантката си Барбара, слаба атлетична девойка от Баулдър, Колорадо, дали колегите им ѝ се струват толкова странни, колкото на нея самата.

— Все едно не са истински — поясни Джесика.

Барбара се колеба доста време — обмисляше какво залага с отговора си. Харесваше тази нюйоркска девойка, която се сприятеляваше лесно, но се беше увила в пашкул от мълчание, което не издаваше нищо. Ако това беше тъга, а Барбара мислеше, че е точно тъга, тя не я натрапваше на околните. Пазеше я за себе си. И затова Барбара реши да отговори искрено.

— Да. — След което добави малко по-ентузиазирано: — Като че ли измислят самите себе си. „Фалшифицирам, следователно съществувам.“

Засмяха се с радост на тайната, която само те двете бяха прозрели сред шарадата, и на облекчението, което им беше донесло това прозрение. То им даваше възможност да живеят двоен живот, да се задълбават, докдето им харесва, в битието на първокурсника, но и да се оттеглят в комфорта на споделената си тайна, когато усетят необходимост.

Еди Винченцо се появи един четвъртък вечер в края на септември. Просто почука на вратата на квартирата на Джесика и я изчака да отвори.

Не беше очаквала да го види отново. В деня, когато я беше оставил на летището в Лас Вегас, за да се прибере за погребението на Ейми, почти не си бяха казали нищо. Той я целуна силно, прегърна я и

я притисна до себе си, с едната ръка на задника ѝ, като че ли натискът на тялото му можеше да пресуши сълзите за Ейми. Не си бяха казали нищо за бъдещето, което тогава сякаш просто беше прекратило съществуването си.

И сега той стоеше пред нея и се усмихваше с прекрасната си усмивка, като че ли беше лято и двамата все още бяха някъде далеч.

— Изглеждаш страхотно — каза той. — Тук явно ти понася.

Тя го покани и го представи на Барбара като „приятел от Ню Йорк“.

— Искаш да кажеш, че познаваш и истински хора от Ню Йорк ли? — подразни я Барбара и вирна глава, за да огледа Еди открито, както той не беше свикнал да го оглежда момиче. Почти очакваше да му каже да се обърне, за да го огледа отзад и отстрани. Не му хареса и подмятането за „истинските хора“, макар да не беше сигурен какво точно означава. Нямаше истински и неистински хора и никой не сереше цветя, независимо дали ходеше в колеж, или не.

Джесика се засмя и каза:

— Това означава, че те харесва.

Еди не разбра защо означава точно това, но не го беше грижа особено. Още преди да дойде в Ню Хейвън знаеше, че няма да хареса хората, с които ще се сблъска тук.

— Искаш ли да отидем да хапнем някъде? — попита той и огледа незаинтересовано стаята. Беше отвратителна. Какво му беше толкова великото на този Йейл? Доколкото виждаше, нищо особено, а му се струваше, че е огледал добре.

Взеха колата на Еди и Джесика му казваше накъде да кара. Стигнаха до един мрачен ресторант на площада на някакво градче с една-единствена улица на около двацет и пет километра от Ню Хейвън. Той се огледа и попита:

— Как е? Достатъчно далеч ли е?

Тя се почувства виновна и сконфузена, и засрамена от себе си, че я е разгадал толкова лесно.

Вече два месеца Еди не успяваше да прогони Джесика Блейн от ума си. Тя не приличаше на никоя от останалите му приятелки. Сигурно имаше нещо общо с богатството ѝ, но на Еди му харесваше да мисли, че нещата не са толкова прости. Никога не беше прекарвал толкова време с едно момиче. Като че ли бяха женени, или нещо

такова. Само че все още не я познаваше, докато останалите момичета му ставаха ясни още към десет часа на първата вечер. С Джесика беше сякаш в съзнанието ѝ имаше врата, която се отваряше и затваряше, през повечето време се затваряше, и се отваряше рядко и никога достатъчно дълго, за да го пусне.

Беше луда по него. Знаеше го с абсолютна сигурност. Но точно това го объркваше най-много. Защото когато едно момиче е лудо по теб, то е нещо като игра на покер, когато непрекъснато ти идват кенти, флошове и тройки и няма как да загубиш. С Джесика Блейн беше като да играеш с джокери, които не знаеш какво струват, и това се въртеше в главата му откакто тя го беше оставила във Вегас. Вече не беше с него, обаче пак му бърникаше съзнанието.

И сега беше тук, ядеше някакви скариди от метална чиния, толкова горещи, че още цвърчаха, и усещаше простичкото вълнение, че отново е с нея, усещаше онази странна гореща студенина, която се излъчваше от нея като отблясъци от слънчева светлина по водата в най-горещия ден на най-горещото лято в историята на човечеството. Чувството беше точно това, което беше очаквал, както и фактът, че абсолютно всичко, което казваше или правеше, го дразнеше ужасно.

След вечерята намериха някакъв мотел по пътя за Ню Хейвън. Имаше поне осемнайсет или дванайсет бунгала с по една кола пред всяко, което беше логично, тъй като никой с някакви прилични доходи нямаше да нощува в подобно място. Онова, което не беше логично, беше защо мотелът още не е фалирал.

Малките стаи не бяха крайно лоши и дори бяха по-големи, отколкото беше очаквал, с прилични мебели и картини по стените, осветявани от малки аплици. Беше му трудно да си представи чия би могла да е тази интересна идея. Определено не беше на този, който му беше дал ключа за стаята — кривоглед полузаспал и небръснат кретен.

Еди влезе в банята, за да се изпикае, и когато излезе, Джесика беше почти гола. Погледна я и си помисли, че тялото ѝ все още е страхотно, като че ли беше очаквал да я види състарена за няколкото месеца, откакто не се бяха виждали.

След като се любиха, той изсипа две пътечки кокаин. Знаеше, че тя предпочита първо кокаина, но не искаше да ѝ играе по свирката.

— Защо не ми каза, че имаш? — възмути се тя. Просто се закачаше, но на него закачката не му се стори безобидна, а дори и да

беше, Еди не беше в настроение да го закачат.

— Каква е разликата? — попита той.

Тя стоеше гола над малката масичка, където беше изсипал кокаина. След като се съблечеше, стоеше непрекъснато гола. Еди не познаваше други момичета, които да правят така. Той винаги си обуваше слиповете, когато ставаше от леглото.

— Според тебе няма ли разлика? — попита тя.

— Аз питам теб.

Когато се обърна към него, погледът ѝ беше, сякаш го гледаше от много голямо разстояние. След това се обърна към кокаина, без да му отговори — което, както трябваше да е разбрала от неколкомесечния си опит, беше най-сигурният начин да го вбеси.

Той удари с юмрук по масата и разпиля кокаина все едно беше талк.

— Зададох ти въпрос!

— И какъв въпрос ми зададе?

Беше абсолютно хладнокръвна. Много добре знаеше какво ще последва и въпреки това беше абсолютно хладнокръвна.

— Попитах те дали има някаква разлика с този боклук?

— Зависи от много работи.

— Например?

— Например дали си се отбил случайно в Ню Хейвън, или това ще бъде нещо редовно.

— Не сме женени, да ти го начукам.

— Не съм казала да се женим. Казах „нещо редовно“.

— Чух какво каза.

— И?

— И какво? — процеди той и я обърна към себе си толкова яростно, че тя се дръпна. — Значи не ти е гот, докато не смръкнеш? Това ли искаш да ми кажеш? Или докато не е „нещо редовно“?

— Не бъди глупав — каза тя.

Той я удари през лицето с такава сила, че я запрати на леглото.

Наведе се над нея и вдигна ръка, за да я удари втори път. Бузата ѝ вече аленееше. Ако я удареше още няколко пъти, тя щеше да се разплаче. А след това той щеше да я прегърне. И отново щяха да си легнат. Но той не искаше и затова отпусна ръка.

— Майната ти, Джесика! — След което се обърна, грабна ризата си и излезе от стаята.

Тя не помръдна дори когато чу двигателя на колата му и дори когато чакълът изхрущя под гумите.

„Голяма работа — мислеше си Еди, докато караше по пустия път и търсеше някаква табела, която да го ориентира накъде да поеме. — Ще си повика такси. Какво толкова?“

И без това имаше много пари.

Много.

17.

Срещнаха се на външната палуба на ферибота за Стейтън Айланд в два през нощта. Тихият бриз разбъркваше миризмата на море откъм канала Веразано, като супа разбъркана в гърне.

Фиоре се беше подпрял с гръб на парапета, соленият вятър рошеше косата му.

— Колко време ще отнеме цялата работа? — попита той. — Хората ме питат и аз трябва да им дам отговор.

Фиоре за пръв път, споменаваше, че има хора, пред които отговаря. Джефри складира тази информация за по-нататъшна употреба. Нямахше представа с какво ще му помогне, но педантичността му беше втора природа и част от инстинктите му на banker. Испита удовлетворението на методичния човек, който следобед се е сдобил с факт, който не е притежавал сутринта.

— Следващата седмица можем да започнем — каза Джефри. — Ще трябва сто хиляди долара.

— В брой?

— Не. Не в брой. Сто хиляди чистички долара, с майка, баща и свидетелство за раждане. Няма смисъл да правим нищо, ако няма да можеш да отговориш на няколко директни въпроса откъде е започнало всичко.

— Не ми чети лекции — отвърна Фиоре, сконфузен от грешката си. Знаеше, че трябва да започнат с чисти пари. Това беше цялата идея. — Ще ти донеса чек. След една седмица. Тук.

— Не тук. В офиса ми.

Фиоре се намръщи и се обърна с лице към водата.

— Сигурен ли си, че е умно?

Джефри се усмихна, въпреки че Фиоре не гледаше към него.

— Естествено. Аз съм твоят инвестиционен banker. Когато въртиш законен бизнес, не го въртиш по паркингите и наред реката.

Вече за втори път през последната минута bankerът се държеше с него като с дете идиотче. Той продължи да се взира в реката и кимна.

— Добре. В офиса ти.

Същия ден Джефри вечеря у дома си, след което се върна в офиса. Повися малко при младите брокери, научавайки това-онова от тяхната работа. Телефоните им представляваха слушалки с микрофон пред устата като на космонавти — не просто защото тази технология ги развличаше, а и защото за тях беше въпрос на чест да вършат колкото се може по-малко неща с ръцете си. Бяха си събули обувките и бяха разположили краката си в чорапи за по шейсет долара върху бюрата; с компютърни клавиатури в скутовете. Отговаряха на въпросите на Джефри изчерпателно и щяха да го направят дори той да не беше съдружник във фирмата. Раздаваха времето си щедро не защото не беше пари, а защото разполагаха с подозрително големи количества и от двете. Джесика, предположи Джефри, нямаше да се впечатли от фекалния им хумор и от супермодерните им телефони.

Върна се в офиса си към десет, за да има време да прегледа няколко доклада. Малко преди дванайсет се появи Габриел Енрикес — с панталон без ръб и пуловер без риза отдолу.

— Какво ще кажеш да ритнем гумите и да направим по едно пробно кръгче? — попита той с електрическата си усмивка.

Джефри вдигна глава от доклада, който четеше. Беше възнамерявал след малко да слезе до компютърния отдел и да види какво прави Енрикес. Сега не му се налагаше.

Брокерите и чистачките си бяха тръгнали и Джефри последва Енрикес в стаята на компютърджиите, един потънал в тишина и липса на въздух алков зад заключените врати в най-далечния край на всичко.

Като обясняваше подробно какво прави, Енрикес използва нестандартни кабели и специално инсталирания порт на един нестандартен лаптоп, за да се включи в компютъра, който съхраняваше базата данни на „Лейн Бентли“. Беше се погрижил да закупи оборудването извън града и го беше платил в брой. Не беше оставил никакви следи.

— Това нещо няма никакви портове за четене и запис — каза Енрикес, — защото не е проектирано да приема входни данни от другаде, освен от специалните канали. Но има система за временно запаметяване на лента, която се предполага, че е само за запис. Ще вляза през нея.

Продължи с обяснението, че системата разполага с аналог на алармената система срещу кражба, чиято цел е да изключи машината, в случай че регистрира опит за неоторизирано проникване.

— Това е красотата на влизането през порт за изход. Пазачите не гледат натам.

Джефри, който не разбираше почти нищо от компютри, се удивяваше на способността на младежа да обяснява нещата толкова ясно.

— Като да *изнесеш* контрабандно пистолет от борда на самолет — каза той.

Енрикес му хвърли одобрителен поглед.

— Точно така.

Бяха заключили вратата.

Докато Габриел свързваше кабелите и включваше компютъра, Джефри усещаше пулса си в слепоочията като удари на барабан. Насили се да диша нормално. Вече беше богат и не перспективата за повече пари го вълнуваше. Вълнуваше го съвсем реалната вероятност, всъщност пълната увереност, че след миг ще навлезе в една съвършено непозната страна, страна, от която, ако всичко вървеше по план, нямаше никога да се завърне. Наведе се над рамото на Габриел, за да погледне екрана на лаптопа, но видя само поредици от числа, които пробягваха прекалено бързо по екрана, за да успее да ги прочете. Знаеше, че няма да му говорят нищо, дори да успее да ги прочете.

— Това, което прави в момента — обади се Габриел, сякаш беше прочел мислите му, — е да реконфигурира порта. Веднага щом свърши, ще можем да влезем.

— Доста вълнуващо.

— Не съвсем — отвърна лаконично Габриел. — Всъщност не още. Ето — влязохме.

Джефри знаеше, че тези думи не са нищо повече от обикновен компютърен жаргон, но изпита усещането, като че ли буквално е вътре, като че ли току-що е прекрачил вратата на една студена и ярко осветена стая, пълна с лъскави сложни устройства, стая толкова ярка, че той не хвърляше никаква сянка и беше съвсем невидим.

На екрана се появи елементарно меню с десет възможности за избор, означени с букви. Изглеждаше недодялано, примитивно и безжизнено монохромно, сравнено с изящните цветни екрани,

генерирани от софтуера на фирмата. Нито един ред от списъка не му говореше нищо.

Габриел започна да чатка по клавиатурата и с всеки удар на клавиш се появяваше и изчезваше ново меню; някои изчезваха още преди машината да има време да ги покаже докрай. Накрая се появи нещо познато — имената на четиринайсетте фирми, образуващи онова, което Джефри наричаше „фонд Бранфорд“. Беше го кръстил на „Бранфорд Текнолъджис“, металургична компания от Атланта, която беше основният потребител на средствата от фонда. Тази компания държеше патентите на десетина различни сплави от редки метали и пластмаса и метали и керамика. Клинт Болинг беше сериозен инвеститор във фонда „Бранфорд“.

Габриел продължи да трака по клавиатурата и на екрана се появи втори фонд, в който Болинг беше вложил пари. След секунда матричният принтер, заточен преди години в този компютърен бастион, оживя и започна да стърже зад гърба на Джефри. Внезапният шум го стресна. Всъщност направо го паникьоса. Едва ли щеше да се уплаши повече, ако самият Еверет Лейн беше връхлетял в стаята и беше настоял в царствено вежливия си стил да разбере какво прави Джефри тук по това време на нощта.

— Извинявай. — Габриел се разсмя. — Трябваше да те предупредя.

Джефри си пое дъх, а Габриел стана и го заобиколи, за да отиде до принтера. Откъсна бързо страниците от ролката. Бяха само две — списъци на участията на Болинг в двата фонда. Подаде ги на Джефри.

Като оформление, макар и не като качество, страниците бяха идентични с докладите, които Джефри получаваше редовно. Датите им бяха отпреди два дни и Джефри беше достатъчно запознат с подробностите около вложенията на Болинг, за да види, че половин милион от втория фонд е преминал във фонда „Бенфорд“.

— Създал си трансфер със задна дата! — възкликна доволно Джефри.

Енрикес се усмихна.

— Направих нещо по-добро. Записите са променени до самото основаване на фонда. Оттук нататък парите са си били винаги в „Бранфорд“. Колкото и да ги гледаш, само това ще видиш.

Джефри кимна, защото си нямаше вяра, че ако отвори уста, няма да каже някоя глупост. До утре сутринта щеше да свикне да минава през непроницаеми стени. Засега усещането още беше прекалено ново.

Изчака, докато Габриел възстанови оригиналните записи.

Когато се прибра, Филис спеше.

Ако искате да знаете какво означава думата „отегчително“, опитайте някой път да проведете полицейско разследване. Не разследване, където се рови около местопрестъплението, търсят се улики и се отделя онова, което изглежда важно. Тази работа е поне бегло интересна — или така предполагаше Шлистър, въпреки че никога не я беше вършил. Личният му опит в полицейските разследвания се изчерпваше с онзи вид, където крециш във физиономиите на хората и блъскаш главите им в стената, докато не ти кажат каквото искаш да знаеш. Това също беше интересно, но покриваше душата с мазоли.

Не, под „отегчително“ Шлистър имаше предвид онзи вид работа под прикритие, където изграждаш случая си методично. Велика дума — „методично“. Означава непрекъснато да правиш едно и също. Да хванеш някой като Гюс Бенини в рекет е хубаво, но не чак толкова хубаво, колкото да го хванеш в два рекета. Още по-добре три. А при четири дори прокурорът е склонен да се съгласи, че господин Бенини има проблем със закона, който много скоро ще му усложни живота.

— Още в колко бели трябва да се забърка този мошеник, за да го окошарим? — попита Шлистър Илейн Лестър.

Седяха в един бар на Бродуей близо до Колумбийския университет. Беше единайсет вечерта. Обсъждаха случая нощем, задължително на тъмно, в кръчми и квартали, където никой нямаше да ги познае — и най-вече Шлистър. Гогарти не беше поканен. Когато Илейн дойде на първата такава среща, Шлистър я чакаше на една уединена маса за двама и още преди да седне при него тя разбра, че ще я сваля.

Само че той не я сваляше. Всъщност изобщо не понечи, ако не се броеше един формален и неособено ентузиазирани опит. Същото се случи и втория път, само че Илейн предварително си беше направила да повдигне темата, ако той не се сети да го направи. Харесваше

Шлистър и изживяваше най-объркания и конфликтен емоционален период в живота си, заради задълбочаващата се връзка с Джефри Блейн. Беше ли той обект на разследване от страна на службата ѝ? Да. А може би не. Шлистър и партньорът му настояваха, че не го разследват. Господ ѝ беше свидетел, че беше поискала от тях да го разследват, така че за какъв конфликт можеше да става дума? Нямаше конфликт. В нито една папка в цялата прокуратура нямаше нито ред с някакво надеждно доказателство, че е налице нещо нередно. Освен това беше абсолютно сигурна, че ако изобщо има някаква връзка между Джефри и Чет Фиоре, то най-добрата възможност да я открие, е близостта ѝ с Джефри.

Знаеше, че когато му дойде времето, ще може да се отдръпне с усмивка и да му каже, че съжالياва, обаче в чантата си има заповед за арестуването му. Понякога си представяше сцената много живо и изпитваше странно въодушевление. Той щеше да свие рамене и да се усмихне с онази уморена и замислена усмивка, която я караше да се чуди какви игри играе той, докато тя играе своите.

Не, нямаше никаква причина да прекратява връзката си с Джефри Блейн. Беше ѝ нужна само глътка въздух. В момента Уоли Шлистър ѝ се струваше като един приличен начин да я получи, всъщност беше единствената налична възможност.

Но първо трябваше да поговорят за случая.

— Уоли — каза тя, отговаряйки на въпроса му, — в случая не е важно количеството, а качеството.

— Какво качество? — възрази той. — Рекетът си е рекет.

Тя си пое дълбоко въздух и му обясни много подробно. Нямаха никакъв запис от първия рекет на Бенини. Това обезсилваше случая. Да, всички разговори с Бенини след този случай бяха записани. Но изнудването на корееца не им вършеше работа, защото той си беше отишъл и нямаше да дойде до Щатите, за да свидетелства. Илейн се съмняваше дали бижутерът от Уисконсин и онзи с контактните лещи също щяха се съгласят да свидетелстват. Те бяха страхливи зайци, с точно толкова въображение, че да си представят съвсем живо някакви убийци — мафиоти, които щяха да тръгнат по следите им, ако се оплачеха в полицията. И какво оставаше? Един случай, в който, ако имаха късмет, можеше да имат свидетел.

— Да, но на нас не ни трябват никакви скапани свидетели — каза Шлистър. — Ние няма да го изправяме в съда, просто ни трябва съдействието му.

Тя довърши питието си и махна да ѝ донесат друго.

— Той си има адвокати, Уоли. — Беше започнала да го нарича по име. В службата никога не наричаше никого по име. — Ако не разполагаме с надеждни свидетели, значи не можем да повдигнем никакво обвинение срещу него. И тогава неговите адвокати ще му кажат да си затваря устата.

Логиката ѝ беше неоспорима. За да вкараш някого в затвора, бяха нужни по-малко доказателства, отколкото за да го пуснеш.

— Винаги е така — отвърна тя и двамата се разсмяха като деца на някаква своя шега.

Тя изчака да ѝ донесат питието и продължи:

— Мога ли сега аз да ти задам един въпрос?

— Можеше. Жалко, че го употреби за това.

Тя направи смешна гримаса. Наистина беше хубава. Той ѝ кимна да продължи.

— Защо партньорът ти не е с теб?

Той кимна замислено.

— Добър въпрос.

— Дали не е, защото е задник?

— И той не е очарован от теб — отвърна Шлистър. — Но не, не е това причината.

— В такъв случай другата възможност, която ми хрумва, е, че се срещаш сам с мен, защото искаш да ме прелъстиш.

— Господи — каза Шлистър. — А ще ми разправят, че хората не се грижели първо за себе си.

Илейн го погледна над ръба на чашата си, само с очи, без да вдига лицето си.

— Щом ти го казвам, значи имам основателна причина, какво ще кажеш?

— Нещо умно. Като например: „Ей, маце, искаш ли да се изчукаме?“.

Не можеше да отидат в нейния апартамент, защото Джефри понякога идваше без предупреждение, след като беше стоял до късно в офиса си. Затова отидоха в неговия. Който се оказа съвсем не онова,

което си беше представяла. Не беше нито разхвърлян, нито неподдържан, нито непростимо инфантилен. Беше малък, но мебелите бяха такива, които човек излизаше и си *купуваше*. По стените нямаше плакати на спортисти. Имаше черно-бели изгледи от Ню Йорк, от времената, когато на Уолстрийт наистина беше имало стена, и снимки от епохата, когато по павираните улици се бяха движили конски впрягове.

— Дължа ти извинение — каза тя, когато огледа обстановката.

Той не я попита за какво и тя предположи, че се досеща какво има предвид.

В мига, когато той сложи ръце на раменете ѝ, тя се учуди колко просто е всичко.

Не че наистина *беше* просто. Току-що беше добавила към цялата боза и измама спрямо женения си любовник. И с какво ѝ опростяваше това живота?

На сутринта, докато той се къпеше, а тя продължаваше да се излежава, ѝ хрумна да подхвърлят Гогарти на Бенини. Шлистър хареса идеята.

Но не се зарадва много от факта, че тя си мисли точно за такива неща сутрин в леглото.

Чет Фиоре все още живееше с жена си в една малка къща на Сити Айланд, на три преки от майка си. Беше я купил малко след като се беше оженил и живееше в нея в смисъл че почти всяка вечер по някое време се прибираше да спи. Жена му се казваше Вирджиния, или Джини, беше израснала на Сити Айланд и никога не беше искала да живее другаде. Поради тази причина, както и поради множество други, животът ѝ, който на един страничен наблюдател би изглеждал самотен и изолиран, на нея не ѝ се струваше такъв. Всъщност тя изобщо не беше самотна. Имаше приятелки още от училище, с които се виждаше почти всеки ден — за пазар, за карти, за безкрайни кафета през пролетта, есента и зимата, за ледени чайове и сладкиши в спретнатите задни дворчета на брега на океана през цялото лято. Всичките ѝ приятелки бяха омъжени, докато Джини, от социална гледна точка, бе на практика сама, поради което се явяваше в ролята на лелята — стара мома, довереничка на дъщерите на приятелките си, както и повод за

странни подреждания на гостите на масата по време на вечерните събирания. Но като съпруга на Чет Фиоре все пак се радваше на огромна почит в затворената общност. За разлика от огромното мнозинство жени, беше доволна от живота си.

Когато се бяха оженили с Чет, бяха планирали да имат деца, но двата спонтанни аборта в петия месец и последвалата жестока операция сложиха край на тази възможност. Няколко месеца след операцията беше попитала мъжа си дали не иска да осиновят дете, но той само беше свил рамене и беше излязъл. Повече не го попита. Той се прибираще вкъщи, когато се прибираще, и това ѝ беше достатъчно.

С всичкото това свободно време можеше да има любовници. Но нямаше. Сексуалните ѝ потребности бяха минимални и тя не ги усещаше като влечение или желание, а като някакво смътно безпокойство, което я обземаше от време на време. В такива моменти беше нужно само да се приближи до него в леглото и да го докосне, и тогава се любеха и напрежението изчезваше. Ако някой я попиташе, щеше да каже, че бракът ѝ е щастлив и че съпругът ѝ я обича.

И той щеше да каже същото.

Фиоре спеше до късно и ставаше към десет или единайсет. Обикновено си приготвяше сам закуска — доставяше му удоволствие — а Джини идваше да пият кафе. Седяха край кухненската маса и си говореха по половин час, докато Джими не дойдеше, за да го откара в града. Повечето време Фиоре слушаше, докато тя говореше за плановете си за къщата или за здравето на майка му, което непрекъснато се влошаваше. Вече беше под двайсет и четири часово медицинско наблюдение и Джини ходеше при нея всеки ден. Джини беше добра снаха и това беше едно от нещата, които Фиоре ценеше високо у нея. Беше разумна и интелигентна, с ясни и конкретни възгледи по всички въпроси. На Фиоре му беше приятно да я слуша. Понякога си мислеше, че ако не беше Джини, мозъкът му щеше да се скапе от липса на работа. В града го смятаха за интелигентен човек, но според самия Фиоре работата с мафиотите под или над него не изискваше особена интелигентност.

До тази история с Блейн. Тя беше нещо друго. Дори в безопасното убежище на собствените си мисли никога не би я нарекъл удар, защото изпитваше твърде голяма почит към интелектуалните достижения, за да ги именува по този начин. Но сто процента ставаше

въпрос за шедьовър. Беше изпипал всички детайли, от момента, когато видя името на Блейн в списъка от клиенти на Ерил Стасни. Внимателно дирижирания хаос на рождения ден на Джесика Блейн, последван от натиска върху Блейн посредством дъщеря му — всичко беше сработило идеално. Блейн беше разиграл добър театър със съпротивата си, докато дъщеря му не изчезна, но Фиоре от самото начало подозираше, че всичко е театър, и със задълбочаването на сътрудничеството им все повече се убеждаваше в това.

Ситуацията не биваше да се изтърва от поглед. Човек като Блейн, който тепърва се впускаше в един нов живот, който тепърва вдишваше от него с пълни гърди, можеше да бъде безмилостен и безразсъден едновременно. Като порой.

„Чудесно — помисли си Фиоре. — Пороят не е проблем, стига да си облечен подходящо.“

Тази сутрин, като много други, Джими седна с Фиоре и Джини да пие кафе и да хапне сладкиши.

— Обади се на Блейн и виж дали е свободен следобед, за да се срещнем — каза Фиоре и Джими взе кафето си и отиде да се обади от другата стая. Свърза се със секретарката на Блейн, която му каза да изчака, за да се обади на шефа си. После каза:

— Извинете, че ви накарах да чакате, господин Анджелизи. Господин Блейн каза, че няма проблем за следобед. В два става ли?

Минута след като затвори телефона и отбеляза срещата за два часа в разписанието на Джефри, влезе секретарката му при него. Казваше се Джени и работеше за него вече трета година. Беше умна млада жена с бърза мисъл и интуитивно разбиране за сложната работа на Джефри. Четеше всички доклади, които му носеха подчинените му; попиваше резолюциите в полето, с които той отговаряше като монах, ровещ свещени текстове. Когато не разбираше начина му на мислене, вземаше книги от служебната библиотека на осемнайсетия етаж или търсеше в интернет статии от специализирани издания.

Въпреки възрастта си, когато влизаше при Джефри, имаше дразнещия навик да стои като глътнала бастун, хванала бележника с две ръце пред полата си. Приличаше на ученичка от прогимназията в

онзи объркващ етап от живота, когато момичето е прекалено високо, за да е още дете, и прекалено плахо, за да е нещо друго.

— Извинявайте, господин Блейн — каза тя. — Току-що си уредихте среща с господин Фиоре.

Ако това беше въпрос, Джефри не знаеше какво го пита. Затова не каза нищо и я изчака да продължи.

— Той онзи Фиоре ли е? — попита тя.

Джефри ѝ се усмихна предпазливо. Знаеше, че този разговор е неизбежен, и ако тя не го беше подхванала, щеше сам да го направи. Искаше тя да разполага с отговори, в случай че някой друг от службата започне да задава въпроси, и искаше на всички да е ясно, че Фиоре не е никаква тайна.

— Имаш предвид, че е гангстер ли? Според вестниците е такъв. Но не ми го е споменавал лично.

Тя се изчерви и ръцете ѝ стиснаха бележника още по-силно.

— Няма нищо. Направи добре, че ме попита. Той не е човек, когото би очаквала да видиш тук. Но има пари за инвестиране и дотолкова, доколкото те не са с недоказан произход и в брой...

Остави изречението недовършено. Джени кимна, удовлетворена от праведността на шефа си, и излезе. Очакваше с нетърпение пристигането следобед на известния гангстер.

Чет Фиоре излезе от асансьора точно в два. Беше облечен със светлосив костюм „Армани“, който следваше линията на стройната му фигура както диплите на тогите следваха телата на класическите статуи. Приличаше на всичко друго, но не и на гангстер, и когато каза името си на секретарката във фоайето, тя го чу като „Фюри“ и не го позна. Каза, че секретарката на господин Блейн всеки момент щяла да дойде да го вземе. Девојката на Блейн — представи му се като Дженифър — дойде почти веднага и го въведе във великолепна приемна. Той остана неприятно изненадан от себе си, заради връхлетелите го хаотични и неканени мисли за това накъде би могъл да тръгне собственият му живот, ако беше взел множество различни решения след смъртта на дядо си. Поздрави девојката с хладна усмивка.

— Знаех си, че секретарката на Блейн трябва да изглежда добре.

Тя се изчерви като момиче, несвикнало на комплименти, и сведе очи с леко раздражен поглед, защото знаеше, че не е вярно. До шестнайсетата си година едно момиче обикновено вече знае дали е хубаво, или не. Дженифър имаше хубаво тяло и полагаше грижи за себе си, но си знаеше, че е безцветна.

— Господин Блейн е на обяд в Залата на съдружниците — каза тя.

— Мога да почакам.

Почитанието, с което го каза, я изненада. Зачуди се дали това, което е чела и чувала за него, е вярно. Този Чет Фиоре, когото си беше представяла, никога не би казал нещо като „Мога да почакам“.

— Той ми поръча да ви заведа при него.

Ако приемната го беше впечатлила, то Залата на съдружниците направо го изпълни със страхопочитание. Не онова страхопочитание, което вдъхват замъците и катедралите. Различно. Когато пристъпи в залата, се сети за едно свое детско изживяване. Имаше едно приятелче ирландец — виждаше бледото му плоско лице, сякаш в момента беше пред него — което изстрелваше топката като ракета: виждаше се чак когато падне. Точно такава страхопочитание изпитваше в момента. Него, Чет Фиоре, го смятаха за един от най-могъщите хора в Ню Йорк. И сигурно беше. Но този Блейн, който не беше никой, просто един от хилядата банкери или, доколкото си спомняше, двайсетте хиляди, обядваше в стая с камина, голяма колкото да влезе човек в нея, и с дървена ламперия, достойна за дворец.

Когато Фиоре и Дженифър влязоха, Блейн се изправи. На масата му седеше някакъв младок с лоша кожа и костюм, чиято цена не му пречеше да му стои зле.

— Чет Фиоре, Роджър Богарт — запозна ги Джефри.

— Ще обядвате с нас, нали?

Двамата мъже се здрависаха. Богарт имаше малки ръце.

— За мен кафе. — Стори му се неуместно да признае, че е закусувал преди по-малко от час.

Богарт остана прав и смотолеве нещо за проучването, което го чакало.

— Радвам се, че се запознахме, господин Фиоре — каза той.

— Надявам се, че не съм причината да ни напуснете — отвърна Фиоре.

— Точно обратното. Аз не трябваше да се заседявам толкова.

„Точно обратното“ — помисли си Фиоре. Не знаеше, че някой употребява тази фраза в истинския живот. Изпрати с поглед младока и Дженифър и седна на свободното място вдясно от Джефри. Блейн махна на сервитьора за кафе. Донесоха го моментално.

Всъщност Джефри беше проточил обяда си с Богарт нарочно, защото искаше той да види Фиоре. Преди няколко дни на седмичната оперативка на съдружниците благоразумно беше повдигнал въпроса доколко е уместно да открие инвестиционна сметка на Чет Фиоре. Искаше ли „Лейн Бентли“, беше попитал, личност с „активите“ на Фиоре да фигурира в списъка на клиентите ѝ? Като зададе въпроса пръв, попречи да го зададе някой друг. Отбеляза, че банката ще получи доста прилични доходи от вложението, и изтъкна увереността си, че е напълно възможно да се изискват неопровержими доказателства за легалния произход на всички средства, инвестирани в „Лейн Бентли“. Съдружниците, естествено, подкрепиха мнението му.

Фиоре огледа мъжете по другите маси. До един бяха по-възрастни от Блейн.

— Страхотен клуб.

— Изнервя ли те?

Защо му задаваше този въпрос? Фиоре беше сигурен, че не изглежда нервен. За своя собствена изненада отговори:

— Малко. Ние на откритото сме малко по-различни. Не съм свикнал.

Джефри се усмихна на тази удивителна наивност.

— Ти искаш да си на открито. Това ти е целта.

— Сигурно — съгласи се Фиоре.

Джефри стана от масата.

— Да отидем в кабинета ми.

В асансьора каза:

— Трябва да свикнеш с един съвсем нов начин на мислене. Всеки, който има някакви пари, които може да харчи публично, ги харчи. Купи си яхта. Голям апартамент. Или пък някой Ван Гог.

На Фиоре това му прозвуча добре. Някой Ван Гог.

Пред бюрото на Джефри в дъното на офиса имаше няколко удобни стола, но Джефри покани госта си да седне на дивана, който беше все едно изваден от нечия дневна. Не тази на Блейн, разбира се,

особено ако се съдеше по мебелировката, която Фиоре беше видял във вилата на този тип. Беше просто голям, удобен и консервативен диван. Девойката ги беше последвала и беше попитала дали искат нещо за пиене. Фиоре поклати глава и отказа от името на двамата. Тя излезе, без дума да каже.

Джефри извади две тънки пури от една дървена табакера на масичката до дивана и подаде едната на Фиоре.

— Предполагам, си готов да продължим.

Фиоре бръкна във вътрешния джоб на сакото си и извади един плик. Извади някаква хартия от плика и я подаде на Джефри.

— Сто хиляди. Нали така?

Джефри вече беше решил, че ако Фиоре се опита да му даде пари в брой, което беше предупреден да не прави, и дори чек, няма да ги приеме. Освен ако, разбира се, Фиоре не му предоставеше непоклатими доказателства за средствата, срещу които беше издаден. Но това не беше чек. Беше кредитно удостоверение върху бланка на търговския ипотечен отдел на банка „Чейз Манхатън“.

Джефри огледа удостоверението и вдигна въпросителен поглед към Фиоре.

— Взех заем. Срещу ресторанта. Нали искаше чисти пари? Е, почисти от това, здраве му кажи.

— Прав си.

След това му обясни какво ще стане с парите. Фиоре не го слушаше. Подробности го отегчаваха, когато бяха чужда грижа.

18.

Парите на Фиоре се удвоиха само за една седмица. Джефри можеше да го направи и по-бързо, но не искаше да привлече внимание към сметката, колкото и минимален да беше рискът при такива незначителни суми. Но те нямаше дълго да останат такива и беше съвсем логично да проявява максимална предпазливост. Освен това искаше да държи очакванията на Фиоре в рамките на разумното. Следващите няколко месеца щяха да наподобяват обучение на пале. Сравнението го развесели. Като подаваш на палето кучешка бисквита, не е желателно то да знае, че в другата ти ръка има още една и че джобът ти също е пълен с бисквити. Искаш от него признателност, а не глезене.

Джефри беше написал чек за сто хиляди долара, платими на „Мид Атлантик Ресторант Асосиейшън“, несъществуваща компания, която щеше да се създаде с единствената цел да получава и осребрява тези чекове. Името ѝ наподобяваше, но не беше същото като това на „Атлантик Ресторант Къмпани“, фирмата, на чието име Фиоре беше открил сметката си в „Лейн Бентли“. Габриел Енрикес му беше показал как да пише на компютъра на банката чекове на едно име и да го променя преди отпечатването.

Точно една седмица след като Фиоре откри инвестиционната си сметка, двамата с Джефри се срещнаха пак, само че този път в един тайландски ресторант с изглед към огромната централна зала на наскоро ремонтираната Гранд Сентръл Стейшън. Фиоре, който обикновено беше точен като начален учител, закъсня с двацет минути. На масата го чакаше чаша каберне и плато с ордъоври, ухаещо предизвикателно на загадъчни екзотични подправки. Фиоре се извини за закъснението, но не даде никакво обяснение. Нещо подсказа на Джефри, че току-що е излязъл от банята, което означаваше или извънбрачен сутрешен секс, или упражнения в залата за фитнес, но в случая с Фиоре можеше да е само първото. Тялото му беше стройно и стегнато, но той явно не работеше по него.

Джефри прие извинението му без коментар и го подкани да опита ордьоврите. Едновременно с това извади от вътрешния си джоб чека от „Лейн Бентли“ и му го подаде. Фиоре го погледна и го остави на масата.

— Браво — каза. — Сега какво?

За най-голяма изненада на Фиоре, Джефри взе чека и го прибра в джоба си. Фиоре разбра грешката си моментално. Блейн нямаше да му дава никакви пари. Фиоре имаше много пари, но нямаше документи за произхода им. Вече имаше документи.

— Утре ще депозираш сто хиляди долара в сметката на „Атлантик“ — каза Джефри. — Твоят счетоводител ще ги запише като плащане от „Лейн Бентли“. От следващата секунда това са чисти пари. Освен това продължаваш да имаш сметка при нас с малко повече от сто хиляди долара.

— Какво ще стане с чека? — попита Фиоре.

Джефри го изгледа продължително и не каза нищо.

— Нещо ми подсказва, че няма да отиде при каубоя — отбеляза Фиоре.

— Дай да се разберем — отвърна Джефри. — Аз не те питам откъде идват тези пари. Ти пък не ме питаш къде отиват.

Първоначалната идея, както я беше очертал Джефри пред Болинг и Фиоре, когато бяха отишли в Оклахома, беше Фиоре да получава парите на хартия, а Болинг да ги получава в брой. Но начинът, по който пъкна чека в джоба си, беше толкова целенасочен и окончателен, жестът беше толкова чист и завършен, че Фиоре моментално разбра за промяната в правилата на играта.

— Да не би да ми казваш, че той е вън от картинката? — попита Фиоре.

Джефри внимателно остави ножа и вилицата си и наля още.

— Искам да помислиш малко. Става въпрос за една стара игра, всъщност гатанка. Навремето я имаше в учебниците по икономика. Искаш ли да ти я кажа?

Фиоре не отговори. Погледът му остана прикован в Джефри. Чакаше.

— Ситуацията е следната — продължи Джефри. — Представи си десетима пирати, които намират сандък със сто златни монети. Трябва да си ги поделят. По десет на глава е най-честно, но те са пирати и

честността не ги вълнува. Всеки иска да вземе възможно най-много. Има ли някаква логика, която да диктува нещо друго, освен равна подялба? Ами, я да видим, казват те. И измислят метод. Методът е следният: Най-големият, най-злият и най-якият пират, шефът на бандата, започва пръв, като прави някакво предложение — каквото поиска. Ако получи поне половината гласове, предложението му се приема и съкровището се разделя така, както е предложил той. Но, и това е голямо „но“, ако останалите пирати гласуват против него, го хвърлят през борда и следващият пират в йерархията се заема със задачата да спечели сърцата и умовете на останалите. Схващаш ли картината?

Фиоре кимна, но не каза нищо.

— Помисли, без да бързаш. Ти си най-големият и най-лош пират. Какво предлагаш да направим със съкровището?

— И казваш, че не е по десет на човек? — зададе реторичен въпрос Фиоре. В подобни гатанки винаги имаше някакъв трик. Поне дотолкова знаеше.

— Нищо не казвам — отвърна Джефри.

Фиоре не обичаше игрите, но обичаше да наблюдава развоя им. Вдигна пръст в знак на тишина и се опита да намери отговора. Но дори не се сецаше откъде да подхване проблема. Скоро се отказа и поклати глава.

— Знаем, че пират номер едно трябва да се справи като истински бандит. Но ще трябва да ми кажеш как.

— Не се отказвай толкова бързо. Дай да видим механизма. Номерът е да опростяваш. Затова нека започнем с най-простия случай. Да речем, че са останали само двама пирати. Първите осем вече са станали храна за акулите. Останали сме само аз и ти. Ти си по-як, затова ти предлагаш. Какво? Петдесет на петдесет? Или имаш и по-добър вариант?

Фиоре залюля виното в чашата и се полюбува на отблясъците в кървавочервената течност. След това отговорът го осени и той вдигна очи с радостна усмивка. Като едно време в училище.

— За мен сто, за теб нищо.

— Това оправдано ли е? — попита Джефри.

— След като сме само двамата, на мен ми трябва само един глас. Всичко за мен, нищо за теб. Който е „за“, да вдигне ръка. — Той

вдигна високо ръка. — Предложението се приема.

Джефри се засмя.

— Браво. Много добре. Сега се върни малко назад. Трима пирати и пират номер три предлага. Той знае какво ще стане, ако полети зад борда, защото се е досетил същото, което и ти преди малко. Което е, че ти получаваш всичко, а аз нищо. Нужни са му два гласа. Какво ще направи?

Този път Фиоре започна да размишлява на глас.

— Каквото и да направи, няма да вземе моя глас, защото ако той излети зад борда, аз получавам всичко. Но в такъв случай ти също не получаваш нищо и затова той ти предлага една жълтица, и ти приемаш. Деветдесет и девет за него, една за теб; вашите два гласа и аз съм прецакан.

— Точно така. Значи разбра механизма. Така се връщаш на шестия пират и прилагаш същия принцип. И така, докато стигнеш до отговора, който е деветдесет и шест жълтици за главатаря и по една за четиримата, които подкупва, за да му осигурят необходимата подкрепа.

— Хитро — отвърна Фиоре. Стана му неприятно, че не може да открие отговора без помощта на Блейн. — И каква е поуката?

Джефри махна на сервитьора.

— Няма да поръчваме повече. Сметката, ако обичате. — Сервитьорът се отдалечи.

— Поуката е, че няма губещи. Петима пирати не получават нищо, но те така и не са имали нищо. Четирима получават по една жълтица и са доволни. А десетият се справя като истински пират. Много бързо става много богат, но никой не се оплаква.

— Ние сме десетият пират, така ли? Това ли се опитваш да ми кажеш?

Сервитьорът се върна с чека и Джефри го разписа.

— С нашия приятел от Оклахома сключихме сделка. Печалбата отива в твоите книги, а загубата в неговите. Само че когато пазарът е във възход, няма загуби. Вложенията навсякъде се умножават. Аз се погрижих за книгите и той продължава да печели, макар и не колкото тебе.

— Значи все пак сме десетият пират. — Фиоре се усмихна широко.

Джефри за пръв път го виждаше да се усмихва така, усмивката беше изражение, а не мимика. До този момент всичко в този човек му се струваше предварително изчислено. Усмивките, мръщенето, думите, всичко това бяха инструменти за контрол. Тази усмивка беше различна. Тя идваше отвътре и причината за нея беше единствено в самия него.

— Всъщност — засмя се Джефри, — като нищо може да сме всичките десетима пирати. Може да сме всички пирати на света.

Фиоре се засмя доволно. Пресегна се, хвана ръката на Джефри и я разтърси. Бяха спечелили сделка. И то каква! И колко елементарна. Поколения мафиоти от Капоне, през Готи, та до Фалконе бяха търсили това Елдорадо, но не го бяха намерили. Но то съществуваше, ширнало се като нов континент. Почувства се като военачалник, който побива знамето си в нова територия. И по погледа и силата, с която стискаше ръката му, усещаше, че Блейн изпитва същото.

— Успяхме — каза той. — Настина успяхме.

Радваше се като хлапак.

След това двамата се разделиха и всеки пое по пътя си. Но докато крачеше през великолепната чакалня, Фиоре изведнъж спря. Усмивката изчезна от лицето му, очите му потъмняха и в тях пламна обичайният им мрачен огън. Защото осъзна, че щом, както беше казал Блейн, има само печеливши и няма губещи, Клинт Болинг вече не им е нужен.

Филис отиваше на събрание на някакъв комитет в музея „Метрополитън“ — комитет, в който нямаше представа защо участва. Денят беше дъждовен и тя умираше за чаша чай, затова влезе в кафето и токчетата ѝ изчаткаха по плочките на пода като зарове в чаша. Наля си вряла вода в една картонена чаша, сложи вътре пакетчето чай, което извади от емайлираната кутийка в чантата си, и махна на чернокожата жена на касата. Нямаше време да спира. Вече беше закъсняла за събранието.

— Няма проблем, госпожо Блейн — извика касиерката. — После ще оправим нещата.

Докато бързаше към вратата, някой я извика и тя се обърна. Беше Сю Тъни, майката на Грейс — която тъкмо ставаше от масата и

прибираше скицника пред себе си. Беше облечена с джинси и памучна риза и изглеждаше по-скоро на възрастта на дъщеря си, отколкото на тази на Филис.

Тя така и не се беше вписала в кръга на майките на съученичките на Джесика и съответно не беше получила почти никакво съчувствие, когато съпругът ѝ я напусна, макар че той беше постъпил възмутително, като закупи този палат на Лонг Айланд и най-демонстративно настани там любовницата си преди дори да се е разделил с жена си. Тогава никоя от майките от класа не застана зад Сю, нито ѝ се обади, за да ѝ предложи подкрепа. Тя не бе от техния кръг, което само по себе си нямаше да е проблем, ако не беше дала да се разбере, че изобщо не я е грижа, че не принадлежи към него. Японки, ирландки, дори американки без никакъв социален статус успяваха да се впишат в този свят. Вратите на най-добрите домове бяха отворени за всяка жена, която имаше желание да стои търпеливо в коридора, докато не бъде поканена. Единствените непростиими грехове бяха самодоволството и самодостатъчността — увереността, че можеш да влезеш, без да са те поканили, и да напуснеш, без да са те освободили.

Сю Тъни попадеше във втората категория. Нямаше никаква нужда от тях и затова те се погрижиха да нямат никаква нужда от нея.

И сега стоеше тук облечена като студентка и подвикваше на Филис, като че ли бяха първи приятелки или пък се бяха уговорили да пият чай.

— А, здрасти — усмихна се изкуствено Филис. — Закъснявам за едно събрание. Наистина трябва да бягам.

Сю закричи до нея.

— Ще повървя с теб. Какво прави Джесика?

— Процъфтява — каза Филис.

— Как разбра? — Сю се засмя. — Та те дори не разговарят с нас. — След което осъзна, че говори в множествено число, и добави: — Освен ако твоята не говори с теб.

— Не съвсем — съгласи се Филис, но с интонация, която предполагаше, че се съгласява от любезност, но иначе отношенията с дъщеря ѝ са отлични.

Стигнаха до асансьорите в нишата в дъното на фойето. Сю, която прекарваше голяма част от времето си в музея, дори не знаеше,

че има асансьори.

— Грейс ми каза, че Джесика продължава да се вижда с онова момче. Учудих се.

Вратата на асансьора се отвори пред Филис, но със същия успех можеше да се е отворила пропаст в земята. За миг си помисли, че ще пропадне в нея. Успя да изобрази някаква усмивка, но усещаше спазми в ъгълчетата на устата.

— Не ми е споменавала за никакви момчета — каза Филис. — Кое момче имаш предвид?

Сю замълча, за да предизвика нужния ефект, и се усмихна неприятно, сякаш това и доставяше удоволствие.

— От рождения ден. Сигурна съм, че го помниш.

Филис пристъпи заднишком в отворения асансьор. Усети как вратите се затварят и от двете ѝ страни.

— Ще се вижда, с когото си иска — отвърна тя нарочно безгрижно. — Досега не ни е дала повод да ѝ се бъркаме в работите.

Асансьорът потегли и горещият чай се разля по ръката ѝ. Тя прехвърли чашата в другата си ръка и тръсна китката си. В момента не знаеше кого мрази повече — ехидната Сю, която очевидно се забавляваше да разпространява пикантната новина, или Джесика. С нейния морал и разум на разгонена улична котка. „Също като баща си — помисли си. — Мисли с оная си работа.“

Джесика отвори. Беше по бикини и широка риза, която покриваше задника ѝ само наполовина.

— Здравсти, татко. — Усмихна му се с престорен ентузиазъм.

Той чу, че в стаята има още някой, и попита:

— С кого си?

Забеляза мигновеното раздражение в погледа ѝ.

— Барбара! Баща ми иска да те провери — извика тя, без да се обръща. След това отстъпи от вратата. — Тя е гола, татко. — Каза го, като че ли говореше на малко дете.

Барбара беше в дъното на стаята. Беше по клин, но горнището на спортния костюм беше в ръцете ѝ. Вдигна длани, за да прикрие гърдите си.

— Здравейте, господин Блейн. Радвам се да ви видя.

Пристъпи към него и преди той да осъзнае какво става, най-безгрижно и демонстративно му подаде ръка. Остана така за миг, с едната си малка, но идеална гърда, насочена право към него, а другата прикрита с дрехата.

— Татко се притесняваше, че може да е някое момче — обади се Джесика. — Доволен ли си?

— Облечи си нещо — отвърна рязко Джефри.

Момичето се усмихна разбиращо и се обърна, за да нахлузи тениската през главата си. Джефри долови мириса на потта ѝ.

— Ти също — обърна се той към Джесика.

Остави на нея избора на място, където да поговорят. Спомена само да можело да се хапне някой сандвич и да нямало прекалено много от нейните приятели. След половин час седяха един срещу друг в едно ъглово сепаре на мръсна закусвалня, който явно се издържаше основно с разносна търговия.

— Предполагам ти е ясно защо съм дошъл.

— Изминал си доста път, за да ми го кажеш. Защо просто не го направиш?

Тя разопакова сандвича си и се зае с листата от маруля, по които имаше прекалено много сос.

— Изумен съм, че отново се виждаш с онова момче — започна той. — Не ми казвай, че си забравила какво се случи на рождения ти ден.

— Еди няма нищо общо с това — тросна се тя, без да вдига поглед.

— Не е вярно. Има.

Гневният ѝ поглед срещна неговия.

— Той беше с мен — отвърна тя. — И изобщо не се е качвал на втория етаж.

Баща ѝ сигурно смяташе, че всички момичета са девствени и че всички момчета са като Джорджи Вало.

— Нека те попитам нещо — каза той. — Какво си спомняш от онази вечер? Започни от момента, когато чу Ейми да пици.

Щеше ѝ се да не беше споменава Ейми и затова се насили да си припомни вечерта абстрактно, само на думи, без да я проиграва в паметта си.

— Всички се затичаха нагоре. След това дойде баща ѝ. После се прибрахме у дома. След това отидохме на вилата.

— Помниш ли, че дойде един мъж? Дето говори с Ейми и с баща ѝ?

Помнеше го — тъмнокос и красив.

— Да. Той кой беше? Държеше се така, като че ли ресторантът е негов.

— Негов е. Сега ме слушай, без да ме прекъсваш. Ще ти кажа нещо, което няма да ти хареса. Но знаеш, че няма да те излъжа.

Вътрешностите ѝ сякаш се събраха в задушаващ стегнат възел и за момент тя се изплаши, че ще повърне направо на масата. Прехапа устна, затаи дъх и зачака. Нямаше представа какво ще ѝ каже, но ѝ се струваше, че вече знае всяка дума, сякаш двамата бяха разигравали същата сцена и преди. Не помнеше как завършва, но знаеше, че завършва зле.

— Джесика — започна баща ѝ бавно и предпазливо, — всичко, което се случи онази нощ, е било нагласено. Този човек се казва Чет Фиоре. Той е гангстер. Искаше нещо от мен. Затова приятелките ти бяха нападнати и всичко беше покрито, а аз се оказах съучастник. Това е углавно престъпление и той го използва, за да ме принуди да му дам онова, което иска. Това момче те отведе със себе си през лятото по същата причина. Той работи за Чет Фиоре.

По лицето ѝ се стичаха сълзи; раменете ѝ се тресяха. Тя поклати яростно глава и се опита да каже нещо като „Не, не, не“, но не успя да издаде никакъв звук. Знаеше, че баща ѝ казва истината, защото в съзнанието ѝ като в кошмар започнаха да изскачат факт след факт. Внезапно си припомни, че господин Стасни познаваше Еди. „Доволна ли сте, госпожице Блейн? А ти, Едуард?“ — беше попитал дребосъкът, гледайки Еди право в очите. Едуард. Беше го нарекъл Едуард. А и момчетата знаеха, че на втория етаж има помещения. И тези помещения ей така се оказаха отключени. Спомни си и телефонния разговор на Еди в хотелската стая в Ню Орлиънс, и другите подобни разговори от Лас Вегас и по целия път. Даже парите, ако пък ставаше въпрос за това. Еди имаше пари за всичко.

Ушите ѝ бучаха като водопад и дори не знаеше продължава ли баща ѝ да говори, или не. Скочи от стола си и се затича слепешком към вратата. Джефри я последва бавно, за да ѝ даде малко време.

Намери я при колата, заровила лице в ръцете си. Може би плачеше толкова горчиво, защото обичаше Еди Винченцо, но Джефри се съмняваше, че го обича толкова сериозно. Но болката, че е била използвана, щеше да е една и съща без значение дали го обичаше, или не, и той по никакъв начин не можеше да облекчи тази болка, освен може би като ѝ предложи малко утеха. Приблужи се и сложи ръка на рамото ѝ.

Тя се извърна рязко и зачервените ѝ очи блеснаха яростно.

— Не ме докосвай! — изкрещя. — Не смей да ме докосваш.

Той се отдръпна засегнат, но не искаше да я наранява допълнително.

Тя се поколеба само за част от секундата.

— Знаеш ли какво, татко? — изсъска. Всяка клетка от тялото ѝ излъчваше омраза. — Аз правих свирки на Еди Винченцо. Искаш ли да знаеш още нещо? Аз чуках Еди Винченцо из цялата страна. Аз смърках кокаин с Еди Винченцо. Ти си знаел що за човек е той, знаел си защо ме е искал и защо ме е използвал и не си ми казал и една шибана дума! С какво право ме спасяваш сега?

Истината в обвинението ѝ го жегна по-остро от горчивината.

— Продължаваш ли да се виждаш с него? — попита той.

— Не. Но не защото аз съм спряла. Нали знаеш, че съм евтина. Нали?

— Недей, Джесика. Не говори така за себе си.

— Той спря да се вижда с мен. Спря да се обажда. И аз си мислех, да ти го начукам, че ми е по-добре без него. И знаеш ли какво, татко? Смятам, че ако ми се обади, ще се видя с него. Може да започнем отново. А той *ще* се обади. И знаеш ли защо, татко? Защото щерка ти прави страхотни минети.

Джефри се напрегна и изпита нещо, което не беше изпитвал през целия си живот. Искаше да я удари, да я зашлеви през лицето и да види болката в широко отворените ѝ очи. Никога не беше удрял никого, но вече усещаше стягането на мускулите и движението на ръката си, сякаш вече го беше направил. Вгледа се в лицето ѝ и потърси чертите на момиченцето, което не беше виждал от години. И ги намери. В устните, в очите, в безценното изящество на брадичката и носа. Някога я наричаше Джес.

Не каза нищо. Чакаше. И когато тя не каза нищо, каза:

— Хайде, миличко. Ще те откарам в квартирата.

— Ще се прибера пеш — отвърна тя и тръгна.

Той не посмя да я спре.

Тя стигна до ъгъла и се обърна.

— Татко, онова, което господин Фиоре е искал от тебе. Ти направи ли го?

— Не искам да говорим за това, Джес — отговори той и тя разбра, че го е направил.

И се усмихна тъжно.

— Добре. Поне някой е получил каквото е искал от цялата тази гадост.

Рейчъл Болинг не съжеляваше, че се е омъжила за него, но имаше много други неща, за които да съжелява. Липсваше ѝ селото ѝ в Мексико, липсваха ѝ сестрите ѝ. Обичаше съпруга си, но беше толкова част от неговия живот, колкото една кокошка е фермер, защото живее във ферма. Харесваше ѝ да има пари, защото цял живот беше била бедна. Харесваше ѝ, че може да изпраща пари на майка си и на Ариана, единствената от сестрите ѝ, която не се беше омъжила сполучливо. Харесваше си плувния басейн. Харесваше допира на хубавите дрехи върху кожата си.

Когато за пръв път я представиха на синьор Болинг в Сан Витория, животът ѝ представляваше един безкраен купон, от ставането ѝ следобед до лягането призори. Беше купон преди да се запознае със синьор Болинг и с него купонът беше продължил.

Сега вече дори не изпитваше желание да се друса.

Рисуваше картини, на които изобразяваше себе си в селото, където живееше майка ѝ, въпреки че не беше имала щастливо детство и за нищо на света не би се върнала там. Във всяка нейна картина винаги имаше едно момиченце, голо, с плоски гърди, наблюдаващо живота в селото с широко отворени очи, така както сега Рейчъл го наблюдаваше във въображението си. Черпеше образите от паметта си, защото картините в паметта ѝ винаги бяха по-ярки от всичко видно наяве.

Беше на двайсет и пет години и понякога си мислеше, че е на повече, отколкото щеше да е на стари години.

Тази нощ платното на триножника не ѝ харесваше. Седя пред него доста време, опитвайки се да разбере причината. Накрая реши, че хората не са наред. Тази вечер, незнайно защо, персонажите на картината ѝ се струваха чужди, непознати — не ги намираще нито в спомените, нито във въображението си. На селото също му имаше нещо. Планините надвисваха над него, сякаш всички бяха затворени в селото завинаги, като папагали в клетка. Истината беше, че на картината, както и в съзнанието ѝ, селото беше колкото планини, толкова и небе.

Доста време мисли как да го оправи и когато разбра, че няма да може, загаси лампата и изпи последната глътка кафе на лунната светлина, която нахлуваше през отворения прозорец.

Провери дали не е включена алармата и отиде при басейна. Беше октомври и вятърът хапеше кожата ѝ — тази стерилна земя бързо отдаваше натрупаната през деня топлина. Нищо чудно, че тук не вирееше нищо.

Изхлузи роклята през главата си, хвърли я настрани и се гмурна гола в басейна. Студената вода моментално изсмука лепкавата топлина, която беше насъбрала в студиото, докато разглеждаше несполучливата си картина. Преплува двацет дължини и ръцете ѝ изтръпнаха. Долавяше движението на луната по небето и когато свърши — знаеше, че дължините са двацет, точно двацет, въпреки че не ги броеше — легна по гръб във водата, за да усети лунната светлина с кожата си.

Излезе от басейна и облече роклята. Меката памучна материя попи водата като хавлия.

Не светна лампата в спалнята. Съпругът ѝ, който обикновено хъркаше, спеше толкова тихо, че тя дори не чуваше дишането му. Изсуши косата си с една хавлия в банята и остави там мократа си рокля. Легна внимателно, за да не го събуди, и намести глава на възглавницата, преди да преметне ръка през гърба му. В мига, когато кожата ѝ докосна неговата, разбра, че е мъртъв.

Температурата му беше като тази на чаршафите.

Дъхът се скова в гърдите ѝ и нямаше да може да извика, дори да искаше. Знаеше, че това рано или късно ще се случи, и знаеше защо се е случило.

Погледна го на лунната светлина. Този мъж строеше църкви. Беше добър човек. Очите му бяха отворени. Устата му също беше отворена и езикът му висеше отвън. Белите му дробове бяха спрели преди сърцето. И баща ѝ беше умрял по същия начин, задушавайки се в съня си от проклетата кока.

Затвори очи и извърна лицето си. Но остана в леглото до сутринта и плака, защото не беше обичала достатъчно и двамата.

19.

— Добро утро, господин Блейн — каза Дженифър и подаде пощата на Джефри. — Погледнете и изрезката.

Отскоро я наричаше Дженифър, след като най-накрая беше събрала смелост да му каже, че го предпочита пред Джени.

Той прегледа пощата и ѝ я върна. Нямахше нищо, което да се нуждае от спешното му внимание. Изрезката представляваше пет реда от вътрешна страница на „Оклахома Сити Сентинел“ и гласеше просто, че Клинт Болинг от „Петробол“ е починал в съня си. Не се споменаваха причината за смъртта. Беше цитиран говорителят на семейството, който и да беше той, че Болинг не е боледувал от нищо.

Каза на Дженифър да не го свързва с никого и влезе в кабинета си. Намери архива на „Ню Йорк Таймс“ в интернет и извика всички материали за Чет Фиоре. Не се усъмни нито за секунда, че Фиоре е отговорен за смъртта на Болинг, и се зачуди дали ще открие в архивите на вестника нещо, което да му помогне да разбере що за начин на мислене има Фиоре. Досега не беше се сблъсквал с подобна демонстрация на сила, но и не беше срещал човек, за когото желанието да означаваше незабавно изпълнение. Фиоре повече не се нуждаеше от Болинг и Болинг беше престанал да съществува. Съвсем просто.

Докато четеше материалите за Фиоре, забеляза повтарящ се модел. Първо се появяваше статия, в която се споменаваха, че районната прокуратура или главната прокуратура, или някое щатско или федерално следствено управление разследват участието на Фиоре в един или друг случай на рекет. Фиоре неизменно биваше описван като хубав и отракан, изгряваща млада звезда в престъпната фамилия, оглавявана от някой си Гаetano Фалконе. След седмица-две се появяваха още три или четири статии с многообещаващ обзор върху напредъка на разследването. И след това името на Фиоре изчезваше от вестниците за около шест месеца, девет месеца, до цяла година, когато се появяваше отново във връзка с ново разследване по нов състав от обвинения. Във всяка подобна серия по някое време се съобщаваха, че

към Фиоре никога са предявявани обвинения и че дори никога не е бил арестуван.

Джефри намери един доста по-интересен материал в една обстойна статия, публикувана преди година в „Таймс Сьнди Магазин“. Материалът започваше с унищожително подигравателна хроника на безсилието на федералната прокуратура да прекрати хроничното изтичане на информация към пресата, което саботираше всички разследвания срещу Фиоре. Цитираха помощник-прокурор Илейн Лестър, според която повечето случаи на изтичане на информация се дължал на неподходящи връзки между репортери и служители на прокуратурата. В случая с Фиоре обаче, информацията изтичаше с натрапчиво постоянство и равномерност и към четирите нийоркски ежедневника. „Онче, бонче, счупено пиронче“, така ги беше нарекла. Същият проблем тормозеше и районната прокуратура. Но източниците на информация така и бяха останали неоткрити.

Джефри прочете пасажа още веднъж, но не разбра дали Илейн е работила по някое от разследванията на Фиоре. Беше ли наистина светът толкова по-малък, отколкото си го представяше? Едва ли. Замисли се за момент над предположенията си и продължи да чете.

Научи, че Фиоре е израснал на Сити Айланд, че баща му е работил в чистотата, а дядо му е бил рибар — имигрант. Като млад Чарлз — според свидетелството му за раждане името му беше Чарлз Честър Фиоре, но по някое време беше решил да промени реда на имената си — бил изключителен ученик, толкова надарен, че бил приет в гимназията „Стивъсът“ в Манхатън, най-елитното държавно училище в града. Учил там три години, след което се върнал в Сити Айланд и се дипломирал в тамошната гимназия. В архивите на „Стивъсът“ нямаше следи от академични и дисциплинарни проблеми, което навеждаше автора на статията на мисълта, че промяната в плановете на младежа вероятно е имала нещо общо със смъртта на дядо му през лятото преди последната година на Чарлз в гимназията. Лодката на стареца потънала по време на буря при обстоятелства, които се сторили достатъчно подозрителни на детективите от Сити Айланд, за да отворят досие на инцидента, но разследването не стигнало по-далеч от това. По онова време, а фактически и съвсем доскоро пазарът на риба в Ню Йорк се контролирал изцяло от мафията.

Джефри продължи да чете и научи, че Фиоре е женен, но никога не бил виждан на публично място с жена си. Подбирал дамската си компания сред привлекателни актриси и манекенки, като всяка от тях му ставала ексклузивна приятелка, докато не бъдела изместена от следващата, модел, който авторът на статията сполучливо окачествяваше като „серийно двуженство“. За жена му не се знаеше абсолютно нищо. Освен това се носеха непотвърдени слухове за предишен негов брак, от който останало дете и който завършил с анулиране.

Останалата част от статията беше посветена на издигането на Фиоре под крилото на Гаетано Фалконе, мафиот от старата школа, който беше обединил и оглавил подземния свят на Ню Йорк след поредица от кървави чистки в началото на шейсетте и който с помощта на заместници като Чет Фиоре продължаваше да ръководи бизнеса от крайбрежната си вила в Ориент Пойнт на Лонг Айланд. Малко след появата на Фиоре на сцената тримата мафиоти, които налагали правилата на фултънския рибен пазар, били открити мъртви под една естакада на магистрала „Франклин Делано Рузвелт“. Полицията не беше открила никакви улики, но в статията се твърдеше, че тройното убийство било отмъщението на Чет Фиоре за смъртта на дядо му.

Джефри изключи компютъра. Беше прочел достатъчно.

Трафикът се изнизваше от града и постепенно оредяваше. Мартин и Джефри пътуваха на изток. Последните сто километра изминаха доста бързо, но все пак им отне близо три часа, за да стигнат до Ориент Пойнт. Селото представляваше няколко магазина и една бензиностанция. Мартин спря на бензиностанцията встрани от колонките и Джефри слезе от колата. Слънцето вече беше залязло, но нощта още не беше настъпила. Беше малко след седем.

Собственикът на бензиностанцията беше кльоцав, с мазна руса коса и татуировка на бодлива тел на единия бицепс.

— Да? — попита той; бършеше ръцете си, докато идваше към тях.

Джефри каза, че търси дома на Гаетано Фалконе.

Мъжът го изгледа продължително, като отбеляза не само костюма за хиляда долара и подстрижката за шейсет, но и колата и

цветнокожия шофьор. Определено не бяха ченгета. А и ченгетата не спираха да питат на бензиностанции. А може и да спираха. Не го интересуваше много. Зачуди се дали да не попита добре облечения тип по каква работа търси господин Фалконе, просто за да постъпи както е редно, но се сети, че старецът си има бодигардове и че не се нуждае от помощта му.

— Карайте все покрай брега. Каменна стена с порта, на два-три километра оттук.

Джефри му благодари и се върна при колата, изпроводен от погледа му. Качи се, предаде инструкциите на Мартин и се обърна назад, докато Мартин излизаше от бензиностанцията. Собственикът бързаше към вратата. Сигурно за да се обади по телефона. Хубаво.

След като излязоха от селото, от двете страни на пътя се заредиха огромни имения. Повечето бяха скрити от дървета. Сред зеленината проблясваше по някоя и друга светлина, но разстоянията между входните алеи говореха красноречиво за големината на имотите. Пътят беше в падина и океанът не се виждаше, но въздухът беше наситен със соления му мирис.

Километър след началото на високата към метър и половина каменна стена пред погледите им изникна, както им бяха казали, огромна желязна порта, висока поне четири метра. Беше навътре от пътя, за да могат посетителите да отбият, докато чакат да бъде отворена. Трогателна загриженост.

Зад портата стояха двама мъже в тъмни костюми. Приличаха си достатъчно, за да са баща и син, и сигурно бяха. По-възрастният отвори вратата в портата и излезе. Джефри свали прозореца си, но не слезе от колата.

— Това е частна собственост — каза мъжът.

Джефри подаде визитката си.

— Аз съм Джефри Блейн. Инвестиционен банкиер. Искам да говоря с господин Фалконе. Кажете му, ако обичате, че движа сметките на „Атлантик“.

Бодигардът взе визитката, огледа я и включи фенерчето си, за да я прочете, като че ли очакваше от нея някаква допълнителна информация. Казваше се Сал и му викаха Големия Сал, за разлика от сина му Малкия Сал, който беше с десет сантиметра по-висок и с двайсет килограма по-тежък.

— Той не ви очаква, нали?

— Не, но съм сигурен, че ще иска да ме види. Ако моментът е неподходящ, кажете ми кога да дойда пак, и ще дойда.

Големият Сал обмисли предложението и отвърна със сумтене. Изключи фенерчето и се върна при вратата, която синът му съвестно беше затворил. Двамата се скриха навътре.

Чу се шум на двигател и по чакълената алея към къщата се отдалечи една количка за голф, която до този момент явно беше стояла зад каменната стена. В нея имаше само един човек, бащата, така че Младши очевидно продължаваше да се спотайва някъде зад портата.

Покрай алеята растяха хилави пинии — единствените, които виреха в тукашната пясъчна алкална почва. Количката за голф се друсаше комично по неравностите, понесла трътлестия бодигард. За съжаление на Големия Сал никой не изглеждаше достолепно в количка за голф и затова се наложи да приеме недотам изисканата роля на огромна марионетка с разхлабени конци, подскачаща по алеята, докато след стотина метра най-накрая изчезна от фаровете на колата и от полезрението на Джефри.

Изминаха петнайсет минути. Джефри си помисли, че може и да не е разбрал правилно. Не че имаше нещо за разбиране или за неразбиране. Фалконе несъмнено действаше в един свят с почти телепатични комуникации, в който дори не се налагаше да се пращат и получават съобщения. Възможно беше напускането на възрастния бодигард с количката за голф да означаваше, че Джефри трябва да си тръгне, а Младши да беше останал при вратата колкото да се убеди, че си е тръгнал. И да го застреля, ако се опита да щурмува вратата. Реши да изчака още десет минути. Погледна си часовника.

Преди десетте минути да изтекат портата се отвори със звук на добре смазана машина. Малкия Сал застана в светлината на фаровете с всичките си сто и десет кила мускули. Приближи се до предната дясна врата, въпреки че Джефри седеше точно зад Мартин. Посочи да свалят стъклото и Мартин се подчини. Наведе се през отвора и каза:

— Той каза, че може. Аз ще се кача с вас. — Кожата му приличаше на шосе, плачецо за асфалтиране. Беше не повече от двайсетгодишен.

Посегна да отвори вратата, но Мартин предпазливо беше заключил.

— Пусни го, Мартин — каза Джефри.

Мартин натисна бутона и младият бодигард се настани на предната седалка.

— Добре, давай — каза младежът.

Мартин подкара през портата, която се затвори след тях.

— Аз съм Сал. Наоколо има зайци и други гадинки. Карайте побавно.

Джефри се сети за Лени от „За мишките и хората“. Зачуди се дали Сал милва зайците.

Алеята беше доста по-къса, отколкото си беше представял. Завиваше наляво малко след мястото, където беше изгубил от поглед количката за голф, а още петдесет метра по-нататък дърветата внезапно свършваха пред огромна морава, зад която се виждаше океанът. Къщата беше разположена на най-високото — красива старомодна вила, голяма, но без претенции. От ниските прозорци струеше светлина. Завесите не бяха спуснати, което предполагаше, че денем обитателите ѝ се наслаждават на гледката, а нощем не намират причини да се изолират от външния свят.

Възрастният бодигард ги чакаше пред къщата.

— Спрете пред баща ми — нареди Сал.

Джефри слезе от колата. Сал Старши каза само:

— Той да остане тук. — Имаше предвид Мартин.

Джефри последва Сал по късата павирана алея към вратата. От двете ѝ страни имаше добре поддържани алеи с ръждивочервени хризантеми, жълти гергини и убито червени тлъстиги, които вече прецъфтяваха. Допреди няколко месеца алеята сигурно беше представлявала великолепно море от цветове, но сега беше тъжна и унила. Миртите зеленееха като последни стражи на умиращото лято. Възможно беше тази красота да е дело на добре платен градинар, но нещо подсказваше на Джефри, че не е така. За тази градина се грижеше някой от семейството.

Гаetano Фалконе ги очакваше в антрето — кръглолик мъж с големи ръце и възпълно отпуснато тяло, под което все още личеше някогашната твърдост. Беше облечен със спортна риза и омачкан панталон. Джефри, който очакваше да бъде въведен в облицован с тъмна ламперия кабинет, където Кръстникът щеше да го очаква зад огромно бюро, каза само:

— Радвам се, че ме приехте.

— Щом сте дошли чак дотук, ви дължа поне гостоприемство — отвърна Фалконе. — Сметката, която сте споменали пред съдружника ми, не ми говори нищо.

Фалконе, естествено, беше предпазлив. Би могъл да претърси Джефри за подслушвателни устройства, но много по-просто и по-малко обидно беше да не казва нищо.

— Разбирам — каза Джефри. — Но не съм дошъл да говорим за сметките.

Фалконе го изгледа въпросително.

— Семейството ми вечеря доста рано. Жена ми си има теории по въпроса и затова не мога да ви предложа вечеря. Но влезте, все ще намерим нещо.

Той се обърна и го поведе покрай основното стълбище, а оттам по малък коридор, който водеше до просторна кухня. Светна лампата и отиде право до огромния хладилник. Извади една кошничка с къпини и малини и един пъпеш.

— Ако искате кафе, натиснете онзи бутон. — И посочи кафеарката в края на широкия барплот в средата на стаята.

Джефри отклони поканата.

— Добре — каза Фалконе. — Кафето и без това не е полезно. Вие сте инвестиционен банкер, но не искате да говорим за инвестиции, така ли?

Това беше покана към Джефри да премине към целта на посещенията, докато домакинът му миеше къпините и малините.

— Да — каза Джефри. — Искам да говорим за дъщеря ми. — Подбираше думите си внимателно. Това, че Фалконе отричаше да знае за сметките на „Атлантик“ означаваше, че ако не подбира благоразумно приказките си, той ще сложи край на разговора с неподлежащо на възражения отричане. — През пролетта тя се забърка с един младеж, Еди Винченцо. Той не се интересуваше от дъщеря ми, господин Фалконе, целта му беше да получи достъп до мен в полза на хората, за които работи.

— Подробности са излишни, господин Блейн — каза Фалконе. Ще рече — вече му бяха известни.

— Добре, тогава ще предам историята накратко. Беше ми обещано, че връзката на този младеж с дъщеря ми ще бъде прекратена,

ако изпълня желанията на хората, за които работи. Това не стана.

— Убеден ли сте, че този младеж продължава да се вижда с дъщеря ви? — попита Фалконе и добави няколко резена пъпеш в купата.

— Така ми казаха.

— И вие не можете да контролирате дъщеря си?

— Вече я контролирам. Говорих с нея. Тя разбира ситуацията.

Това беше правилният отговор. Фалконе не изпитваше никакво съчувствие към съвременните родители, които смятаха, че могат да оправят проблемите на децата си, без да оправят самите деца.

Той раздели плодовете в две чинии и ги постави на барплота заедно с две лъжици и една захарница. Наръси захар в чинията си. Изядоха ги прави.

— Я да видим дали съм схванал същността — каза Фалконе. — Вие не сте изменили целия път дотук само за да поискате от мен да спася дъщеря ви от това момче, нали така? Вече сте се погрижили за това.

— Точно така. Погрижих се.

— Значи става въпрос за разчистване на сметки — отбеляза Фалконе. Тонът му не подсказваше нито одобрение, нито неодобрение.

— Точно така — отвърна Джефри, макар Фалконе да не беше задал въпрос.

Проницателността на стареца не изненада Джефри. Гаetano Фалконе очевидно не би бил това, което беше, ако не вникваше в основата на нещата. Зачуди се какво ли още вижда този проницателен стар гангстер. Виждаше ли, че проблемът на Джефри е по-скоро Чет Фиоре, отколкото Еди Винченцо? Разбираше ли, че Джефри Блейн е пропътувал цял Лонг Айланд, за да съобщи на Гаetano Фалконе, че протежето на Фалконе, ако Фиоре беше негово протеже, не е спазил думата си и е нанесъл непростима обида на семейството на банкера на Фалконе?

Да, Джефри беше сигурен, че Фалконе разбира всичко това. И точно това искаше. Ходът беше явен и поставяше пред Фалконе въпрос, на който трябваше да си отговори. Колко хора имаше, които да му вършат работата, която вършеше Чет Фиоре? И колко като Джефри Блейн? Ако Джефри беше пресметнал правилно, отговорът на Фалконе можеше да е само един.

Фалконе кимна и отиде до вратата на кухнята. Мъжът, който беше посрещнал Джефри на портата, по-възрастният, бащата, стоеше в коридора, като че ли през цялото време не беше помръдвал, всъщност като че ли винаги беше стоял там. Фалконе му каза няколко думи с гръб към Джефри, без да жестикулира и без да повишава глас. После се върна в кухнята.

— Разбирам онова, което ми казвате, господин Блейн, и се радвам, че дойдохте при мен — каза и протегна ръка. След това взе двете чинии и ги отнесе на мивката. — Въпросът е уреден по удовлетворителен за вас начин — добави и пусна водата, за да измие чиниите.

Джефри каза на Мартин да го остави на ъгъла на Четиринайсета и Трето авеню. Прекоси площад „Юниън“ и стигна до апартамента на Илейн Лестър. Кварталът гъмжеше от младежи на възрастта на дъщеря му, може би малко по-големи — вървяха с целеустремеността на мравки.

Илейн спеше, но както винаги натисна бутона и се върна в леглото, като остави вратата на апартамента отворена. Събуди се едва когато той се пхна до нея. Той я целуна по врата и пръстите му зашариха по гърдите и корема ѝ. Тя се обърна по гръб, погледна го и попита:

— Защо винаги идваш толкова късно?

— Защото не бързам за никъде.

— Аз пък бързам — каза тя и се любиха, и всеки задоволи другия с търпението и грижата на отдавнашни любовници. След това тя заспа и се събуди чак когато се размърда и усети, че той не е до нея. Отвори очи, видя, че се облича в тъмното и се обърна на другата страна.

Той седна на леглото, за да обуе чорапите и обувките си. Когато видя, че е будна, спомена, че видял името ѝ в „Таймс“.

Тя се изненада.

— Какво е имало за мен в „Таймс“?

— Една стара статия. Отпреди година. В притурката. Намерих я по интернет.

Тя се обърна и го погледна. Мразеше да гледа как се облича. Това беше най-неприятната част, когато имаш женен любовник. Не тръгването. Обличането. Защото макар той да беше още тук, то означаваше, че вече си е тръгнал и другият му живот се материализираше в стаята, като незабелязано промъкнал се натрапник.

— Защо си ме търсил в интернет?

— Не тебе. Чет Фиоре. Той ми е клиент. Занимавам се с някои негови инвестиции.

Тя се обърка. Не разбираше защо ѝ го казва. Затова не каза нищо.

— Но ти сигурно го знаеш — добави той на фона на мълчанието ѝ.

Тя не отговори на въпроса му, ако изобщо беше въпрос. Вместо това каза:

— Светът е малък, Джефри.

Той знаеше, че не е така.

Тя го прегърна. Имаха негласно правило да не го моли да остава, но нямаше правило да го иска без думи.

Той отпусна глава на гърдите ѝ, докато тя рошеше с пръсти косата му.

Любиха се пак и този път тя не се събуди, когато той си тръгна.

— Еди — каза нечий глас зад него.

Еди не познаваше гласа и затова продължи по пътя си.

Мъжът се приближи до него и Еди спря и попита:

— Мен ли търсиш?

— Ти си Еди Винченцо.

Не беше ясно това въпрос ли е, или не. И да беше, Еди нямаше настроение да отговаря на въпроси. Този тип беше малко по-висок от него и доста по-як. Но не чак толкова як, че да не се справи с него, ако мислеше да му създава неприятности. Еди носеше пакет с шест кутии бира. Отиваше си към къщи, защото чакаше Джорджи и още няколко приятели. След това сигурно щяха да излязат — шестте бири бяха докато измислят какво да правят.

Еди пак тръгна и мъжът каза:

— На теб говоря.

Чак когато се обърна, Еди видя втория мъж, който се подпираше на колата до тротоара. Ако бяха ченгета, щяха да се легитимират, но напоследък се бяха навъдили суми ти хитреци, които не си даваха този труд. Еди беше виждал и такива. Започна да прехвърля наум причините две ченгета да искат да разговарят с него и не се сети за нито една.

— Какво искаш? — попита той.

— Винаги ли си толкова дръпнат? Човек ти казва, че иска да говори с теб, а ти се държиш, като че ли е дошъл краят на целия шибан свят.

— Не е дошъл краят на целия шибан свят. Просто не знам кой си.

— Ако това ти е проблемът, аз съм Джоуи.

Джоуи протегна ръка. Еди не я стисна, а каза:

— Виж какво, имам работа. Давай накратко.

— Господин Фалконе иска да говори с теб.

Господи! Това, че Фалконе искаше да говори с него, го стресна. Нямаше представа, че Фалконе изобщо знае за съществуването му.

— Защо не го каза веднага? — попита Еди.

— Казвам ти го сега. Много ли бързо вървя, малкия? — Усмиваше се. Приблжиха се до колата. Вторият тип продължаваше да се подпира на предната врата. После я отвори и Еди се качи. Джоуи се настани зад волана. Другият седна отзад.

Еди не знаеше дали може да задава въпроси и затова не каза нищо. Тръгнаха по Канал стрийт и се качиха на моста за Бруклин.

— Къде отиваме? — попита Еди. Въпросът му се струваше достатъчно безобиден.

В същия миг усети нещо около врата си и разбра, че е допуснал огромна грешка. Не беше струна от пиано или нещо такова. Нямаше да му пререже гърлото. Повече приличаше на шалче, усукано като въже. Опита се да го махне от врата си, защото се задушаваше, но онзи отзад го държеше здраво и Еди не можеше да направи нищо. Опита се да промуши пръстите си отдолу, за да си поеме поне малко въздух, и усети, че нещото е гумено. Осъзна — просто тъпотия дето ти изскача в съзнанието, без да ти върши никаква работа — че е електрически кабел.

За миг си помисли, че дотук се бори добре, но в същото време много добре знаеше, че изобщо не се бори. Нямаше да постигне нищо,

колкото и да се мятеше и да риташе. Беше толкова зает да се бори, че дори не забеляза, че колата е спряла.

Вратата изведнъж се отвори, натискът върху трахеята му изчезна и Еди се разкашля жестоко. Джоуи стоеше пред отворената врата. Хвана го с две ръце и го изхвърли на улицата.

Еди падна по гръб и копелето го изрита право в ребрата. Мамка му! Ботушите му май бяха подковани с желязо. Ритникът беше толкова силен, че сто процента му беше счупил някое ребро. След това копелето каза: „Стани“ и другият тип го вдигна да се изправи.

И тогава Еди разбра, че му предстои нещо по-гадно от всичко, което беше преживявал. Надяваше се само да изгуби съзнание възможно най-бързо.

Джоуи го удари няколко пъти в лицето и в ребрата, които го боляха ужасно от ритника. После Еди забеляза ножа в ръката на другия и му се доплака. Каквото и да беше направил, не заслужаваше нож. Отвори уста да каже: „Не заслужавам нож“.

— Голям красавец си — каза Джоуи. — Мадамите те харесват, нали?

Какви мадами? Еди нямаше представа какви ги говори този.

— Дали ще харесат това? — продължи Джоуи.

Ножът беше толкова остър, че Еди дори не усети как се вряза в лицето му. Но усети кръвта, която потече по врата и по ризата му. Първо от едната страна, след това от другата. Май го деряха жив. Успя да вдигне ръце и когато ножът ги разряза, се почувства по-добре.

Нещо го удари по тила и той отново падна на земята. Съзнанието му се замъгли. Усети, че лицето му лежи в локва от собствената му кръв.

— Това е предупреждение, малкия — каза Джоуи. — Човекът иска да оставиш дъщеря му на мира.

След това го изрита отново, този път право в челюстта. Имаше чувството, че главата му се откача от тялото. Успя да вдигне ръка, за да предпази лицето си от втори ритник, и мъжът стъпи върху нея. И натисна.

— Разбра ли, малкия? Следващия път няма да се отървеш толкова лесно.

Еди чу как костите на ръката му се трошат. И след това престана да чува.

Филис си пое дълбоко дъх и зачака сънят да се върне. Когато не стана, се обърна отново по гръб, отвори очи и остана така, докато свикне с тъмнината. Чу как някакъв автобус превключва на скорост, когато светофарът на Пето авеню светна, и се зачуди що за живот живеят хората, които пътуват с автобус в три през нощта. Ако беше три. Можеше да се обърне и да погледне часовника, но изобщо не искаше да знае колко е часът.

В града никога не ставаше тъмно. Дори на толкова високо светлината пропълзяваше по стените на сградите и се процеждаше през прозорците. Като лунната светлина, бледа и надрусана.

Тя спусна крака от леглото, ядосана на себе си, че не може да заспи отново. Каза си, че не е защото Джефри го няма. На всеки му се случваше да не може да заспи от време на време.

Обу си пантофите, наметна халата, излезе в коридора и пристъпи тихо, като че ли имаше кого да събуди. Стегна се и възвърна нормалната си походка.

Джин или уиски? Уискито изглеждаше по обществено приемливо, но тя изобщо не беше в обществено приемливо настроение. Уиски се пие, когато имаш с кого да говориш. Затова си наля в една висока чаша няколко пръста джин и сложи кубчета лед и тоник. Отрязва парче лимон, изстиска сока в чашата и се втренчи в капките, които се размиха като дим. Пусна с церемониален жест резена в чашата и я разклати.

Изпи го на един дъх, като лекарство. Винаги Джефри забъркваше питиетата и затова тя осъзна колко много джин е сложила, едва когато понечи да си долее.

„Долее“. Ама че обществено приемлива дума. „Барман! Я долея“ — с повелителен жест. Упражни няколко пъти жеста в празната стая, докато си повтаряше фразата. Това трябваше да си вземат. Барман. Да уволнят камериерката и да вземат барман.

Каква изненада за Джефри.

Джесика не беше изпитвала подобен страх в живота си. Стоеше на няколко пресечки от студентското градче, точно както беше виждала

да го прави Еди. Всички пешеходци ѝ приличаха на преоблечени ченгета. Винаги Еди купуваше. Излизаше и се връщаше с коката и винаги знаеше къде да отиде, дори в непознат град. Веднъж го беше попитала как го прави и той ѝ беше отговорил, че просто трябва да се огледа. Сигурно. „Да се огледа.“ Но не трябваше ли да знае в коя посока?

Ако не я беше взел веднъж със себе си и не я беше оставил в колата, докато свърши работата, изобщо нямаше да има представа, че трябва да дойде тук.

Щеше ѝ се да беше запомнила на какво приличаше онзи, с когото се беше видял Еди. Щеше ѝ се да беше обърнала повече внимание на всичко. Беше млад, много млад, това го помнеше, и по-висок от Еди, но тогава не го беше огледала добре, защото я беше страх, че изобщо е дошла. Беше черен, но това не ѝ помагаше, защото всички на тази улица бяха черни.

Дори не знаеше колко струва коката.

Напъха ръцете си още по-дълбоко в джобовете на якето и стисна банкнотите, които беше изтеглила от банкомата в студентския център. След като баща ѝ ѝ каза за Еди, реши повече да не се вижда с него. Дори организира времето си така, че да я няма вечер. Стоеше в библиотеката, докато затвореше в полунощ, за да не ѝ се наложи да се разправя с него, ако дойдеше или се обадеше. Но той не идваше и не се обаждаше и гневът ѝ растеше с всеки изминат ден, защото все повече се чувстваше употребена.

Никой на улицата не ѝ се струваше познат. Тя огледа кръстовището и улиците наоколо.

— Темпъл, маце — прозвуча, буквално в ухото ѝ един плътен глас.

Тя отскочи стреснато и се обърна. Един як чернокож с бръсната глава, току-що я беше подминал. Сигурно той го беше казал, но изобщо не се обърна, докато се отдалечаваше бързо с небрежна и уверена походка.

Изобщо не беше сигурна какво ѝ е казал и какво означава това. Може и да беше говорил на себе си. След това осъзна, че беше казал „Темпъл“, а „Темпъл“ беше една съседна улица. Стигаше до студентското градче. Да, в това имаше смисъл. Тези хора сигурно

непрекъснато се движеха, за да се крият от полицията. Беше ѝ казал къде да отиде.

Побърза към пресечката на „Темпъл“ и „Джордж“, без дори да си помисли колко подозрително е непознат да ѝ каже подобно нещо.

Видя момчето, което търсеше, на половин пряка по-нататък. Позна го дори в слабата светлина на уличните лампи. Ускори крачка.

— Трябва ми малко стаф — каза. (Защо беше казала „трябва ми“? Така излизаше, че е наркоманка.)

Наглият му поглед обходи тялото ѝ и се върна върху лицето ѝ. Изглеждаше не повече от петнайсетгодишен, с изключение на погледа — старчески, празен и безразличен.

— Не знам какво ти трябва, малката — каза той. — Но бас лоя, че го нямам.

Тя се сети за поне половин дузина неща, които можеше да каже, но чу от собствените ѝ устни да се отронва само едно:

— Моля те.

Той задържа погледа си върху лицето ѝ. Като че ли си задаваше някакви въпроси. След това се сети и попита:

— Ти не беше ли мадамата на Еди?

Тя усети прилив на гняв. Лицето ѝ се зачерви и ѝ се дощя да му каже, че не е *мадамата* на Еди. Не беше никаква на Еди. Еди вече не беше част от живота ѝ. Беше тук, защото сама беше намерила пътя. Приличаше ли му на нечия скапана мадама? Но преди да изтърси всичко това един вътрешен глас я спря и тя осъзна, че се налага да преглътне гордостта си, да се усмихне и да каже: „Да. Аз съм мадамата на Еди“, защото този нямаше да продаде нищо на непознат.

— На Еди му се наложи да остане в града. Помоли ме аз да дойда.

Кипеше от гняв, че арогантното италианско копеле не ѝ се беше обадило поне от приличие. „Еди, имаме една работа за теб. Хвани малката путка и я чукай до оглупяване. Ние ще ти кажем кога да спреш. Ще се справиш ли, Еди?“ А баща ѝ изобщо не я беше предупредил, докато всичко не бе свършило. С нищо не беше по-добър от тях. Беше се грижил за собствената си кожа, докато това копеле, Еди Винченцо, я беше правил на глупачка. „Наложил му се да остане в града.“ Думите отекваха в ушите ѝ като писък.

— Добре — каза момчето. — Колко искаш?

— Имам сто долара — каза Джесика и извади банкнотите от джоба си.

Колкото и да не искаше, се усети, че говори като дете, извадило монетите си на щанда, за да види дали ще му стигнат за една топка сладолед.

— Прибери тия пари ма, глупачко — процеди през зъби хлапето и плесна ръката ѝ, като че ли убиваше муха.

Тя побърза да ги скрие в джоба си.

— Ела — каза той и се обърна с рязкост, подхождаща повече на войник, съвсем неочаквана за разплутите му движения, и тръгна към входа на една от близките кооперации. Дори не се обърна да види дали тя го следва.

Следваше го.

В тесния вход миришеше на зеле. От улицата не проникваше почти никаква светлина и крушката на тавана беше изгоряла. Пространството едва ли имаше няколко квадратни метра. На едната стена имаше десетина пощенски кутии, другите бяха покрити с графити. Входната врата скърцаше.

Тя отново извади парите и този път той ги грабна от ръката ѝ, преброи петте двайсетачки и ги пъхна в джоба си. Обърна се и отвори без ключ една от пощенските кутии. Извади отвътре един бял плик без надпис, подаде ѝ го и каза:

— Аре сега чупката отгук.

Тя си помисли, че трябва да погледне какво има в плика и да се увери, че не са я измамили, но в същото време си помисли, че е по-добре да се маха отгук.

Стигна до студентското градче за по-малко от пет минути. Не тича, но през цялото време имаше чувството, че някой я преследва. Спря, за да се успокои, и в главата ѝ нахлуха куп объркани мисли. Ами ако Барбара се беше прибрала? Всъщност трябваше да се е прибрала. По това време винаги си беше в стаята.

Ами, в такъв случай и най-близката дамска тоалетна щеше да свърши работа. Сети се, че във всеки момент осемнайсет процента от първокурсниците са надрусани, а други двайсет и един процента са пияни. Един неин познат, Обри, беше цитирал тези числа една вечер, докато компанията им седеше на по сандвич и разговаряше в студентския стол. Цитатът беше част от неговия дълъг и истерично

забавен монолог, който звучеше като извадка от сериозно проучване на поведението на студентите. Според Обри двајсет и седем процента от първокурсничките бяха девствени, но процентът спадаше до осем, ако се броеше сексът с други първокурснички.

Незнайно защо всички тези числа се бяха запечатали в съзнанието на Джесика.

Идеята да отиде в дамската тоалетна не ѝ допадаше. Беше същото като да пиеш от бутилка, скрита в кафяв книжен плик. Усмихна се на себе си, развеселена от представата, че Джесика Блейн е твърде изискана за такива неща.

Да бе, да.

Накрая отиде на поляната зад параклиса. Там имаше един хубав клен и жив плет. Седна под клена, опря гръб в ствола му и извади плика от джоба си.

Използва навитата си карта от библиотеката. Много йейлско.

Очакваше от стафа да ѝ стане по-добре, но не се получи. Всичко изведнъж се изостри, а трябваше да е точно обратното.

Каменната стена на параклиса запулсира. Облаците над клена се въртяха като въртележка на пръчка.

Тя смръкна още една доза с надеждата за нещо, което не стана и нямаше да стане.

Започна да си изрежда наум хората, които мразеше.

Еди Винченцо.

Джефри Блейн.

Джесика Блейн.

Легна по гръб и плака, докато стените на параклиса не погълнаха смълчания свят с могъщия си пулс. Сега ги чуваше. Думмммм, думмммм, думмммм.

Еди Винченцо. Ейми Ледлоу. Джесика Блейн.

Еди Винченцо. Ейми Ледлоу. Джесика Блейн.

ПЕТА ЧАСТ

20.

В нощта преди погребението на Клинт Болинг един капитан от щатската полиция посети вдовицата му. Вместо да покаже значката си, ѝ даде визитка. Имаше големи рошави мустаци, но беше с полицейска униформа, която му придаваше значително достолепие въпреки провисналото му като на басет лице; държеше шапката си до гърдите като че ли беше в църква.

— Госпожо — каза той, — токсикологичната експертиза откри в кръвта на съпруга ви значително количество кокаин.

Тя го знаеше и без токсикологичната експертиза и затова не каза нищо.

— Госпожо — продължи той. — Току-що прочетох предварителния доклад. Не това е причината за смъртта.

— Какво? — попита Рейчъл. — Мислех, че сърцето му е спряло от кокаина.

— Не, госпожо. Имало е и стрихнин. Понякога го слагат в кокаина.

— С каква цел?

— За да убият някого, госпожо. Не е нужна голяма доза.

Тя мълча може би цяла минута. След това се обърна и се отдалечи на няколко крачки от полицаия, за да подготви отговора си. Накрая отново се обърна към него.

— Но сърцето му е спряло, нали?

— Да, госпожо — каза капитан Ловинг.

— Защо тогава просто не го напишете в рапорта си? Че сърцето му е спряло?

— Да, госпожо. Сърцето му е спряло — съгласи се той. — Точно затова дойдох при вас. Мисля, че имате право да знаете истината.

— Това е истината. Сърцето му е спряло.

Капитан Ловинг сведе поглед към шапката, която държеше пред корема си.

— Много мило от ваша страна — каза тя.

Щатската полиция беше неизменно мила към местните момчета, които си стояха у дома и правеха толкова пари като Клинт Болинг. Дори когато се женеха за наполовина по-млади от тях мексиканки.

Капитан Ловинг дойде на погребението.

Рейчъл гледа как ковчегът на съпруга ѝ се спуска в сухата гола земя отвъд моравата на имението, толкова фалшива и зелена. Гробът беше до този на първата му жена и Рейчъл наблюдаваше гробарите, които запълниха дупката, лопата след лопата. След това се обърна и влезе в къщата, затвори вратата след себе си и не пусна никого вътре, въпреки че някои от опечалените бяха дошли чак от Далас и Хюстън, Норман и Сейнт Луис, и естествено всички служители на „Петробол“ също бяха дошли, неговите хора, всичките, не нейните, защото още не беше съобщила на майка си и на трите си сестри, че съпругът ѝ е мъртъв. Не искаше ничии съболезнования. Искаше да бъде сама в къщата, където стените с цвят на земя ѝ предлагаха единствената утеха, която беше склонна да приеме.

Затова готвачите, които бяха приготвили изобилно количество пресен хляб, меса, сирена и сосове, изнесоха масите в задния двор при басейна и сложиха чадъри, които да пазят храната от слънцето. Рейчъл остана целия следобед в спалнята и крачи неуморно от стена до стена, докато и последният гостенин не си тръгна — доста след здрачаване — и докато тишината не се разстла върху къщата като топъл ленив вятър.

Следващите две седмици стоя в къщата сама с прислугата. Първите дни я посещаваха някакви хора от компанията, но престанаха, след като им даде да разберат, че не иска нищо. Ден след ден тишината се трупаше в къщата, докато не стана като тишината на пустинята, естествен природен факт. Хранеше се сама и влизаше в трапезарията след като масата беше подредена и храната сервирана. Прислугата разбираше, че е излизала от стаята си само по това, че храната беше изядена.

Когато се почувства готова, изпрати да повикат Мигел и го помоли да ѝ резервира полет до Ню Йорк. Искаше отново да види този Блейн. Искаше да изтръгне сърцето му с голи ръце.

Когато влезе в офиса на Блейн, противната девойка на рецепцията ѝ каза да почакала, ако обича, и щели да я поканят и тя се съгласи да изчака, въпреки че трябваше да каже: „Не. Този Блейн, този

банкер, този съдружник във фирмата ви уби съпруга ми и нямам никакво намерение да чакам“.

Беше с къса черна пола и черна копринена блуза без никакви бижута. Чорапогащникът ѝ беше толкова фин, че наситеният землист цвят на кожата ѝ сияеше през него, проблясвайки, както проблясваше косата ѝ. Лицето ѝ беше безизразно, а погледът ѝ отнесен, като на Мадона от Стария свят, далечна и самовгълбена. Ръцете ѝ бяха заключени в скута.

След малко се озова в офиса, който трябваше да навява усещането, че е дневна и че тази жена, която всъщност му беше секретарка, трябва да се възприема като негова съпруга и че ще има вино и мезета, и разговори с интересни гости по време на вечерята. Това беше лъжа — офисът, който се преструваше, че не е офис — и затова тя отклони предложението на девойката да ѝ донесе нещо за пиене.

Младата жена излезе. Зад вратата звъняха телефони, странно и стерилно цвърчене, като че ли машините искаха да прикрият факта, че са телефони.

Силата и горчивината, която я подхранваше, избухнаха в сърцето ѝ в момента, когато Джефри се показа на вратата.

— Госпожо Болинг — каза той и направи няколко крачки към нея по килима с дискретни шарки. — Много съжалявам. Трябваше да дойда.

— Мръсна свиня! — изсъска тя и щеше да го заплюе, ако не беше толкова далеч.

Джефри се закова на място. Нямахше представа какво знаеше тя, което налагаше още повече предпазливост. Обвиняваше него за смъртта на съпруга си. Поне това беше ясно. И толкова.

Той запази самообладание.

— По-добре седнете, госпожо Болинг.

Тя остана права.

— Съпругът ми е мъртъв — каза тя.

— Знам.

— Стрихнин. Да не си мислил, че няма да се разбере?

Кръвта се оттегли от лицето му. Устните му се разтвориха и това я смая почти толкова, колкото се беше смаял той. Възможно ли беше да не е знаел за стрихнина? По лицето му личеше, че явно е така.

Виждаше объркването му. И то объркваше и нея, защото допреди малко можеше да се закълне, че е знаел. Отчаяно искаше Джефри Блейн да е знаел, защото ако не бе знаел, нямаше как да поддържа омразата си.

— Стана точно така, както ти му показва, че ще стане.

Джефри си представи разговора на Фиоре с доставчика; чу странните му кодирани думи. Фиоре се беше обадил и онзи отвратителен южноамериканец беше донесъл доставката. Джефри не знаеше почти нищо за механизма на наркотиците и се зачуди колко ли време минава преди жертвата да разбере, че кокаинът е бил отровен. И дали изобщо разбира. Отговорът имаше значение единствено доколкото Клинт Болинг беше или не беше разбрал в последните си съзнателни минути, че някой го е убил.

— Седнете — каза той с нетърпящ възмущение тон.

Тя се свлече на дивана. Той придърпа един стол и седна срещу нея.

— Ако съпругът ви е умрял от отровен кокаин, това е, защото е използвал кокаин. Аз нямам нищо общо с това.

— Защо дойдохте в къщата ни? — попита тя. Объркването ѝ биши явно. — Каква работа имахте с мъжа ми?

— Занимавам се с част от инвестициите му.

— Беше нещо незаконно — възрази тя. — Той не искаше да го прави. И нямаше да го направи, ако не го бяхте заплашили.

— Възможно е да вярвате в това, госпожо Болинг. Но се съмнявам, че някой друг ще повярва.

— Няма да отида в полицията, ако от това се страхувате.

— Не се страхувам от нищо — отвърна Джефри и тя разбра, че не лъже.

Устните ѝ затрепериха. Той беше толкова уверен, толкова искрен и убедителен, че тя започна да се съмнява във всичко. Джефри видя очите ѝ — те плувнаха в сълзи, които бавно започнаха да се стичат по лицето ѝ, оставяйки дири като дъждовни капки по мръсен прозорец.

Остави я да седи, колкото ѝ беше нужно; никой не каза нищо. Когато се изправи, за да си ходи, я изпрати до асансьора и щеше да я изпрати и до долу, ако тя не го беше помолила да не го прави. Каза, че я чакала кола.

Преди да се върне в кабинета си, мина през компютърния отдел. Габриел Енрикес беше сам и той можеше да говори направо. Каза му да се запознае подробно със сметката на Болинг и да научи всичко за финансите му.

— Искам другата седмица да отлетиш до Оклахома. Виж с какво можеш да помогнеш на вдовицата.

Върна се в кабинета си, каза на Дженифър, че не иска да го безпокоят, и затвори вратата. Отключи най-долното чекмедже на бюрото, което побираше пет папки — единственото чекмедже, което се заключваше. Извади бележките си по трансакциите на Болинг. Това бяха собствените му копия на предаваните на ръка на Габриел Енрикес инструкции, с които му нареждаше да прави една или друга промяна. Габриел унищожаваше копията си веднага след като извършеше трансакцията. Но Джефри пазеше своите. Те бяха жетоните, които щеше да осребри, ако му се наложеше да съдейства на следствието.

Прегледа ги внимателно, анализира всяка трансакция и се увери, че вдовицата на Болинг не би могла да му създаде проблеми, дори да имаше толкова ум, че да го направи. Следите от незаконните трансакции бяха прикрити толкова идеално, записите бяха толкова безукорни, че никой нямаше да открие нищо, дори да знаеше какво търси.

Не можа да не се възхити на съвършенството на схемата. Парите се множаха в ръцете му, както огънят подхващаше сухи листа. Сто хиляди долара се превръщаха в двеста хиляди, в четиристотин хиляди, в осемстотин хиляди. Не чак като прогресия, разбира се. Той внимаваше моделите да не се повтарят. Когато Фиоре отвори трета, четвърта и пета сметка, Джефри накара всяка една от тях да се държи по свой собствен начин. Печалбите от едната се осребряваха редовно, със спазматична алчност на прибиране на приходите; в друга ги оставяше да се трупат; докато трета ставаше все по- и по-дебела, тъй като печалбите се влагаха в нови инвестиции. Рано или късно всички бълваха чекове, които на хартия свършваха в счетоводството на Фиоре, а на практика — в джоба на Джефри.

Основа серия офшорни компании на Бахамските и на Каймановите острови и остави парите да се стичат там. Не бързаше. Едва напоследък беше започвал да мисли какво може да купи с всички тези пари. Сети се за една къща в Нормандия, където бяха прекарвали

три идилични седмици с Филис, когато беше бременна с Джесика. Денем обикаляха околностите с велосипеди, а вечер отдъхваха в огромната кухня и си готвеха разточителни вечери. Шегуваха се, че бебето ще проговори на френски. Зачуди се дали къщата още си е там. Помисли си, че няма да е лошо да е негова, и си обеща да я потърси. Имаше още сто такива неща, които искаше да си купи, неща, които не знаеше, че е искал, защото не бяха част от живота, както си го беше предначертал.

Откриваше едно измерение на парите, за което само беше подозирал. Всъщност нямаше нищо, което да може да си купи сега, а да не е можел преди. Но парите, които беше печелил, не бяха за нещата, които искаше сега. Имаше пари за тялото, които отиваха за нещата, с които човек се обгражда, и пари за сърцето. И пари за скритото его.

Беше се замислил толкова дълбоко, че звънът на телефона достигна до слуха му приглушен, като насън. Подразни се — беше казал изрично на Дженифър да не го безпокои — събра припряно записките си, подравни листата и ги пхна в папката, трескаво, като че ли телефонът имаше очи. Върна ги в чекмеджето и го заключи, преди да натисне бутона на интеркома.

— Какво има? — попита раздражено.

— Съпругата ви се обажда, господин Блейн. Казва, че е спешно.

Той натисна бутона и превключи на линията, която светеше.

— Какво има? — попита рязко. — Имам работа.

— В колата съм. Идвам към теб. — В гласа на Филис се долавяше истерия. — Джесика е в болница.

Той изтръпна, като че ли беше скочил в леден басейн. Грабна слушалката на телефона и микрофонът замлъкна.

— Какво е станало? Какво й е?

— Не знам. Не знам нищо — изхленчи Филис. — Не мога да говоря сега. Ще бъда при теб след пет минути.

И затвори. Джефри остави слушалката и се изправи. Зави му се свят. Защо, по дяволите, не му казваше нищо? „Не мога да говоря сега“ — като че ли нейната паника беше най-важното нещо. Дъщеря му беше болна или пострадала и той нямаше да разбере какво й е, докато жена му не дойдеше и не му кажеше.

Дженифър го изглежда разтревожено, когато излезе от кабинета. Изражението му я изплаши. Не го беше виждала в такова състояние.

— Дъщеря ми — каза той. — В болница е. Ще се обадя веднага щом разбера нещо.

Втурна се по коридора и влезе в мъжката тоалетна. Подпря се с две ръце на мивката и си пое дълбоко дъх. Беше толкова тихо, че чуваше ударите на сърцето си. Пусна докрай и двата крана, за да ги заглуши. Водата се разплиска по мивката и по костюма му.

Намали струята и наплиска лицето си. Чу, че някой влиза, и побърза да грабне една салфетка и да се избърше.

— А, Джефри. — Беше Роджър Богарт. — Искам да говоря с теб. Онези „Дидие“ с изследването на левкемията, имат проблеми с мениджмънта. Работата нещо започва да омеква.

Въпреки че ги беше помолил да не го правят, повечето младши служители се обръщаха към Джефри с „господин Блейн“. Роджър не беше от тях.

— Ще изчака до утре — каза Джефри. — Излизам. Имам семеен проблем.

— Не мисля, че търпи отлагане — каза Роджър. — Нещата може да се забатачат сериозно.

Не попита за семейния проблем. Като че ли не беше чул тази част от изречението. Но той си беше такъв. Всъщност всичките младоци в тоя бизнес бяха такива. С каквито и инстинкти за реалните неща в живота да се бяха родили или не се бяха родили, се бяха отучили от тях и Джефри понякога се чудеше на какво ще заприлича компанията, когато тези хора станат следващото поколение съдружници.

— Иди при Елизабет и оправете нещата. Ако онези не се съгласят, изтегли офертата. Обади им се.

Роджър се смути и наведе глава. Правеха добри пари, децата му с деца; бродеха важно из офиса и пишеха доклади, които звучаха толкова надутото, като че ли получаваха информацията от самия господ. Но се изпокриваха в миша дупка, когато се наложеше да поемат някаква отговорност.

— Мисля, че ще се наложи ти да подпишеш — каза Роджър, изучавайки обувките си.

— Е, точно сега няма да стане. Ти се обади.

Почувства се по-добре, като показа гнева си. Захвърли салфетката в кошчето и излезе.

Слезе пред сградата и само след две минути колата спря до тротоара. Той се качи отзад при Филис.

— Добре. Какво става? Тя ли се обади?

— Съквартирантката ѝ.

— Какво ти каза?

Гласът му звучеше грубо дори в собствените му уши, но той знаеше, че се налага да извърви всичко стъпка по стъпка и да проведе разпит, както разпитват космонавтите и войниците, иначе тя нямаше да му каже много неща, които трябваше да знае.

Филис си пое дълбоко дъх и го задържа в опит да подреди мислите си и да реши какво да отговори.

— Значи така — каза най-накрая. — Тя каза, че тази сутрин са откарали Джесика в болницата. Говорих с нея след като говорих с тебе, а тя междувременно е говорила с лекарите. Няма опасност. Стабилизирала се е, така каза. Тази сутрин не могла да я събуди и почти не дишала.

— Знаят ли защо?

— Барбара мисли, че става въпрос за наркотици.

Джефри не каза нищо. Беше мислил за наркотиците още когато тя изчезна с Еди Винченцо. Не защото имаше някакви доказателства, а защото можеше да се очаква от две хлапета, скитосващи из страната. След това, когато се прибра за погребението на Ейми, в няколкото кратки седмици преди да замине за Йейл изглеждаше напрегната и безжизнена, понякога едното или другото, понякога едновременно. Това го беше озадачило.

— Просто не разбирам — каза Филис. — Не мога да си представя Джесика да взема наркотици. Не е в нейния стил.

— Естествено — каза Джефри.

— Копеле нещастно, гадно джудже, педераст мръсен! — изкрещя Шлистър, затръшна вратата и блъсна Гюс Бенини в стената. Бенини отскочи от нея като топче за пинг-понг, толкова беше кльощав, и пак се озова в ръцете на Шлистър.

— Какво ти става бе?

— Какво ми става ли? — изкрещя Шлистър. — И питаш какво ми става? Заслужаваш да ти натикам тая закачалка в задника, че да ти излезе през ушите.

Бенини погледна закачалката за палта, като че ли я преценяваше, за да види как ще се чувства като му влезе.

— Господи! Какво е станало?

Шлистър сграбчи реверите на лекъосания му костюм.

— Става това, скапаняко, че ми се дотресоха ченгета!

— Ченгета?

— Направиха ме луд. Разпитвах за рекета. Ти не си чул нищо, така ли?

Бенини поклати глава, като че ли това беше най-странното нещо, с което се беше сблъсквал.

— Какво искаха?

— И аз това ги попитах.

— Е?

— Не отговаряха на въпроси. Задавах ги. Някой от клиентите е пропаял. Ти защо не ги обработваш бе, приятел? Така да ги обработваш, че да не смеят да звънят на 911.

— Казаха ли кой?

— Онзи с ножовете.

„Онзи с ножовете“ произвеждаше тройно закалени ловни ножове ръчна изработка в един хамбар в Уисконсин. Беше известен в цял свят и имаше щанд в изложението на ловни и риболовни стоки в Джавитс Сентър. Всъщност истинският ножар беше останал в една хотелска стая някъде южно от Таймс Скуеър, докато Гогарти се представяше за него в чест на Бенини.

Бенини го изгледа объркано.

— Копелето е знаело, че аз съм ти дал името му — каза Шлистър. — Ти какво му каза?

— Нищо не съм му казал. А ти какво каза на ченгетата?

— На ченгетата ли? Казах им, че не знам нищо. Казах им да ме уведомят веднага щом научат нещо. Ти ме прееба, приятел. Сега като нищо могат да ме уволнят.

Бенини обикаляше офиса на малки кръгчета. Очевидно размишляваше. Накрая спря и каза:

— Не се тревожи. Според мен това е просто проверка. Няма откъде да знаят, че и ти си вътре. И докато не им кажеш, всичко ще е наред.

Шлистър изглеждаше, сякаш всеки момент ще се разплаче, изиграваше пълния и моментален преход от гняв към страх. Искаше му се Гогарти да е тук и да гледа, вместо да слуша.

— Какво значи „наред“? Ами ако ме уволнят? — проплака той.

— Нали ти казвам, това е просто проверка — опита се да го успокои Бенини.

— Да, ама стрелят по мен — изхленчи Шлистър.

Бенини мразеше някой да хленчи. Започваше да се поти и стомахът му се разстройваше, започваше да изпуска газове и ставаше неприятно.

— Просто си мълчи — каза той и се запромъква към вратата. — Аз ще държа връзка с теб.

— Не искам никаква връзка с теб — изстена Шлистър, докато Бенини изчезваше. — Ще ме уво-олня-ят.

Отиде до вратата и се загледа след Бенини, който подскачаше като петел със скоростта на човек, който има спешна нужда от тоалетна. След това затвори вратата и каза по радиостанцията:

— Излезе. Готов ли си, шефе?

Гогарти получи съобщението в микробуса на Единайсето авеню. Беше готов. Беше готово и подкреплението, което беше поискал следобед, за да поеме следенето на Бенини.

Само след секунди Бенини се качи в колата си, която винаги оставяше точно под знака „Паркирането забранено“ на близката спирка за автобуси и таксите. Подкреплението го последва с една жълта таксиметрова кола, а Гогарти вдигна мобилния си телефон и набра офиса на Шлистър.

— Сбъркал си си професията, младежо. Трябвало е да станеш актьор. Той тръгна. Готов ли си за фиеста?

Шлистър излетя от сградата и скочи на дясната седалка на микробуса. Партньорът му даде газ.

Гогарти се кискаше и цитираше пасажите от представлението на Шлистър, които му бяха харесали най-много. „Ще ме уво-олня-ят“ — повтаряше с комичен фалцет. „Моля ви, господин Бенини, ще ме уво-олня-ят.“

— Не съм казвал „моля ви“ — обади се Шлистър и двамата се разсмяха.

Свързаха се с подкреплението по радиостанцията и разбраха къде са. Когато застигнаха Бенини, благодариха и ги изпратиха да си ходят. Шлистър извади от жабката радиоприемник и започна да върти копчетата му, след което го свърза към един касетофон, който остави на пода между краката си. Включи чифт слушалки и ги сложи на главата си. Не чуваше нищо, но това беше нормално. Гюс Бенини едва ли щеше да си говори сам в колата.

— Ами ако не работи?

Шлистър беше сигурен, че работи.

— Сигурен ли си, че му я даде?

Шлистър беше пъхнал визитката във вътрешния джоб на Бенини, докато го държеше за реверите. Теорията беше, че дори ако Гюс я намери, няма да се усъмни, че това не е визитка, а не беше толкова проникателен, че да се запита какво прави у него. Щеше да си помисли, че просто я е взел по някое време. Както и да е, това нямаше да има никакво значение, след като намереше Фиоре, за да му съобщи, че ченгетата затварят обръча около Джавитс Сентър.

Един случай е като верига. Всяко звено е свързано с друго, то със следващото и така нататък. Бенини им беше вързан в кърпа като мумия. Още едно звено и Фиоре също щеше да влезе в чувала.

Бенини пое по Седма към „Гранд“, след което зави на изток и паркира пред един пожарен кран на Елизабет стрийт. Когато затръшна вратата на колата, звукът в слушалките едва не спуска тъпанчето на Шлистър.

— Работи — каза той и намали звука.

Гогарти намери място за паркиране зад ъгъла и си сложи другите слушалки. Чуха гласа на Бенини. „Той тук ли е?“ Не чува отговора, но Бенини каза: „Къде е, по дяволите?“ — и се подготвиха да чакат.

Щом Фиоре още не беше дошъл, щеше да е по-добре, ако можеха да паркират на Елизабет стрийт и да го видят с очите си как влиза, за да могат по-късно да свидетелстват, че гласът на лентата е неговият. Но това беше прекалено рисковано. Двама мъже на предните седалки на микробус щяха да се набиват прекалено много на очи. Но от друга страна, в този квартал винаги беше пълно с ченгета и агенти, които подслушваха кого ли не. Те бяха част от декора. Местните не бяха

възхитени, но нямаха кой знае какъв избор, освен да внимават какво говорят по телефона. Откъдето възникваше една интересно статукво — федералните и ченгетата най-отявлено подслушваха телефони, по които никой не казваше нищо.

Подслушвателите в помещенията, разбира се, бяха друга работа. Веднага щом Джон Готи беше свален от сцената, защото агентите бяха успели да инсталират подслушвателно устройство в клуба, където той въртеше бизнеса си, всички изведнъж се загрижиха за помещенията си толкова, колкото и за телефоните си. Случаят с Готи даде доста хляб на фирмите за безопасност, защото всеки, който знаеше какво прави, беше склонен да се раздели с няколко хилядарки на месец, за да е сигурен, че една стая е чиста, а стаите можеха да достигнат до десет на клиент, като се брояха ресторантите, клубовете, апартаментите и апартаментите на любовниците. Стаите се почистваха всяка седмица и никой никога не намираще нищо, поради простата причина че след Готи никой не се опитваше да инсталира подслушвателни устройства. Нямаше смисъл, при положение че щяха да ги открият и отстранят. В този смисъл хората от охранителния бизнес, работещи за мафиотите, и ченгетата и агентите, работещи срещу тях, бяха като огледални образи — прочистваха за микрофони, които ги нямаше, и подслушваха телефонни разговори, които не се провеждаха. Агентите с висше образование наричаха това симбиоза. Ченгетата с гимназиално образование му викаха кръговрат на тъпотата. Всички бяха заети и никой не пострадваше.

Свърхчувствителният микрофон във визитката, която лейтенантът на Фиоре сам занасяше на мястото на срещата, щеше да промени нещата. Уоли Шлистър беше сигурен в това. Той и Гогарти щяха да влязат в историята на правораздаването.

Чакаха вече час и за това време трудът им беше възнаграден с кукуригането на Бенини на всеки петнайсет минути „Къде е той?“ и „Къде е той, по дяволите?“ и „Как така «не знаеш»?“. Гогарти излезе от микробуса да купи нещо за ядене и се върна с две чинии лазаня, две чеснови хлебчета и две салати. Гогарти беше прочут с това, че никой негов партньор не е останал гладен.

— А кианти? — попита Шлистър.

— Я си гледай работата — отвърна Гогарти. — Ако искаш, мога да взема две бири.

Най-накрая чуха онова, което очакваха да чуят. Джими Анджелизи пръв видя Фиоре да влиза в ресторанта. „Нали ти казах, че ще дойде — каза той. — Изчакай тук.“ А Гюс каза: „Нали ще му кажеш, че искам да говоря с него?“.

Мина още малко време и гласът на Фиоре прозвуча в слушалките: „Здрасти, Гюс. Какво има?“.

Двамата агенти се спогледаха с широки цял километър усмивки. Чуваха всяка думичка.

— Нашият човек — каза Гогарти.

— Някой е отишъл при ченгетата — каза Бенини. — Идвали са и са задавали куп въпроси на Линклетер.

Фиоре за пръв път чуваше името на Линклетер. Нямаше навика да разпитва Гюс за подробности, стига работата да вървеше гладко.

— Кой е този Линклетер?

— Моят човек — отвърна Бенини.

— Кажете Джавитс Сентър — прошепна с копнеж Шлистър.

— Хлапето в Джавитс Сентър — продължи Бенини, все едно беше чул. В микробуса Шлистър и Гогарти си плеснаха ръцете. — Той ми дава имената — продължи Бенини. — Държа го настрана. Някакъв задник от Мичиган, или някъде оттам, продава ножове. Взех му шест хилядарки и той отишъл при ченгетата. Те отишли при малкия.

— При Линклетер?

— Да.

— Той стабилен ли е?

— Дотук е като скала. Но се е уплашил. Мисли, че ще го уволнят.

— На теб какво ти пука, че ще го уволнят?

Въпросът обърка Бенини. Наистина. Какво му пукаше дали ще уволнят Линклетер? Настъпи продължително мълчание, толкова дълго, че ако не беше шумът от тракане на чинии в ресторанта, Шлистър и Гогарти щяха да помислят, че микрофонът се е повредил. След това гласът на Фиоре отново се разнесе от слушалките.

— Виж какво, Гюс. — Тонът му беше много спокоен, сякаш говореше на дете. — На първо време прекрати всичко.

— Мислех да бутна някой долар на хлапето. Хилядарка, или нещо такова.

— За да си купя чифт готини слушалки — пошегува се Шлистър.

— Май не ме слушаш — продължи Фиоре. — Прекрати всичко. Ако му бутнеш пари, той ще разбере, че те е страх, и него също ще го хване страх.

— Ей — каза Шлистър. — Я по-леко с моите пари.

Гогарти не успя да сдържи смеха си. Това хлапе от Сейнт Луис беше голяма работа.

— Няма проблем, Гюс — каза Фиоре. — Като зарежеш тази работа, ще ти намерим друга. Стават и такива неща.

— Знам, ама...

— Направил си точно каквото трябва, Гюс. Дошъл си при мен веднага щом е възникнал проблем. Ако ченгетата знаеха кой си, нямаше да си пилеят времето с някакъв хлапак, как му беше името.

— Линклетер.

— Не — скастри го Фиоре. — Не е Линклетер. Нищо не е. Той няма име. Защото е никой. Ако го е страх, че ще го уволнят, значи не го е страх чак толкова. Повече го е страх от теб.

— За малко да ме удуши — възрази Бенини. Хрумна му, че шефът му може би не схваща същността на нещата.

— Нормално — каза Фиоре. — Ядосал се е и се е държал грубо. А сега размишлява. И ще размишлява цяла нощ, Гюс. Ще се буди посред нощ и ще си мисли за нещата, които могат да се случат на добро момче като него, като посяга на важни хора като теб. Ще става от леглото, ще пада на колене и ще изрича дълги и много сериозни молитви Господ да не е в лошо настроение и Гюс Бенини да не изпрати някого да му отреже краката. Допуснал е грешка и това ще го уплаши, и ще си обещае да не прави повече такива грешки. Всичко е наред, Гюс. Направил си каквото трябва. Върви си вкъщи. Не се притеснявай.

— Сигурен ли си?

— Сигурен съм, Гюс — каза Фиоре.

В микробуса почти се чу как Фиоре слага ръка върху рамото на Бенини. Гласът му бе успокояващ и окуражаващ. Шлистър си помисли колко е жалко, че Фиоре няма деца — сигурно щеше да е страхотен баща.

След това някакъв непознат глас каза:

— Може ли да говоря с вас, господин Фиоре?

Гласът звучеше разтревожен не на шега.

— Кой е този? — попита Шлистър.

Гогарти сви рамене.

— Ей сега, Джорджи — чуха отговора на Фиоре.

— Джорджи? — повтори Шлистър, а Гогарти каза:

— Джорджи Вало. Боклук.

— Става въпрос за Еди, господин Фиоре — продължи боклукът Джорджи Вало.

— Какво е станало?

— Кой е Еди? — попита Шлистър.

— Има няколко, не знам — отвърна Гогарти.

— Някой го е пребил. В болница е. Вече седмица, седмица и половина.

— С теб свършихме ли, Гюс? — попита Фиоре.

Подканата беше очевидна и Бенини отговори:

— Да. Значи да не правя нищо?

Дори Фиоре да отговори, в микробуса не го чуха. Последното беше едва доловимият глас на Джорджи Вало, който каза: „Направо са му ебали майката“, след което не чуха нищо в продължение на поне минута. После някой повика Бенини по име и той каза: „Хайде малко по-късно. Чао засега“ — и по шума разбраха, че е напуснал ресторанта и е излязъл на улицата.

— Добра работа свършихме — каза Гогарти.

— Доста добра — съгласи се Шлистър, изключи касетофона и свали слушалките от главата си.

Интересно кой беше този Еди и защо се беше озовал в болница?

Жената на рецепцията провери името на Джесика в компютъра и ги изпрати на петия етаж. Когато излязоха от асансьора, Барбара вече тичаше към тях откъм чакалнята на етажа.

— Добре е — каза, сякаш някой я беше попитал. — Събуди се и е добре, но пак заспа. Не е в безсъзнание, просто заспа.

Отведе ги в стаята.

Филис ахна, когато видя дъщеря си. Лицето ѝ беше като на двайсет години по-възрастна жена. Челото ѝ беше изпотено и косата ѝ беше залепнала по него.

— Докторът каза, че не бива да я будите — намеси се Барбара, когато Филис се втурна към леглото. — Каза, че ей сега щял да дойде

да говори с вас.

Джефри застана до жена си и двамата загледаха дъщеря си. Филис се наведе, отмахна слепените кичури от челото ѝ и каза:

— Джефри, тя е студена!

Той тъкмо посягаше да я спре, защото докторът беше казал да не я будят. Но сам посегна и докосна бузата на Джесика. Не беше студена, или поне не беше тревожно студена. Кожата ѝ просто беше хладна и влажна. Филис го каза, като че ли беше пипнала труп.

— Трябва да ѝ намерим одеяло — каза Филис. — В гардероба дали има одеяла?

Отиде и отвори вратата на гардероба. Нямаше одеяла.

— Аз ще донеса, госпожо Блейн — каза Барбара и излезе от стаята. След минута се върна с едно бодливо бежово одеяло. Филис ѝ помогна да завият Джесика, която продължаваше да спи.

Мина половин час. Джесика въздъхна насън и се обърна. Отвори очи и премигна в усилие да ги задържи отворени, когато видя майка си до леглото.

— Спи, скъпа — каза Филис.

Джесика отвърна с немощна усмивка, която явно ѝ струваше усилия. После каза:

— Добре съм.

Гласът ѝ беше прегракнал. Филис я попита иска ли нещо за пиене и Барбара излезе, за да донесе някакъв сок.

— Как си? — попита Джефри.

Трябваша ѝ няколко секунди, за да го локализира в пространството.

— Добре съм.

Филис попита какво е станало и Джесика ѝ отвърна с въпроса дали са говорили с лекаря.

Джефри се изправи, отиде до прозореца и впери поглед навън. Уклончивостта ѝ беше достатъчен отговор. Не се беше опитала да се самоубие. Просто се беше надрусала със свръхдоза, много ясно. Усети, че юмруците му се свиват, и с усилие потисна импулса да се обърне и да ѝ каже колко е глупава, колко безразсъдна, колко...

Но знаеше, че каквото и да ѝ каже, няма да има никакъв смисъл. Щом продължаваше да си играе игрички, да отговаря на въпросите с въпроси и да фабрикува лъжи, значи не беше готова да се справи с

фактите. Но от друга страна, се държеше мъжки. Това беше добре. Реши, че ще я отведат вкъщи веднага щом лекарят позволи. Определено нямаше да ѝ позволи да продължи с този начин на живот.

Чу, че Джесика и Филис си шепнат нещо, но изобщо не го интересуваше какво. Обърна се чак когато чу, че някой влезе.

Барбара носеше чаша ябълков сок. Мъжът с нея беше в бяла престилка. Беше не повече от трийсетгодишен, мургав и небръснат. Представи се като доктор Агарат.

— Вие ли сте родителите на Джесика? — И без да изчака отговор, се обърна към нея. — Виждам, че си будна. Това е хубаво. Как се чувстваш?

Барбара остави сока на масичката до леглото, смотолеве нещо, че щяла да чака отвън, и побърза да излезе от стаята.

— Не знам докъде ви е осведомила Джесика за проблема си — каза лекарят.

— Доникъде — рязко отвърна Джефри.

Лекарят замълча, за да прецени тона му. Мълчанието му продължи достатъчно дълго, та Джефри да разбере какво ще последва. Лекция относно неразбирането, че наркоманията е лечима болест. Джефри слушаше и кимаше, както се очакваше от него, Филис също.

Когато лекарят ги попита дали имат някакви въпроси, Филис го попита дали смята, че Джесика е пристрастена към кокаина.

— Радвам се, че ме попитахте — отвърна доктор Агарат с тона на човек, постигнал пълно съгласие със себе си. — Открили сме, имам предвид медицинската общност е открила, със задълбочаването на разбирането ни на тези проблеми, че пристрастяването не е много полезен модел. То не ни казва нищо. Казваме, че един пациент е пристрастен, а друг не, но това няма никакво значение за изхода.

— Какъв изход?

— Повторение. Рецидив.

— Ясно — каза Филис, макар че изобщо не ѝ беше ясно. Лекарят очевидно беше изнасял тази лекция неведнъж, беше изгладил изреченията с всяко повторение, докато не беше убедил самия себе си, че всички тези идиотски вмъкнати условия означават нещо. Рецитацията му звучеше напевно, но може би защото имаше лек пакистански или индийски акцент. Който допринасяше за усещането за ритуално изпълнение.

— Господин Блейн, вие имате ли някакви въпроси?

— Щом като се е събудила, има ли някакви пречки да не я приберем още днес следобед?

Джесика прикова погледа си в него. Знаеше какво има предвид под „прибиране“. Изглеждаше изненадана. Какво очакваше? Че ще я закарат в квартирата ѝ ли? Дори да имаше желание да спори, нямаше желание да го прави пред лекаря и затова извърна глава, сякаш разговорът на тримата изобщо не я засягаше.

Лекарят се съгласи, че нямало никаква причина да я задържа. Само да обядвала и да ѝ направели още една кръвна проба. Резултатите щели да излязат до час, час и нещо, и можела да си ходи. Предложи да я запишат в някаква терапевтична програма и излезе, след като стисна ръцете на Джефри, на Филис и на пациентката си.

— Ще се запиша — каза Джесика още преди лекарят да е затворил вратата. — Ще се запиша в програмата. Те имат...

Джефри не я остави да довърши.

— Ще се запишеш в Ню Йорк.

— Не мога. В средата на семестъра съм.

— Ще говоря с декана. Сигурно ще ти позволят да се върнеш следващия семестър. И не си прави труда да ми отговаряш. Въпросът не подлежи на обсъждане.

Хрумна му, че в целия ѝ осемнайсетгодишен живот не бе имало тема, която да не подлежи на обсъждане. Голяма грешка. Но нямаше да се повтори.

Джефри отиде да говори с декана, а Филис и Барбара отидоха до квартирата, за да вземат нещата на Джесика. Когато се върнаха в болницата, Джесика ги чакаше в коридора.

— Казаха, че трябва да ме изпишете — каза тя и взе червената кожена чанта „Луи Вюитон“ от майка си. — Ей сега ще се облека.

Беше се опитала да се изпише сама, но не ѝ бяха позволили. Това беше абсурдно. Не беше дете.

Филис отиде в стаята на сестрите, откъдето я насочиха към някакъв кабинет. Джесика се прибра в стаята си, за да се облече. Майка ѝ беше подбрала някакви отвратителни дрехи, някаква захарно синя рокличка, която Джесика дори не помнеше. Шибана подигравка! Майка ѝ сигурно си въобразяваше, че ако излезе от болницата като

картинка от книжка за момиченца, никой няма да разбере защо е била в болницата.

Нито си сложи грим, нито си среса косата, въпреки че беше страшно разрошена. Изнесе чантата в коридора и я остави на пода. Майка ѝ не се виждаше никъде и за момент Джесика обмисли възможността да се чупи, докато тя попълва разни формуляри по кабинетите. Но нямаше пукната пара и портфейлът ѝ с картата за банкомат също не беше в нея. Слагането на тези дребни и полезни вещи беше далеч извън способностите на майка ѝ в областта на събирането на багаж.

Все още претегляше възможностите си, когато майка ѝ изведнъж се материализира точно до нея.

— Кръвната ти проба е наред. Оправяй се и да тръгваме.

— Оправих се.

Знаеше, че майка ѝ има предвид прическата.

Филис преглътна онова, което имаше да каже, и вдигна кожената чанта.

— Аз ще си я нося — каза Джесика, но не направи опит да я вземе от ръката на майка си.

— Хайде, скъпа.

Докато вървяха към асансьора, две медицински сестри казаха на Джесика „довиждане“. И ѝ казаха „скъпа“. На Джесика ѝ идваше да закрещи. Майка ѝ каза „Благодаря“ с онзи извинителен тон, с който майките казват дължимите любезности вместо невъзпитаните си деца.

— Много добре знаеш, че не говореха на тебе — сопна се Джесика, когато вратата на асансьора се затвори.

— Да. Знам, че говореха на теб. Но ти не им отговори.

— Защото са надменни зловни кучки.

— Просто бяха мили с теб, скъпа.

— Ако още някой ме нарече „скъпа“, ще закрещя.

— Давай, скъпа — отвърна Филис тъкмо когато вратите на асансьора се отвориха във фойето на първия етаж.

Джесика я изгледа и поклати глава, но не закрещя.

Мартин ги чакаше зад въртящата врата. Пристъпи напред да поеме чантата от Филис, която вървеше пред дъщеря си.

— Здравейте, госпожице — поздрави я любезно, когато Джесика излезе.

Джесика го харесваше. Беше единственият, когото изобщо харесваше от всички прислужници на родителите си досега. Усмихна се сконфузено и наведе очи. Срамуваше се, че той е тук и че знае — което беше неизбежно, защото родителите ѝ говореха в колата за всичко и едва ли бяха пропуснали историята с болницата. Искаше ѝ се да потъне вдън земя.

Мартин ги поведе към колата. Пред болницата имаше кръгова алея за паркиране. Една абстрактно отдадена на молитва статуя с вдигнати стоманени израстъци, вероятно замислени като ръце, се издигаше наред чакъла и купчината камъни в средата на кръга. Местата за паркиране бяха от двете страни на болницата, чак до северното и южното крило. Колата беше паркирана на едно забранено място от другата страна на кръга.

— Това е абсурд — каза Джесика. — Не съм ви никаква скапана наркоманка.

— По-тихо, ако обичаш! — изсъска майка ѝ с глас, който в детството на Джесика неизменно водеше до подчинение.

Двама млади лекари в престилки ги изгледаха, след това извърнаха глави. Една жена мина забързано покрай тях, повела за ръка малко дете.

— Няма да говоря по-тихо! Не съм наркоманка! И изобщо не ми пука какво сте решили с татко, без изобщо да ме питате. Няма да се прибера. Ако сте уредили да ме изключат, ще си уредя да ме включат. Или ще остана тук и няма да ходя на лекции. Така по ли ти харесва? Ще е страотно. Бас държа, че изобщо не ви е хрумнало, докато сте си кроели планове.

И без да дочака отговор се втурна по алеята — бягаше в безразсъдно отчаяние от Филис, от Мартин и от колата.

Филис гледа няколко секунди след нея, после каза:

— Мартин, доведи я, моля те.

Перспективата да наложи физическо ограничение върху дъщерята на работодателя си изпълни младия шофьор с неподправен ужас.

— Госпожо! — възпротиви се той. — Не мога просто така да...

— Мартин — прекъсна го Филис. — Доведи я.

Джесика беше стигнала почти до средата на южното крило, когато Мартин се спусна след нея. Въпреки неудобните си обувки

скъси разстоянието доста бързо. Тя сви надясно към паркинга и той я последва на около четирийсет метра зад нея. Тя се затича на зигзаг между колите, за да излезе на улицата. Мартин продължи по права отсечка. Няколко бързи десни завоя го приближиха до нея.

Хората на паркинга спираха, обръщаха се и следяха тревожно гонитбата им — млад чернокож мъж, преследващ бяло момиче: сигурна рецепта за беда в толкова расово разслоен град като Ню Хейвън. Мартин го знаеше и затова извика Джесика — надяваше се тя да спре, преди да е станало нещо неприятно.

Тя го чу и хвърли поглед през рамо. Защо го правеше? Защо вземаше страната на майка ѝ?

Продължи да тича, макар да ѝ беше пределно ясно, че не може да му избяга и че няма никаква причина да го прави, освен яростта към родителите ѝ и собствения ѝ инат.

Откъм паркинга някакъв мъж извика:

— Ей! Остави я на мира!

Някаква жена също се разкрещя.

— Спрете го!

Мартин бе само на пет метра от Джесика и почти я настигаше. Това не беше част от работата му. Изобщо не му беше трудно да си представи как някой вади пистолет и стреля. Изобщо *не искаше* да я хваща. Личните отношения на тези хора не бяха негова работа. „Опитах се и някакви хора ме спряха“ — щеше да каже на госпожа Блейн. Тя видя с очите си, че беше опитал. Какво повече искаше?

Вече беше точно зад гърба на Джесика, когато чу един различен мъжки глас.

— Спри, момче. — Гласът беше строг и заповеднически и в момента, когато улови китката на Джесика, Мартин разбра, че е глас на ченге.

Инерцията ѝ я завъртя първо напред, след това обратно към него и пак напред върху една кола, която беше изскочила точно пред нея на алеята.

— Не! — изкрещя тя на ченгето, което изскочи с пистолет в ръка на три коли от Мартин.

Мартин вдигна ръце и се помоли горещо да не е твърде късно и полицаят вече да не е решил да стреля.

Джесика разтреперана се втурна и застана между Мартин и ченгето.

— Не — викна тя. — Не стреляйте!

— Отдръпнете се, госпожице. Горе ръцете, момче — прогърмя гласът на полицаия — той пристъпваше с дебнеща походка и нетрепващо оръжие.

Мартин не помръдваше. Беше се парализирал от осъзнаването колко близо е до смъртта, както и от страха, че още не е в безопасност, макар господ да му беше свидетел, че не правеше нищо и нямаше никаква причина да го застрелят точно сега.

Джесика отчаяно си пое дъх. Полицаят заповяда на Мартин да се обърне и да свали ръцете си зад гърба. Не прибра пистолета, докато не заключи китките му с белезници. После я попита:

— Добре ли сте, госпожице?

Още двама полицаи се приближиха към тях, а трети слезе от полицейската кола, която Джесика забеляза едва сега.

— Това е шофьорът на майка ми — каза Джесика задъхано.

Полицаят, който едва не го беше застрелял, я погледна с безразличие. Друг полицаи прочете правата на Мартин и понечи да го отведе.

— Чакайте, изслушайте ме! — възпротиви се Джесика.

— Разполагате с колкото искате време, за да уредите недоразумението, госпожице — каза полицаят с пистолета.

— Не! — отсече Джесика. — Този полицаи спря колата си на милиметри от мен. Можеше да ме прегази и вината щеше да е негова, а не на този човек. Аз съм Джесика Блейн и съм разглезена богата кучка от много влиятелно семейство. Така че млъкнете и ме изслушайте.

Полицаят, който държеше Мартин, спря и се обърна. Може и да се беше стреснал от заплахата, но много по-вероятно беше да му е любопитно да огледа по-добре тази разглезена богата кучка с голяма уста.

— Значи така — каза Джесика с тон на начална учителка, чакаща децата да си седнат по местата. — Бях в болницата. Заради наркотици. Майка ми дойде да ме вземе и аз избягах. Мартин е нейният шофьор и тя го изпрати да ме върне, за да ме прибере вкъщи.

Огледа полицаия с пистолета, след това този, който държеше Мартин, и накрая останалите двама. Те я гледаха объркано.

— Майка ми е още пред болницата — продължи тя, възползвайки се от предимството си. — Защо не отидем при нея и тя да потвърди онова, което ви казвам?

Четиримата полицаи се спогледаха неуверено. Този, когото беше заплашила със съд, задето ѝ е препречил пътя с колата си, разреши колебанието, като предложи да проверят историята ѝ, и поведе парада — подбутваше Мартин пред себе си, без да му сваля белезниците.

Хората се обръщаха и ги зяпаха. Никой от семейството на Мартин никога не беше арестуван. Никой. Никога. Докато стигнаха до майката на Джесика, Мартин почти се беше разплакал от срам.

След като Филис потвърди казаното от Джесика, единият от полицаите привика колегите си настрана и след няколко разменени шепнешком фрази влезе в болницата, явно за да се увери, че Джесика е лежала там и е била изписана. Забави се почти половин час. Мартин остана с белезници през цялото време. Поне му разрешиха да се облегне на колата на Блейнови, така че минувачите да не виждат белезниците. Накрая полицаят излезе и каза:

— Добре. Пуснете го.

Филис им се извини за неприятностите.

Когато си отидоха, Джесика каза:

— Що за тъпа идея? Можеше да го убият.

А Филис отвърна:

— Не аз се втурнах да бягам, скъпа.

И двете нямаха богат опит в боравенето с реалността.

Господи! Малкият изглеждаше по-зле от самата смърт. Ръката му беше в гипс. Лицето му беше цялото в шевове като юрган, а едното му око беше напълно скрито от бинта, увит около главата му като тюрбан. Цялото му лице беше в морави синини, явно намалели от една седмица. Направо да ти се скъса сърцето. А такъв хубавец беше.

Изглеждаше уплашен. „Сигурно непрекъснато сънува кошмари — помисли си Фиоре. — Дори наяве.“

— Как си, Еди? — попита Фиоре, свали палтото си и приседна.

— Не сте ми казвали, че не мога да се виждам с нея, господин Фиоре. Никога нямаше да го направя, кълна се, нямаше дори да ѝ се обадя, ако ми бяхте казали. Кълна се в Господ, господин Фиоре —

запелтечи отчаяно Еди. Сигурно много го болеше, като говореше — фъфлеше, все едно говореше с пълна уста.

— Какво имаш предвид?

— Ами нали казахте — край. Край. Обаче си помислих...

Фиоре разбра, че Еди говори за дъщерята на Блейн. И сигурно си мислеше, че Фиоре е наредил да го пребият. Заради дъщерята на Блейн. Поне това разбра от страха и паниката му.

— Какво стана? — попита той.

— Честно ви казвам — изхленчи Еди. — Казахте — край. Но не казахте, че не може...

— Зарежи това — рязко го прекъсна Фиоре. — Просто ми кажи какво стана.

— Не ви лъжа. Наистина — продължи да го умолява Еди.

— Знам, Еди — отвърна Фиоре спокойно. — Казали са ти, че е заради дъщерята на Блейн, това ли искаш да ми кажеш?

Нещо в изражението на Еди се промени — Фиоре го разбра само по погледа на здравото му око. Еди знаеше, че господин Фиоре не му е ядосан, и това беше единственото, от което имаше нужда.

— Да, така казаха.

Фиоре беше сигурен, че момчето казва истината. Което означаваше, че зад тази работа стои Блейн, който му го връщаше, задето се беше ебавал с дъщеря му. Може и да беше справедливо, може и да не беше. Определено имаше право да отмъсти за доброто и кротко дете, което изведнъж беше хукнало да се чука из цялата страна. Ако беше дошъл при Фиоре и му беше казал: „Сега, след като свършихме работата, искам главата на малкия на тепсия“, Фиоре щеше да се замисли сериозно какво да направи, въпреки че Еди не беше направил нищо на своя глава.

Но това беше друга работа. Защото Блейн беше действал на своя глава и беше прецакал сериозно човек, който работеше за Чет Фиоре. А атаката срещу човек на Фиоре беше атака срещу самия Фиоре. Нямахме две мнения.

— Не се тревожи, Еди — каза Фиоре. — Ще се оправиш. Ще говоря с докторите. Ще имаш всичко, каквото ти е нужно.

Докосна момчето по ръката, здравата ръка, тази, която не беше гипсирана, и излезе от стаята.

Мозъкът му пламтеше. Трябваше да направи нещо с Блейн. В живота имаше малко правила. Да се грижиш за хората си беше едно от тях.

Намери една сестра и ѝ каза, че иска да говори с лекаря на Еди. Докторът, възрастен евреин, казваше се Фишбайн, каза, че скулата на Еди била буквално стрита на прах. Каза, че сглобили всички парчета, но щяло да мине доста време преди да се превърнат в нормална кост. Фиоре попита за шевовите и разбра, че пластичният хирург щял да намине да прегледа Еди. Каза, че ще поеме разходите, но не остави телефон, на който да го намерят.

Когато излезе от болницата, видя фаровете на колата си. Джими идваше да го вземе. Докато колата стигне до него, вече беше осъзнал, че няма никакво право да предприема на своя глава мерки срещу Блейн — също както Блейн не бе имал право да се саморазправя с Еди Винченцо. Защото Блейн беше банкерът на Гаетано Фалконе, а господин Фалконе имаше право да решава нещата.

Фиоре не продума нищо по целия път до Лонг Айланд. Дори не каза на Джими каква е целта на срещата.

— Как е той? — попита Джими, когато Фиоре се качи в колата.

— Ще се оправи — отвърна Фиоре.

Това беше краят на разговора. Джими познаваше достатъчно добре шефа си, за да знае кога може да наруши мълчанието и кога не.

— Мисля, че имаме проблем, господин Фалконе — каза Фиоре, след като седна в ярко осветената дневна на Гаетано Фалконе. — Някой е пребил Еди Винченцо. Имам сериозни основания да смятам, че зад тази работа е банкерът. Блейн. Трябва да направя нещо, но той държи парите ви и затова исках първо да се посъветвам с вас.

— Чудех се колко време ще ти трябва, за да стигнеш дотук — каза Фалконе.

— Вие знаете за Еди? — Стаята се завъртя и Фиоре се почувства така, както сигурно се чувстваха хората при първите трусове на земетресение. Още почти всичко си беше на мястото, но не за дълго. Дотук най-голямата промяна в ландшафта беше фактът, че Блейн разполагаше с директна връзка с Фалконе. — Можеше да се обърнете към мен.

— Можех — съгласи се Фалконе с интонация, която подсказваше, че дискусията е приключила.

Фиоре тръгна към вратата, но спря и се обърна.

— Все пак не е било нужно да му трошат ръката, нали?

— Направили са каквото е трябвало — отвърна Фалконе и се облегна в креслото си. — Не поставяй преценките ми под въпрос, Чарлз. Не е умно.

21.

Гюс Бенини живееше в половината от една следвоенна двуфамилна къща в квартал Рего Парк. Съседите му мислеха, че се занимава с недвижими имоти, защото така им беше казал, когато се беше нанесъл преди двайсет и пет години. Жена му не знаеше с какво точно се занимава, но знаеше, че не е с недвижими имоти, и знаеше да не задава въпроси. Дъщеря му, която беше двайсет и две годишна, току-що дипломираше се от колежа „Куинс“, имаше твърде добра представа, но я държеше за себе си. Когато беше в долните гимназиални класове, един неин съученик я беше подразнил, че баща ѝ е гангстер, но тя много бързо му беше затворила устата с: „Ти какво искаш, да ти счупят краката ли?“.

Като цяло нямаше проблем, че баща ѝ е гангстер. Прекарваше доста време вкъщи, което ѝ харесваше, защото никога не ѝ се караше и беше много забавен. Всяко лято ходеха на почивка с колата за по две седмици, като нормално семейство, и обикаляха страната — Ниагарския водопад, фабриката за стъкло в Корнинг в северната част на щата Ню Йорк, бойното поле при Гетисбърг и няколко наистина прекрасни пещери във Вирджиния.

Имаше собствен апартамент и работеше в една компания за производство на зъболекарски уреди в Куинс, но си беше у дома в деня, когато двамата федерални агенти позвъниха на вратата, докато баща ѝ беше в тоалетната. Беше си вкъщи, защото майка ѝ беше болна от грип и някой трябваше да приготви закуската на баща ѝ.

От години знаеше, че този ден все някога ще дойде. Беше мислила много какво ще направи, ако тогава си е вкъщи. Щеше да им се моли да не го отвеждат или щеше да им каже на достатъчно висок глас, че не си е в къщи, та той да може да избяга през задната врата. Но когато денят дойде, не направи нито едното, нито другото. Просто ги пусна вътре.

Те я последваха в малката дневна и в малката кухня — свалените от огъня бъркани яйца още стояха в тигана, а препечените филийки вече бяха изскочили от тостера. Тя беше религиозна девойка и устните

й зашепнаха най-пламенната молитва в живота й баща й да не се окаже нещо ужасно, като например убиец.

Уоли Шлистър огледа обстановката. Печката и хладилникът бяха по-възрастни от момичето. Имаше миялна машина, но и тя беше стара. Знаеше, че приказката, че организираната престъпност не носи добри доходи, е лъжа, защото носеше. Но беше повече от ясно, че това не се отнася за хората като Гюс Бенини. Сигурно щеше да печели повече като шофьор на градски автобус.

Шлистър си помисли, че момичето ги води при Бенини, но той очевидно не беше в кухнята.

— Къде е господин Бенини, госпожице? — попита той.

— Ей сега ще слезе — каза тя.

Двамата агенти се спогледаха. Може и да беше някакъв номер, но едва ли. Вторият агент, този, който още не беше казал нищо, се отдръпна до вратата на кухнята, която се беше затворила зад гърба му. Открехна я, за да види, ако някой слезе по стълбите и се опита да се промъкне през предната врата, докато те са отзад.

— В тоалетната е — каза дъщерята на Бенини. — Нали не е необходимо да го вадите от тоалетната? — Гласът й беше изпълнен с презрение. Беше ниска и доста пълна, но имаше хубаво лице, което сигурно беше наследила от майка си.

— Вие дъщеря ли сте му, госпожице? — попита Шлистър.

— Длъжна ли съм да отговарям на въпросите ви?

— Не, не сте. Не сме дошли да арестуваме баща ви. Само искаме да му зададем няколко въпроса.

Тя се зарадва, но не го показа. Обърна се, извади хляба от тостера и го намаза с маргарин от една пластмасова тубичка. Беше я яд, че им беше показала какво мисли и че не беше направила никаква услуга на баща си — на практика им беше казала, че дъщерята на Гюс Бенини знае, че идват да го арестуват. Изсипа яйцата в чиния. След като не бяха дошли да го арестуват, се надяваше, че поне ще го оставят да закуси. Той изобщо не ядеше. Ако пропуснеше закуската и след това цял ден не хапнеше нищо, щеше да го боли корем.

Отгоре се чу пускане на вода в тоалетната, след това се чуха стъпки по стълбището. Вторият агент — казваше се Мат Томпсън — пристъпи към вратата, за да остане зад нея и зад Бенини, когато той влезе. Не че Бенини би направил нещо безразсъдно, след като дъщеря

му беше в стаята, а пък дори и да я нямаше. Но предпазливостта никога не беше излишна.

В една операция под прикритие не беше обичайно агентът под прикритие да взема участие в ареста или в разпитите. За да не се компрометира. Но Шлистър искаше да участва. Наложиха се да спори доста по този въпрос с Илейн Лестър, която беше твърдо решена да не го допусне до тази част на операцията. Според нея в случая с Бенини беше важно да не издават, че са имали агент. Шлистър смяташе, че това е абсурдно, и ѝ го каза.

— Ако искаш да го пречупиш, трябва да му покажеш колко е затънал. Като ме види, ще разбере, че три месеца е въртял далавери с федерален агент. Как ще му се отрази според теб?

Стигнаха до компромис, като не включиха Гогарти, който беше изиграл ролята на една от жертвите на рекета. Това беше най-добрият вариант — картите на масата и един туз в джоба.

Бенини отвори вратата и каза:

— Закуската готова ли е? След малко имам среща с едни хора и...

И спря се на средата на изречението, когато видя Фред Линклетер до масата в собствената си кухня.

— Какво правиш тук? — попита объркано. — Откъде разбра къде...

За втори пореден път не успя да довърши изречението си, защото ръката на Шлистър вече излизаше от вътрешния му джоб и Гюс Бенини разбра какво ще извади и какво следва.

Шлистър отвори полицейския си портфейл, в който имаше карта с неговата снимка.

— Аз съм агент Уоли Шлистър, а това е агент Мат Томпсън. Искаме да дойдете с нас, за да ви зададем няколко въпроса, господин Бенини.

Дъщерята на Бенини каза:

— Татко, те не те арестуват.

Ченето на Бенини увисна и той се втрени в Шлистър, като че ли агентът имаше две глави.

— Как каза, че се казваш? Шлистър? Това германско име ли е?

— Бенини какво име е? — попита Шлистър. — Италианско ли?

— Затова ли е цялата работа? — възмути се Бенини. — Въобразяваш си, че понеже съм италианец, можеш ей така да дойдеш тук с всичките тези лайна? — След това погледна дъщеря си и каза: — Извинявай, мила.

Никога не говореше мръсотии пред дъщеря си.

— Няма нищо, татко — каза тя.

— Ти си гаден плъх, Линклетер, знаеш ли? Аз се грижех за теб. Искаше пари и аз ги давах. От чий джоб мислиш, че излизаха?

— Съжалявам, Гюс. Имаш ли нещо против да си вдигнеш ръцете?

Бенини погледна дъщеря си. Чувстваше се унижен, че е видяла всичко това. Но тя кимна, повече или по-малко давайки одобрението си, след което се обърна и се престори, че има работа на печката. Бенини вдигна покорно ръце. Шлистър го обискира с няколко движения. Опипа го под мишниците и прекара ръце по предницата на костюма му, както беше нормално при обиск. Вирна глава, сякаш беше открил нещо, и бръкна във вътрешния му джоб, където миналата вечер беше оставил визитката си. Още беше там. Късмет. Не само че бяха пробутали подслушвателя, но и щяха да си го приберат. Извади визитката, огледа я и я показа на Бенини.

— Това трябва ли ти?

Бенини я погледна и изпита желание да се изхрачи отгоре ѝ. „Фредерик Линклетер: Организатор изложби“. Не помнеше да я е взимал.

— Разкарай ми това от очите, мерзавцо.

— Ти си вършиш работата, Гюс, аз си върша моята — каза Шлистър и прибра визитката в джоба си. Не хранеше особена надежда, че ще накара нервния дребосък, когото полицията претърсваше пред очите на дъщеря му, да погледне на нещата от тази страна, но беше длъжен да пробва. Все пак двамата бяха професионалисти. И нямаше причина за лична омраза.

— Хайде да тръгваме.

— Нали казахте, че не го арестувате? — възмути се дъщеря му.

— Не го арестуваме.

— Той трябва да закуси. Важно е.

Шлистър кимна.

— Закуската е най-важното хранене за деня.

— Хайде да тръгваме — каза Бенини.

— Дъщеря ти ти е приготвила закуска. И се тревожи за теб. Изяж си закуската и тръгваме.

Бенини нямаше никакъв апетит. Но нямаше и избор. Когато седна на масата и придърпа чинията с яйцата пред себе си, Шлистър каза:

— Не се притеснявайте, госпожице. Ние сме закусили.

Фиоре не че надушваше нещо гнило, но надушваше Мел Готлиб. От този тип се лееше пот. Дрехите му бяха пропити от пот, кожата му и целият му вид беше като на намачкана на топче среда на хляб. Щеше да е по-добре, ако се бяха срещнали някъде на открито, но не можеше и дума да става за това. Готлиб просто цъфна в ресторанта на Елизабет стрийт веднага след отварянето в късния предобед и каза на първия срещнат келнер, че иска да говори с Чет Фиоре.

Келнерът заяви, че няма представа за какво му говори и настани дебелака на една маса до прозореца, където сутрешното слънце се ля върху него, докато той не заблестя като размекнато масло. След час и половина в ресторанта влезе Джими Анджелизи. Вратата се виждаше добре от масата и Готлиб забеляза, че неговият келнер разговаря с някакъв, леко оплешивяващ приятен господин в светлосив костюм. Видя, че го сочи. След това господинът в сивия костюм дойде до масата му и съвсем непринудено седна при него, сякаш се присъединяваше за обяд към приятел. Готлиб си помисли, че това сигурно не е Чет Фиоре, и не сбърка.

— За какво искате да видите господин Фиоре? — попита Джими без никакъв преамбюл. В кошницата имаше хлебчета и той си взе едно.

Пред Готлиб имаше чиния пържени калмари. Беше спрял да яде, когато видя, че говорят за него, но все така държеше един залък.

— Точно така — каза. — Искам да говоря с него.

— Защо искате да говорите с него?

Нещо явно напомни на Готлиб, че държи залъка. Той го лапна, облиза пръсти и ги избърса в салфетката.

— Аз работя в Джавитс Сентър.

Залъкът се завъртя из устата му и изчезна като топка за голф, обиколила дупката, преди да влезе в нея.

— Ще се наложи да ми кажете някои неща, господине — каза Джими, но Готлиб само поклати глава.

— Бих искал, но наистина не мога да говоря за това с друг, освен с господин Фиоре. Уверявам ви, че той ще иска да говори с мен. И ако не ми позволите, ще му направите лоша услуга.

Джими реши, че дебелакът вероятно казва истината. Напомняше му за дебелака от филмите с Хъмфри Богарт, сигурно защото говореше по същия смешен начин. Което означаваше, че сигурно е на неговия акъл, защото ако беше подставено лице, едва ли щеше да подражава на филмов герой.

— Хайде да излезем за малко — каза Джими и стана.

Готлиб погледна чинията с калмари като скъп приятел, с когото не иска да се раздели. Но благоразумно стана и последва Анджелизи в дъното на ресторанта. Джими отвори вратата на мъжката тоалетна и я задържа, след което се обърна и подкани Готлиб да влезе. Очите им се срещнаха. Готлиб имаше големи кафяви кравешки очи. Джими изчака — държеше вратата, докато Готлиб се изклатушка покрай него.

— Сега се обърнете, ако обичате — каза, когато останаха сами в мъжката тоалетна, в която имаше един писоар, една кабинка и мивка. Миришеше сладникаво на дезинфекционни таблетки за писоар. А сега миришеше и на Мел Готлиб, който покорно обърна гръб на Анджелизи.

— Вдигнете си ръцете — каза Джими.

И го претърси щателно. Този тип имаше толкова гънки, че можеха да му скрият подслушвателя къде ли не. Джими не искаше да рискува. Опипа мишниците и чатала на Готлиб, краката му, огромния му задник — като конски задник, даже колкото два конски задника. Човекът беше чист.

— Добре — измърмори Джими. — Елате.

Върнаха се в залата, стигнаха до масата на Готлиб и Джими каза:

— Седнете. И не мърдайте от масата.

Отдалечи се. Готлиб се обърна да погледне накъде, макар да предположи, че не е редно. Явно беше изкарал теста, така че зачака да се случи каквото трябваше да се случи. И без това му трябваше време да се съсредоточи. Сделката с федералните го беше отървала от данъчните, но на каква цена? Беше заложил капан на един гангстер. Той, Мел Готлиб, беше вкарал таен федерален агент в една от

фамилиите, занимаващи се с организирана престъпност. Най-идиотската постъпка в целия му досегашен живот.

И дотукашен, ако не поправеше нещата, преди да са станали непоправими.

През последния месец и половина лягаше и ставаше с тази мисъл. Беше като да си мислиш, че си болен от рак, и да те е страх да отидеш на лекар. С всеки ден се убеждаваш, че симптомите се влошават, докато накрая няма смисъл да ходиш, защото е станало твърде късно. Всяка сутрин чаршафите му бяха подгизнали от пот, защото сънуваше сънища, извадени направо от филми за мафията.

Една сутрин имаше чувството, че направо ще повърне и че пикочният му мехур ще се пръсне, и че ще подбели очи и ще се строполи на пода на спалнята си като някоя госпожица. Трябваше да направи нещо, защото иначе щеше да се съсипе окончателно. Грабна телефона и започна да се обажда на всички, които можеше да имат и най-малката връзка с мафията. Не отиде на работа. Прекара целия ден на телефона. Говори с букмейкъри, препродавачи на билети, профсъюзни босове и сводници. Искаше да разбере с кого трябва да говори, за да отърве кожата.

Един препродавач на билети, Лионел, беше първият, който предположи, че рекетът в Ийст Сайд, което включваше изнудванията и в Джавитс Сентър, в крайна сметка се управлява от Чет Фиоре. Който на свой ред работеше за Гаетано Фалконе.

Тогава Готлиб за пръв път чу тези имена във връзка с проблема си. Разтрепери се толкова силно, че едва успя да затвори телефона. Помнеше името на Фалконе от гангстерските войни преди много години. Не помнеше подробности — помнеше само, че бяха убити доста хора. На Гаетано Фалконе изобщо нямаше да му мигне окото да убие този, който му беше пробутал федерален агент.

Още същата сутрин Мел Готлиб взе метрото чак до Канал стрийт, прекоси пеша до Малка Италия и намери ресторанта на Елизабет стрийт, за който му каза Лионел. Но го беше шубе да влезе. Беше го шубе, че повече няма да излезе.

И така цели две седмици. Не ходеше всяка сутрин, но всяка сутрин си казваше, че ще отиде. А след това си измисляше някаква причина да отиде утре. Така и не посмя да припари до ресторанта по-близо от отсрещния тротоар.

И тогава дойде онази сутрин, когато влезе в офиса си и намери федералните агенти, които опаковаха нещата на тайния агент. Казаха, че нямало да се върне.

Първото, което направи Мед Готлиб, беше да отиде до тоалетната. Имаше най-страшната диария в живота си. Седя на тоалетната чиния с глава в ръце и плачеше и се проклинаше, че не е направил нищо. Сега следствието беше приключило. Сега федералните агенти щяха да си свършат работата.

Взе такси и отиде на Елизабет стрийт. Може агентите още да не бяха предприели нищо. Може още да не беше късно да се представи като добро момче, което постъпва правилно, както се изразяваха тези хора.

И затова сега седеше в ресторанта и чакаше. Слънцето, което през цялото време го беше атакувало през прозореца, се предаде и мина от другата страна на улицата. Стана по-хладно и по-приятно, но това не му помогна. Чувстваше се като пуйка, наблюдавана през стъклото на фурната, всеки път, когато минувачите го поглеждаха през витрината на ресторанта.

В един момент мъжът със сивия костюм отново седна на масата му. После го изведе навън в една странична уличка и го вкара в един магазин за бяла техника, толкова претъпкан с хладилници, перални, сушилни и миялни машини, че той едвам се провираше по пътечките между тях. Една жена с бебе в торба на корема се разхождаше между пералните машини. Единственият служител явно беше продавачът по риза и без сако, който се беше лепнал за жената и ѝ обясняваше предимствата на различните модели. Имаше и друг клиент, добре облечен мъж, който разглеждаше хладилниците и крачеше покрай тях с ръце, скръстени зад гърба.

И тогава се случи нещо много странно. Продавачът погледна мъжа със сивия костюм и мъжът със сивия костюм му кимна. Продавачът хвана жената под ръка и каза:

— Дайте да излезем отвън и да поговорим за условията на плащане.

И излязоха и затвориха вратата.

Мел Готлиб с пределна яснота осъзна, че след малко ще бъде труп. Добре облеченият мъж сред хладилниците се обърна. В ръката му нямаше пистолет със заглушител.

— Господин Готлиб, аз съм Чет Фиоре — каза той и протегна ръка. — Искали сте да говорите с мен.

Готлиб преглътна с усилие и коремът му изгъркори като сифон на мивка.

— Тук ли? — прошепна немощно.

— Вие сте тук, аз съм тук. Защо не ми кажете за какво става въпрос?

Готлиб забеляза, че онзи със сивия костюм е застанал до вратата, явно за да не пуска вътре евентуални клиенти.

— Не знам дали това ви интересува, господин Фиоре — започна той. — Не ми е работа и затова няма да питам. Предполагам, че ще ме изслушате и когато свърша, ще си тръгна, а вие ще решите какво да правите. Ако няма нищо общо с вас, няма значение. А аз не казвам, че има.

Спря за момент и избърса потното си лице с месестата си ръка. Искаше Фиоре да му даде някакъв знак да продължи, но лицето на мъжа остана безизразно. Господи, тук беше студено като в хладилник. Но след като вече беше стигнал дотук, продължи:

— Както вашият колега сигурно ви е казал, аз работя в Джавитс Сентър. Директор съм по персонала. Наемам служители. Има един организатор на изложби, който редовно даваше на един ваш колега, ако ви е бил такъв, информация за изложителите. Изобщо не знам кои имена му е давал, нито знам той с кого се е свързвал, какво е ставало, но, вижте, аз не съм глупак. От друга страна, колкото по-малко знаят хора като мен, толкова по-добре. Не си вадя никакви изводи. Просто ви казвам каква беше уговорката, за да разберете какво имам предвид.

Дотук добре. Малко или много нещата се развиваха както се беше надявал. Щеше да е по-добре, ако Фиоре беше казал нещо, но той не казваше.

— Във всеки случай, през пролетта един, когото исках да наема като организатор изложби, отказа работата, защото се премести в друг щат. Веднага след това ми се обадиха някакви хора от федералната прокуратура. Някой си окръг, май беше южния. Не знам точно какви бяха, щеше ми се да бях обърнал повече внимание, но те бяха много дръпнати. И не търпяха възражения. Накараха ме да взема на работа един от техните агенти като организатор на изложби. Не ми казаха защо и аз не ги попитах. Това ми е принцип. Не ща да знам неща,

които не са ми работа. В крайна сметка се съгласих да им съдействам, защото реших, че не ми е работа да обсъждам политиката на правителството на САЩ.

— В какво се бяхте забъркали, господин Готлиб? — попита Фиоре. Това беше първият признак, че изобщо го слуша.

Готлиб беше наясно, че всичко зависи от отговора му. Ако се появяха пистолети със заглушители, щеше да е сега. Не трябваше да лъже.

— Данъчните.

Очите на Фиоре не потрепнаха и устните му не помръднаха в оценка на отговора на Готлиб или в покана да продължи. Чет Фиоре очевидно съчетаваше две от най-рядко срещаните сред населението качества — търпение и воля. Чакаше като насекомо; като насекомо щеше да ужили.

Готлиб разбираше всичко това дори само като го гледаше. Събра внимателно нишките на историята си и предпазливо подбра тази, която щеше да следва.

— Ще ви кажа само, че тези агенти ме заплашиха с куп неща, които щели да ми се случат, ако издам самоличността на Линклетер. Направих каквото ми казаха и мълчах, но вече не мога да мълча, господин Фиоре. Затова дойдох при вас.

Усещаше потта, която се стичаше в яката му и от бузите му като от капеща чешма. Фиоре щеше да каже: „Благодаря, че ми казахте, господин Готлиб, постъпихте правилно“. Или щеше да каже: „Пробутал си ми федерален агент, нещастнико“. И целият остатък от живота на Мел Готлиб зависеше от това кое от двете щеше да каже.

Всъщност той не каза нито едното, нито другото.

— Защо тази сутрин, господин Готлиб? — попита той. — Защо не вчера? Или утре?

— Аз... не ми даваше мира — заекна Готлиб и тотално изгуби присъствие на духа. След което затвори очи и изпя всичко.

— Защото дойдоха — каза. — Двама агенти, дете не съм ги виждал. Тази сутрин бяха в офиса на Линклетер. Взеха всичко. Казаха, че нямало да се върне.

Фиоре кимна разбиращо, после кимна леко към пода. Готлиб не разбра. Да си тръгва ли му казваше? Надяваше се да получи благодарност, но тази карта явно я нямаше в тестето. Нямаше как да

определи дали в съзнанието на Фиоре признанието му отменя вината. Поколеба се и по едно време усети на рамото си ръката на мъжа, който го беше довел тук. В отчаянието си Готлиб се обърна за последна молба за пощада. Но Фиоре го нямаше.

— Господин Фиоре, моля ви — извика той към претъпкания магазин. — Просто се опитвам да помогна. Опитвам се да помогна.

Спеченият въздух на улицата го обгърна. Осъзна, че стои на тротоара.

Продавачът побърза да се прибере в магазина, като остави вратата отворена за клиентите. Светът малко по малко си идваше на мястото.

Мел Готлиб пристъпи по тротоара и внимателно свлече всичките си сто и седемдесет килограма на тротоара. Седна на бордюра и по кръглото му като пълна луна лице се затъркаляха сълзи, големи колкото дъждовни капки.

След като слязоха от магистралата по изхода между летището „Ла Гуардия“ и стадион „Ший“, на Гюс му дойде наум, че тези хора не го отвеждат в Манхатън, където бяха офисите на федералната прокуратура. Сигурно имаха предвид нещо друго.

Паркираха пред един мотел с окаян вид, пред който имаше не повече от три-четири коли. „Лошо“ — помисли си Бенини. Познатите му непрекъснато го бързаха, че е нервен, ама и укротител на змии би се изнервил, ако двама ледени типове го измъкнат от къщи наред с закуската и го отвлекат дявол знае къде. Ако бяха ченгета, а не федерални агенти, щеше не само да се изнерви, а и да се изплаши, защото ченгетата правеха каквото си искат. Федералните не работеха така. Поне не си спомняше да е чувал федералните да работят така. А може и да работеха. Може просто да си държаха устите по-добре затворени от останалите.

Ако бяха федерални само че. Изведнъж съжали, че не беше огледал по-добре значката, която му беше показал Линклетер. Ами ако всичко това беше работа на някой, който имаше да урежда сметки с Чет Фиоре или Гаetano Фалконе? Ами ако някой планираше да изпрати на господин Фиоре пишката на Гюс Бенини по Федерал Експрес?

Спряха далеч от рецепцията на мотела, точно пред едно бунгало в края на редицата. Такива едни никакви мотели имаше на всяка магистрала, същите, в които отсядаха с Люси и Тереза по време на пътешествията си. Даваха им походно легло за детето. Не знаеше, че в Куинс има такива мотели.

Линклетер отвори бунгалото. Вътре имаше масичка, която трябваше да е до прозореца, с лампа отгоре, само че лампата беше на пода и масата беше преместена в средата на стаята, близо до леглото. Мокетът беше мръсен, с изключение на квадрата, където беше стояла масичката. Бенини беше доволен от себе си, че забелязва такива подробности. Това означаваше, че не пропуска нищо.

До масата седеше една дама, която стана, щом вратата се отвори. Беше висока и доста кльощава, а ръцете ѝ направиха нещо по полата, като че ли я пригладиха. Имаше фигура, която напоследък беше доста популярна сред младите. Бенини предложи, че е около трийсетгодишна, плюс-минус две. Радваше се да я види, защото хората, от които наистина се страхуваше, не използваша дами за мръсната работа.

На масата имаше два магнетофона — голям ролков и малък, от онези, дето може да ги пъкнеш в джоба си.

— Седнете, господин Бенини — каза дамата. — Внимавайте да не се спънете в кабела.

„Правилно“ — помисли си Бенини. Щеше да падне по лице и да му се откърти парченце от някой зъб, и да ги съди. И да забогатее.

В някой шибан сън.

— Аз съм заместник федерален прокурор Илейн Лестър — каза тя. — С агент Шлистър и с агент Томпсън вече се познавате.

Бенини прескочи кабела на магнетофона и седна, както му беше казала.

— Удобно ли ви е? — попита тя.

— Да ми е удобно ли? Не, не ми е удобно. От къде на къде да ми е удобно?

— Е, ще се налижи да изтърпите малко, господин Бенини. Да ви донесем ли нещо? Кафе, безалкохолно?

— Ще ми кажете ли за какво става въпрос, да го еба? Простете френския ми.

Гюс Бенини никога не псуваше пред дами. Но тук беше различно.

— Мисля, че вече знаете за какво става въпрос, да го еба — отвърна тя спокойно. — Искаме да ни разкажете за Джавитс Сентър.

— Той е на Единайсето авеню — отвърна Бенини.

Усети нечия ръка на рамото си. Не приятелска. Пръстите ѝ се впиха направо в костта и се опитаха да установят местоположението на всяко сухожилие и мускул и другите боклуци. Болеше адски. Чу гласа на Линклетер.

— Знаем, че е на Единайсето авеню, Гюс.

Дамата каза:

— Знаем, че вие отговаряте за рекета в Джавитс Сентър, господин Бенини. И вие го знаете. Хайде да не се разиграваме.

— Защо ми задавате въпроси, щом знаете всички отговори? — попита Бенини. — Не знам кой кого разиграва.

— Искаме да ни съдействате — каза Илейн Лестър.

В тона ѝ имаше нещо, напомнящо за дама, която моли да ѝ помогнат да си качи куфара във влака. С тия двамата галфони в стаята, единият от които му висеше над главата и се опитваше да му разчлени костите, имаше наглостта да се преструва на безпомощна. Повдигаше му се от нея, но пък можеше да не го прави нарочно. Някои жени просто така си говореха, непрекъснато.

— Какво ще кажете първо да поговоря с адвокатата си — предложи той. — Аз ще говоря с него, вие ще говорите с него и така никой няма да е обиден.

Пръстите отместиха едно сухожилие, за да проверят какво има отдолу. Очите на Бенини се насълзиха и той каза:

— И кажете на тоя тип да си махне проклетата ръка от мен.

Тя игнорира последното и каза:

— Не ви е нужен адвокат, господин Бенини.

— Нужен ми е.

Онзи, който досега мълчеше, проговори:

— Недей да ѝ противоречиш, приятел. — И заби още по-дълбоко пръсти. Значи неговите пръсти бяха. Така си и мислеше. Линклетер нямаше такива пръсти. И изобщо не беше толкова силен. Този също не беше много едър, но сигурно си запълваше свободното време с изстискване на сто неща по сто пъти на ден.

— Така изобщо не мога да мисля — каза Бенини. — Знам си шибаните права.

— Мат, моля те — каза тя с безпомощната си дамска интонация. Но имаше резултат. Пръстите го пуснаха. След минута кръвта му започна отново да циркулира.

Тя се наведе през масата и го привика с показалец да се приближи към нея. Той осъзна, че още не са включили магнетофоните, което означаваше, че тази част от малкото им парти не се записва.

— Господин Бенини — каза дамата толкова тихо, че имаше нещо почти сексуално в начина, по който трябваше да се взира в устните ѝ, за да разбере какво му говори. — Разполагаме със записи, на които се уговаряте с федерален агент да рекетирате изложителите в Джавитс Сентър. Разполагаме с всеки долар, който сте платили на агента за услугите, и вие знаете, че разполагаме с тези неща, защото същият федерален агент е тук с нас в тази стая. Дотук съгласен ли сте, господин Бенини?

— Нито съм съгласен, нито не съм съгласен.

— Добре. Освен това разполагаме с показанията на хората, които сте рекетирали. Дотук смятаме, че разполагаме с прекрасни материали за шест дела за рекет и едно за уговаряне за съучастие в рекет. Но тази бройка може да нарасне и съвсем определено няма да намалее. Ако имахте адвокат, той щеше да погледне доказателствата и щеше да ви посъветва да приемете споразумението, но по начина, по който стоят нещата засега, най-много, което можем да ви предложим в замяна, е препоръката да получите обща присъда по всички дела, вместо да ви ги прибавят една към друга. На колко години сте, господин Бенини?

Не ѝ отговори. Знаеше, че всичко, което му казва, е истина, и затова се съсредоточи върху устните ѝ, за да чуе останалото.

— Може и да нямате седемдесет, като излезете, господин Бенини — каза тя и се усмихна, показвайки зъбите зад тези устни. Хубави зъби. Беше си хубава, няма спор. — Ще бъда откровена с вас — продължи тя още по-тихо, сякаш му се доверяваше. — Напоследък пускат доста хора от затвора, така че може и да сте на шейсет. Шейсет или шейсет и пет.

Гюс Бенини беше на петдесет и три. Шейсет и пет му звучеше съвсем като остатъка от живота му. Прокара език по устните си и тя вдигна поглед над рамото му.

— Мат, мисля, че господин Бенини вече иска нещо за пиене. Кафе или нещо студено?

— Студено — каза Бенини.

— Пепси? Или нещо от сорта. Тук имат само машина.

— Каквото имат. Пепси, добре. — Вратата зад гърба му се отвори. — Диетично пепси, ако има — добави той.

Вратата се затвори и той разбра, че онзи с пръстите е излязъл. Беше сигурен, без дори да се замисля, че ако се обърне, Линклетер ще го фрасне по главата, затова не се обърна.

Линклетер мина в полезрението на Бенини и седна на един стол.

— Видях къщата ти, Гюс — каза той. — Ще бъда откровен с теб. — Тази сутрин всички бяха откровени с него. Кога ли му се беше случвало? — Не е кой знае какво. Моят апартамент е по-хубав, а съм на половината от твоите години и на държавна заплата.

Бенини се изчерви чак до ушите. Шлистър знаеше, че не е само от гняв. Беше гняв, примесен със срам, и той съжаляваше за онова, което му беше казал току-що. Но искаше да му внуши нещо важно.

— Виж какво, умнико — процеди Бенини. — Отгледал съм три деца в тази къща и съм ги изучил всичките в колеж.

— Да, ама кой колеж? — попита Линклетер. — „Сити“ ли беше? И колко пари бяха това? Нали разбираш какво имам предвид? Хората, за които работиш, не се грижат кой знае колко за теб. Ти им носиш пари, от които не виждаш почти нищо. И не им дължиш нищо.

Бенини не отговори. Насоката на разговора взе да не му се нрави.

— Вярно ли е онова, което ми каза в твоята къща? — попита Линклетер. — Че когато съм поискал повече пари, са излезли от джоба ти?

Бенини отново не отговори. Естествено, че бяха излезли от неговия джоб, да му го начука. И още го беше яд.

— Господи, Гюс — каза Линклетер. — Защо не вземеш да направиш малко добро на себе си, просто за разнообразие?

Стана и се отдалечи от масата, сякаш беше казал всичко, което имаше да казва.

Вратата се отвори отново и Пръстите влезе с две кутийки диетична пепси.

— Нямаха в чаши — съобщи той. — В кутийка става ли?

Гюс отвори кутийката и отпи голяма глътка. „В кутийка става ли? Удобно ли му е?“, мамка им. Щяха да си потрошат краката да му угаждат. Сигурно го мислеха за глупак, но той не беше. Историята беше нагласена и той го знаеше. Гюс Бенини не се продаваше за една добра дума и кутия безалкохолно.

От друга страна обаче знаеше, че всичко, което каза този Линклетер, да го такова в германското име, е истина. Гюс Бенини никога не получаваше нищо току-така. Никога. Нито веднъж в живота си. Което означаваше, че наистина не дължи никому нищо.

— Онова, което се опитва да ви каже агент Шлистър, господин Бенини, е, че вие не означавате нищо за Чет Фиоре.

— Кой? — Бенини я изгледа безизразно. Но не вложи цялата си душа в изпълнението.

— След малко ще се занимаем с него. Сега искам да ви кажа, че не означавате нищо и за нас. Ако не ни оставите друг избор, ще ви затворим, но това не ни е нужно и наистина нямаме интерес да го правим. Предпочитаме да се споразумеем. Сигурна съм, че го разбирате, затова предлагам да се върнем на другото. Нали не ни казвате, че не познавате човек на име Чет Фиоре?

— Това име не ми говори нищо.

Тя натисна бутона на малкия магнетофон и Бенини чу собствения си глас, който разправяше на Фиоре, че хлапето от Джавитс Сентър се е изплашило, а Фиоре му казваше да сложи край на нещата и да не се притеснява.

Пуснаха му и много други ленти и Линклетер по едно време му говори за децата му и за дъщеря му, която беше видял в къщата и в кой колеж била учила и къде работела. Поръчаха обяд — сандвичи, които Пръстите донесе от някакъв ресторант, който явно беше съвсем наблизо, защото се върна само след минути. Бенини не беше гладен, но си взе сандвич, защото го караха да яде и не му се разправяше. Не помнеше откога не беше седял толкова време на едно място и ако тази сутрин някой го беше попитал, щеше да каже, че ако му се наложи да седи няколко часа на един стол, ще полудее. Но неясно защо не полудяваше. Седеше и ги слушаше какво му говорят, като че ли беше в църква.

Онова, което наистина го накара да се замисли, беше, както му обясниха Линклетер и дамата, първо тя, а после той и така няколко

пъти, че ако внесат делото срещу Фиоре за Джавитс Сентър в съда, ще се наложи да пуснат записа на разговора от ресторанта и тогава Фиоре ще си помисли, че сигурно Бенини е внесъл подслушвател, защото мястото непрекъснато се проверяваше за бръмбари. Но пък ако имаха друга информация за Фиоре, нещо, което да не е свързано с Джавитс Сентър, можеха да тръгнат в съвсем друга посока и даже изобщо да не стане въпрос за Джавитс Сентър и така записът да не стига до Фиоре, нали така?

Точно тогава дойдоха сандвичите. Гюс си взе с яйчена салата. Изяде почти половината.

— Яйца за закуска и яйца за обяд — отбеляза Линклетер. — Не се ли притесняваш за холестерола?

— Ти се притеснявай за холестерола. Аз повече се притеснявам, че някой ще ме намушка с шило за лед във врата.

Всички се засмяха, дори и Бенини, и след това отново станаха сериозни, защото Линклетер каза:

— Гюс, искаме да направим така, че това да не се случи.

Дамата му предложи да си помисли известно време и да се върне при тях с разни работи за Фиоре, в които не е замесен и които няма да му навредят.

Той погледна остатъка от сандвича, след това погледна нея и започна да говори. В този момент включиха втория магнетофон.

Едно от нещата, които каза, съвсем между другото, защото не знаеше почти никакви подробности, беше за някакъв банкир и за съвсем нов начин за пране на пари, но не знаеше никакви имена.

Дамата каза:

— Ами дай тогава да преминем към нещо друго, което знаеш.

В този момент Линклетер стана от масата и започна да крачи из стаята. Ядоса се на нещо, но Гюс не разбра с какво го е ядосал. Всъщност май се ядоса не на него, а на дамата, което пък какъв смисъл имаше?

Никакъв.

Освен това Гюс имаше да се притеснява за други неща.

Настроението в колата по пътя за Куинс беше напрегнато. Фиоре не продумваше нищо, Джими също.

— Аз да вляза ли? — попита Джими, след като спря пред къщата на Гюс Бенини.

Каза го, като че ли очакваше проблеми.

Фиоре се засмя.

— Я стига. Просто искам да поговоря с него.

Джими остана в колата, без да гаси двигателя.

Фиоре позвъни на вратата и погледът му се зарея към редицата двуфамилни къщи, долепени почти една до друга. Всяка беше отделена от съседната с малка триметрова алея, маркираща края на имота и преминаваща в пътека към задния двор с размер на покривка за маса. Къщите отстояха на около метър от тротоара, пред тях имаше миниатюрни правоъгълници от грижовно поддържана трева. По прозорците имаше сандъчета с теменуги и хризантеми. Но погледът му продължаваше да се връща върху тези тревни квадратчета, докато стоеше с гръб към вратата и с лице към улицата и чакаше някой да отвори. Сандъчетата с цветя ги разбираше. Те бяха това, което бяха. Но тези парчета морава метър на два, споделяни от две семейства, направо го убиваха с тъгата, която навяваха. Те бяха лъжа. Нещо по-лошо, лъжа, която дори не извикваше в съзнанието образа на истината. Не стигаха дори за гроб.

Зад вратата се чуха стъпки и тя се отвори. Фиоре се обърна и се озова пред дъщерята на Бенини.

— Здравей, Тереза. Как си?

Тя отвърна, че е добре, но гласът ѝ беше напрегнат и неестествен.

Фиоре си беше поставил задача да познава семействата на хората, които работеха за него. В сезона на отпуските канеше на вечеря по две или три семейства — сядаше начело на масата, а жена му от лявата му страна. Гостите водеха жените си и децата, ако децата бяха достатъчно големи да седят мирно по време на вечерята. Денят, в който синът или дъщерята за пръв път отиваше на вечерята, беше семейно събитие. Това започваше две седмици преди Коледа и до Коледа Фиоре даваше вечеря за всичките си хора. Много необичайна практика за средите на организираната престъпност. Всъщност досега не го беше правил никой. Самият Гаetano Фалконе го беше привикал на Лонг Айланд, за да го попита що за практика създава.

— Семейството и работата не трябва да се бъркат — беше казал.

— С цялото ми уважение, господин Фалконе — отвърна Фиоре, — как да имам доверие на хора, които не познавам?

Малко съпруги бяха съвсем наясно какво работят мъжете им. Фиоре бе представян на съпругите и на децата просто като господин Фиоре без повече обяснения за характера на връзката му със съпрузите. Беше логично да се очаква известна неловкост, но такава не възникна в нито един момент.

— Баща ти вкъщи ли си е? — попита той Тереза Бенини. — Искам да говоря с него.

Тя поклати глава и каза:

— Няма го.

— Да знаеш кога ще се прибере?

Тя го огледа предпазливо, след което отстъпи от вратата и я отвори по-широко. До този момент той стоеше на стъпалата. Сега влезе и затвори. Личеше й, че едвам се сдържа да не се разплаче.

— Тази сутрин дойдоха полицаи. Отведоха го — каза с нисък глас. — Казаха, че не го арестуват — добави, като че ли много не вярваше на тази част.

От мига, в който бяха отвели баща й, непрекъснато мислеше с какво може да му помогне, но досега не беше измислила нищо. Когато видя кой звъни, се обърка още повече, но накрая реши да помоли господин Фиоре за помощ. Той беше най-могъщият човек, когото баща й познаваше. Само трябваше да вдигне телефона и баща й щеше да се прибере у дома.

— Полицията ли? — попита той.

— Извинявам се. Не полицията, а правителството — поправи се тя.

— Федерални агенти?

— Да.

— Казаха ли какво искат?

Той знаеше отговора. Искаше да разбере какво знае тя.

Тя поклати глава.

— Казаха само, че искали да говорят с него и че не го арестували.

От горния етаж се чу писклив и пронизителен женски глас.

— С кого говориш, Тереза?

— Лежи си, мамо — извика й момичето. — Търсят татко.

Отговорът очевидно беше достатъчен.

— Майка ти добре ли е? — попита Фиоре.

Жената на Бенини беше вечно болна от нещо. Самият Гюс отдавна беше вдигнал ръце от нея.

— Просто грип. Вече се оправя.

Фиоре постави двете си ръце на раменете на девойката и я погледна право в разтревожените очи. Те бяха кухи и безжизнени като камък.

— Не се тревожи, Тереза. Всичко е наред. Аз ще се погрижа.

Тя беше сигурна, че това е вярно, и вече преливаше от благодарност само за това, че ѝ го беше казал и че го беше казал по този начин. Вече знаеше, че е постъпила правилно, като му каза, макар да знаеше, че баща ѝ няма да е доволен.

Господин Фиоре ѝ каза да предаде на баща си да дойде при него. Тя го покани да го изчака и му предложи кафе.

— Имам работа — каза той и тя не настоя повече.

Фиоре каза на Джими да паркира половин пресечка по-нататък и да изгаси двигателя. Искаше да говори с Бенини, преди да е влязъл в къщата си. Нямаше никаква опасност федералните да го докарат до дома му. Ако им беше отказал съдействие, нямаше да се набутат да го изпращат безплатно, а ако им беше оказал, нямаше да рискуват някой да го вижда ненужно с тях.

Не му се наложи да чака много. След половин час Гюс се зададе по улицата с петльовата си походка, наведен напред, като че ли се бореше със силен вятър. Колата на Фиоре беше от другата страна на улицата и той я видя едва когато я отмина. Фиоре излезе от нея и движението привлече вниманието на Бенини.

— Боже — каза и пресече улицата. — Какво правиш тук?

Фиоре никога не беше идвал в дома му. Това трябваше да го притесни. И ако беше по-интелигентен, щеше. Но мисълта премина през главата му толкова бързо, колкото бързо реши, че Фиоре още не може да е разбрал за федералните.

— Беше ми на път за Сити Айланд. Искях да поговорим за някои неща — отвърна небрежно Фиоре. — Хайде, качвай се да поговорим. Нямам много време.

Отвори вратата пред Бенини и се качи след него.

— Как си, Джими? — попита Бенини.

— Добре, а ти? — отвърна Джими през рамо.

Бенини сви рамене и се обърна към Фиоре.

— Дано да не си ме чакал много. Трябваше да се обадиш. Дъщерята си е вкъщи. Щеше да ви направи нещо за хапване.

— Обадох се — каза Фиоре.

В очите на Бенини проблесна объркване. Горната му устна се сгърчи странно.

— Ама ходи вкъщи ли?

— Да — потвърди Фиоре. — Дъщеря ти беше Тереза, нали? Аз ѝ казах Тереза.

Езикът на Бенини се стрелна по устните му като езичето на гущер.

— Да. Тереза е. Тя какво ти каза?

Фиоре забеляза, че Джими ги наблюдава в огледалото за обратно виждане. „Какво ти каза?“ Това беше въпрос, който изобщо не влизаше в работата на Гюс Бенини.

— Каза, че не знае къде си. И че не знае кога ще се върнеш.

Физиономията на Бенини живна на мига.

— Нещо имам проблеми с простатата. Непрекъснато пикая. Най-накрая реших да се прегледам.

— На доктор ли си ходил?

— Да. Не ѝ казах, за да не се тревожи.

Джими Анджелизи нямаше нужда от заповеди какво да прави. Запали двигателя и потегли.

— И какво каза докторът?

Мерцедесът се отлепи от тротоара още преди Бенини да отговори.

— Каза, че не било рак.

Но знаеше, че те знаят, че лъже. Вече знаеше, че е хванал нещо по-страшно от рак.

22.

Чет Фиоре се появи на рецепцията на „Лейн Бентли“ малко преди шест. Дженифър слезе при него само след минута.

— Много се извинявам — каза тя, — но господин Блейн си тръгна.

Той я изгледа, сякаш го е обидила. Черните му очи бяха толкова тъмни и студени, че тя буквално почувства как температурата във фойайето спада. Ако не беше сигурна, навярно щеше да ѝ трудно да познае, че това е същият мъж, който беше идвал в офиса. За този Фиоре пишеха във вестниците, осъзна тя. В него нямаше и намек за другия.

Разбра, без дори той да ѝ го казва, че отговорът ѝ е глупав, и добави:

— Сигурна съм, че ще успея да се свържа с него. Само секунда.

До канаетата имаше няколко телефона и тя се обади. Фиоре дойде и застана до нея. Искаше да знае какво казва на Блейн и какво ѝ отговаря той.

— Господин Блейн, Дженифър е. Господин Фиоре току-що дойде. Иска да се види с вас.

Изчака. След това закри слушалката с ръка.

— Има билети за концерт. В момента пътува към Линкълн Сентър. Пита дали можете да се срещнете там.

— Да — отвърна Фиоре. — Става.

Накара Джими да го остави срещу Линкълн Сентър. Каза му да не го чака. Докато пресичаше огромното кръстовище, вдигна поглед към трите чудовищни сгради с неудоволствие, което се дължеше по-скоро на настроението му, отколкото на нещо друго. Тези сгради не отиваха на Ню Йорк. Не приличаха на нищо друго в града. И след като бяха сложили фонтан точно помежду им, защо не бяха посадили и трева, та поне малко да заприлича на парк? Едната сграда беше изцяло каменна, другата изцяло стъклена, а третата беше някаква кръстоска между първите две.

Видя Блейн близо до фонтана. Мястото не беше крайно лошо за среща. Двама мъже със свободно време нямаше да изглеждат подозрително — просто двама любители на музиката, пристигнали малко по-рано, отколкото трябва.

Блейн го забеляза и тръгна към него. Заговори преди Фиоре да си е отворил устата.

— Нашият приятел от Оклахома се спомина.

Беше му трудно да разбере дали намеква нещо. В гласа му имаше някаква остра нотка. Какво? Не одобряваше ли? Никой не му искаше мнението.

Фиоре захапа уста и вдигна рамене.

— Стават и такива работи.

— Предполагам — отвърна Джефри. — Дай да си вземем нещо за пиене.

Не изчака Фиоре да му отговори и тръгна към един павилион, който скоро щеше да бъде разглобен — все пак зимата приближаваше. В момента обаче въртеше оживена търговия с огромна надценка на сладкиши, сандвичи със скариди и авокадо и коктейли и вина.

Фиоре го последва. Знаеше, че Блейн е разбрал какво е станало в Оклахома. Никой не забогатяваше, вярвайки в съвпадения, а Блейн беше дяволски богат. За праволинеен и солиден гражданин Блейн беше постигнал прекалено много за прекалено кратко време. Никакви истерии. Никакво хленчене на обидена невинност или гневни крясъци. „Нашият приятел от Оклахома се спомина.“ Той „предполагал“, че стават такива работи. Не плачеше по този повод и нямаше да се разплаче.

Стояха на опашката точно зад един възрастен господин, чийто костюм така му висеше, че по гънките му можеше да се проследи развитието на смъртоносната болест. Мъжът си поръча, като сочеше с пръст, и благодари на момичето, което му подаде поръчката, с толкова немощен глас, че тя едва ли го чу. Фиоре и Джефри взеха пълните си чаши. Бутилката остана на бара, така че ако някой се интересува, да прочете етикета. Фиоре хвърли една двайсетачка преди Блейн изобщо да е бръкнал в джоба си. Не изчака рестото. Докато вървяха към бляскавите светлинни на операта, Фиоре каза:

— Моят старец се стопи така навремето. Трябва да има по-добро решение.

Джефри устоя на изкушението да отбележи, че Фиоре очевидно е държал по-доброто решение в ръцете си. „Евтаназия“ означаваше „добра смърт“, но оставяше въпроса за чие добро. Понякога за доброто на умиращия, друг път, като в случая с Болинг, за доброто на други.

Заобиколиха концертната зала и минаха отстрани, където нямаше толкова хора. Изведнъж ръката на Фиоре стисна Джефри за рамото и го обърна с неочаквана и жестока злоба. Преди Джефри да успее да каже нещо, лицето на Фиоре бе на сантиметри от неговото, а лявата му ръка го стисна за гърлото. Яростта беше избликнала отникъде, като включена с бутон. Може да я беше имало през цялото време, покрита от усмивките и любезностите, както снегът покрива земята. Имаше нещо страшно в този човек, който умееше да потиска свирепостта си и да ѝ дава воля с такава бързина.

— Ти си важен човек, Блейн. Но ако се ебаваш с мен или с който и да е от хората ми, ще съжаляваш. Аз съм този, който те направи важен. Ясно ли е?

Още от момента, когато Гаetano Фалконе го беше уверил, че се е погрижил за проблема му с Еди Винченцо, Джефри знаеше, че този миг ще настъпи.

— Приятелчето ти Еди продължава да се вижда с дъщеря ми. Не се бяхме разбрали така.

Хватката върху гърлото му се засили. Болката беше толкова жестока и отчетлива, че можеше да каже къде е всеки един от пръстите му. Покрай тях минаваха все повече хора. Никой не спря и не обърна глава към мястото, където един мъж душеше друг на половин метър от страничния вход на Ейвъри Фишър Хол.

— Не ме интересува — изсъска Фиоре. — Ако имаш проблем, ще дойдеш при мен. Ще ми кажеш какъв е и аз ще се погрижа за него. Ясно ли е?

— Да — отвърна с мъка Джефри.

— Няма да ходиш при Фалконе. Ще идваш при мен. Ясно ли е?

— Да.

Фиоре го пусна и Джефри си пое дъх. Фиоре отстъпи няколко крачки назад и отпусна лицето си в усмивка — същата усмивка, с която се беше появил на площада.

— Единствената причина да си жив е защото си мисля, че може да не знаеш правилата. Знаем, че не е така, но ти разрешавам да се

възползваш от съмнението. В колко ти започва концертът?

— В седем и половина — отвърна Джефри. Отново бяха двама нормални мъже.

— Това не е ли жена ти? — каза Фиоре, докато вървяха към фонтаните, и посочи Филис, която се запъти към тях.

Джефри и Филис си размениха протоколни целувки.

— Вече се притеснявах, че ще закъснееш. Радвам се да ви видя, господин Фиоре. С нас ли идвате?

Джефри се учуди, че тя помни името му, и още повече се учуди на въпроса ѝ. Беше направила всичко възможно, за да изхвърли от съзнанието си всичко свързано с последствията от рождения ден на Джесика.

— Боя се, че не съм голям ценител на музиката — каза Фиоре.

— Тогава защо сте тук?

— Господин Фиоре отскоро ми е клиент — каза Джефри, без да сваля очи от Фиоре.

— Така ли? — каза тя. — Надявам се съпругът ми да ви докарва добри пари.

— Казва, че моментът бил подходящ за инвестиции — уклончиво отвърна Фиоре.

— Нормално — каза тя. — И когато пазарът е във възход, и когато е в спад, Джефри винаги смята, че трябва да се инвестира. Сигурна съм, че има билети. Елате с нас.

Фиоре смая Джефри, като прие поканата. На касата беше пълно с билети. Всъщност билетите за всичките останали четири места на първия ред на балкона, където седяха Блейнови, бяха върнати.

Оркестърът свиреше Втората симфония на Айвс. В програмата пишеше, че я е композирал през 1902-ра, когато бил на двайсет и девет години и все още се надявал музиката му да се свири. По времето на премиерата, четиридесет и девет години по-късно, бил твърде стар да присъства на живо и я слушал у дома си по радиото.

— Доста тъжно — каза Фиоре, когато Филис му изложи тези факти.

Музиката му се струваше странна, необичайна и непохватна, сякаш на места се подхлъзваше. Но имаше моменти, които му звучаха познато, и той се отпусна в стола и остави глъчта на оркестъра да завладее сетивата му. Погледна Филис Блейн. Тя усети, че я гледа, и

отвърна продължително на погледа му, сякаш разговаряха за нещо. Блейн седеше сковано от другата страна на жена си. Фиоре го мразеше.

Музиката изведнъж гръмна, като дете, настояващо за внимание, и погледът му се върна на сцената. Диригентът жестикулираше с всичка сила пред сто музиканти, които така ожесточено стържеха с лъковете по инструментите си, че нямаха никакво време да го погледнат. Ръката на Филис се плъзна по облегалката и се озова върху неговата. Той я погледна отново, но тя вече беше вперила поглед в сцената. На угълчето на устните ѝ трептеше едва доловима усмивка.

Музиката премина от танц в марш. Фиоре беше, поне така говореха, най-могъщият човек в Ню Йорк и той със сигурност знаеше, че това е почти вярно. Само един могъщ човек можеше да убие един от най-приближените си хора, защото го е излъгал. В случая Фиоре нямаше никакъв избор. Ако имаше някакъв избор, нямаше да го направи. Това ѝ беше странното на силата. Тя не ти дава свободата да правиш каквото си искаш. Напротив, ограничава ти възможностите. Издава команди. Повелява ти какво да правиш и ти го правиш.

Когато музиката забави темпо и притихна като спирац часовник, той си припомни една случка, когато беше малък, седемнайсет или осемнайсетгодишен и с Джими и още двама приятели се бяха сбили с някакви чернокожи хлапета, които чакаха метрото на спирката на 125-а улица. Сбиха се за някаква глупост, някой се заяде как го гледал другият. Последваха обиди, и след това тупаници, и всичко беше наред, докато едно чернокожо момче не извади нож и не срязва ръката на Алберт, приятел на Фиоре, когото всички наричаха Анжел. Сега той отново си беше Алберт и работеше за Ед Боцмана, но онази нощ беше Анжел и продължи да се бие, а кръвта му се лееше по дрехите и по платформата. Беше лято и беше само по риза и острието на ножа не беше срещнало никаква преграда. Тогава Фиоре носеше пистолет. Джими също носеше. Анжел и другото момче явно не носеха, защото бяха само по ризи. Фиоре носеше своя в джоба си и не го извади дори след като чернокожият извади ножа, защото дори на тази възраст му беше ясно, че ако застреляш чернокож на 125-а улица, следва край на играта. В белите квартали нещата бяха различни. Но Джими, който не беше стигнал до същото заключение, понеже не можеше да се бие и да мисли едновременно, а и не познаваше някой, който да може, с изключение естествено на Чарли (така му викаха на Фиоре в онези

дни), извади пистолета си и изкрещя: „Стой, мръсен негър такъв!“. Момчето с ножа се смрази с налудничаво ужасена физиономия, като че ли току-що беше видяло Исус, и в това време Анжел му заби със здравата си ръка един десен прав, който го събори на платформата, а оттам и на релсите. За миг всички застинаха като снимки на самите себе си. Никой не помръдваше, сякаш че ако останеха неподвижни, някой щеше да им каже какво следва. Момчето падна от платформата наистина смешно — с вирнати подметки на маратонките „Фелони Флайърс“. И тогава едното от чернокожите момчета каза: „Мамка му“, защото идваше влак. Всички се втурнаха към ръба на платформата и погледнаха надолу. Момчето лежеше по гръб. Все още стискаше ножа, със странно извита глава, леко килната към рамото и настрани, и краката му също изглеждаха странно, един върху друг, този отдолу прегънат под ъгъл, какъвто не се полагаше на никой крак. „Господи, прилича на Тайсман“ — каза Анжел, защото точно така изглеждаше Джо Тайсман, когато Лорънс Тейлър му го счупи в Медоуландс. Само че на Джо Тайсман главата не зееше разцепена, а тази на момчето беше и вратът му не беше счупен, докато този на момчето най-вероятно беше и към Тайсман не идеше влак, докато лежеше на двацет и три метровата линия. Тогава едно от чернокожите момчета, това, с което се беше бил Фиоре, жилаво и кльоцаво хлапе с дълги провиснали ръце, скочи на релсите пред приближаващия влак и извика нещо, но никой от приятелите му не помръдна. Той клекна до приятеля си и му каза нещо и ръцете му зашариха над момчето, големи дългопръсти ръце, пърхащи като птица, която нещо не може да излети, пърхаха, сякаш не знаеше нито как да го докосне, нито къде. В следващия миг се затича по релсите, право към еднооккия влак, и крещеше: „Спри, спри!“, и размахваше дългите си ръце като вятърна мелница. Това беше най-смелата постъпка, която Фиоре беше виждал някога — черна кожа и черни дрехи, тичащи право срещу влака в черния мрак, но все пак не беше безсмислена, защото все още имаше шанс да предупреди машиниста навреме.

Незнайно защо музиката звучеше, сякаш я беше слушал поне сто пъти, макар да знаеше, че я чува за пръв път, и ръката на Филип Блейн още лежеше върху неговата и той не разбираше защо си мисли за Гюс и защо се сети за онази история на спирката на метрото, която дори не знаеше, че още помни, само че я помнеше, и то така ясно, като че ли

беше станала вчера. Помнеше, че когато момчето се затича към влака, той сам скочи на релсите, макар да не знаеше какво го подтикна да го направи. „Дай да го вдигнем“ — викна на Джими и скочи на релсите, а четвъртото момче, приятелят на Анжел, скочи при него и двамата го гледаха и се чудеха как да го подхванат, така че да не се разпадне в ръцете им. Главата му лежеше в локва кръв и не бяха сигурни, че трябва да го местят. Само че влакът идваше. Спомни си, че гледаше релсите и приближаващия се влак и се страхуваше като никога през живота си. Но продължаваше да стои коленичил на релсите и влакът се приближаваше и ръцете му бяха целите в кръвта на чернокожото момче, и тогава чу писъка на спирачките на влака, наистина писък, като човешки. Фиоре извика: „Аз ще го хвана за краката“, но когато докосна момчето, кракът му се вдигна като пръчка и момчето изстена; поне беше живо. И тогава Фиоре извика: „Чакай, чакай“, защото писъкът заглъхваше. След което спря, което означаваше, че влакът е спрял. Затова каза: „Давай да се махаме оттук“ и двамата рипнаха на платформата и изхвърчаха от гарата, Фиоре, Джими и Анжел, чиято ръка продължаваше да кърви от удара с ножа, и приятелят на Анжел. Така и не разбраха какво беше станало с момчето на релсите и дали беше оживяло, или не.

И изведнъж Фиоре осъзна защо си мислеше за всичко това и каква беше връзката. Връзката беше страхът. Защото в момента се страхуваше, а от онзи момент на релсите не помнеше да се беше страхувал от нещо.

Но тази работа с Блейн беше различна. Фиоре цял живот си беше имал работа с опасни хора, а този тип беше просто някакъв banker. И не трябваше да го е страх.

Само че го беше.

Музиката го връхлетя като водопад от неразбираеми звуци.

По време на полета до Оклахома Габриел Енрикес разгледа папките и се запозна с подробностите по инвестициите на Болинг. На летището го посрещна един мексиканец с картонена табелка с ръкописни букви „ЛЕЙН БЕНТЛИ“. Мексиканецът не беше особено щастлив нито че bankerът, който му бяха изпратили, е латиноамериканец, нито че е толкова млад. Беше посвоему мъдър по

един простиък начин и веднага схвана значението на избора. Габриел влоши още повече нещата, като се качи на предната седалка, проявявайки обидно пренебрежение към социалните различия. Единият беше момче за всичко, а другият беше banker. Различията имаха значение.

По пътя никой не каза нищо, докато градът не изникна отпред и после от двете страни на магистралата.

— По-голям е, отколкото си го представях — каза Габриел на испански.

Мигел прониза пътника си с поглед, но не обърна глава. Веднага позна, че акцентът не е пуерторикански, но не се сещаше откъде е. Беше помпозен и напевен и му звучеше женствено.

— Да — отвърна на испански. — Голям град. Ти не си от Пуерто Рико. Куба, нали?

— Родителите ми бяха кубинци, да.

— Но ти си американец, така ли?

— Да.

Мигел познаваше кубинци в Мексико и ги смяташе за стабилни и сериозни хора, но американските кубинци се смятаха за солта на земята. Собствените му деца се смятаха за мексиканци, макар че също бяха родени в Съединените американски щати. Този тук наричаше себе си американец.

В колата се възцари мълчание. Мигел обмисляше какво да каже. Така отминаха двайсет километра и градът остана зад тях.

— Сеньор Болинг беше добър човек — каза той накрая. — И макар че вече го няма, паметта му заслужава голямо уважение.

— Да, разбирам — каза Габриел.

— А сеньора е много млада. Разбирате ли и това?

— Не знаех. Но разбирам какво имате предвид.

Когато „сеньора“, както я наричаше шофьорът, посрещна госта в голямата стая за рисуване, тъмна и хладна като пещера, тя също изглеждаше изненадана, че са ѝ изпратили млад „латино“, защото се поколеба за миг на вратата, когато Габриел Енрикес пристъпи, за да я поздрави. Всички завеси в стаята бяха спуснати и пропускаха само приглушена землиста светлина. Той се зачуди дали тъмнината е знак на жалейка. Май че някъде беше чел нещо подобно. Или просто тази жена вирееше на тъмно, като орхидея.

Роклята ѝ я обвиваше като облак, ефирен и безформен, ярък облак от червени и златни божури на пастелен фон. Тялото ѝ беше стегнато, ръцете — мускулести.

Той се представи.

— Тук съм по молба на господин Блейн, за да обсъдим някои от инвестициите на покойния ви съпруг — каза той.

— Знам защо сте тук, господин Енрикес — сопна се тя.

Естествено, че знаеше. Срещата беше уговорена; беше изпратила кола да го вземе. Той се побоя, че думите му са прозвучали снизходително, все едно не я вземаше на сериозно. Не беше искал да се държи снизходително, но не знаеше как да се поправи.

Тя му предложи да му покаже стаята и когато влязоха, той видя, че куфарът му, който шофьорът беше взел, вече е на леглото. Огледа помещението и погледът му почти веднага попадна върху двете картини, които висяха една до друга на иначе голата стена. Когато се приближи, за да ги разгледа отблизо, видя, че са масло, но боите бяха наслагвани толкова фино, приглушените цветове се преливаха един в друг с толкова мека деликатност, че отпърво ги помисли за акварели. Фигурите, къщите, пейзажът зад селото бяха изобразени в изящна дъговидна геометрия. Нямаше прави линии и нямаше модел, сякаш всяка човешка фигура и всеки предмет по някакъв начин споделяха идентичността си с предметите пред себе си и зад себе си и с пространствата между тях. Нямаше изкривяване, нямаше субективност, нямаше гледна точка.

— Ваши ли са? — попита и се извърна, за да погледне сенъора Болинг.

— Да — отвърна тя. — Това е селото, където съм родена.

— Сигурно сте го обичали.

Тя го изгледа и се обърна, без да отговори, като че ли ѝ беше отправил предизвикателство, което не възнамеряваше да приема. Спря с ръка на отворената врата и предложи да поплуват и да обядват, преди да се заемат с бизнес. Щял да намери бански в гардероба. Басейнът бил точно под прозореца му. Щял да го намери без проблем.

— Хълбоците ви са толкова тесни — каза тя. — Надявам се да намерите бански, който да ви става. Приятелите на съпруга ми... бяха по-тежки мъже.

След това го остави, като му позволи с тези последни думи да надникне за миг в самотата на живота ѝ.

Когато той отиде на басейна, тя вече беше във водата и плуваше. Той се загледа, хипнотизиран от силата и красотата на най-съвършеното тяло, което беше виждал. Беше намерил само един бански, който да не му се смъква, но и в него си личеше, че красотата ѝ му влияе.

Той се гмурна и преплува без усилие половината дължина преди да се покаже на повърхността близо до коридора, в който плуваше тя. Спря, когато стигна до нея, и двамата запориха водата един до друг. Тя дишаше учестено и гърдите ѝ в черния бански се повдигаха и спускаха точно на повърхността. Предложи му да поплуват заедно няколко дължини и той се съгласи. Беше добър плувец, със силни гърди и рамене, но тя направи обръщането първа и той я остави да наложи темпото. Усети, че не ѝ е никакъв съперник и че може да го изпревари, когато си поиска. Усещаше присъствието ѝ във водата до себе си.

Още преди края на първата дължина ръцете и краката му свикнаха с ритъма, движението на водата покрай тялото му го покори и плуването му се стори лесно, сякаш басейнът беше река, която го носеше по течението си, а съзнанието му установи контакт с нея като чиста воля и съглашение. При втората дължина вече се чувстваше напълно освободен от тялото си, носен от енергията на ръцете и краката си — струваше му се безгранична. Изгуби усещането за време и пространство, престана да брой дължините и продължи да плува, дължина след дължина.

Накрая тя спря и се хвана за ръба на басейна; той също спря. И двамата не можеха да продумат нищо. Тя отметна косата си с рязко движение на главата и излезе от басейна. Отведе го до двата шезлонга и се излегнаха един до друг. Известно време тишината се нарушаваше само от учестеното им дишане и от плискането на водата в басейна, която още не се беше успокоила.

Той чу стъпки и отвори очи. Една ниска мексиканка с квадратно лице слагаше отрупани чинии и пълни чаши от дървения поднос в ръцете си на масата между двата шезлонга. След като свърши, се отдалечи, без да каже нищо.

— Добре плуваш — наруши мълчанието Рейчъл.

Докато ядяха, разговаряха за неговото детство в кубинската общност във Флорида и за нейното в Мексико. След като свършиха, той я попита дали иска да говорят за инвестиционните ѝ сметки.

— Мисля, че господин Блейн не е наясно колко малко ме интересуват тези неща.

— Тогава защо съм тук?

— Идеята беше на господин Блейн.

— А ти не си искала да му откажеш ли?

— Може би — отвърна загадъчно тя, протегна ръка и докосна гърдите му. — Случайно обърна ли внимание на кристалната купичка в банята?

— Със сребърната лъжичка до нея ли? Забелязах я.

Не беше употребявал кокаин поне от три години. Това му беше струвало работата във „Фърст Бостън“ и тогава се беше заклел никога повече да не припари до кокаин. Сега обаче не беше сигурен какво ще ѝ отвърне, ако му предложи.

— Съпругът ми се грижеше стаите за гости да са добре заредени. Аз вече изгубих вкус към кокаина. Заради съпруга ми, ако разбираш какво имам предвид. Заради начина, по който умря.

Габриел не беше запознат с подробностите около смъртта на Болинг, но тя явно искаше да говори и затова той не отвърна нищо и продължи да я слуша внимателно.

Пръстите ѝ погалиха гърдите му, спуснаха се надолу и спряха, когато стигнаха корема му. Деликатността на докосването, толкова открито провокиращо, накара тялото му да потръпне от възбуда. Ако ставаше въпрос за елементарно прелъстяване, щеше да го разбере, още повече от страна на толкова наскоро овдовяла млада жена. Но не и докато говореше за починалия си съпруг.

За миг се почувства почти срамно млад и виновно наивен, сякаш трябваше досега да е разбрал какво иска тя от него и да е знаел как да съвмести думите с докосването на пръстите ѝ. Почувства се глупав. Всички знаят, че животът е пълен с противоречия. Защо тогава се чувстваше толкова объркан от тях?

— Ти не знаеш ли от какво умря? — попита тя.

— Не.

Ръката ѝ върху тялото му застина.

— Малко преди да умре съпругът ми се забърка в някакви незаконни инвестиционни схеми.

Усети внезапното стягане на мускулите под пръстите си. „Ясно — помисли си. — Господин Габриел Енрикес знае повече отколкото показва. Изплаших го.“

— Предупредиха го, че могат да го убият, ако ги предаде — продължи, сякаш разказваше приказка. — Не знам какво стана, но направиха това, което казаха.

Разбира се, Габриел знаеше за каква схема става въпрос. Самият той я беше задействал. Изведнъж усети студа от изпаряващата се от тялото му пот. Образите на бележките с почерка на Джефри Блейн проблеснаха в съзнанието му като десетки накъсани кадри. Отначало трансакциите винаги включваха сметките на Болинг. След около седмица изникнаха нови сметки и името на Болинг скоро изчезна от записите. „Сигурно грешиш — искаше да й възрази. — Смъртта на съпруга ти няма нищо общо със схемата, за която говориш. Той почти не беше замесен.“ Но още преди да беше произнесъл и дума, разбра какво е станало, какво сигурно беше станало, какво трябва да беше станало. Болинг не беше предал никого. И точно затова беше мъртъв. Беше мъртъв, защото участието му в схемата вече не беше необходимо.

Пръстите й отново се раздвижиха и пропълзяха към ластика на банския му. Ръката й се плъзна отдолу и сграбчи пениса му.

— Толкова си твърд — каза тя. — Толкова прекрасен и твърд. Надявам се, че не провалих всичко.

Усети как пенисът му оживява, въпреки предупрежденията, които отекваха в съзнанието му като пронизително скърцане на метал в метал.

Тя се наведе към него. Устните й докоснаха ухото му.

— Ти си подкупът, който ми предлагат — прошепна. Дъхът й беше почти толкова възбуждащ, колкото докосването на пръстите й. — С теб искат да ми затворят устата.

Пръстите й погалиха главичката на пениса му, после го стиснаха. Тя се свлече от шезлонга си и коленичи на плочките. Свали презрамките на банския си и подпря глава на корема му — наблюдаваше ефекта, който предизвикваше. Дългата й коса, все още мокра, се разстла по тялото му и го възбуди по неочаквано нов начин.

Тя го остави и се изправи, банският ѝ се свлече от тялото ѝ като змийска кожа. Той задържа погледа си първо върху очите ѝ, след това върху идеалните ѝ гърди, докато стигна до тъмния триъгълник между бедрата, толкова тъмен и плътен, че скриваше всичко. Той се наведе към нея и зарови лице в гъсталака, придърпа я към себе си. Краката ѝ обвиха врата му.

Усещаше мимолетното докосване на устните ѝ върху пениса си, докато собственият му език я изследваше и главата му се замайваше от ароматния букет на тялото ѝ.

Искаше тя да спре, да изчака, да свърши първа. Тя сякаш прочете мислите му. Чу, че изстена тихо, и тазът ѝ потръпна в отговор на неуморния му език. Пенисът му помръдна леко върху неразтворените ѝ устни.

Тогава тя застана по-силно и бедрата ѝ се раздвижиха и за него не остана друго усещане, освен чудната мокрота на вулвата ѝ, която се плъзгаше по устните му, по брадичката му, по носа му. Тя притисна устните си към неговите и той плъзна езика си още по дълбоко, и тя замря неподвижна.

После се претърколи много бавно, като залез, и отново коленичи до него. Пое го дълбоко в устата си, стисна го здраво с ръка и заработи с език, устни и ръка едновременно. Той сведе поглед и видя как главата ѝ се издига и спуска, видя се как влиза и излиза от нея и се опита да се съдържи възможно най-дълго и да устои на изкушението да свърши.

Усети захапката ѝ в основата на члена си първо като гъдел, отначало възбуждащ, а след това болезнен. Само след миг болката го прониза и тя престана да се движи и остана само болката, все по-силна и по-силна. Той изкрещя: „Спри!“, като че ли беше някакво недоразумение и сякаш тя беше сгрещила разликата между онова, което възбуждаше и което болеше, но знаеше, че не е така, вече знаеше. Сграбчи косата ѝ, впи пръсти в нея и се опита да я отблъсне, но зъбите ѝ продължаваха да се впиват и той усети как нещо се скъсва и как устата ѝ се изпълва с кръв, и пак не успя да я спре, болката беше непоносима, и обзет от паника си помисли, че дори да изскубне цели шепи от косата ѝ, тя ще остане там, впита като пиявица, и ще продължи да стиска със зъби.

Усети как кръвта му преля от устата ѝ и потече по бедрата и тестисите му и си помисли: „Господи, моля те, спри я“ — и само по

безкрайната и много отчетлива болка разбираше, че още не го е отхапала целия.

Тя спря. И се изправи. И изплю кръвта. Но устните ѝ бяха червени от нея.

— Мигел ще те заведе на лекар — каза тя. — Непременно предай на господин Блейн какво стана.

Той остана цялата нощ в болницата, а и по-голямата част от следващия ден, след което хвана полет обратно за Ню Йорк. Взе си болничен и се обади да каже, че ще отсъства до края на седмицата. Но изобщо не каза на Блейн какво беше станало. Изобщо не каза на никого.

23.

След като Гюс Бенини не се свърза с Шлистър цели два дни, Шлистър реши, че е време той да се свърже с него. Отиде с колата до тях и дъщерята на Бенини, Тереза, му отвори. Започна да пици в мига, в който видя кой е, и занарежда несвързано. Крещеше, че иска да знае какво са направили с баща ѝ, къде е той, какво искат от него — всичко това под формата на безформени истерични изблици.

— Мръсници, мръсници, мръсници! — крещеше, без да спира.

Заудря Шлистър с юмруци, сякаш беше врата, която не ще да се отваря.

Шлистър я хвана за ръцете, а Мат Томпсън, който пак го придружаваше, я хвана здраво за раменете. Успяха да я вкарат вътре и Шлистър затвори вратата с крак. Тя продължаваше да се бори и макар Шлистър да я държеше за китките, ръцете ѝ се мятаха във въздуха като гърчещи се марионетки.

— Чуй ме, чуй ме — повтаряше той.

Накрая тя се поуспокои и той я пусна. Ръцете ѝ трепереха. Томпсън също я пусна.

Шлистър знаеше, че го бива да успокоява. Беше му вроден талант. Веднъж в Сейнт Луис беше придумал един, дето беше заклал детето си, да му даде ножа. Това беше една от постъпките му като полицай, с която особено се гордееше, въпреки че след това партньорът му беше казал: „Гледай следващия път такива типове да ги застрелваш“.

Момичето продължаваше да трепери, но не направи опит да поднови атаката.

— Чуй ме сега — каза Шлистър. — Важно е. Ние не сме направили нищо на баща ти. Говорихме с него и той си тръгна. Искаш да кажеш, че оттогава не се е прибирал ли?

Тя кимна. Стискаше устни толкова силно, че изобщо не се виждаха. Нямахше сълзи, но той я виждаше, че плаче.

— Не се ли е обаждал? Изобщо ли?

Тя поклати глава.

От горния етаж се разнесе глас.

— Какво става, Тереза? Кой е?

— Нищо, мамо. Всичко е наред. Лягай си — извика Тереза, намерила незнайно откъде присъствие на духа, за да отговори спокойно на майка си.

Шлистър си помисли, че Бенини беше най-обикновен дребен гангстер. Не лош човек, малко мазен, може би. Откъде подобни хора се сдобиваха с такива деца?

Една жена с болнав изглед и избелял халат слизаше по стълбите — стискаше здраво парапета с лявата си ръка. Кожата ѝ имаше цвят на хартия.

— Какви бяха тези крясъци? — попита тя.

Тереза се затича към майка си и ѝ помогна да слезе.

— Кои са тези? — попита госпожа Бенини, докато дъщеря ѝ я подкрепяше до най-долното стъпало.

— Полицаи, мамо — отвърна Тереза.

— Да не е станало нещо с баща ти?

— Не, мамо.

Шлистър хвана безжизнената като дърво ръка на госпожа Бенини и с помощта на Тереза я настани на канапето в дневната. Там имаше електрическа камина с имитация на горящи цепеници.

Обясни ѝ, доколкото можа внимателно, че съпругът ѝ е бил отведен на разпит във връзка с разни незаконни дейности, но че не бил в опасност, тъй като се бил съгласил да сътрудничи.

— Понякога хората размислят — каза той. — Може да е решил да се усамоти за няколко дни и да обмисли нещата. Сигурен съм, че ще ви се обади.

Двете жени кимаха, като че ли им говореше най-умните неща на земята.

— Разбрахте ли ме? — попита той, като местеше поглед от майката към дъщерята. — Той е в безопасност. Но непременно трябва да ми се обади.

Подаде една визитка на момичето.

— Моля ви, накарайте го да ми се обади на всяка цена. Аз мога да му помогна. Никой друг не може.

Двете жени отново кимнаха.

Шлистър се прибра в службата и с Илейн и Гогарти седнаха да анализират ситуацията. Единодушно решиха, че Бенини се е изплашил и се е покрил. Все още имаха шанс да го открият, да го успокоят, да му обещаят закрила и да спасят половингодишните си усилия, които в противен случай отиваха на вятъра. Шлистър написа заявление за издирване и се приготви да го пусне в полицейския ефир.

В същото време на вратата на Бенини се позвъни пак. Госпожа Бенини продължаваше да лежи на кушетката в хола, завита с одеяло.

Детективът от нюйоркската полиция Раул Алварес стоеше на стъпалото пред вратата и чакаше някой да му отвори. Същия ден течението при Джоунс Бийч беше изхвърлило на брега един труп. Трупът беше гол и не знаеха на кое място човекът е влязъл или е бил хвърлен във водата, макар че можеха лесно да разберат по времето на прилива и часа на смъртта. Тялото беше идентифицирано по пръстовите отпечатащи, което всъщност беше единственото преимущество да имаш криминално досие. Иначе семействата щяха да живеят с несигурността на неизвестното.

Детективът премълча всичко това и когато момичето отвори вратата, каза само:

— Аз съм детектив Раул Алварес. Искам да говоря със съпругата на Гюс Бенини.

Тереза вече знаеше какво ще чуе. Стомахът ѝ се сви на топка.

— Тя е болна. Аз съм дъщеря му.

— Изглежда, е станала злополука, госпожице — каза детективът. — Трябва да дойдете с нас.

Тереза кимна сковано и влезе в къщата. Каза на майка си само, че се налага да излезе. Не ѝ каза другото, в случай че не беше истина.

Отговорът дойде секунди след като Шлистър пусна искането в ефира. Детектив Каз Арминтела от звеното по организираната престъпност при нюйоркската полиция се обади на федералната служба и попита:

— За какво го търсите този Бенини?

— Трябва ни — отговори Гогарти.

Настъпи кратка тишина — Арминтела обмисляше какво да отвърне на федералния многознайко. След това каза:

— Няма проблем. При нас е. Елате след половин час в бруклинската морга.

— Какво прави той в моргата? — попита Гогарти.

— Провождат го в отвъдния свят — отговори му Арминтела. — Остава тленното си тяло.

Шлистър хвана само края на разговора, но той съдържаеше точно думата „морга“.

— Гюс ли? — попита, когато Гогарти затвори телефона.

— Да — потвърди Гогарти.

След четирийсет и пет минути Гогарти и Шлистър влязоха в подземния етаж на моргата в окръжна болница „Кингс“. Вонеше, като че ли не беше проветрявано от седмици. Арминтела ги чакаше.

— Надявам се да не сме закъснели — каза Гогарти. — Още е умрял, нали?

Арминтела се усмихна. Беше едър мъж, малко по-тежък, отколкото трябва, но приличаше на човек, който знае как да носи килограмите си. Ако на Шлистър му трябваха съюзници в кръчмарски побой, щеше да го избере веднага. Когато попита защо федералните се интересуват от Бенини, Шлистър му отговори още преди Гогарти да си е отворил устата.

— Във връзка с рекет. Хванахме го и му поставихме обичайните условия. Той се прибра у дома, за да помисли.

— Я да позная. Можел е или да влезе в затвора, или да ви сътрудничи.

— Точно така.

— Или е можел да си свали дрехите и да влезе да поплува в шибания океан.

Шлистър настръхна от евтината уловка. Този тип го обвиняваше за смъртта на Бенини.

— Още един въпрос — каза Арминтела. — Какъв вид сътрудничество му поискахте?

— Пълно и искрено.

— Което изобщо не е засягало Чет Фиоре, нали?

— Нямам представа какво е смятал да ни каже — отвърна Шлистър. — Така и така не се стигна дотам.

Сега беше ред на Арминтела да се направи на засегнат. Той пристъпи към Шлистър, предхождан от шкембето си.

— Вижте какво, става въпрос за убийство, така че дайте да не се бързаме.

Един плътен глас зад него се обади:

— Извини ме, но не съм сигурен, че е убийство.

Новодошлият беше дребен фин мъж в бяла престилка. Нямаше почти никаква брадичка, но пък имаше голям нос и се представи като доктор Грим.

— Човекът се е удавил — каза той. — Дробовете му са пълни с вода. Това е безспорно. Естествено, не е изключена възможността трето лице или лица да са го удавили или да са му помогнали да се удави. Доказателства? Не. Никакви доказателства. Какво съм търсил? Охлузвания, контузии, нещо, което да предполага, че е задържан насилствено под водата. Врат, тяло, ръце, лице. Други възможности? Естествено. Може да е бил приведен в безсъзнание чрез химикали или чрез удар. Химикали? Не. В кръвта му нямаше нищо друго, освен кръв. Значи остава удар. Няма следи от такъв. Имайте предвид обаче, че доказателствата се откриват много трудно. Когато смъртта настъпи малко след контузията, остават малко следи. Мнозина патолози, даже добри патолози, биха пропуснали белезите.

— Но не и вие — вметна Гогарти.

Доктор Грим се усмихна.

— Поразпитайте за мен — отвърна самодоволно. — Аз съм изчерпателен. За мен това е или нещастен случай, или самоубийство, в зависимост от стеченията на обстоятелствата в живота на починалия. Няма никакво убийство.

— Тези господа ще ви запознаят с обстоятелствата — каза Арминтела, който вече крачеше към вратата.

Нямаше никакъв смисъл да спори с лекаря дали е имало убийство, защото след като попълнеше доклада си, определено нямаше да има случай на убийство. Убийството се доказваше достатъчно трудно и при най-благоприятни обстоятелства и беше абсолютно невъзможно да се докаже, когато патологът кажеше, че такава няма.

Гогарти изчака вратата да се затвори след детектива и каза:

— Починалият беше обект на разследване. Ние го поканихме да ни сътрудничи в ущърб на известни личности от подземния свят и той беше в процес на размисъл.

Грим кимна с изражението на човек, който знае какво да напише в няколкото останали свободни реда на формуляра си. После се обърна да си ходи, но Шлистър го спря.

— Изчакайте малко със заключението. Искам още веднъж да говоря със семейството му.

— Дъщеря му е горе — каза Грим и ги упъти как да стигнат до помещението за разпознаване.

Коридорът миришеше на формалдехид, ако на това миришеше формалдехидът. Ако смъртта беше бизнес и имаше главен офис, то той беше тук.

Гогарти последва партньора си.

— Каквото и да си мислиш, младежо — каза той, — изобщо не си прави труда да го мислиш. Когато папагалът в бяло каже, че случаят е закрит, това означава, че случаят е закрит. И не можеш да го отвориш и с клещи.

Гогарти беше прав. Грим *приличаше* на папагал.

— Въобще не съм тръгнал да го отварям — каза Шлистър.

— А какво си тръгнал да правиш?

— Просто искам да знам, и толкова — процеди Шлистър. — Познавах този човек, работих с него и искам да знам. Толкова ли е трудно за разбиране?

Не беше трудно. Самият Гогарти не работеше така. Но разбираше.

Помещенията за разпознаване в градската морга не бяха онова, което бяха навремето. Когато се налагаше идентификация на нечий труп, той се издърпваше от чекмеджето на хладилника и насочваха към него две камери — едната ниско встрани от него, другата високо на тавана. Опечалените чакаха в малката стая без прозорци, докато служителят дойдеше да включи монитора. Тереза Бенини чакаше отдавна. Прекара сама в голямата чакалня повече от час преди да дойде някакъв мургав индиец. Носеше някаква папка. Заведе я в малката стая без прозорци.

— Госпожице, седнете, ако обичате — каза с приятен акцент.

Тя седна на единия от трите стола пред вградения в стената монитор и той го включи. Тя си пое дъх и го задържа, чакайки да се появи картина.

Всъщност появиха се две картини, всяка заемаща половината екран. Профил и анфас, като полицейските снимки. Все едно вече го бяха арестували, обвинили, осъдили и даже екзекутирали. Тя се разплака, като го видя, разплака се като никога досега, било то заради счупена играчка, провалена среща или несполучлива любовна история. В живота ѝ беше имало такива неща, но плачът за тях вече не означаваше нищо.

Индиецът я остави да поплаче, след което застана до нея с картонена чаша вода в ръка. Тя я взе и я изпи и чак тогава забеляза, че мониторът е изключен. Сякаш някой ѝ беше отнел баща ѝ за пореден път.

— Моля ви — каза индиецът с приятния си напевен акцент, — налага се да подпишете това.

Подаде ѝ папката и химикалка. Формулярът вече беше попълнен на ръка с името ѝ, адреса ѝ и друга информация, която тя смътно си спомняше, че им беше дала, когато дойде. Имаше информация и за баща ѝ, за която беше сигурна, че не я беше давала. Не прочете написаното докрай, но знаеше какво означава. Подписа се, където ѝ показва индиецът, и му върна папката.

— Може ли пак да го включите? — попита тя.

— Не, госпожице. Не е възможно.

Когато мониторът се включеше, в хранилището светваше една лампа, която изгасваше заедно с него. Така в моргата разбираха кога огледът е приключил, след което прибираха тялото.

Той ѝ каза, че ако иска, може да постои още малко и дори ѝ предложи да остане с нея.

— Няма нужда — каза тя.

Той ѝ донесе още една чаша вода и излезе.

Тя се визира още няколко минути в изгасналия екран, а после в нищото, наистина. Осъзна, че не е попитала как е умрял, и съжали за това. Чантичката ѝ беше на пода между краката ѝ и тя се наведе, за да я вдигне, и в момента, в който се изправи, вратата се отвори и влезе федералният агент, който беше казал, че само той може да помогне на баща ѝ.

— Съжалявам, госпожице Бенини — каза той. — Наистина съжалявам.

Тя се опита да не го поглежда и тръгна към вратата. Той отстъпи, за да ѝ направи път. Тя нямаше никакво намерение нито да разговаря с него, нито да го слуша какво ѝ говори. Беше казал, че може да помогне на баща ѝ, и ето какво беше станало.

Когато тя стигна до вратата, той се обади:

— Патологът казва, че е било самоубийство.

Тя спря толкова рязко, сякаш в краката ѝ беше ударила светкавица. Имаше чувството, че ще повърне.

— Не — каза, без да се обръща. — Татко не би го направил.

Шлистър също мислеше така. Фиоре беше способен да убие някого, без да остави никакви следи — Шлистър изобщо не се съмняваше в това. Не разбираше обаче откъде Фиоре толкова бързо беше разбрал, че Бенини е бил отведен за разпит.

— Тогава ми помогнете, госпожице. Опитваме се да разберем дали Чет Фиоре някак не е разбрал, че баща ви е разследван.

Стреляше на сляпо, но даваше мило и драго, за да обвини Фиоре за това убийство.

Момичето ахна и се олюля, сякаш всеки момент щеше да припадне. Шлистър протегна ръка, за да я подкрепи.

— Господи! — проплака тя. — Аз го направих. Той дойде вкъщи. Аз му казах, че татко е тръгнал с вас. Господи!

Нямаше какво повече да си кажат, ченгето и осиротялата дъщеря на дребния гангстер. И двамата си мислеха за едно и също по различен начин. Гюс Бенини беше безобиден човечец, но цели четирима души се бяха заели да го убият. Чет Фиоре, който беше издал заповедта. Друг, който беше я изпълнил.

И Уоли Шлистър, който се опитваше да си внуши, че просто си върши работата.

И накрая Тереза Бенини. Която също беше допринесла за това, макар че само се беше опитала да помогне.

Джорджи Вало отиде чак до Ню Хейвън с колата на зет си. Еди му беше обяснил много добре как да стигне до общежитието — учудващо, като се имаше предвид състоянието му — и той го намери без никакъв проблем. Което беше добре, защото му спести

разпитването на обитателите на Йейл. Те го вбесяваха. Въобразяваха си, че знаят всичко, само защото имаха пари и учеха в скъпи колежи.

Когато почука на вратата, не беше сигурен дали помни на какво прилича приятелката на Еди, но когато момичето отвори, беше сигурен, че не е тя. Тази беше висока, може би с два-три сантиметра по-висока от него и с поне пет по-висока от Еди. Който никога не би се хванал с толкова високо момиче. Беше чувствителен на тази тема.

Но на Джорджи изобщо не му пукаше. Отне му минута да я огледа от горе до долу, особено долу, след което каза:

— Търся Джесика Блейн.

— Джесика напусна училище — отвърна тя. — Прибра се в Ню Йорк.

„Мамка му“ — помисли си Джорджи Вало, но си го помисли на глас.

— Съжалявам — каза високото момиче. — Но й имам телефона, ако искате да й се обадите. Вие сте приятел на Еди, нали?

Тя отстъпи от вратата и го пусна вътре. Карането дотук можеше да се окаже не чак такава загуба на време.

Той се огледа и с учудване отбеляза миниатюрните размери на стаята. Джорджи си имаше апартамент, който може да не беше кой знае какво, но поне имаше четирийсет и осем инчов телевизор и диван, на който можеше да се изляга колкото си иска. Това място беше абсолютна дупка. Така че имаше вероятност, ако се държи подобаващо, да впечатли мадамата — какво толкова, че учела в Йейл.

Тя откри номера в един тефтер и му го подаде.

— Трябва ли да въртя някаква централа? — попита той.

Тя се наведе над него и рамото й практически докосна неговото.

— Не. Това е най-обикновен телефон.

Той набра номера и чу момичешки глас. Звучеше почти като детски.

— Джесика? — попита. — Джесика Блейн? (Момичето се усмихна, като че ли имаше нещо смешно.) Аз съм Джорджи Вало, приятелят на Еди. Помоли ме да ти се обадя. Той е в болница.

Послуша, след което каза:

— Ами, имаше неприятности. Иска да те види. В „Монтефиоре“, знаеш ли го къде е?

Сигурно му беше отговорила съвсем кратко, защото той почти веднага продължи:

— Аз трябваше да те откарам, обаче съм в Ню Хейвън. Той мислеше, че си тук. — След това. — Добре, да, добре. — И затвори.

Високото момиче каза:

— Карал си чак дотук, за да я заведеш да види приятеля ти в болницата?

— Точно така — каза той.

— Ти си много добър приятел.

Това беше моментът, в който Джорджи Вало разбра, че ще бъде изчукан.

На връщане от Бруклин Шлистър не каза нито дума. Остави Гогарти да говори, докато собственото му съзнание изпълняваше салта, от които му приляваше. Не спираше да мисли за дъщерята на Бенини и за това, което беше казала. „Той трябва да закуси. Важно е.“ Това беше първия път. Втория път беше крещяла. А третия, само преди минути, беше казала: „Татко не би го направил“.

Което беше самата истина. Татко не би. Чет Фиоре би. Чет Фиоре би хвърлил един безобиден човечец в залива на Лонг Айланд. С помощта на Уоли Шлистър, много благодарим.

Когато се върнаха в службата, Шлистър каза на Гогарти, че иска да се разходи и да помисли. Или да не мисли, ако беше възможно. Щеше да е по-добре да не мисли.

Купи си кафе от едно бистро на кея и отиде до ръба. Чуваше как водата се плиска под краката му и се опитваше да изхвърли от съзнанието си всичко, освен този звук. Ийст Ривър беше река, но не приличаше на река и не шумеше като река. Повече шумеше като плаж. Миришеше на плаж, също така. На солена вода, когато приливът се вдигнеше и реката отстъпваше. В Сейнт Луис можеше да стоиш на брега милион години и пак нямаше да видиш Мисисипи да отстъпи. В този шибан град това се случваше по два пъти в денонощието.

„Той дойде у дома.“ Гласът на момичето продължаваше да отеква в ушите му. „Казах му, че татко е тръгнал с вас.“

Вирна глава, като че ли някой току-що го беше извикал. Присви очи и си повтори думите й. „Той дойде у дома.“ Защо Чет Фиоре бе

отишъл в дома на Гюс Бенини? Това не беше приятелско посещение. За да отиде, е знаел, че нещо става. Откъде беше разбрал? Откъде изобщо би могъл да разбере?

Нещо не беше наред, но Шлистър не разбираше какво. Върна се от самото начало и си преповтори всичко, което знаеше за случая, от онази февруарска нощ, когато двамата с Гогарти проследиха Фиоре до рождения ден на bankerската дъщеря. Денис Франсискан се беше размърдял заради онова шибано преследване в Проспект Парк с цивилна кола, която после трябваше да бъде вадена от преспите с влекач. Нормално. Франсискан обичаше всичко да е както си му е ред, а онази нощ нищо не беше наред. И на следващата сутрин Илейн Лестър ги подхвана отвсякъде. Искаше случая. И когато Франсискан бе заловен да си пъха оная работа на неподходящи места, тя пак ги подхвана. Интересуваше я bankerът. Каза, че ако го вкарала в съда, щели да ѝ дадат кабинет с прозорци.

И изведнъж чу гласа на Гюс. „Нещо за някакъв banker.“ Така ли беше казал?

Шлистър хвърли чашата от кафето в едно кошче за смет и се върна тичешком в службата. Отвори шкафа с материалите по случая и намери лентата с разпита на Бенини. Сложи си слушалки, защото не искаше Гогарти да чуе онова, което търси. Гогарти го попита какво прави, но той му махна да се разкара.

Превъртя лентата напред. Спомняше си кога го каза, около час след началото, а може и малко по-рано. Искаше да чуе точно какво казва. Превърта назад и напред, докато не откри мястото. „Не знам — казваше Гюс. — Непрекъснато слушам нещо за някакъв banker, нещо за пране на пари, нещо, не знам какво. Само чувам това и онова, но не знам абсолютно нищо.“

И гласът на Илейн: „Ами дай тогава да преминем към нещо друго, което знаеш“.

Дай тогава да преминем към нещо друго ли? Какво ѝ ставаше на тая? „Какъв banker? От кого го чу, Гюс? Щом си чул толкова, значи си чул и още.“ Това трябваше да го попита. Трябваше да го накара да каже повече и ако се беше оказало, че наистина не знае нищо, трябваше да му даде това за домашно. „Разбери нещо за този banker и ела при нас.“

Как, по дяволите, личност, която осем месеца преди това знаеше, че намирането на връзката между Чет Фиоре и някакъв banker ще ѝ

осигури кабинет с прозорци, изведнъж беше изгубила интерес? „Дай тогава да преминем към нещо друго.“ Към какво точно бяха преминали?

Той натисна бутона за спиране и нетърпеливо пренави лентата. Гогарти се беше върнал на бюрото си, но отново дойде и го попита какво е открил. Шлистър не му отговори. Лентата се пренави и той спря машината, прибра лентата в шкафа и влезе в кабинета на Илейн, без да почука.

Тя четеше нещо и си водеше бележки и вдигна ръка, без да погледне кой е. Той я изчака да свърши и да постави капачката на писалката си — винаги пишеше с писалка с мастило — и тя го погледна, но не каза нищо. Чакаше той да ѝ каже за какво е дошъл. Първо той чака, сега тя чакаше. Намекът беше повече от прозрачен.

Първата им среща в неговия апартамент се беше оказала и последната. Той не разбра защо. Следващия път, когато я беше поканил да пийнат нещо, тя го беше попитала не може ли да си говорят в службата. Беше се пробвал още веднъж и тя беше казала същото. Не му даде обяснения и Шлистър не възнамеряваше да ѝ ги иска. Не беше нужно да му чертаят на черната дъска.

Не знаеше как да подхване въпроса, но направи опит.

— Може ли да те попитам нещо? Как така не прояви никакъв интерес, когато Бенини спомена нещо за някакъв банкиер?

Това беше най-добрият начин. Право в очите.

Тя се изправи и попита гневно:

— Какво искаш да кажеш?

— Въпросът ми е съвсем основателен — заяви той.

— Проявявам интерес. Даже голям интерес. Естествено, че проявявам интерес. Ти да не би да си искал да го кажа на Бенини?

Той искаше да се убеди, че я е разбрал правилно.

— Възнамерявала си да провериш за какво става въпрос, така ли?

— Възнамерявам да проверя за какво става въпрос.

— Няма да стане. Бенини е мъртъв.

На лицето ѝ се изписа неподправена изненада.

— Какво?

— Той е в бруклинската морга. Тази сутрин са го извадили от водата. Жалко, че не го разпитахме за банкиера, когато имахме тази

ВЪЗМОЖНОСТ.

Тя пристъпи ядосано към него.

— Какво намекваш, по дяволите?

— Нищо — каза той. — Абсолютно нищо.

По време на дългото пътуване с метрото до Бронкс Джесика съжали, че не беше попитала Джорджи Вало защо Еди е в болница. Но разговорът им беше толкова кратък, че тя дори не се беше сетила.

Болницата бе потискаща тухлена сграда и напълно отговаряше на настроението, с което дойде Джесика. *Обектна съотносителност*. Професор Хеърстън, който ѝ преподаваше литература, беше абсолютно обсебен от тази фраза. Като че ли тя обясняваше всичко. Поезията беше пълна с обектни съотносителности за емоциите, които се опитваше да изрази. Разказите бяха пълни с тях, романите бяха пълни с тях. Е, животът имаше собствени обектни съотносителности, а това място сто процента беше една от тях. В този дух, щом така и така беше подхванала темата, какво да кажем за името? „Монтефиоре“. Планината на Фиоре. Каквото и да означаваше това. Много символично навързване на нещата.

Жената във фоайето я упъти към отделението на четвъртия етаж. Помисли си, че всичко е като сцена от „Английският пациент“, и изведнъж осъзна, още докато стоеше пред вратата, че никога не е посещавала болен, който да не е в частна стая.

Покрай двете стени имаше по осем легла и всичките бяха заети. Отпърво си помисли, че са я пратили не където трябва, защото по леглата лежах само старци. Поколеба се, но пристъпи плахо в помещението. Усети погледите на старците, които я опипваха като ръце. Един старец, кльощав като бостанско плашило, облиза устни и започна да мастурбира под одеялото.

И тогава видя Еди. А дали беше Еди? Реши, че това в леглото в дъното са неговите очи, и побърза да отиде натам. Стаята миришеше на болест, на мръсни тела, на урина и на превръзки. Тя спря на три метра от леглото му.

Беше Еди и не беше той. Лицето му, или онова, което се виждаше от него, беше тънмораво, а цялата му друга страна, включително окото, беше покрита с бинтове и лейкопласти, които минаваха през

челото и под брадичката му. Устните му бяха подпухнали, напукани и странно отпуснати, сякаш мускулите, които ги бяха поддържали, бяха престанали да функционират, и цялото му лице приличаше на изпуснат балон.

Той каза нещо, но гласът му беше толкова дрезгав, че тя изобщо не го разбра.

— Еди, какво е станало? — попита, след като се приближи още малко.

— Харесвам ли ти? — изграчи той.

Тя беше сигурна, че го чу, но изобщо не разбра какво има предвид. Той ѝ махна с пръсти и тя едва сега забеляза, че цялата му дясна ръка е в гипс. Пристъпи към леглото и се наведе към него, за да го чуе. Едното му око обходи лицето ѝ, от устните, през очите, до косата и после обратно към очите, сякаш обработваше видяното на части.

— Какво е станало, Еди? — попита тя, защото той не каза нищо.

— Ръката ми. Цялата е натрошена — каза той. — Цялата.

— Господи! — Очите ѝ се насълзиха.

Той видя това и направи немощен и несполучлив опит да се усмихне.

— Свалиха я — прошепна дрезгаво. — Кожата. Свалиха ми кожата.

Размърда пръстите на здравата си ръка.

Тя усети, че ѝ се повдига, и се опита да не си представя, онова, което ѝ казваше.

— Не говори за това, Еди — прошепна. — Не мисли за това.

— Да — отвърна той. — Какво ще кажеш за една целувка? Цункай ме.

— Стига, Еди — примоли се отчаяно тя. В мислите си виждаше лицето му под превръзката, одраното му лице, пулсиращо, червено и лепкаво от кръв. Пребори се с още една вълна на гадене, пребори се със себе си, за да не отвърне поглед.

Видя ръката му и щеше да се отдръпне, ако не беше толкова замаяна. Беше я обхванала някаква парализираща пасивност и тя го остави да сграбчи блузата малко над гърдите ѝ. Той я дръпна към себе си и приближи лицето ѝ към своето. Тя едва не падна и се наложи да се подпре с една ръка на леглото — не на леглото, на рамото му — за да

не падне отгоре му, при което от гърдите му се изтръгна ужасен звук на болка, не вик, не стон, по-скоро нещо като онези писъци, които чуваше нощем в Бедфорд Хилс, когато совите уловяха някое животинче и то пищеше нещастно преди да умре.

Опита се да махне ръката си от рамото му, но той не я пускаше, въпреки че болката сигурно беше непоносима. Дясната му ръка се вдигна, тази с гипса, и той я прехвърли около нея и натисна врата ѝ надолу, докато устните им не се докоснаха. Неговите бяха меки и гумени. Тя чу някакъв странен пресеклив смях, който не би могъл да е неговият, и усети една ръка върху задника си, под полата, която се беше надигнала, когато падна напред. Усети грапавите пръсти върху бикините си, под ластика им — дърпаха плата и се опитваха да се наврат в цепката на задника ѝ.

Вече се бореше отчаяно, за да се освободи както от Еди, така и от непознатия на съседното легло, който я опипваше. Успя да се извърти и ръката я хвана за полата, но поне вече не пипаше кожата ѝ. Отскубна се от Еди точно в мига, когато той я пусна, загуби равновесие и падна на пода между двете легла. Чу стъпки и някакъв мъж извика:

— Оставете я на мира! Чувате ли, оставете я на мира!

Един чернокож санитар тичаше към нея между двете редици легла.

Въпреки това мъжът на съседното легло посегна да я сграбчи пак. Беше дебел старец — пулеше се насреща ѝ като идиот и се хилеше като дете, което е направило нещо лошо, но знае, че няма да му дърпат ушите.

— Добре ли сте? Какво става тук? — попита строго санитарят.

Джесика посочи стареца.

— Създаваш проблеми на момичето ли, Хауард? Писна ми от теб.

И изрита спирачките на леглото. Преди Джесика да разбере какво става, санитарят вече го търкаляше по прохода. Усмивката на стареца беше застинала на лицето му като маска.

— Извинявайте, госпожице — каза санитарят и се отдалечи с леглото.

— Недейте — извика безпомощно Джесика след него.

Имаше смътното усещане, че всичко се е случило по нейна вина, че старецът не може да отговаря за постъпката си и че го наказват за

нещо, което изобщо не си струваше, както го виждаше сега, след като беше свършило.

— Струваше ли си? — попита Еди, когато тя се обърна към него.

Тя не разбра какво ѝ казва. Имаше усещането, че се е събудила наред кошмар.

— Къде го карат? — попита тя. — Не трябваше.

— Не той! Аз! — изкрещя Еди и гласът му внезапно отекна, остър и ясен като кучешки лай. — Според теб струваше ли си? Мислиш ли, че ти струваш толкова?

Пръстите на здравата му ръка се сгърчиха пред обезобразеното му лице, сякаш искаха да разкъсат бинтовете, за да ѝ покажат какво има отдолу.

— Какво говориш? — попита го тя объркано.

— Баща ти изпрати да ме подредят така. И защити щерка си.

Някъде в дълбините на съзнанието си тя знаеше, че ще ѝ каже точно това. Искаше да не му вярва и се принуди да не му вярва. Но въпреки това знаеше, че е вярно.

— Скулата ми е на парчета и кожата ми е одрана — каза той. — Ритаха ме. Ритаха ме, докато кожата ми се свлече. Молах се да припадна. Не можах. Не можах. Стъпиха ми на ръката. Чух как костите ми се трошат.

— Господи, Еди! — изстена тя. Ръката ѝ посегна към лицето му, за да го докосне и утеши, но спря и увисна във въздуха.

— „Това е предупреждение, малкия“, така каза. „Човекът иска да оставиш дъщеря му на мира“, така каза. „Следващия път няма да се отървеш толкова лесно.“

24.

Следенето на някой в Ню Йорк е най-лесното нещо на света. Особено през деня, когато е пълно с коли. Нощем и когато вали сняг е друга история и нито Шлистър, нито Гогарти бяха забравили онази кошмарна нощ, когато за последно се бяха опитали да проследят Чет Фиоре. Но ако се махнеше снегът и се прибавеха милион и половина коли, просто бе невъзможно следеният да заподозре, че някой се е лепнал за него като сянка.

От друга страна, Шлистър нямаше нищо против Фиоре да разбере, че си има компания. Двата с Гогарти седяха на една маса пред кафетерията от отсрещната страна на Елизабет стрийт, малко по-нагоре от ресторант „Сепи“, където се навърташе Фиоре, и разискваха въпроса на по едно капучино.

— Искам да ни види — каза Шлистър. — Където и да ходи. Искам да ми вижда физиономията в огледалото, като се бръсне сутрин.

Гогарти поклати глава.

— Просто искаш да го подлудиш. И това с какво ще ни помогне?

— Ще помогне на мен — каза Шлистър.

Гогарти сръбна шумно от капучиното си и облиза пяната от горната си устна.

— Преди да сложат автомати на всеки ъгъл — каза той, — преди още да се появят във всеки град, преди да се появят дори в Сиатъл, мисля, че там ги правят, тези хора тук са изобретили тази помия. Която, ако питаш мен, е по-добра от уискито, ама то пък е изобретено от ирландец.

— Браво — отвърна Шлистър. Беше в отвратително настроение. — Три пъти ура за чудесните хорица, които ни дадоха капучиното и организираната престъпност.

— Долу ръцете от организираната престъпност, младежо. Ние с теб за къде сме без нея?

Шлистър опита капучиното. Лично неговото мнение беше, че това си е просто кафе.

— Виж какво — каза той. — Можем да се побъркаме да го следим като малоумни и той да ни разиграва, а можем и да му се наврем право във физиономията. Ти кое предпочиташ?

— Мога ли да ти задам един страничен въпрос? Ти поевбваш ли госпожица Лестър?

— Това пък какво общо има?

— Това „да“ ли означава?

— Какво общо има това с цялата работа? — повтори Шлистър.

— Добре, ще ти отговоря, ако и ти обещаеш да ми отговориш. Връзката е такава, че ако възнамеряваме да направим нещо толкова безумно тъпо като умишлено да провалим следенето, няма да е лошо поне единият от нас да се радва на добри отношения с дамата с малки цици и дълги крака, за която работим.

— Откъде ти хрумна подобен абсурд, по дяволите? — попита Шлистър с необходимото възмущение. Основният факт беше, че той *нямаше* специални отношения с Илейн Лестър. Вече не, и то доста отдавна.

— Аз съм опитен следовател, младежо — каза Гогарти.

— Да не би да си ни следил? — Този път възмущението му беше искрено.

Гогарти му отвърна с триумфално цвилене.

— Падна ли в капана, младежо? Гогарти винаги хваща заподозрените.

Но нямаше време да се нарадва на успеха си. Чет Фиоре и Джими Анджелизи излязоха от „Сепи“, свиха надясно и се отдалечиха от двамата агенти от другата страна на улицата.

— Оправи сметката — каза Гогарти. — Аз отивам да взема колата.

Той стана, допи капучиното си и забърза към колата. Шлистър махна на сервитьора. Гогарти винаги се измъкваше преди да дойде сметката.

Фиоре и неговият човек вече бяха отминали една пряка в едната посока, а Гогарти тъкмо беше стигнал до колата, паркирана през една пряка в другата посока. Сервитьорът се беше подпрял на бара с гръб към вратата, погълнат от задушевен разговор с девойката, която правеше кафето на машините. Шлистър бръкна в джоба си, извади

десет долара и ги остави на масата. Без касова бележка оставаха за негова сметка.

Докато ставаше, му хрумна, че Фиоре едва ли чака за ресто и че едва ли някога е вземал касова бележка за каквото и да било. Тази разлика обобщаваше почти всичко.

Гогарти вече спираше пред тротоара. Шлистър прекрачи дървения парапет, който разделяше външните маси от тротоара, и се затича към предната дясна врата. Някакъв писклив глас го настигна.

— Господине, сметката ви.

Хлапето отново беше поело ролята си на сервитьор.

— Оставих десет долара на масата — каза Шлистър.

— Сметката ви е дванайсет — отвърна хлапето. Държеше банкнотата с погнуса.

— Дванайсет долара? За кафе?

— Капучино — поправи го хлапето.

— Не ме интересува. Дванайсет долара за две чаши кафе... сигурно се шегуваш.

— Четири — поправи го отново малкият.

Точно така. Бяха поръчали два пъти.

— Дванайсет и четирийсет и осем с данъка — каза хлапето.

Шлистър се върна до парапета и извади пет долара от джоба си. Подаде ги, но ги дръпна, когато хлапето посегна да ги вземе, и каза:

— Бележката.

Мушна касовата бележка в джоба си и подаде петте долара. След това се качи в колата.

Мерцедесът на Фиоре тъкмо потегляше. Сви по „Мълбъри“.

— Пипнах го. Лесна работа — каза Гогарти. — Заради теб за малко да го изпуснем.

— Не е заради мен. Как си представяш две чаши кафе да струват дванайсет и четирийсет и осем с данъка?

Гогарти не беше наясно как си го представя.

— За протокола, не съм следил нито теб, нито госпожица Лестър — каза той. — Но мъжът зяпа жената по един начин, когато се чуди какво крие под полата си, и съвсем по друг, когато знае отговора. Твоят поглед е от втория вид.

— Всичко свърши — каза Шлистър. — Беше само за една нощ. Не изкарах теста.

След няколко преки Фиоре каза:

— Ето я. Спри тук.

Джими спря зад един микробус „Волво“ с включени аварийни светлини. До волвото стоеше жена — нисичка, доста дебела и доста над петдесетте. Косата ѝ изглеждаше, сякаш няма да помръдне и при най-силния вятър. Костюмът ѝ беше „Шанел“, доста скъп. Имаше огромен бюст, с който очевидно се гордееше. Казваше се Емили Рудин и я смятаха за една от най-влиятелните брокерки на недвижими имоти в Ийст Сайд.

Тя пое ръката на Фиоре с месестите си пръсти с идеален маникюр. Имаше пръстени на всеки пръст, по два-три, чак до средното кокалче. Той се извини, че я е накарал да го чака, а тя отвърна, че нямало проблем, и извади от чантичката си връзка с дузина ключове, но той я спря и ѝ обясни, че чакат още някого.

— Разбира се — изцвърча мадам Рудин. — Трябваше да се досетя, че красив мъж като вас няма да си търси къща сам.

Стояха пред една четириетажна къща на няколко преки от площада на Обединените нации. Над предната врата и над прозорците на първия етаж имаше корнизи с кръстове и лунни сърпове и триъгълни корнизи над прозорците на горните етажи. Фиоре възприе комбинацията като любопитно неподходяща.

— Историята е интересна — каза Емили Рудин. — Къщата е построена от някой от фамилията Астор. Не Джон Джейкъб, поне така мисля, но не съм сигурна. Ако държите, имам го записано в колата.

Тя направи стъпка към волвото, но той вдигна ръка, за да я спре.

— Недейте. Не различавам много един Астор от друг.

Тя се изсмя звучно, със смях като тракане на стъклени чаши. Знаеше, че той е гангстер, и беше очаквала някакво ръмжащо същество като от филмите на Едуард Дж. Робинсън, въпреки че секретарката ѝ я беше предупредила, че точно този гангстер е доста красив.

— Е — използва тя инерцията си, за да започне отново, — който и Астор да е бил, той е построил къщата за дъщеря си. В основната си част дизайнът е неин. Трябвало да се нанесе тук със съпруга си веднага след като се върнат от медения си месец, но тя избягала в Европа с

някакъв художник или поет, не съм сигурна, само седмица след сватбата. Баща ѝ дал къщата на младия мъж.

— На художника?

— О, не! — изкикоти се тя. — Би било прекалено романтично, не мислите ли? Дал я на младежа, когото зарязала. Но той така и не си намерил спътница в живота и я продал веднага щом старият Астор починал. Студентите по история на изкуството сигурно имат какво да кажат за парадоксалната украса — забелязах, че се заглеждате по прозорците — отразяваща раздвоената природа на душата на девойката. Красиво понятие, нали?

Той не би го нарекъл красиво, още по-малко пък понятие, но, да, в историята имаше нещо тъжно и затрогващо.

— Какво е станало с нея? — попита.

— С коя? — попита един женски глас.

Обърнаха се и видяха Филис Блейн. Тя се наведе, за да целуне бузата на мадам Рудин, към която се обърна с „Емили“, след което поздрави Фиоре по същия начин.

— Каква изненада — каза Емили Рудин и се изсмя със стъкления си смях. — Господин Фиоре не ми каза, че чака теб. Реших, че чака приятелката си.

И тримата се засмяха.

— Аз съм тук единствено в качеството си на експерт — каза Филис. — За какво си говорехте?

— За дъщерята на Астор — отвърна Емили, извади връзката с ключове и тръгна към вратата. — Не вярвам да ме изтърпи да я разкажа още веднъж. Сигурна съм, че той ще ти я предаде по-късно.

— Не ми казахте какво е станало с нея — напомни ѝ Фиоре, докато тя отключваше.

Тя се отдръпна и ги пусна да влязат.

— О, не знам. Литературата, посветена на къщата, не се разпростира чак дотам. Тя не е част от картината, нали разбирате?

Озоваха се в огромен вестибюл. Ослепителната белота на прясно боядисаните стени му придаваше още по-просторен вид. Към втория етаж водеше широка стълба, излязла сякаш от „Отнесени от вихъра“.

— След като се мебелира, ще е невероятна — каза Емили Рудин.

Филис вдигна вежда.

— Струва ми се малко чудовищна — и се обърна към Фиоре: — Ще трябва да направиш нещо с тези стени.

На Фиоре изобщо не му се струваше чудовищна. Вече си се представяше в този вестибюл. Щеше да сложи две маси с вази или нещо такова. И огромен часовник с махало. Представяше си как отваря вратата на гостите си.

След това се сети, че хората, които живеят в подобни къщи, не отварят лично вратата на гостите си, но още не беше готов да се примири с тази част. Щом искаше сам да отваря вратата, нямаше закон, който да го забранява.

Емили Рудин ги преведе през множеството стаи на първия етаж. Накрая стигнаха до един кабинет с дървена ламперия, който напомни на Фиоре за Залата на съдружниците в „Лейн Бентли“. Той погледна Филис, за да види дали е впечатлена колкото него, но не разбра.

— Какво има горе? — обърна се той към Емили Рудин.

— Жилищни помещения.

— Спални ли?

— Да.

Фиоре кимна.

— Бих искал да поговоря с госпожа Блейн. Дали ще е удобно да ни оставите ключ?

Досега никой не ѝ беше отправял подобна молба. Стори ѝ се странно. Но от къщата не можеше да се вземе нищо. Даже и да беше гангстер, едва ли беше крадец на дребно.

— Разбира се — отвърна Емили и бръкна в джоба на сакото си за ключа.

— Ще ти го оставим в офиса — обеща Филис.

Изпратиха мадам Рудин и изчакаха на вратата като семейна двойка. Когато тя се качи в колата, Фиоре затвори вратата и махна с ръка към стълбата.

— Към жилищните помещения, мадам.

— Слушам, сър — отговори тя.

Той я последва по стълбището. Горе спряха да огледат вестибюла отвисоко. Цялото това излишно пространство я караше да се чувства неудобно.

— Можеш ли наистина да живееш в това? — попита тя.

Той ѝ се усмихна. Така се беше усмихнал онази сутрин, когато беше дошъл във вилата в Бедфорд Хилс. Сякаш я беше чакал.

Някои мъже винаги караха жените да се чувстват така. Филис си помисли, че преди години, още преди Джесика да се роди, Джефри беше един от тях.

— Разбира се, че мога. Съпругът ти непрекъснато ми повтаря, че разполагам с прекалено много пари за харчене и трябва да ги харча.

И двамата се засмяха. Не заради парите. Заради това, че беше споменал Джефри. Ако пробваше дали ще я накара да се почувства неудобно, не успя.

Той я последва в първата спалня. Имаше камина с каменна решетка и полица от дялан камък. Филис се приближи да я разгледа и Фиоре застана зад нея. Сложи ръка на рамото ѝ и гърбът ѝ се изправи почти конвулсивно, сякаш през тялото ѝ беше преминал електрически ток. Тя се притисна към него.

Той отметна косата от врата ѝ и го докосна нежно с устни. Усецаше натиска на тялото ѝ. След това тя се обърна, впи устни в неговите и измъкна ризата от панталона му.

Той я люби изправена до стената, докато тя свърши, след което я облада отново на пода.

Шлистър и Гогарти наблюдаваха от покрива на една сграда с подходящ изглед. Когато видяха, че брокерката се качва в колата си, се досетиха какво ще последва и Шлистър изтича да вземе фотоапарата от колата, докато Гогарти използва значката си, за да получи достъп до отсрещната четириетажна сграда. Качиха се на покрива тъкмо навреме, за да заснемат няколко дяволски добри пози на Фиоре и приятелката му на пода в спалнята на втория етаж. След като Фиоре и дамата напуснаха спалнята, двамата федерални агенти хукнаха надолу по стълбите и стигнаха до фоайето точно когато двата обекта на следенето излизаха от къщата. Колата на Фиоре го чакаше само на няколко метра от вратата, със запален двигател и Джими Анджелизи зад волана, но Фиоре не се запъти към нея. Вместо това тръгна с дамата, за да я изпрати.

— Тази не е от обичайните му гаджета — прошепна Шлистър. — Много ми се ще да разбере коя е.

Фиоре изпрати дамата до ъгъла и оттам нагоре по Второ авеню. На спирката на автобуса, точно под знака „Паркирането забранено“, чакаше една кола с чернокож шофьор. Фиоре подаде ръка на жената.

— Омъжена дама — каза Шлистър.

Когато един мъж чука една жена и когато стигнат до нейната кола ѝ подава ръка, това обикновено означава, че шофьорът работи за съпруга ѝ.

Гогарти почна да съобщава номера на колата по радиостанцията, а Шлистър се втурна към двойката. Беше извадил значката си.

— Федерален агент, госпожо — каза. — Паркирали сте на забранено място.

— Тя тъкмо тръгваше — намеси се Фиоре. Забеляза, че агентът не се представя, което беше задължително. Не беше трудно да се досети, че това е онзи, който го преследваше още от зимата — най-вероятно същият, който беше забъркал Гюс в неприятности.

— Не говоря с вас, господине — каза Шлистър. — Бихте ли ми показали някакви документи, госпожо?

Гогарти, който очакваше резултата по радиостанцията, се наслаждаваше на представлението на партньора си.

— Какво има? — попита възмутено Филис. — Бихте ли ми казали какво точно искате?

Шлистър се усмихна.

— Вече ви казах, госпожо. Колата ви е паркирала на забранено място.

— А вие сте федерален агент, така ли? И откога федералните агенти се занимават с нарушенията по пътищата?

— Ако искате, мога да повикам някой пътен полицай, госпожо.

— Не си казахте името — каза Филис.

— Вие също, госпожо.

Гогарти свали радиото от ухото си и каза:

— Колата е регистрирана на името на Джефри Блейн. Вие случайно да не сте госпожа Блейн?

Шлистър моментално преосмисли цялата ситуация. Жената на Джефри Блейн? Какво значеше това, по дяволите?

— Точно така — каза жената в отговор на въпроса на Гогарти. А Шлистър продължи:

— Добре. Можете да се прибирате. А този красавец да остане. Трябва да си поговорим.

Филис не помръдна.

— Нямам какво да говоря с вас — каза Фиоре.

Шлистър се направи на разочарован.

— Колко жалко! Надявах се да сте достатъчно любезен да предадете нещо от мое име.

Фиоре захапа въдицата.

— Какво?

— Исках да предадете много поздрави на Гюс.

Фиоре превъртя. Всеки, който се подиграваше с паметта на мъртвец, беше по-долен от най-долния боклук. Той се хвърли към агента, сграбчи го за реверите и го блъсна в колата. Лицето му беше на сантиметри от неговото. Копелето му се хилеше!

— Виж ти! — каза Шлистър. — Явно знаеш, че Гюс е покойник. Откъде разбра?

Фиоре му заби един къс десен, който попадна право в лявата му скула. По лицето на Шлистър потече кръв. Ако някой съдийстваше на срещата, щеше да обяви технически нокаут още в първия рунд. В същата секунда Гогарти се втурна да ги раздели. Джими Анджелизи, който беше проследил агентите иззад ъгъла просто за да се увери, че няма да има проблеми, сграбчи Фиоре за раменете. Никой не беше забелязал кога е дошъл.

— Пусни го, пусни го — повтаряше той. — Пусни го, шефе, не си струва.

Шофьорът на госпожа Блейн излезе от колата с вид на човек, който знае, че трябва да направи нещо, но не знае какво.

Филис беше закрила очите си. Умираще от ужас. Скандалът изглеждаше неизбежен. Вече знаеха името ѝ.

Фиоре се опита да се откопчи от Джими, но той не го пускаше. Бузата на Шлистър кървеше и кръвта се стичаше по ризата му. Той тръсна глава, разпръсвайки облак лепкави капки кръв, и посегна към Фиоре над рамото на Гогарти.

— Ще те смачкам, задник такъв. Що не ме удариш още веднъж? Хайде де!

Фиоре също крещеше. Крещеше на Джими да го пусне, крещеше на Гогарти да се разкара, крещеше обиди на Шлистър. А Гогарти,

чието масивно тяло се явяваше като подвижна преграда помежду им, не спираше да повтаря:

— Стига, стига, край на срещата. На двама ви говоря, край.

Джими продължи още известно време да удържа Фиоре, а Гогарти продължи да препречва пътя на Шлистър, който най-накрая се успокои дотолкова, че да изпъчи рамене и да заяви презрително:

— Ти си нанесе удара, красавецо. Сега е мой ред. Мой и на Гюс. — След което се обърна към Филис: — На ваше място бих се прибрал у дома, госпожо Блейн. Вашият приятел от време на време намира за нужно да убива хора.

— Напуснала си училище? — възкликна Грейс Тъни. — Не мога да повярвам!

Грейс винаги беше изглеждала най-малка от всички приятелки на Джесика, но няколкото месеца в колежа бяха променили външния ѝ вид забележимо. Беше си скъсила косата и изглежда, беше отслабнала с няколко килограма. Вече не приличаше на бебе.

— Дълго е за разправяне — каза Джесика.

Стояха пред главната административна сграда на колежа „Васар“, стара постройка от деветнайсети век, разширявана с годините с модерни крила, които надничаха иззад оригиналната фасада като деца, опитващи се да се скрият зад нещо твърде малко.

— Още не си ми казала защо те нямаше цяло лято — каза Грейс. — Я ела да хапнем нещо.

Джесика я последва в административната сграда. Минаха по един коридор с литографии по стените и влязоха в някакво кафене, което приличаше на огромна закусвалня. По всички маси кипяха оживени дискусии. Навсякъде хвърчаха ръце и момчета с дълги коси и късокоси момичета жестикулираха с вилици и полуизядени сандвичи в ръце. Джесика ги огледа и ѝ стана мъчно, че е напуснала училище. Осъзнаваше, че грешката е само нейна. Изборът беше нейн. Но каквото и избор да беше направила, той не зависеше от нея и това я изпълваше с гняв, който далеч надминаваше съжалението.

Грейс си взе някаква неугледна салата и половин литър ябълков сайдер в пластмасова чаша.

— Дай да излезем отвън — каза Джесика. Отвън се виждаше двор с множество свободни маси.

— Навън е хладно — възрази Грейс, но се подчини. Откакто се помнеше, всички момичета правеха каквото кажеше Джесика и тя се ядоса, че дори сега не може да разчупи този модел.

— Наистина ли избяга с Еди? — попита веднага щом седнаха.

— Да — отвърна Джесика с тон, който подсказваше, че не желае да обсъжда темата. — Искам да те питам нещо.

— И къде отидохте?

— Няма значение. Помниш ли, че когато отидохме на партито, отвън имаше репортери?

— Какво искаш да кажеш с това „няма значение“?

— Добре де, отидохме в Ню Орлиънс. Не ми се говори за това. Помниш ли репортерите?

Грейс изглеждаше разочарована.

— Помня ги — отвърна начумерено.

— Имаше и една жена. Ти каза, че я познаваш.

— Шегуваш ли се? За какво става въпрос? — възмути се Грейс.

— За нищо не става въпрос. Просто искам да знам как се казва.

Грейс остави вилицата си и покри остатъка от салатата с найлона.

— Казва се Шарън Лам. Работи за „Нюздей“. Беше много мила с татко, когато имаше неприятности.

Навремето бяха обвинили бащата на Грейс в търговия с вътрешна информация.

— Много ти благодаря, Грейс. Наистина трябва да поговорим, само че няма да е сега. — Джесика се изправи. — Още веднъж ти благодаря. — И се обърна да си ходи.

Грейс я изгледа озадачено. След това стана и побърза да я настигне.

— Какво става, Джес?

— Нищо. Просто трябва да тръгвам.

— Хайде стига. Не сме се виждали още от завършването, ти идваш чак дотук, задаваш ми един въпрос и изчезваш. Не ти ли се струва странно?

— Всъщност — каза Джесика, — видяхме се на погребението на Ейми.

Шарън Лам слуша, без да прекъсва, почти дваайсет минути. След това се облегна и изгледа косо красивата и зловещо спокойна девойка от другата страна на бюрото си, седнала със скръстени крака и положила ръце в скута си като кокетка.

— Защо ми разказвате всичко това? — попита Шарън.

Беше си водила бележки в малкия стенографски тефтер, с който ходеше на всички интервюта и в който записваше цели изречения с изобретената от самата нея стенография. Никога не използваше касетофон, защото така се чувстваше като телевизионен репортер — да навираш технологии в лицата на хората и да чакаш журналистиката да дойде от само себе си. Като записваше думите, като подбираще какво да обобщи, какво да отхвърли и какво да предаде дословно, се чувстваше, сякаш сама придава форма на разказа. Вярваше в разказите повече, отколкото във фактите.

Докато слушаше, в съзнанието ѝ препускаха стотици въпроси, но нито един не си струваше да бъде зададен, докато не получише отговор на този: „Защо това момиче ми разказва всички тези неща?“.

Джесика знаеше, че това ще е първият въпрос, защото си го задаваше и самата тя. По пътя от Покипси, заобиколена от пулсиращите цветове на есенната гора от двете страни на асфалта, обграден от килими от оранжеви пламъци, килими от жълти пламъци, одеяла от тъмночервено, беше изпитала страх, че смъртта на умиращата природа ще погълне и нея. От време на време виждаше покрай пътя елени — бродеха безцелно без капка следа от напрегнатата бдителност на елените в Бедфорд Хилс, която ги правеше да изглеждат толкова болезнено уязвими.

Зачуди се колко ли форми може да приеме една и съща мисъл в съзнанието на един човек. В нейното съзнание се бяха сменили сто различни — от сутринта, когато Мартин беше влязъл в кухнята, докато тя закусваше, и беше казал: „Не знам какво да правя, госпожице, и не знам дали да казвам на баща ви“. След което ѝ разказа, че вчера откарал майка ѝ в центъра и я изчакал, и тя дошла с някакъв мъж, и дошли и двама полицаи, и станал голям скандал, и единият полицай казал, че мъжът бил убил някого. Мартин не ѝ каза кой е бил мъжът, защото не знаеше, но Джесика знаеше и без да ѝ казва. Знаеше, че е

бил Чет Фиоре, съдружникът гангстер на баща ѝ, и се досети, че полицаите са следили колата на баща ѝ. Не знаеше в какви неприятности се е забъркал баща ѝ, но изглеждаха сериозни.

Тогава реши да се види с Грейс, която познаваше някаква репортерка, дете беше помогнала на баща ѝ, когато имаше *такъв проблем*. От седмици мразеше баща си, но сега беше сигурна, че го обича и че той има нужда от спасяване. Ако беше малко по-голяма, сигурно щеше да познава себе си по-добре и да не се довери на най-силните си инстинкти, но въпреки че вече беше наистина голяма, тя все пак си оставаше дете. Още вярваше на приказките, които беше слушала като дете, простички приказки за невинни същества, докосващи се с нежност и топлота. Джесика обичаше да си представя, че светът е точно такъв, макар да знаеше, че не е. Най-вече си представяше, че самата тя е такава. За нея не означаваше нищо, че спасението на баща ѝ и неговото унищожение на практика са едно и също, както и че само преди няколко часа беше излязла от болницата „Монтефиоре“, ненавиждайки баща си до дъното на душата си. Тогава за пръв път се беше замислила дали да не каже на някого, че баща ѝ работи с един гангстер. Искаше да му го върне заради всичко, което ѝ се беше случило. Но не го направи. Докато не реши, че трябва да направи нещо, за да го спаси.

— Мисля, че баща ми има неприятности — отвърна тя на въпроса на Шарън Лам. И двата ѝ крака бяха стъпили на пода, с прибрани колене и раздалечени стъпала, като на момиче, чакащо да го поканят на танц. — Грейс каза, че сте помогнали на баща ѝ.

Добре, Шарън Лам си беше получила отговора. Но не беше сигурна, че му вярва. О, да, вярваше на фактите, които ѝ бяха разказани. Но не и на историята, в която ги беше подредило това момиче.

Когато Илейн Лестър се прибра и намери Джефри в дневната, вдигнал босите си крака върху масичката за кафе, с писалка в ръка и купчина доклади в скута си, минаваше осем. Беше съблякъл костюма и беше облякъл халата, който му беше дала. Уредбата свиреше симфония на Вонан Уилямс. Един от неговите подаръци за нея.

— Толкова ли закъснях? — попита тя.

Изглеждаше уморена. Умората личеше в ъгълчетата на устата ѝ и в отпуснатите ъгли на очите ѝ. Беше си помислил да поръча вечеря и ако беше поръчал, вече щяха да са я донесли, и сега съжали, че не го е направил.

Целунаха се и тя събу обувките си, подаде му книжния плик, който беше донесла, и каза:

— Отвори едната.

В плика имаше две бутилки вино. Той отиде в кухнята и ги извади. Американско каберне и италианско кианти. Тя винаги купуваше по два вида червено — оставяше му избор чак след като беше направила своя. Избра кабернето. Сети се, че когато с Филис купиха първия си апартамент, в кухнята имаше три отделни стойки с вина, всичките винаги добре заредени.

„Боже мой — помисли си с ирония. — След малко ще започна да цитирам фрази от «Подаръкът на Маги».“ Не беше вярно, че е бил пощастлив, когато за пръв път беше дошъл в Ню Йорк, сам и на ръба на отчаянието. Наистина не беше вярно. Не беше вярно, че тогава животът му беше по-прост — когато се бе прибирал триумфално вкъщи с една бутилка вино и я беше отварял с почти церемониално усещане. Простичкият и солиден като скала факт беше, че никога, откакто се помнеше, не беше намирал живота си за прост и никога не му се беше наслаждавал простичко.

Досега.

Илейн дойде при него в кухнята. Беше се преоблякла в джинси и тениска и изглеждаше свежа и млада. Но той веднага забеляза, че умореният поглед, с който беше влязла, още прозира под свежия ѝ вид.

— Тежък ден ли? — попита и ѝ подаде едната чаша.

— Дай първо да намерим нещо за ядене — каза тя. — А след това трябва да поговорим.

„Трябва да поговорим“ не беше същото като „да поговорим“. В главата на Джефри отекна предупредителен звънец.

Намериха някакви остатъци от салата в хладилника. И някакво пиле в сос от фъстъци от един тайландски ресторант. Имаше хляб и малко сирене „Бри“, което трябваше да се извади, за да омекне. Ядоха пилето с пръсти направо от кутията, а после се преместиха в дневната с виното, хляба и сиренето. Джефри седна, но Илейн през цялото време крачеше из стаята и подреждаше разните дреболии по масичката

за кафе и по поставката за лампата до дивана. По някое време застана пред него, като че ли се чудеше откъде да започне.

— Не знам дали някой ти го е споменавал — каза той, — но когато един мъж знае, че една жена е без бельо под джинсите си, направо му е невъзможно да я гледа и да не си мисли за това.

— Така ли?

— Ами да. То е съвсем същото като да знаеш, че съседът ти на седалката в самолета има бомба в куфарчето. Не я виждаш, но не можеш да мислиш за нищо друго.

Тя се засмя, но не и с погледа си, който се задържа продължително върху лицето му. Знаеше колко е проникателен и как никога не пропуска нищо. Беше забелязала мигновеното присвиване на устните му, когато беше казала „Трябва да поговорим“, и беше сигурна, че разбира целта на закачката му в момента. За миг изпита почти обезоръжаваща нежност към него, сякаш, колкото и невероятно да беше, той бе много по-уязвим, отколкото го беше възприемала.

— Джефри — започна тя, — двама от хората ми днес са следили Чет Фиоре. Той се е видял с жена ти.

Той се облегна на дивана и затвори очи. Не искаше да говори с Илейн за Филип. Не каза нищо и зачака да чуе останалото.

— Отишли са в една празна къща в Ийст Сайд — продължи Илейн. — И са се чукали.

„Така ли?“ — помисли си Джефри. Думата „празна“ му даде възможност да си представи всичко, точно както се беше случило, все едно е бил заедно с тях в стаята, невидим. Голи стени и гол под. Дори не е било нужно да се събличат. Веднъж през зимата, преди с Филип да обявят годеща си, я беше завел в Масачузетс, за да я представи на родителите си. Вечерта, след като те си легнаха, я люби в килера и тя дори не се съблече, не свали бикините си даже. Вкара го в себе си и той свърши в мига, когато главата на пениса му докосна влажната ѝ плът. Най-много го беше възбудила коприната, защото означаваше, че няма никаква разлика между облечени и съблечени и защото в онзи момент вярваше, с ясната представа на влюбен млад мъж, че до края на съвместния им живот тя винаги ще е гола за него под дрехите си.

„Е — помисли си с горчива и враждебна отчужденост, — нещата не се развиха точно както си ги представяше, нали?“

Изправи се и отиде до прозореца.

— Реших, че трябва да знаеш — каза Илейн.

Той се обърна към нея и тя за момент се обърка.

— Знаеше ли? — попита го.

— Не.

С което я обърка още повече. Разбра го по погледа ѝ. Приблужи се към нея.

— Извинявай. Очакваше да побеснея, нали? Надявам се, че не те разочаровам, но нещо не мога да се ядосам.

Тя се усмихна, с доволна, спокойна и дори триумфална усмивка. Малко неща са по-приятни от това да научиш, че съпругата на любовника ти си има любовник, и едно от тях беше да научиш, че на него не му пука.

За пръв път събра смелостта да му зададе въпроса, който тегнеше над връзката им от момента, когато го беше заговорила в книжарницата. За пръв път беше сигурна какъв ще е отговорът.

— Джефри, какви са отношенията ти с Чет Фиоре?

— Освен сексуалната му връзка с жена ми ли?

Тя се почувства щастлива, радостна, ликуваща. Тримата с Шлистър и Гогарти бяха умували над връзката между Фиоре и банкера. Изобщо не им беше хрумнала възможността, че става въпрос за Фиоре и жената на банкера.

— Да. Освен сексуалната му връзка с жена ти.

— Държиш ли да ти отговоря, въпреки че може да е нещо, което не би желала да знаеш?

— Не — отвърна тя и изведнъж се почувства куха и празна.

Защо не беше казал: „Няма такива. Фиоре и жена ми — това са единствените ни отношения“?

Защо не беше казала „да“?

ШЕСТА ЧАСТ

25.

Гласът от другата страна на линията беше почти неразбираем.

— Къде си? — попита Фиоре. — Ей сега идвам.

— Къде съм, къде съм — няма значение. Кофти място. — Ноел Гарвър заваляше думите.

Очевидно беше пиян.

— Слушай ме много внимателно — каза Фиоре. — Почини си малко. Знаеш ли къде е „Хъдсън Динър“?

— Дванайсетото ли?

— Точно така. Вземи си кафе. Никакъв алкохол — продължи да го наставлява Фиоре. — Ще дойда в девет. Повтори какво ти казах.

— Никакъв алкохол — повтори Гарвър като папагал. — И кафе.

— Къде ще се видим?

— Там не става. Кофти място.

— „Хъдсън Динър“ — повтори търпеливо Фиоре. — На Дванайсетото авеню. В девет часа. Запомни ли?

— Да, да.

— Повтори.

Гарвър повтори информацията с раздражението на човек, когото смятат за тъпак. Фиоре прецени вероятността Гарвър да е там, като леко в своя полза.

В студено време „Хъдсън Динър“ развиваше оживен бизнес, понеже приютяваше обутите в предизвикателни чорапогащи проститутки от Уест Сайд. Сепаретата до прозорците, особено онези с изглед към паркинга, бяха популярни сред разпространителите на наркотици. Декорът беше чист ар деко, хромиран като буик от петдесетте. Градските легенди твърдяха, че тук левите журналисти, левите писатели и левите драматурзи отърквали рамене с шофьорите на таксите и тираджиите. Но това беше станало много отдавна.

Когато Фиоре пристигна с Джими Анджелизи, Гарвър вече беше заел едно ъглово сепаре далеч от вратата. До Гарвър седеше някакъв млад мъж, не повече от дваисет и пет годишен, с къса подстрижка и

антрацитносив пуловер. Фиоре не беше доволен от присъствието на непознатия, но двамата поне пиеха кафе.

— Тъкмо разказвах на Уейн за това място — каза Гарвър, пренебрегвайки предисловията. — Има доста живописно литературно минало.

Дори в най-доброто си настроение Фиоре не беше склонен да обсъжда фолклора на някаква си кръчма. Гарвър му се беше обадил, за да съобщи, че трябва да сподели спешна информация, и Фиоре предпочете деловия тон.

— Зарежи това и говори по работа.

— Уейн ми е секретар и помощник и на практика съдружник. Нямам тайни от него.

Усмихна се с провиснала усмивка, която сигурно трябваше да е прелъстителна. Погледът му бликаше от хроничната тъга на застаряващ педераст, но поне беше изтрезнял.

— Ти може да нямаш тайни от него, но аз имам — отбеляза Фиоре.

— Стриктно погледнато, това не е вярно — изхили се Гарвър, като че ли беше казал нещо остроумно. — Не и по отношение на тази работа. Уейн знае всичко за работата ми. Ако мога да ти споделя една тайна — добави той и се наведе през масата толкова ниско, че трябваше да хване вратовръзката си, за да не я накисне в чашата с кафе — репортажчето, което така и не видя бял свят — помниш го, нали? Уейн го написа.

Дъхът му вонеше на цветя или на каквото там използват пияниците, за да маскират вонята на алкохол.

След като го каза, се изправи, усмихна се отново и се опита да придаде правилен контекст на изказването си, като добави:

— Уейн от време на време пише под мое име.

Фиоре си даде сметка, че нямаше смисъл да прави на въпрос присъствието на младежа. Гарвър сигурно не можеше и да се изпикае, ако малкият не го държеше за оная работа.

— Между другото — ухили се Гарвър, — именно Уейн говори по телефона.

— С кого?

— С Шарън Лам — каза Уейн.

Името не говореше нищо на Фиоре.

Гарвър сложи дългите си пръсти върху ръката на Уейн.

— Ти отговори на въпроса на господина — каза му нежно, — но не му даде необходимата информация. Ако ми позволиш.

Младият мъж сведе поглед към масата. Не беше трудно да си представи човек как тези малки уроци се повтарят непрекъснато, с цялата мъдрост и благоразположение на Гарвър и с цялото смирение и покорство на Уейн.

Без да сваля ръката си от ръката на Уейн, Гарвър припомни на Фиоре нощта на рождения ден на Джесика Блейн. Фиоре не знаеше, че Гарвър си беше позволил да покани в ресторанта и Шарън Лам от „Нюздей“. Някой от персонала на „Стасни“ я беше изгонил преди появата на Фиоре, но тя беше видяла достатъчно, за да напише материал, ако беше намерила някой, който да потвърди онова, което беше видяла с очите си и беше чула с ушите си. Вместо това обаче майките и на трите замесени момичета я бяха уверили, че са я дезинформирали и че дъщерите им са се прибрали съвсем нормално у дома, и тя знаеше, че дори да се обади на бащите, ще получи същите отговори.

— Горката женица — измърка Гарвър и се наведе така, че главата му практически полегна на рамото на Уейн, — беше толкова обърквана, че ми се обади, за да провери дали аз съм извадил по-добър късмет със същата история. Аз ѝ казах, че не съм и че при мен е същото. Или нещо в този дух.

Една сервитьорка се приближи към масата, но Фиоре я отпрати с нетърпелив жест. Гарвър разказа как Шарън Лам продължила да работи по материала, но не стигнала доникъде.

— Жалка история — произнесе в заключение. — Тази жена е абсолютно некомпетентна като журналист. Аз поне имах основателна причина да потуля историята. — И се разсмя звънливо, като шепа монети, пръснати по масата.

— С каква цел ми разказваш всичко това? — попита Фиоре.

— Всяка история си има предистория, млади човече, или преамбюл, както го наричат. Сега действието се пренася в наши дни. Тази вечер безстрашната госпожица Лам ми се обади за пръв път от няколко месеца. Аз нещо се бях замъглил, както може би си забелязал от предишния ни разговор. Уейн вдигна телефона.

Уейн вече беше готов да поеме разказа.

— Едно от момичетата на партито се е самоубило през лятото. — Той измъкна изпод масата малък бележник и прелисти страниците. — Ледлоу. Явно тази, която е изпищяла.

— Тя се е самоубила, никой не я е убил — сопна се Фиоре. — И какво от това?

Съдбата на момичетата не го вълнуваше. Тази явно не беше била в ред. Момичетата в добро психическо здраве не се самоубиваха, защото някой ги е ебал на някакъв рожден ден.

— Причината госпожица Лам да се обади — продължи Уейн — е да ми каже — е, да каже на господин Гарвър — че едно от момичетата е отишло при нея. И че ѝ е разказало всичко.

Ноел Гарвър се намеси.

— Включително факта, че ти си бил там.

Фиоре бързо пресметна нещата. Не виждаше с какво може да му навреди подобен материал. Така или иначе, никой нямаше да го потвърди, а и да го потвърдеше, вече нямаше никакво значение.

— Според момичето — продължи Уейн — цялата работа имала нещо общо с някакви банкови дела между вас с господин Блейн.

Ръката на Фиоре се стрелна през масата и грабна тефтера от ръката на младежа. Той погледна нахвърляните на ръка бележки и откъсна страницата. Имаше още няколко изписани страници и той откъсна и тях. Смачка ги в юмука си и му подаде обратно празния тефтер.

— Чудесно — каза. — Дай сега по памет. Какво още ти каза?

Дъщерята на Блейн. Нямаше коя друга да е. Никоя от другите не знаеше достатъчно, за да навърже нещата. Тя също не би могла, освен ако някой не ѝ беше казал. Кой. Еди? Невъзможно. Той не знаеше нищо. Значи Блейн? Но защо? Да не искаше да го разкрият? Да не би да искаше да изгори моста, със себе си отгоре му? Малко вероятно.

Уейн изглеждаше безпомощен без тефтера си. Заекна.

— Това бяха фактите. Искам да кажа, че това беше информацията, която ми даде тя. Каза, че щяла да се разрови.

Фиоре имаше още един въпрос и попита Гарвър:

— Защо ти се е обадила?

— За да ми покаже, че е пробила. И за да не я мисля за жалка некадърница.

Обаждането я изплаши до смърт, което явно беше и целта. Един непознат мъжки глас ѝ каза, че един човек иска да говори с нея по повод на материала, който се кани да публикува.

— Аз работя по много материали. Кой сте вие? — попита тя и мъжът отвърна:

— Няма значение. Ще държим връзка с вас.

Шарън Лам за пръв път в живота си получаваше такова обаждане. Неяснотата му беше по-плашеща от открита заплаха. Отпърво си помисли, че сигурно става въпрос за статията за секса с малолетни, но след разговора с Джесика осъзна, че работата е много по-дебела. Ставаше въпрос за материала, посветен на връзките между Уолстрийт и Мълбъри стрийт. Вече беше оформила наум заглавието точно по този начин. Връзката между инвестиционното банкерство и организираната престъпност несъмнено беше най-голямата история, която беше намирала и която някога щеше да намери.

В който момент телефонът иззвъня. Обаждането не само я изплаши — накара я да се почувства като глупачка. Много ясно, че който се канеше да разкрива тайните на организираната престъпност, следваше да очаква подобни обаждания. На Шарън дори не ѝ беше хрумнала подобна вероятност. Когато затвори телефона, ръката ѝ трепереше. Написка лицето си със студена вода в дамската тоалетна, оправи грима си, взе си палтото и чантата и побърза към асансьора. Искаше да се махне от офиса, преди да се изпълни обещанието за още един разговор.

Разбра, че е закъсняла, когато от една кола излезе някакъв мъж и се запъти към нея.

— Шарън Лам? — попита той.

— Да?

Джими Анджелизи знаеше, че е тя. Снимката ѝ стоеше над материалите ѝ. Всъщност на живо изглеждаше по-добре.

— Казах ви, че ще се свържем с вас. Качете се в колата, ако обичате.

Тя хвърли поглед към паркиралата кола. Очакваше да види огромен грозен линкълн. Но беше мерцедес. Забеляза някакъв мъж на задната седалка.

— Какво искате? — попита тя.

— Просто се качете в колата, ако обичате.

Джими Анджелизи нямаше страховита външност. Лицето му беше закръглено, а фигурата му беше отпусната. Косата му оредяваше и физиономията му изглеждаше добродушна. Но това не я успокояваше и тя разбираше, че не може да откаже. Дори в този час по улицата имаше минувачи — които крачеха бързо по Парк авеню с мрачната и затворена решителност на нюйоркчани. Проблемът беше в това, че щом тя ги виждаше, той също ги виждаше и това явно не объркваше по никакъв начин сметките му. Което потвърди онова, което вече й беше ясно. Щеше да рискува много, ако се обърнеше за помощ към някой минувач.

— Вижте какво, така няма да постигнете нищо — каза тя, като вложи в гласа си цялото възмущение, което можеше да си позволи предвид обстоятелствата.

Пристъпи към колата толкова бързо и неочаквано, че трябваше да изчака Джими Анджелизи да я настигне и да й отвори вратата. Определено не възнамеряваше да я отваря сама.

Дори да беше виждала Чет Фиоре на снимка, не помнеше как изглежда, но всички го описваха като изумително красив brunet, или нещо в този дух. Мъжът на задната седалка на мерцедеса отговаряше на описанието.

— Радвам се, че имаме възможност да поговорим, госпожице Лам — обърна се той към нея с приятен и плътен глас, сякаш му гостуваше на нормален бизнес обяд поне в някой *ресторант*. Обяд, който сто процента би бил приятен. Костюмът му говореше за изтънчен вкус.

Другият мъж седна зад волана. Тя чу автоматичните ключалки секунди след като неговата врата хлопна. Колата плавно потегли.

— Няма нужда да любезничите — каза тя. — Не ми оставихте кой знае какъв избор.

— О, според мен човек винаги има избор.

Уличните лампи осветяваха усмивката му. Учудващо искрена усмивка, без никаква злост и без капка от ехидността, която беше очаквала да види.

— Сигурно сте прав. Но ми се струва, че един или друг избор може да се окаже доста неприятен.

— Признавам, така е. Но ако не беше така, как щяхме да вземаме решенията си? Аз съм Чет Фиоре. Предполагам знаете за какво искам да говоря с вас.

— Налага се да ми кажете.

Колата измина няколко преки преди Фиоре да отговори.

— Джефри Блейн.

— Какво по-точно?

Очите му потъмняха и той се обърна и я погледна право в очите.

— Не си играйте игрички с мен, госпожице Лам. Аз не съм човек, с когото можете да си играете игрички.

По врата ѝ пробяга ледена тръпка, сякаш някой беше отворил прозореца. Усети, че челюстта ѝ трепери.

— Прав сте — отвърна тя внимателно, от страх да не сгрещи. — Имам известна информация за господин Блейн.

За миг той се поколеба дали да не я притисне, за да разбере какво знае, но след това реши, че е по-добре да я остави да си мисли, че това няма никакво значение. Затова каза само:

— Госпожице Лам, знаете, че подобна информация не струва нищо, когато не е потвърдена. А ако почнете да търсите източник, който да я потвърди, може да разстроите много хора.

— Заплашвате ли ме, господин Фиоре? — попита тя дръзко, въпреки че последното, което ѝ се намираше, беше дързост.

— Разбира се. Не знам дали досега сте имали време да помислите, госпожице Лам, но сега, като се приберете вкъщи, ще имате много време за размисъл. След като затворите всички прозорци и заключите всички врати, ще се зачудите откъде, по дяволите, съм разбрал за материала ви само няколко часа след като сте получили информацията. И няма да стигнете до верния отговор. Разбирате ли какво ви казвам? Ако продължите по какъвто и да било начин да се ровите в тази история или да задавате въпроси, аз ще науча точно толкова бързо, колкото научих и сега. Искам да съм пределно ясен — ако разбере, че информацията, с която разполагате или си мислите, че разполагате, накърнява интересите ми по какъвто и да било начин, тя няма да бъде публикувана. Приемете го като свършен факт.

След което добави:

— Кажете на шофьора къде искате да ви остави, госпожице Лам.

Фиоре се сети, че Джорджи Вало сигурно има телефонния номер на дъщерята на Блейн, и затова изпрати Джими да доведе малкия. Един господ знаеше какво може да се случи, докато малката обикаляше като отвързана и мелеше какво ли не за работи, които не разбираше и които, в интерес на истината, дори не знаеше. Опита се да вникне в начина ѝ на разсъждение и на мотивациите за постъпките, но реши, че няма да успее.

Джими се обади на няколко души и докладва, че Джорджи Вало ще е тук след няколко минути. Няколкото минути се оказаха почти половин час.

Джорджи Вало крачеше със смешната походка, която днешната младеж копираше от черните хлапета по телевизията — с разкрячени крака и поклящане, малоумна и безсмислена походка. Джорджи неизменно пристигаше така и неизменно спираше на вратата, като че ли щеше да купува къщата. Фиоре неизменно седеше на една и съща маса в дъното, поради което не се налагаше да се оглежда, но Джорджи неизменно се оглеждаше.

— Искали сте да ме видите, господин Фиоре.

— Имаш ли телефона на щерката на Блейн?

— Май го имам. Трябва да видя вкъщи — каза Джорджи.

— Виж вкъщи. Обади ѝ се. Кажи ѝ, че искам да я видя. Веднага.

Тук. Моментално.

Джорджи кимна, но не помръдна. Приличаше на кола. Трябваше да запалиш двигателя и да включиш на скорост.

— Ако я няма, не оставяй никакви съобщения на никакви телефонни секретари — каза Фиоре. — Хайде бягай.

Когато телефонът звънна, Джесика си беше легнала, самотна, нещастна и не ѝ се спеше. Отпърво си помисли, че Джорджи ѝ се обажда, за да ѝ предаде нещо от Еди. Но Джорджи ѝ предаде дословно онова, което му беше казал Фиоре, и затвори, след като тя му каза, че ще дойде.

Облече се за не повече от минута, с изключение на обувките, които взе в ръка, докато се измъкваше по коридора. В стаята на майка ѝ още светеше, което означаваше, че не си е легнала, затова се

поздрави, че е взела предпазни мерки. Обу си обувките в антрето. Трябваше само да вземе асансьора и да излезе на улицата, без обаче да се сблъска по пътя с баща си, ако беше решил да се прибира.

Премина с бърза крачка по Пето авеню, стигна до Осемдесет и девета и се втурна да тича веднага щом сви зад ъгъла. Светофарът беше червен, но нямаше никакви коли и тя бързо прекоси кръстовището, след което успокои крачка. Минаваше една пряка тичешком, друга с бърза крачка, и така до Трето авеню и по целия път до Осемдесет и пета. По целия път имаше само едно отворено кафене. Всичко останало беше затворено. Не ѝ беше трудно да намери някой, който да ѝ предложи онова, което ѝ трябваше. Отиваше на най-важната среща в живота си. Трябваше да е спокойна. Трябваше да е възможно най-надрусана.

Преди да махне на таксито и да седне на задната седалка, имаше чувството, че краката ѝ летят поне на половин метър от паважа. Затвори очи, но продължи да вижда пулсиращата поредица от светлината и тъмнина, докато таксито гълташе километрите и докато тя се подготвяше да посрещне само светлина. По скоро усещаше, отколкото виждаше как уличните лампи се носят над главата ѝ като листа, понесени от поток. Мъртви листа. Есенни листа. Владееше се изцяло, владееше изцяло всичко, което предстоеше да се случи.

Когато таксито спря на Канал стрийт, тя отвори очи и се огледа. Почувства се като дете, събудило се на задната седалка, когато колата е стигнала пред къщи. След малко шофьорът щеше да я попита дали иска да слезе, или да я отнесе до къщата. Шофьорът беше някакъв брадат руснак. Това я накара да се засмее. Даде му двамайсет долара и не изчака рестото. Слезе на тротоара и се огледа, за да си събере мислите. Имаше чувството, че е попаднала в непознат град. Прекрасно чувство. Като в сън.

Нито тя, нито приятелките ѝ бяха ходили в Малка Италия, нито дори в Чайнатаун. Това беше отживелица от младините на баща ѝ. Кревящите неоновы надписи над всеки магазин приличаха на нещо от далечното минало, когато неонът е бил последната дума на модата. „Хайде стига бе!“ — помисли си тя и се засмя на глас. Когато господин Фиоре се беше появил на рождения ѝ ден с великолепия си костюм и с буйната си черна коса и беше поел командването като някакъв генерал, тя си бе помислила, че е най-красивият мъж, когото е

виждала. Сега се оказваше, че светът на този бляскав гангстер се помещава в някакъв долнопробен италиански ресторант с кичозен неонов надпис.

Много добре. Така нещата ставаха много по-лесни. Беше неин ред да поеме командването. Всичко щеше да стане така, както искаше тя.

Забеляза господин Фиоре на масата в дъното веднага щом влезе в ресторанта. Беше късно и повечето маси бяха празни, и повечето посетители изглеждаха така, сякаш идваха тук всяка вечер. С изключение на господин Фиоре всичко останало изглеждаше вехто.

Някакъв шкембест италианец с престилка се приближи до нея — развързваше престилката си, докато ѝ говореше.

— Търсите ли някого?

Тя вече се беше запътила към дъното на помещението, но спря.

— Господин Фиоре.

Господин Фиоре беше станал и тъкмо излизаше иззад масата. Мъжът го погледна и каза само:

— Добре.

Господин Фиоре се усмихваше. Тя си помисли, че ще я целуне, но той не го направи. Сложи ръка на рамото ѝ и каза:

— Заповядай. Имаме да си говорим за доста неща.

Поведе я към масата, но я подмина. Влязоха в кухнята, където трима младежи седяха на плота, клатеха крака и пушеха. Четвъртият младеж, единственият, който работеше нещо, чистеше пода. В дъното на кухнята имаше врата с матирано стъкло и надпис „ОФИС“. Като че ли иначе никой нямаше да се досети, че е офис. Влязоха вътре.

— Искаш ли нещо за хапване? — попита я Фиоре. — Тук всичко е много добро.

„Бас ловя“ — помисли си Джесика.

Помещението приличаше повече на склад, отколкото на офис. Имаше бюро, но всички лавици бяха отрупани с консерви, а на пода имаше щайги със зеленчуци. На бюрото имаше лампа, която светеше, а от тавана висеше кълбовиден абажур, който не светеше. Никъде нямаше място, където да седне повече от един човек. За пръв път, откакто се чу по телефона с Джорджи Вало, Джесика се притесни, и се притесни още повече, когато господин Фиоре затвори вратата.

Чу прещракването, когато той завъртя ключа, и едва тогава се сети, че той беше казал: „Имаме да си говорим за доста неща“. До този момент си мислеше, че тя е тази, която има да говори много неща.

— Приятно място — каза тя и сбърчи нос. Искаше да изглежда хладнокръвна и велика, като страхотна дама от стар филм. Сърцето ѝ биеше лудо и устата ѝ беше пресъхнала. Не беше сигурна дали не ѝ се вие и свят.

Той се приближи до нея и каза:

— Искаш ли да ми разкажеш какви ги вършиш напоследък?

— Ами, напуснах училище. И не правя кой знае какво.

— Нямах това предвид.

Тя замълча. Лампата на бюрото беше зад гърба му и лицето му беше в сянка. Изобщо не приличаше на мъжа, който се беше появил на рождения ѝ ден, и сега тя не разбираше защо ѝ се беше сторил толкова красив. Главата му изглеждаше огромна и плоска, като карнавална маска, и още повече приличаше на карнавална маска, защото очите му светеха сякаш някъде отвътре.

— Говорила си с репортери — каза той.

Изобщо не ѝ беше минало през ума, че репортерката, с която беше говорила, може да работи за господин Фиоре. Почувства се като глупачка, задето не се беше сетила за подобна възможност. Е, щом знаеше, значи знаеше. Това не я уплаши. Всъщност дори ѝ помогна. Защото щом беше толкова могъщ, значи нямаше нужда от баща ѝ.

Усмихна се изкуствено и наклони глава.

— Да. Заради баща ми.

— Какво по-точно?

— Че си ме използвал, за да ти свърши някаква работа.

— Така ли? — попита той почти озадачено.

Тя беше хубаво момиче, умно и решително. Блейн наистина беше щастливец.

— Да — отвърна тя.

— Аз дори не те познавам. Как така съм те използвал?

— С Еди.

— И ти сама се досети за всичко, така ли?

— Той ми каза.

— Еди ли?

— Баща ми.

— Какво друго ти каза баща ти?

— Това беше най-важното. Не искам баща ми да работи за теб.

Тя вдигна ръка и докосна с пръст ризата му точно под ревера.

— Еди беше влюбен в мен, нали знаеш — каза го съвсем тихо. —

Той каза ли ти?

Фиоре не отговори. Пръстът ѝ очерта линия върху гърдите му.

— Каза ли ти, че си е струвало да го пребият заради мене? Нали знаеш, че го пребиха. Заради мен.

Пръстите на другата ѝ ръка си играеха несъзнателно с горното копче на ризата ѝ, провокиращи и игриви едновременно, сякаш тя не разбираше какво прави. Но тя разбираше. Разбираше идеално. Четеше го в погледа ѝ.

— Изкарахме цяло лято заедно. Той не можа да ми се насити — измърка тя. — Идеята беше твоя, нали? Пратил си го, за да ме прелъсти, нали? „Хвани момичето и виж там какво иска.“ Аз съм най-хубавото нещо, което му се е случвало, господин Фиоре. Чуках го до оглупяване. Не трябваше да пращаш друг човек да ти върши работата.

Тя се наведе, устните ѝ се озоваха на милиметри от ухото му и той усети как притиска гърдите си в ръката му. Мина му през ум, че беше чукал майката на това момиче в хотелски стаи и на пода в една празна къща и че майката няма такива цици, а и дори да имаше, нямаше да знае за какво са ѝ, докато триеше яростно и сериозно онази си работа в неговата, без капка страст, както хората трият сребристия слой върху номера на лотарийните билети — нетърпеливо и безсърдечно — докато проверяват дали са спечелили джакпота.

Това момиче беше джакпот и той го знаеше. Усецаше възбудата. Помисли си дали да не ѝ каже, че чука майка ѝ — ей така, за да види как ще реагира. Нямаше да има нито ужас, нито писъци. Щеше да се изсмее и да каже: „Изпрати Еди да чука мен, ти чукаш майка ми, и твърдиш, че си умен?“.

Отдръпна се и ръцете ѝ се отпуснаха. Лицето ѝ стана озадачено.

— Подкуп ли ми пробутваш, Джесика?

Тя отвърна, но не толкова нахакано като досега.

— Да. Точно това правя.

— Защо?

— Баща ми не ти трябва. Можеш да си вземеш който поискаш друг banker.

— Заради него ли го правиш?

— Обичам да се чукам, господин Фиоре. Обичам ебането. Жертвата не е чак толкова голяма.

Това беше последният ѝ опит и под нафукания ѝ тон се долавяше отчаяние.

— Махай се оттук — каза той. — Ти си дете.

И се обърна и излезе, като остави вратата отворена.

От очите ѝ закапаха сълзи. Нямаше на света нищо, нищо в целия свят, нищо в целия ѝ бъдещ живот, по-унизително от това.

Отиде до вратата и се облегна на касата. Знаеше, че за нищо на света няма да мине през ресторанта, докато той седи на масата си. Той щеше да я посочи на дебелака с престилката и щяха да ѝ се присмеят. „Малката путка искаше да ме чука“ — щеше да каже той. А дебелакът щеше да каже: „Охо, дай я насам, ако не ти трябва“, и щяха да се разсмеят.

Затвори вратата и се подпря на нея. Отметна глава и затвори очи, но клепачите ѝ не успяха да сдържат сълзите.

Уоли Шлистър го болеше глава. Боляха го очите. Даже косата го болеше. Не помнеше някога да се е чувствал толкова зле и дори не беше сигурен, че се е събудил, защото можеше и да не е заспивал. Преди малко отвън беше тъмно, а сега май беше светло, прозорецът беше белезникав, като черна дъска, дето си се опитал да я изтриеш с ръкав, само че се размазва още повече и нищо не се получава.

А какво пишеше на черната дъска?

Не, не, не беше това въпросът, нямаше никаква черна дъска и черните дъски нямаша нищо общо с цялата история. Той стоеше до прозореца в апартамента си и стискаше гърлото на една бутилка уиски. „Я се стегни“ — каза си и нещо в тази фраза го накара да се разхили.

Господи, кога за последен път се беше напивал така? Сто процента в Сейнт Луис. В Сейнт Луис пиеше доста, с приятелите в уикендите, защото така се прави, като се събере човек с приятели. *Да се напоркаме*, така му викаха, тъпа фраза, която звучеше като нещо от Втората световна война, като фрази на моряци в отпуската на брега или като пичове, които са се прибрали за последно у дома преди да поемат на дълго плаване през Тихия океан, няма значение къде. Вече никой не

говореше така и освен това той се съмняваше, че някой е говорил така през времето на неговия живот — толкова беше старомодна фразата. Но така го наричаха в Сейнт Луис Уоли и Арни, и Бен, и Гил. „Дай да се напоркаме“ — казваше някой от тях и никога нямаше нито възражения, нито други предложения.

Скъса с тая идиотска практика преди години. Всички скъсаха. Просто я надраснаха. Улегнаха, изпожениха се. Шлистър се премести в друг град. Сега водеха подреден живот и ако понякога се напиваха, то беше по купони.

До снощи.

Всичко започна с изражението на Илейн Лестър, когато ѝ казаха за Фиоре и добре облечената блондинка — Гогарти трупаше подробност след подробност, защото искаше да я накара да се изчерви или поне да каже нещо. Тя не захапа. Изслуша ги търпеливо. „Всичките тези подробности нужни ли са ми?“, попита, когато Гогарти прекали дотолкова, че следващата стъпка беше да започне да рисува картинки, и Шлистър реши да сложи край на всичко и да се върнат на същината. Каза ѝ, че въпросната дама е омъжена за виден banker, и точно в тази секунда забеляза странното ѝ изражение, като че ли вече знаеше, или поне като че ли вече знаеше нещо, което те не знаеха, изражение, което нямаше нищо общо с разговора в кабинета ѝ, но той не знаеше с какво би могло да има общо. Той потръпна. И тогава, когато Гогарти ѝ каза, че става въпрос за Филис Блейн, тя каза: „Да, добре“, и това беше всичко.

Но не беше всичко.

Излезе да хапне навън с Гогарти и през цялото време не можа да прогони от мислите си изражението на Илейн. Докато се прибра вкъщи, вече беше смесил чувството си с факта, че тя го беше зарязала само след една вечер, която при това не беше никак лоша, и с факта, че не разбираше защо. Откакто беше дошъл в Ню Йорк, не беше имал сериозна приятелка. По някоя и друга девойка за по една вечер или за цяла седмица, ако девойката беше достатъчно умна и хубава и не усложняваше излишно живота му. Но Илейн Лестър беше различна и още преди да я заведе в апартамента си, си беше позволил да се влюби в онова, което си представяше като разговор между две ченгета в бара в три през нощта.

Глупаво, нали? Даже не глупаво. Тъпо. Но факт. Като чекиджия от горните класове, който дори не може да помоли изгората си да му дойде на гости. Тя го беше свалила. „Опитваш се да ме прелъстиш ли?“ Това беше казала. А след това бяха отишли в апартамента му и той не се беше притеснил да я покани втори път. Тя също не се беше притеснила да го изхвърли от живота си като бутилка за еднократна употреба. Два пъти. И след това той беше прекарал повече време в размишления какво се беше объркало, отколкото беше прекарал в самата връзка, която продължи няколко часа.

„Дай да преминем към нещо друго“ — беше казала на Гюс Бенини. О, разбира се, сега, когато Гюс беше мъртъв, разполагаше с обяснение. Но след като Гюс беше умрял. А след това и изражението й, когато Гогарти й каза, че богаташката, дете беше чукала Фиоре на прозорци без пердета, е Филис Блейн. Само секунда, но го беше забелязал. Изражението беше такова, че не можеше да си го е въобразил. То продължи да го влудява през цялата вечер и продължи да го влудява, когато се прибра. Очите й бяха направили „цък“ и след това го нямаше, като крушка, която беше премигнала преди пак да светне като хората.

Затова се беше облякъл и беше излязъл и когато се прибра чак в три през нощта, вече беше насъбрал цяла купчина неща, които да го влудяват. Защото, след като беше излязъл, беше отишъл да шпионира жената, в която смяташе, че е влюбен. Беше си казал, че това е част от работата му и че не е нищо лично, но и цяла бутилка уиски не беше успяла да го накара да си повярва.

Когато видя мъжа, който излезе от апартамента й, веднага разбра, че това е Джефри Блейн, въпреки че никога не го беше виждал. „Радвам се да се запознаем, господин Блейн — помисли си с горчивина Шлистър. — Защо просто не останахте вън от живота ми?“

Цялата работа беше отвратителна и Уоли Шлистър, колкото и да беше пиян, знаеше пределно ясно, че собствената му личност оглавява списъка на нещата, които го отвращават.

26.

Филис влезе в кухнята и включи машината за капучино. Джефри още не беше станал. Беше се прибрал часове след като тя си беше легнала. „Чудна двойка сме — помисли си тя. — Джефри и другата жена, която и да е, аз и Чарлз.“ Не че едната двойка можеше да се сравни с другата. Собствената ѝ връзка повече или по-малко бе само експеримент. Вълнуваше я не толкова сексът, колкото изневяратата. Щеше ѝ се да знае какво изпитва Джефри.

Сипа кафе, притъпка го в цедката и я зави на машината. Парата си проби път през кафето с шипене, а след това със съвсем различен звук през млякото. Звучите бяха важна част от ритуала.

Написа бележка на готвачката, която вече трябва да беше дошла, и се запъти към банята с чашата капучино в ръка. Пред стаята на Джесика спря, защото вратата беше затворена, а Джесика винаги я оставяше отворена. Не вярваше да е станала толкова рано, но явно беше.

Почука и изчака, след това почука по-настойчиво. Когато не чу никакво шаване вътре, откряна вратата.

Джесика я нямаше.

Внезапно ѝ прилоша. Вече преиграваше наум пълното повторение на мелодрамата от лятото. Изтича към спалнята, като викаше Джефри.

Той беше станал. Тя чу душа в банята.

— Джесика я няма — каза тя, като отвори вратата на банята.

— Как така я няма? — попита той и отвори стъклената врата на кабинката. Беше се избърснал само до половина. Започна да се бърше с хавлията.

— Вратата ѝ беше затворена. Тя никога не спи на затворена врата. Почуках и като не ми отговори, влязох. Няма я, Джефри! Излязла е.

— Провери ли по другите стаи? — попита той, докато навличаше халата си.

Тя се почувства като кръгла идиотка. Обърна се и изхвърча от банята, за да провери.

Когато Джефри излезе от банята, разтревоженият от виковете на Филис Карлос стоеше в коридора по риза. Заприлича му на регулировчик.

— Карлос, да си виждал Джесика? — попита Джефри.

— Не, сър. Чух госпожа Блейн и...

— Всичко е наред, Карлос — каза Джефри, без дори да забави ход. От косата му капеше вода. Мокрите му крака оставяха стъпки по пода. Нахлу в стаята на Джесика. След миг Филис се озова до него.

— Проверих навсякъде. Няма я. Ако пак е избягала с онова момче...

— Не е избягала — заяви Джефри без никакви обяснения.

— Къде е тогава? — ядоса се Филис.

Джефри я изгледа хладно и каза:

— Ще разбере. — И се обърна без никакви обяснения.

Тя тръгна след него.

— Май не трябваше да я махаме от училище. Поне щеше да се занимава с нещо. Имам предвид, тук какво прави? Каква е ползата от този домашен арест?

Той влезе в спалнята, хвърли халата си и започна да се облича.

За пръв път през живота си тя се почувства неудобно от голотата му. Отиде до прозореца и се загледа навън, за да не се налага да го гледа.

— Ако беше под домашен арест, очевидно щеше да си е у дома, не мислиш ли? — каза той.

— Не ми преиначай думите — сопна се Филис, обърна се към него, после отново се обърна към прозореца. — Може би не направихме достатъчно за нея. Може би трябваше да я запишем в програма за лечение на наркомани. Казахме, че ще я запишем. Защо не го направихме?

Той обличаше кафявия костюм, който тя ненавиждаше. Понечи да му направи забележка, но спря и се наруга, че изобщо е помислила кой шибан костюм ще облече. С този се правеше на двасет и пет годишен, но пък на нея какво й влизаше в работата на какво прилича той?

Той оглеждаше вратовръзките си. Тя много добре знаеше коя ще избере. Златистата с индийските мотиви. Винаги носеше тази вратовръзка с този костюм. Защо се ровеше из тях, като че ли не го знаеше? Тя го погледа още малко с все по-нарастващо нетърпение и раздражение. След което пристъпи зад гърба му, пресегна се през рамото му, грабна златистата вратовръзка от закачалката и му я подаде.

Той я взе и я преметна около врата си. Нещо в жеста ѝ, в начина, по който му подаде вратовръзката, в подразбирането за пълен контрол над него, сякаш го познаваше по-добре, отколкото той познаваше самия себе си, го подразни и го улесни в намерението да каже онова, което знаеше, че все някога ще трябва да ѝ каже, макар да не беше възнамерявал да е точно днес. Знаеше каква вратовръзка да му подаде, но иначе не знаеше що за човек е той. Смяташе го за мекушав, безинтересен и хрисим, несъмнено със значителна интелигентност, несъмнено със значително количество здрав разум. Но това вече не беше така и никога нямаше да бъде така. Той щеше да си бъде такъв, какъвто трябваше, и Филис в никакъв случай нямаше място в новия му свят.

— След като намеря Джесика — каза той, — ще изляза на хотел. Докато намеря къде да живеея.

Този човек се опитваше да я докара до лудост! Дъщеря им беше изчезнала, а той ѝ говореше *това*! Тя го изгледа невярващо с широко отворени очи и грозно зяпнала уста. В този миг изглеждаше като старица, изглеждаше точно така, както Джефри си я представяше след трийсет години. Но той нямаше намерение да е с нея, за да го види.

Уоли Шлистър крачеше в кръг и се опитваше да си припомни всичко, което знаеше за това да си ченге. Слънцето още не се беше издигнало над Ийст Ривър и палуваше между сградите на Бруклин, а малко след това вече надничаше по-отвисоко и по-отдясно. Реката криеше стотици миниатюрни слънца.

Когато реши, че е готов, отиде в офиса. „Ега ти кирливият офис“ — помисли си, но пък местоположението му беше определено хубаво. Обичаше да е близо до вода. Някога обичаше и офиса. Само че вече не беше същият човек.

Дъното на кафеника изглеждаше направо геоложка работа и той го изплакна, доколкото можа. Никой никога не покриваше кафеника и затова кафето имаше вкус на мазна горчица, но поне мазна горчица с някакъв кофеин. Главата още го болеше и му трябваше нещо, което да я фокусира.

Сети се как Хъмфри Богарт изпращаше Мери Астор в края на „Малтийския сокол“. Но това бяха среднощни размишления, подходящи за четири сутринта. Сега в светлината на утрото беше по-разумно да предположи, че няма да се стигне чак дотам. Илейн се беше забъркала с Джефри Блейн, но ако ѝ предоставеше разумна причина, можеше и да се отбърка.

На бюрото му лежеше разпечатка на разпита на Гюс Бенини в мотела. Някой тук притежаваше страхотно чувство за подходящия момент. Винаги се беше чудил кой, по дяволите, разпечатва всички тия боклуци. Лентите заминаваха всеки ден и след седмица се връщаха на хартия. И така страница след страница. Приличаше на Хемингуей, бълващ романи след смъртта си. Цял сантиметър дебели. Събраните произведения на Гюс Бенини. Ама че гадна и жалка загуба. Половин изгубена година за Шлистър и цял изгубен шибан живот за Гюс.

Той се облегна на стола с ръце на тила и се опита да подреди нещата. Всеки шибан факт се опровергаваше от някой друг шибан факт. Фиоре отива на рождения ден на дъщерята на някакъв банкир. „Тука май има нещо.“ Фиоре чука жената на банкира. „Май няма.“ Гюс Бенини подготвя капан на Фиоре и обещава да докладва, ако изникне нещо. „Това е добре.“ Гюс е мъртъв. „Това е лошо.“ Кое го довеждаше до миналата нощ, когато научи, че самият банкир чука отговарящата за случая помощник-прокурорка. Кое означаваше? Какво означаваше?

Шлистър не знаеше какво означаваше. Ако Фиоре не беше свързан с банкира, тогава какъв беше проблемът, ако банкирът беше свързан с Илейн Лестър? Никакъв. Никакъв проблем.

След като формулира нещата по този начин, Шлистър почувства как от раменете му се сваля огромен товар. Защото ако банкирът беше чист, то и Илейн беше...

— Не, не, не — извика на глас. — Майната му! Майната ѝ на цялата шибана история!

Той скочи и столът падна. Заобикаля из стаята, като прокараваше пръсти през пясъчнорусата си коса. Ами ако погледнеше на нещата от гледната точка на банкера, а не от тази на Илейн! Той се бе забъркал с нея. Какви бяха шансовете за подобно събитие в град с осем цяло и нещо милиона жители? Да представим нещата по друг начин. Какво толкова беше открил в нея този тип? Тялото ѝ? Моля, моля. Един хубав задник, съчетан с гостоприемна путка, можеше да побърка всеки мъж. Колкото и да се ровеше в спомените си, Шлистър не се сещаше самият той да е поумнявал от такова нещо, но пък определено беше много умно да делиш една възглавница с главата, оглавяваща разследването срещу човека, с когото въртиш бизнес.

Във всички останали случаи съвпаденията ставаха прекалено много.

Той удари с юмрук касата на прозореца и изплаши гларусите отвън. Изпсува тихо.

— Какво става? — чу зад гърба си гласа на Илейн.

Той се извърна рязко, със сконфузена физиономия, сякаш го беше заварила да мастурбира.

— Нищо — побърза да отвърне. — Глупости. Нищо.

Беше облечена в светлозелен костюм. Този нюанс на зеленото имаше някакво название, но Шлистър не го знаеше. Блузата ѝ беше нещо като слонова кост.

— Нищо ли? Сигурен ли си?

— Не съм сигурен. Ти кога разбра, че Блейн не е свързан с Фиоре?

— Уоли, моля ти се — въздъхна тя. — Хайде да не почваме пак.

— Това беше вчера. Въпросът е различен.

— Задай го отново.

Интонацията ѝ беше много по-предизвикателна, отколкото беше очаквал. Тя определено беше мъжко момиче.

— Кога разбра, че Блейн е чист?

— Кой каза, че съм разбрала такова нещо?

Той не ѝ отговори. Просто чакаше. Усещаше как гневът се надига в гърдите му и още преди думите да се оформят в съзнанието му, разбра, че ще каже точно онова, което се надяваше да не каже. Не искаше да е Хъмфри Богарт, но и не искаше да е човекът, удавил бащата на Тереза Бенини. Много вода беше изтекла от онзи ден в

Сейнт Луис, когато беше обезоръжил убиеца психопат, без да използва пистолета си. Помнеше какво беше изпитал, когато всичко свърши и нямаше никакво значение, че онзи тип не заслужаваше подобно благоволение. А и кой ли го заслужаваше? Професията на ченгето беше като тази на лекаря. „Правило номер едно: Не вреди!“ Само че един човек вече беше мъртъв, защото Уоли Шлистър беше казал: „Дайте да го забодем на кукичката“, а в момента беше на път да съсипе още един живот. Искаше да спре, но не можеше да го направи.

— Той беше при тебе снощи. Какво търси той според теб, Илейн? Малко утеха за несполучливия брак? Или малко закрила?

— Копеле! — изръмжа тя. — Гаден долен мизерен педераст. С какво право ме шпионираш?

— Само ми кажи защо Фиоре е отишъл в дома на Гюс? Няма друга причина, освен ако не е знаел, че сме разпитвали Гюс. Откъде е разбрал, Илейн?

— Господи! — проговори тя вече не с гняв, а с ужас. — Да не би да намекваш...

— Не намеквам. Питам.

Тя го зашлеви доста по-силно, отколкото беше предполагал, че може. Дори не направи опит да се отдръпне. Очакваше го.

— Това не е отговор.

— Отговор е, отговор е! — разкрещя се тя.

— Каза ли на Блейн, че сме разпитвали Гюс?

Тя го зашлеви отново.

— Каза ли му да предупреди партньора си?

Този път тя спря и го изгледа — много продължително. Той не отклони погледа си.

— Кофти се получи между нас, Уоли — каза тя. — Но така или иначе нямаше да излезе нищо.

И излезе от стаята.

Ако Джесика отново се беше забъркала с наркотици, единственият човек, който можеше да помогне на Джефри да я открие, беше Чет Фиоре. Той разполагаше с хора, които познаваха този свят. И намираха в него когото пожелаеха, както фокусникът намира набелязаната карта в колодата. Сигурно имаха ченгета на заплата, към

които можеха да се обърнат. Не му харесваше да моли Фиоре за услуга, но това нямаше да е услуга. Фиоре му беше длъжник по отношение на Джесика. Беше попаднала в този свят заради проклетите му игри и Джефри щеше да изиска от него да задейства цялата си мощ, но да я измъкне оттам. И толкова. Нямаше нужда да го заплашва. Фиоре знаеше каква беше заплахата.

Каза на Мартин да го откара до „Стасни“ и слезе пред служебния вход. Нареди на Мартин да го изчака и натисна звънеца. Отвори му същият нагъл младеж, който беше отворил и последния път, когато Джефри беше дошъл, защото дъщеря му беше изчезнала. Джефри и този път го последва по лабиринта от коридори към кухнята. Този път Стасни не се направи, че не знае как да се свърже с Фиоре. Покани Джефри в офиса и звънна по телефона; използва същия кодиран език, който Джефри очакваше навсякъде в работата на Фиоре. Не каза нито едно име, нито своето, нито това на Фиоре, и не каза почти нищо. Докато той говореше, Джефри набра номера на Джесика на мобилния си телефон и изчака да се включи телефонният ѝ секретар. „Джес, татко е. Обади ми се на мобилния като се прибереш. Обичам те.“

И толкова. Беше сигурен, че Филис няма да се погрижи да го уведоми, ако Джесика се прибере сама.

Стасни му предложи да изчака в трапезарията. Един сервитьор, който си беше дал труда да облече сако, му донесе кафе и сладкиш, без той да е искал нито едното, нито другото. Изминаха десет минути. Двайсет. Друг сервитьор, без сако, по тениска, влезе в трапезарията и започна да подрежда масите. След това се появи Стасни с двама младежи от двете му страни. Единият му се стори познат.

— Бихте ли дошли с нас, господин Блейн? — каза той.

Стасни ги заведе до вратата, отключи я и ги пусна да излязат. Щом вратата се отвори, Мартин изскочи от колата, за да види какво се иска от него.

— Можете да го пуснете да си ходи, господин Блейн — каза единият младеж. — Ние сме с кола.

Джефри чак сега се сети, че това беше или онзи, който бе изнасилвил Ейми, или другият — с Рене. Не беше сигурен, но това нямаше никакво значение. Фактът, че беше приятел на Еди Винченцо, го прониза като гръм. Беше решил, че Еди е въвн от играта.

— Къде е Джесика? — попита той рязко, което малко обърка младежа.

Другото момче — Ричи Демарест, гаджето на Рене от рождения ден на Джесика — се приближи до Мартин и каза:

— Всичко е наред. Защо не влезеш в колата?

Мартин не вярваше на този боклук. Нито пък на Джефри, когато той каза: „Всичко е наред, Мартин“. Знаеше, че господин Блейн щеше да каже същото даже и нищо да не беше наред. Затова остана на мястото си и зачака да види какво следва. Откачена служба. А господин Блейн се беше забъркал в някакви големи лайна.

Господин Блейн не приличаше на човек, когото отвличат, това беше първото, което мина през ума на Мартин, когато ги видя да излизат от ресторанта. Фактически господин Блейн всъщност пристъпи към боклука, който отстъпи крачка назад, за да отдръпне лицето си от това на господин Блейн.

— Искам да знам къде е дъщеря ми, искам да знам дали е добре и искам да го знам веднага — каза господин Блейн.

Джорджи Вало каза:

— Честно, господин Блейн. Никой не ми е казвал нищо за Джес. Просто ми казаха да ви взема с колата.

— Кажете къде отиваме и ще те следвам с моята.

— Не може така, господин Блейн — каза Джорджи Вало.

Боклукът май беше нервен. Трябваше да е голяма работа, а се оставяше господин Блейн да го мачка. Щеше да се изложи, ако човекът, когото трябваше да доведе, се появеше с друга кола.

— Може. Казвай къде отиваме.

Джорджи Вало премигна няколко пъти, като че ли даваше сигнали на някого, после неуверено попита:

— Ще карате ли след мен?

— Няма да ти се отлепям от ауспуха — отвърна Джефри.

— Без номера? — Джорджи Вало искаше да се подсигури.

Джефри се обърна към Мартин и каза:

— Давай след тях. — И седна в колата. — Без номера.

Джорджи и Ричи Демарест побързаха да се качат в синия додж, паркиран няколко коли по-нататък. Мартин изчака да потеглят и пое след тях. Погледна господин Блейн в огледалото за обратно виждане. Може да беше банкер, но беше успял да навре главата на боклука

между краката му, без дори да надигне глас или ръка. Тук имаше някакъв номер и Мартин се зачуди дали, ако се задържи достатъчно време като негов шофьор, някога ще го научи.

Доджът мина по Деланси стрийт и сви на изток към Бруклин. Мартин хвърли един поглед през рамо, сякаш да получи от Джефри потвърждение, че прави каквото трябва. Това не му харесваше.

След още няколко минути поеха покрай Ийст Ривър, през някаква промишлена зона със занемарени двуетажни постройки. Поне половината изглеждаха напълно изоставени, другата половина не беше в по-добро състояние. Мартин погледна часовника на арматурното табло. Беше само осем и нещо. Което беше ужасно време да бъдеш набутан в чувал и изхвърлен в реката като мръсно коте. Завчера някакъв откачен чернокож беше размазал с тухла главата на някакво бяло момиче наред Манхатън, посред бял ден — ще рече, в този град имаше сума ти начини да пострадаш, и то без да е нужно да ходиш на майната си, за да ги търсиш. Изпитваше неистово желание да натисне спирачките, да даде на задна, да влезе в обратното платно и да изчезне с пълна газ. Докато доджът обърнеше, вече щяха да са на цял километър оттук.

— Той зави, Мартин — каза господин Блейн.

Мартин по се надяваше да чуе: „Ти давай напред“, но знаеше, че няма да стане.

Доджът мина през една гостоприемно отворена порта в някаква телена ограда от страната на пътя откъм реката. Мартин го последва и се озова в паркинг за трийсетина коли. Асфалтът беше на дупки и по сградата не светеха никакви лампи. Но прозорците не бяха изпочупени, което означаваше, че вероятно не е изоставена. Една табела, която сигурно беше стояла над предната врата, сега се въргалаше на земята, затрупана от празни бутилки и мръсни пликове и кутии. Джефри различи думата „ламарина“, но нищо повече. Мартин също я забеляза, но изобщо не го беше грижа какво пише на нея.

Доджът прекоси паркинга и изчезна зад сградата.

— Давай след него — каза Джефри.

— Сигурен ли сте? — попита Мартин. Това бе най-близкото до поставянето под въпрос на заповедите на работодателя.

Джефри беше сигурен.

Мартин въздъхна и сви зад сградата. Там имаше две коли. Едната беше мерцедесът на Чет Фиоре. Тук щеше да се състои отдавна назряващата решителна битка и на Джефри за пръв път му хрумна, че с Фиоре май не бяха от една категория. Този човек познаваше насилието като петте си пръста. Колко просто му се беше сторило да се превърне в някой, който никога не беше бил, ей така, сякаш сваляше вече омаляла кожа. А може и да не беше толкова просто.

Той погледна сградата и забеляза някакво движение на прозореца. Джорджи Вало и другото момче се бяха надвесили над колата като двойка нервни надзиратели в затвор и го чакаха да го съпроводят вътре.

— Хайде — каза Джорджи и посегна да го хване за ръката.

Джефри се отдръпна, пристъпи през изкорубената стоманена врата и остави Мартин да го чака на паркинга.

Чет Фиоре го очакваше точно зад вратата.

— Къде е дъщеря ми? — попита Джефри още преди Фиоре да каже нещо.

Вало и другото хлапе застанаха зад Джефри, единият затвори вратата. Тя издаде тежък скърцащ звук.

— Дъщеря ти е добре — каза Фиоре. — Не се притеснявай.

— Кажки къде е, копеле такова! — изкрещя Джефри и се хвърли към Фиоре. За втори път посягаше на Фиоре и за втори път му попречваха изотзад. Гърлото му се оказа в сгъвката на нечий лакът, а дясната му ръка бе извита назад толкова жестоко, че имаше чувството, че ще излезе от ставата.

— Пуснете го — каза Фиоре.

Натискът върху ръката и рамото му намаля, но продължаваха да го държат за врата.

— Ще поговорим за дъщеря ти, но първо ще поговорим за теб. Изпратих тези генийчета да те доведат, а ти ми цъфваш тук със собствената си кола. Бас държа, че се мислиш за много хитър, защото си прецакал две хлапета, нали?

Джефри не каза нищо.

— Попитах те нещо.

— Не, не се мисля за много хитър.

Болката отново го прониза в рамото, докато му извиваха ръката.

— Добре, хитър съм — процеди той. — Не знам кой е верният отговор. Защо просто не ми кажеш?

— Ще стигнем и дотам. Щом не знаеш верните отговори, как тогава изобщо правиш нещо?

— Разбирам си от работата — успя да каже Джефри. Болеше го ужасно, но знаеше, че ако не отговори, болката само ще стане по-силна. — Само от това разбирам. Това ли трябваше да кажа?

— Не се съмнявам, че си разбираш от работата, Джефри. Но не разбираш от моята и не е нужно да се опитваш — каза Фиоре и се приближи.

— Не се опитвам.

Фиоре сграбчи брадичката на Джефри, пръстите му се впиха точно над челюстта му. Ръцете му бяха малки, но силни и стискаха много здраво.

— Не се опитваш, така ли, педераст такъв? Така ли?

Джефри имаше чувството, че челюстта му ще се разцепи като орех.

— Аз се отнесох почтено с теб, Джефри — продължи Фиоре с пламнали от ярост очи. — Дъщеря ти се върна в края на лятото, както ти бях обещал. Ако отново е започнала да се среща с Еди, проблемът не е мой. Не съм я възпитал аз, ти си ѝ баща.

— Не аз я научих да се друса с наркотици.

Извиха ръката му толкова назад, че тя изпука. Той се задъха от болка.

— Съжалявам — каза Фиоре. — Джорджи понякога не умее да се сдържа. Той е приятел на Еди. Ти вкара приятеля му в болница. Пусни го, Джорджи.

Пуснаха го и Джефри размърда рамото си. Надяваше се да няма нищо счупено.

— Това са стари работи — каза Фиоре. — Сега имаме нови. Дай да поговорим за щерка ти.

— Къде е тя? — настоя Джефри.

— Ти ще слушаш, аз ще говоря. Ти ми създаваш проблеми, а сега и тя ми създава проблеми. Снощи малката Джесика отишла при една репортерка и ѝ разказала всичко. Включително факта, че работиш за мен.

Джефри се вцепени. Как беше могла да го направи? Всичките адвокати на света нямаше да могат да го спасят от затвора, в момента, в който всичко станеше публично достояние. Интимната връзка със служител на прокуратурата можеше да му помогне дотолкова, доколкото историята останеше вътре в прокуратурата. Ако излезеше оттам, на Фиоре щеше да му е по-лесно да сключи сделка, отколкото на него, защото един гангстер повече или по-малко не беше кой знае каква разлика, но един инвестиционен банкер, отворил пералня за пари на Уолстрийт, щеше да запълни водещите заглавия и първите страници на всички вестници.

Джефри се беше подготвил за всичко. Освен за предателство от страна на собствената си дъщеря. „Защо?“ — недоумяваше той. Защо го беше направила?

— Къде е тя? — попита с глас, който не издаваше какво си мисли.

Фиоре забеляза спокойствието му, забеляза и че не попита нищо за историята във вестниците, която можеше да го унищожи.

— Снощи дойде при мен. Предложи себе си в замяна на твоята свобода.

— Моята свобода ли?

— От мен. Прекрасна девойка. И много съблазнително предложение. Ти как мислиш? По-добре ли се чука от майка си, или не?

Спокойствието, което досега крепеше Блейн, го напусна. „Я да видим какво ще направи“ — помисли си Фиоре, когато Джефри се хвърли срещу него като обезумял.

Лявата му ръка отби удара, а дясната контрира със силен прав в корема на Джефри и той се преви на две.

— Долу ръцете. Той е мой! — изрева Фиоре на двамата си гангстери, докато нанасяше ъперкът, който изправи Джефри.

Джефри усети как съдържанието на стомаха му се надига към гърлото. Никога в живота си не се беше бил, но сега щеше да се бие. Вкусът на собствената му кръв в устата му му хареса, а болката беше добре дошла. Изправи се и отново се хвърли срещу Фиоре.

Видя дясната му ръка, но не успя да я избегне и тя го уцели право в скулата с експлозия, която отекна в цялата му глава. Той

залитна и погледът му се замъгли, но не дотолкова, че да не види как Фиоре пристъпва към него със свит юмрук. Съвсем спокойно.

Джефри стъпи встрани, като боксьор, опитващ се да избегне юмруците на противника. Ръцете му висяха отпуснати. После се сети да ги вдигне. Но това не му помогна много. Не знаеше основните правила на боя и нямаше да заблуди никого, като се престори, че ги знае. Наведе се, хвърли се напред, блъсна с рамо Фиоре в коленете и го събори на пода.

Фиоре се претърколи и се опита да се изправи, но Джефри го удари с лакът в кръста, прикова го към пода и му изкара въздуха. Огромното задоволство, че е причинил болка, беше ново и удивително усещане.

Но Фиоре не му даде време да му се наслади — претърколи се по гръб и го изрита в гърдите. Чу се звук, който можеше да е от счупени ребра. Джефри се опита да се извърти, но Фиоре го нападна в гръб и залепи лицето му в пода. След това го възседна, хвана го за косата, дръпна рязко главата му и го удари жестоко по главата.

Явно смяташе, че това е достатъчно. Джефри лежеше по лице на пода, в локва от собствената си кръв. Фиоре бавно се изправи, бавно сви ожулените пръсти на дясната си ръка и се обърна, напълно удовлетворен от постижението си.

Но Джефри не беше доволен. В момента, когато Фиоре му обърна гръб, се хвърли към него и го сграбчи за рамото с лявата си ръка. Ръцете му бяха големи и силни. Беше участвал в отбора по гребане на Йейл през цялото си следване и хватката му все още беше достатъчно мощна. Фиоре се стовари отгоре му, двамата се оплетоха в кълбо от удари и ритници, лакти и колене и накрая кръвта на Фиоре се смеси с тази на Джефри.

Джорджи Вало и Ричи Демарест се спогледаха. Джорджи облиза нервно устни, явно разтревожен. Не бяха очаквали банкерът да се бие толкова яростно. Но двамата с шефа им се търкаляха по пода и ръмжаха. Ричи понечи да се приближи, но Джорджи вдигна ръка и го спря.

В помещението, което някога сигурно беше служило за офис, нямаше почти никакви мебели освен онези, които бяха прекалено потрошени, за да бъдат продадени или изнесени. До едната стена бяха избутани едно стоманено бюро и два стола със счупени крака. Джефри

се изтърколи до единия, който се разпадна от удара с тялото му. Седалката се стовари отгоре му, а металните крака се разпиляха по пода. Той сграбчи един, замахна и удари Фиоре в гърдите. Нащърбеният край на крака раздра ризата му и остави кървава следа.

Фиоре залитна, но бързо се съвзе и нападна отново. Засили се за ритник, но кракът от стола го пресрещна в бедрото и разкъса панталона му. Все пак успя да изрита Джефри в ръката и металният крак издрънча на пода. Фиоре посегна към него, но Джефри сграбчи друг, все още завинтен за седалката. Той я огъна зверски, за да го откъсне.

Фиоре го удари през раменете. Джефри залитна, но се задържа на крака. Двата започнаха да се дуелират, като размахваха импровизираните си мечове. Фиоре — по-бърз и по-гъвкав — удари на няколко пъти ръката на Джефри и разкъса кожата му с нащърбения метал. Но Джефри продължи да напада и за момент дори повярва, че се справя добре и може да победи — стига да успееше да нанесе единствения решаващ удар. След това му оставаше да се справи с двамата боклуци, но щеше да се тревожи за тях после.

Наведе се, за да избегне един удар, но не успя. Металната тръба го уцели отстрани по главата и докато падаше, той почти изгуби съзнание. Стори му се, че лети през пространството, а след това се озова на пода със съвсем смътна представа къде е и какво прави. Не беше сигурен дали още стиска скъпоценния крак от стола, но когато осъзна, че все пак го стиска, беше твърде късно.

Кракът на Фиоре се стовари върху китката му и Джефри изпусна металния крак. Фиоре го изрита, после втори път — профилактично, в гърдите. Болката прониза Джефри като електрошок. Докато се биеше, не бе й обръщал внимание, но сега тя беше единственото, което имаше значение.

Фиоре беше сигурен, че Джефри няма да се надигне. Наведе се над него. Дишаше тежко. По цялото му тяло имаше кървави драскотини. После захвърли металния крак настрани.

— Ако си искаш дъщерята, тя е ей там отзад — каза и посочи вратата към вътрешността на сградата. След това се обърна и излезе оттам, откъдето Джефри беше влязъл. Вало и Демарест го последваха.

Докато ги наблюдаваше да излизат, Джефри изведнъж осъзна, че не беше необходимо да удря Фиоре. Трябваше само да се държи на

разстояние от него и да се предпазва от неговите удари. И той го беше направил. И още беше жив.

В този момент изпита абсолютна увереност, че ще види края на тази история.

В момента, когато излезе, Фиоре забеляза двамата федерални агенти, които бяха разиграли сцената пред жената на Блейн. Тръгна с отмерена крачка право към тях, следван плътно от Джорджи Вало и Ричи Демарест. По-младият агент — този, когото беше ударил в лицето и който непрекъснато му говореше за Гюс — пристъпи към него. Фиоре спря и викна:

— Ако си го просиш и ти, копеле, ела!

Агентът запази самообладание. Нито отговори, нито помръдна. По-възрастният даже не гледаше Фиоре. Гледаше партньора си.

— Няма да имаш друг шанс, нещастнико — продължи Фиоре.

Уоли Шлистър му се ухили и поклати глава.

— Не си ми интересен, приятел. Вече не.

— Махай ми се от пътя тогава.

Фиоре тръгна към предната дясна врата на колата си.

Шлистър му я отвори.

— Сметнах, че ще искаш да знаеш — каза той. — Гюс Бенини не ни каза нищо. Уби го за този дето духа.

Фиоре залитна и се хвърли към Шлистър, но не успя да го стигне, защото Джорджи Вало го сграбчи.

— Недейте, господин Фиоре.

Фиоре се опита да се отскубне, но не можа. Освен това малкият беше прав. Шибаният агент го провокираше и той се хвана на въдицата като първия глупак. Вместо да прояви разум и да си тръгне, сега стоеше в косите лъчи на утрото и един пикльо го държеше, като че ли не беше Чет Фиоре. Спомни си за Гюс във водата и за ръката върху главата му, докато мехурчетата престанаха да излизат, а след това и за начина, по който плаваше, с лице във водата и задникът му отгоре, като празна бутилка, и нещо го стегна в гърдите и в гърлото, сякаш същата тъмна вода, която беше заляла Гюс, сега заливаше него.

Отърси се от хватката на Джорджи и се вмъкна на предната седалка.

Шлистър затръшна вратата. Изпрати с поглед Джорджи Вало, който побърза да седне зад волана, и другия младок, който се качи в доджа. Двете коли завиха от другата страна на сградата, доджът водеше. Когато се скриха, се обърна към партньора си.

— Я да видим какво става тук.

Джефри дори не изчака да му се проясни главата. Сграбчи перваза на прозореца, до който беше паднал, и се изправи. Имаше усещането, че вдига непосилна тежест. Главата му, която допреди малко само пулсираше, сега направо щеше да експлодира. Уплаши се, че ще припадне, но успя да се задържи на крака. Остана подпрян на мръсния перваз, докато не се увери, че няма да падне. Нямахше време да проверява какво го боли. Това, което му пречеше да се движи, беше болката в главата, и той се съсредоточи в преодоляването ѝ.

Докато се влачеше към вратата в дъното на стаята, чу стъпки, които се приближаваха към другата врата. Ако Фиоре или някой от хората му се връщаха, за да го довършат, не можеше да направи нищо и затова дори не се обърна. Продължи към вратата, защото Джесика беше някъде зад нея.

И тогава чу гласа на Мартин.

— Господи!

Джефри спря и обърна глава като бухал, без да помръдне тялото си.

— Ела — каза и от устата му се стече кръв. — Тя е някъде тук.

— Аз ще я намеря, господин Блейн — каза Мартин. — Вие седнете.

Джефри се хвърли към вратата и я стигна малко преди Мартин.

— Господин Блейн, отвън има двама полицаи — каза Мартин.

Джефри мислеше само как да намери Джесика. Отвори вратата и се озова в някаква работилница, разделена от всевъзможни стени като идиотски лабиринт. По пода се въргаляха няколко счупени маси и столове. Единствената светлина проникваше през мръсните прозорци на отсрещната стена и затова Джефри и Мартин спряха и се огледаха, защото Джесика можеше да е навсякъде, зад всяка от стените, под всеки тезгях, под всяка греда. Ако беше със запушена уста или в безсъзнание, можеха да я подминат, без дори да я забележат.

Джефри я извика, но не получи отговор. Двамата с Мартин започнаха да оглеждат под всички маси, за да се уверят, че не е някъде на пода. Страхът му се превърна в тежък, задушаващ ужас.

Втурна се към вратата в дъното на работилницата, без да обръща внимание на болката, която го пронизваше на всяка крачка, и попадна в коридор с врати от двете страни, може би четири, и още една врата, която излизаше навън. Стигна до първата врата и я отвори. Прозорците бяха закрити или зазидани — не се виждаше почти нищо, за да каже кое от двете. Оскъдната светлина откъм гърба му хвърли само едно мизерно петно в мрака. Опипа стената за ключ, намери го и го щракна, но лампата не светна. Влезе в стаята и пак завика Джесика.

— Тук ли си, Джес? Джес? Аз съм татко. Тук ли си, Джес? Джес?

— Господин Блейн! Намерих я! — извика Мартин от друга стая.

Джефри излезе и се подпря на стената, за да не падне. Стените се завъртяха около него, но краката му продължиха да се движат към следващата тъмна стая.

Мартин беше коленичил в дъното на стаята. Джесика лежеше на пода, свита в утробна поза, покрита с чаршаф или нещо подобно. Той изпита безмерен ужас, че може да е мъртва. След това чу гласа ѝ, който сякаш идваше от много далеч.

— Татко — промълви тя, не като въпрос, не като молба.

Мартин се отдръпна, за да му направи място.

— Добре ли си, бебчо? — попита Джефри, коленичи до нея и я погали по лицето.

— Вкъщи ли се прибираме? — попита тя.

Говореше като едно време, когато беше малка и заспиваше на задната седалка на колата, а той я отнасяше на ръце до вкъщи.

— Веднага — каза той. — Можеш ли да станеш?

Тя се изсмя с пиянския кикот на малко момиченце.

— Не знам къде са ми дрехите.

Стомахът му се сви и му се догади, сякаш някой го беше ударил отново.

— Можеш ли да се изправиш? Можеш ли да ходиш?

— Добре съм, татко — отвърна смело тя. — Наистина.

Той изпрати Мартин да вземе фенерче от колата и след това помогна на Джесика да стане. Тя се изправи неуверено. Той вдигна чаршафа и го уви около голото ѝ тяло. Тя миришеше на уиски.

— Да се махаме отгук — каза той. — Мартин ей сега ще дойде с фенер и ще ти намери дрехите. Тук ли са?

— Не знам. Не са на мен. — Тя пак се изкикоти.

Той я прегърна с една ръка. Усети топлината на тялото ѝ под чаршафа.

Тя заговори отново, вече не толкова пиански и поовладяно.

— Мислех, че имаш неприятности. Заради мен. Искях да те измъкна.

— Затова ли отиде при вестникарката?

— Нищо не стана. Той веднага разбра, че съм ходила при нея. Обади ми се. Отидох в неговия ресторант.

— Не ми казвай, ако не искаш.

Когато тя не беше излязла, Фиоре се беше върнал в кухненския офис. Но тя вече беше намерила по рафтовете някаква бутилка с алкохол и беше пиана. Този път, когато му се предложи, той не отказа. След това накара да я отнесат в колата. Сигурно тогава се бяха изгубили дрехите ѝ. Не помнеше как са я изнесли и затова реши, че сигурно е припаднала.

Не каза на баща си нищо от всичко това.

Подпря се на рамото му и неуверено заситни към колата. Всяка следваща крачка беше по-лесна от предишната. Минаха през стаята, където Джефри се беше бил с Фиоре. В лицето на Джесика попадна лъч от фенер и тя закри очи.

Един непознат глас каза:

— Тя добре ли е?

— Махни тоя фенер — процеди Джефри. — Къде ми е шофьорът?

Не виждаше кой държи фенера.

Лъчът се снижи и освети краката на Джесика.

— Тя добре ли е? — повтори гласът. — Да извикам ли линейка?

— Не.

— А вие?

— Няма ѝ дрехите. Ако искате да свършите нещо полезно, намерете ги.

— Нямам намерение да ви бъда полезен, господин Блейн — каза мъжът.

Джефри обгърна по-здраво раменете на дъщеря си и продължи да върви. Когато стигнаха до Шлистър, който стоеше на вратата с фенера в ръка, Джефри каза:

— Махнете се, ако обичате.

Шлистър не помръдна.

— Знам какво правите, Блейн — каза и го погледна право в очите.

— Ако разполагате с нещо, съдете ме — отвърна Джефри спокойно, сякаш даваше най-елементарни разпореждания. — Ако не, ебете си майката.

Федералният агент беше по-млад, отколкото Джефри очакваше. Нещо в лицето, в косата, в обикновените му черти, напомняше на Джефри за самия него в един друг период от живота му. Мъжът отстъпи от вратата и изчезна в мрака на сградата.

Когато излязоха, Джесика възкликна:

— Господи, татко!

Беше видяла посиненото му лице и окървавените ръце и гърди. Разплака се. Джефри я отведе до колата под погледа на друг федерален агент, едър мрачен мъж, който ги гледаше, без да помръдне. Двигателят вече работеше и Мартин слезе от колата, за да им помогне — първо на Джесика, а след това на Джефри. На светлото чаршафът, в който беше увита, се оказа лекьосана покривка за маса.

Изминаха почти два километра, преди някой да каже нещо.

— Ще се справиш ли? — попита Джефри.

— Искаш да кажеш, след като са ме ебали до скъсване ли? Сигурно. Не знам, татко. Наистина не знам.

Шлистър и Гогарти се прибраха в службата по обед. Гогарти написа заповед за обиск на служебната документация на Джефри Блейн. Шлистър написа основанията за заповедта. Излязоха само две страници, което беше доста оскъдно за подобен документ. Разполагаха с факта, че известен деятел на организираната престъпност е бил видян на социално мероприятие на господин Блейн. Разполагаха с факта, че надежден информатор, понастоящем починал, беше документиран на лента да споменава някакви нови банкови възможности, използвани от фамилията от организираната престъпност, за която работел. Беше спомената „срещата“ между господин Блейн и една фигура от организираната престъпност в един склад в Бруклин. Нямаше кой знае какво повече.

Илейн прочете заповедта и основанията. Когато свърши, ги остави на бюрото си и вдигна поглед към Шлистър и Гогарти, които седяха един до друг от отсрещната страна на бюрото.

— Това е невярно и подвеждащо. Няма да го одобря — заяви категорично тя.

— Всяка дума е вярна и ти го знаеш — каза Шлистър.

Гогарти мълчеше. Беше заел най-хубавото място в ложата и наблюдаваше с интерес развоя на играта.

— Не сте упоменали съществени факти — каза тя. — Не упоменавате факта, че Фиоре има сексуална връзка със съпругата на Блейн. Която вие двамата сте наблюдавали и фотографирали. Не упоменавате факта, че Фиоре е отвлякъл и злоупотребил с дъщерята на Блейн, след което двамата с баща ѝ са се били с метални тръби. Съберете тези факти и вижте дали някой съд ще повярва, че Чет Фиоре и Джефри Блейн са първи дружки и бизнес партньори.

Шлистър скочи.

— За бога, Илейн, знаеш какво стана толкова добре, колкото го знам и аз. Фиоре използва малката, за да накара Блейн да се впусне във финансови машинации.

— Покажи ми някакво доказателство.

— Как другояче ще обясниш...

Тя го прекъсна рязко.

— „Как другояче“ не е доказателство. Имаш ли доказателство?

Шлистър сграбчи листата от бюрото ѝ и тръгна към вратата. Гогарти се надигна, за да го последва.

— След като си изяснихме нещата — каза Илейн, — предупреждавам изрично и двама ви, че не сте, повтарям, не сте упълномощени да тормозите един от най-уважаваните жители на града само защото съпругата му не може да си държи гащите вдигнати. Ясно ли е?

— Дай да намерим някой съдия — предложи Шлистър, след като слязоха по стълбите и излязоха навън.

Понякога се получаваше. Някои съдии не задаваха толкова много въпроси. Подписваха заповедите и при най-оскъдни доказателства, дори без прокурорско потвърждение. Илейн може и да им беше наредила да прекратят разследването, но нямаше власт да попречи на изпълнението на надлежно оторизирана заповед. Шлистър си мислеше, че си струва да се опита.

— Няма да стане — каза Гогарти. — Нищо ли не научи дотук.

Всъщност да, помисли си Шлистър, беше научил доста.

Не беше научил само как да се оттегля. Не можеше да го каже на Гогарти, защото Гогарти щеше да му се присмее. И защо да не му се присмее? Звучеше абсурдно.

„Няма да се откажа. Няма да се оттегля. Дължа го на себе си.“

— Такива неща не се казваха на глас.

Джефри качи Джесика със сервизния асансьор, все още увита с покривката за маса. Филис ахна, като ги видя. Прегърна дъщеря си и попита почти истерично:

— Добре ли си, миличко?

Джефри беше влязъл на крачка от вратата и сега излезе. Дрехите му бяха съдрани и лицето му не приличаше на нищо. Раните по ръцете и гърдите му бяха престанали да кървят, но навсякъде имаше засъхнала кръв.

— О, Джефри! — извика отчаяно Филис. Фактът, че си тръгваше в това състояние, я вбеси като враждебен и мелодраматичен жест.

Джефри слезе, качи се в колата и даде на Мартин адреса на Илейн Лестър в Челси. По пътя заспа на задната седалка, но се събуди, когато колата спря. Мартин отвори вратата и му помогна да слезе.

— Да ви помогна ли да се качите, сър?

Досега не беше карал господин Блейн на този адрес.

— Ще се оправя сам, Мартин. Свободен си.

Отвори със своя ключ. Смяташе да се изкъпе и да почисти и превърже раните си преди Илейн да се прибере от работа, но след като съблече съдраните си дрехи, легна с мисълта да си почине малко и отново заспа.

Когато се събуди, Илейн стоеше надвесена над него.

— Господи, Джефри! — каза тя.

Той отвори очи. Навън още беше светло. Успя да се усмихне немощно.

— Не ми казвай, че не е толкова страшно, колкото изглежда — каза тя.

— Всъщност май е по-страшно.

Шлистър ѝ беше казал, че Джефри е бил пребит. Тя звъня няколко пъти в апартамента си, като се надяваше, че е отишъл там и че ще вдигне телефона, но ѝ отговаряше само телефонният секретар. Беше твърде разтревожена, за да работи, и затова се прибра по-рано. Дори Уоли Шлистър да имаше безочieto да я проследи, нямаше как да му попречи.

Докато ваната се пълнеше, тя почисти раните на Джефри с памук и спирт. Той се мръщеше, но търпеше. И двамата се съгласиха, че сигурно има счупени ребра и че няма какво да се направи по този въпрос, освен да се оставят да зараснат.

Тя му помогна да влезе във ваната и отиде да му налее голям „Бушмил“ с лед. Той не прояви желание да говори и тя не прояви желание да го притисне. Попита го дали да стои при него в банята.

— Ела след малко — отвърна той.

Тя се преоблече и изхвърли окървавените памуци. Смени чаршафите. Помисли си с кисела самоирония, че единственото, което иска, е приятна и простичка връзка с приятен и простичък мъж. Простичък в смисъл неделни сутрини в леглото с вестник „Таймс“. Обикновен, без да е скучен. Джефри Блейн не беше простичък и не беше обикновен. Беше женен, най-вероятно беше престъпник и всичко

в него беше опасно. Дори в леглото той винаги се контролираше и това я плашеше, защото означаваше, че тя не се контролира. Макар че тя беше тази, която беше дала началото на връзката им, това не променяше първичното ѝ убеждение, че той я контролира. Както и самата нея. Как беше възможно? Дори да не беше знаела накъде ще тръгнат нещата, когато преди няколко месеца го беше проследила до онази книжарница, в момента, когато той за пръв път дойде в апартамента ѝ, вече го знаеше със сигурност.

Но това, че знаеше, не промени нещата. Тя искаше този мъж. Нещо повече, искаше безразсъдството на тази връзка и я беше страх колкото за себе си, толкова и за Джефри — и затова че е тук, и затова че го бяха пребили.

Когато реши, че достатъчно дълго е седял във ваната, му помогна да излезе и го сложи да легне. Спусна щорите и седна до него. Даже пръстите му бяха изранени и издрани, сякаш беше копал в земята с голи ръце. Ръцете на баща ѝ понякога бяха такива.

— Джефри, аз те излъгах — каза тя, когато ѝ се стори, че мълчанието е продължило твърде дълго.

Той не ѝ зададе никакъв въпрос. Зачака я да продължи.

— Срещата ни в „Барнс и Нобъл“ не беше случайна. Аз те следях.

— Имаше ли някаква причина?

— Бяха те споменали в един доклад. Агенти, които следяха Чет Фиоре.

Беше неин ред да чака. Искаше той да ѝ каже нещо.

Той извърна глава и се загледа в ивицата светлина между щорите.

— Джефри — примили му се тя, — кажи нещо.

Той се обърна към нея с изгарящ поглед, какъвто не беше виждала никога.

— Какво да ти кажа? — попита я рязко. — Преди време ми каза, че не желаяш да знаеш какво правя. Какво те кара да мислиш, че аз желая да зная какви игри си играеш ти с мен?

— Исках да съм честна с теб, Джефри.

— Така ли? Нека тогава и двамата да бъдем честни. Аз пера пари за мафията. Така по-добре ли се чувстваш?

И посегна към ръката ѝ, но тя я отдръпна, сякаш се страхуваше. Той обаче я хвана. Пръстите му бяха силни.

— Недей така изведнъж да ставаш срамежлива. Ти си двойният агент тук.

— Не съм двоен агент.

— А как го наричаш тогава?

— Аз работя в прокуратурата, Джефри.

— И ще си изпълниш ли служебните задължения?

Тя го изгледа продължително и не каза нищо.

— Още ли водиш делото? — попита той. — Това част от разследването ти ли е?

— Не — промълви объркано тя. — Искам да кажа, да. Занимавам се. Но, не, това не е част от разследването.

Той пусна китката ѝ и попита:

— Страхуваш ли се от мен?

— Не — отвърна тя. — Да.

Той се усмихна.

— Не трябва ли аз да съм този, който да се страхува?

Тя си пое дълбоко въздух и затвори очи. Той забеляза напирашките в очите ѝ сълзи. Тя стана и отиде до прозореца. Валеше и капките дъжд барабаняха по перваза. Тя раздалечи малко щорите, колкото да погледне навън.

Асфалтът блестеше под светлината на уличните лампи.

Беше с гръб към него и не видя усмивката му. Когато се обърна към него, той каза:

— Напуснах жена си.

На младини Джефри обичаше да шофира. Баща му винаги караше огромни понтиаци. Купуваше ги на старо, защото можеше да си позволи или евтини нови коли, или големи, но стари. Джефри се беше научил да кара на тези понтиаци. По хълмовете извън града нямаше път с повече от сто метра права отсечка. Сега го возеха шофьори, Мартин и половин дузината други преди него. Освен като ходеше на вилата, когато обикновено даваше почивен уикенд на шофьора. Но пък там къде караше? До супермаркета и обратно.

Мартин остана при Филис, но Джефри задържа ягуара. Повечето време колата стоеше в гаража. Сега се наслаждаваше на шофирането и поддържаше стрелката на сто и двайсет, а съзнанието му беше чисто

като пътя пред него. Градът се стопа отзад, докато ягуарът поглъщаше километрите на огромни хапки; огромните тронави постройките отстъпиха на предградията, предградията на вилните зони, вилните зони на полята. Слезе от магистралата на разклона за Ориент Пойнт и измина същия маршрут до каменната стена и портата, които охраняваха входа към гористото имение на Гаetano Фалконе. Пристигна точно навреме. Сал Младши му отвори портата.

Подкара бавно по обградената с пинии алея и скоро видя къщата. Учуди се на собственото си спокойствие.

Мерцедесът на Фиоре беше паркиран пред къщата. Добре. Фиоре беше пристигнал пръв. Щеше да е признак на арогантност, ако Джефри беше пристигнал преди него.

Паркира точно зад мерцедеса. Шофьорът на Фиоре беше отметнал глава назад и беше затворил очи. Докато крачеше към вратата на къщата, Джефри се развесели със спомена как по време на първото му посещение бяха следили всяка негова стъпка, като че ли щеше да обере цветните алеи, ако го изпуснеха от очи дори за секунда. Този път отвън нямаше никого.

Сал Старши отвори вратата на къщата.

— Оттук — беше единственото, което каза.

Джефри го последва в една стая с дървена ламперия, от която се излизаше в задния двор с изглед към океана. В камината гореше огън, въпреки че денят беше мек. Фалконе и Фиоре стояха прави. Джефри се здрависа и с двамата. Забеляза, че възрастният мъж се е състарил значително от времето на първата им среща. Набитата му фигура беше същата, но предпазливостта, с която извършваше и най-елементарните движения, го правеше да изглежда болнав. На масичката пред канапето имаше купа с плодове и плато със сирена.

Фалконе посочи на Джефри един стол, разположи се в средата на дивана, протегна крака пред себе си и сложи ръце върху шкембето си.

— През всички години, откакто консолидирахме структурата на нашия бизнес — започна той, — не сме предприемали нито едно толкова важно начинание, колкото банковото ни споразумение. Нито едно.

Джефри се усмихна на евфемизма. „Консолидацията“ очевидно визираше легендарното клане, което беше довело Гаetano Фалконе на власт.

— Това ново споразумение ни отвори вратите пред един съвсем нов свят — продължи старецът. — Схемата беше брилянтна, Чарлз, и беше осъществена брилянтно.

Фиоре се наведе и си взе резен „Гауда“, за да не покаже, че похвалата го е поласкала. Кимна почтително.

— Моите поздравления и към вас, господин Блейн — каза Фалконе, като обърна тежката си глава към него. — Много хора са се опитвали да решат тази задача. За разлика от всички тях, вие успяхте.

— Много сте любезен, сър — каза Джефри.

Изражението на Фалконе не се промени въобще, но в следващия момент интонацията му съвсем ясно подсказа, че любезностите са дотук.

— Повиках ви, за да ми кажете какво не е наред и как смятате да го оправите.

Преди месец Джефри беше намалил с повече от половината парите, които прекарваше през сметките, и беше задържал това ниско ниво в очакване старецът да забележи. Фиоре беше забелязал веднага и беше попитал какво става, но Джефри му беше отвърнал уклончиво.

— Аз попитах господин Блейн — каза Фиоре. — Той каза, че имало спад на пазара. Нека той да ви обясни.

— Това е така. Пазарът е в спад — каза Джефри. — Но това няма нищо общо със спада в чековете. Цялото изящество на тази система, сър, е, че не е подвластна на колебанията на пазара.

— Чакай малко — скочи Фиоре, но Джефри го прекъсна:

— Извинявай, че те подведох. — Усмихна му се студено и снизходително, после пак се обърна към Фалконе. — Казах му, че е заради пазара, защото прецених, че това е най-доброто, което можех да му кажа при тези обстоятелства.

Фалконе настръхна.

— Подвели сте го, така ли? Господин Фиоре говори с моя глас, господин Блейн.

— Това ми е известно, сър.

— Обяснете постъпката си — каза Фалконе. Вече не се облягаше на дивана. Ръцете му бяха на кръста, а дебелиите му пръсти бяха потънали в гривните сланина.

— Просто съм предпазлив, господин Фалконе. Залогът е прекалено голям.

Фалконе се изправи тежко и Джефри и Фиоре също трябваше да станат.

— Имате проблем с господин Фиоре, това ли се опитвате да ми кажете?

— Казвам ви — отвърна спокойно Джефри, — че се притеснявам за безопасността.

Фалконе насочи показалеца си право в лицето на Джефри.

— Ако пак е нещо за дъщеря ви и нейните проблеми с господин Фиоре...

— Дъщеря ми няма нищо общо с това — има Джефри дързостта да прекъсне самия Гаetano Фалконе.

— Защото аз направих за дъщеря ви каквото можах. Ако продължавате да нямате доверие на господин Фиоре...

— Току-що ви казах. Това няма нищо общо с дъщеря ми — прекъсна го отново Джефри.

Малките черни очи на Фалконе го изгледаха внимателно и в този миг всичките преценки на Джефри увиснаха на кантар. Знаеше, че всяко оплакване, че Фиоре е злоупотребил с Джесика, щеше да се обърне против него. Вече беше идвал за помощ при Фалконе; ако продължаваше да има проблеми с нея, то отговорността си беше негова. Колкото и сериозно и отговорно да се отнасяше Фалконе към семейството и честта, семейството и честта бяха дотук. Пружината на този часовник бяха алчността и инстинктът за самосъхранение. Затова Джефри се поколеба за момент и остави стареца да си мисли каквото си иска. След което каза:

— Имаме проблем с безопасността, господин Фалконе. Федералната прокуратура се интересува от нас.

— Не разполагат с нищо — каза Фиоре. — Ще душат известно време и ще се откажат.

— Ти знаеш ли? — попита Фалконе.

— Естествено, че знам. Но това едва ли е нещо, което трябва да обсъждаме сега, господин Фалконе. Това са вътрешни работи. Те не засягат господин Блейн.

Блейн, казваше той, може и да е нашият банкиер, но това не означава, че трябва да знае за бизнеса ни.

— Извинете, господин Фалконе, но ме засягат — контрира Джефри. — Аз съм най-уязвимата личност тук. Не искам да рискувам.

— А пък аз ти казвам, че прокуратурата няма нищо — отвърна грубо Фиоре, след което се обърна към Фалконе, за да обясни. — Бяха внедрили агент в една от операциите ни в центъра на града и бяха отвели един от хората ми на разпит. Погрижих се за всичко.

— Не ставай глупак — отсече Джефри. — Агентът в Джавитс Сентър никога не е бил проблем. Той беше само за отвлечане на вниманието. Погрижил си се за проблем, който никога не е съществувал.

Думите „Джавитс Сентър“ наелектризираха помещението. Фиоре пребледня, а Фалконе изглеждаше, сякаш търсеше къде да седне, ако можеше да го направи, без да се компрометира.

— Откъде знаеш толкова за нашия бизнес, по дяволите? — избухна Фиоре и пристъпи заплашително към него.

— Работата ми е да знам разни работи.

— Освен това си доста наясно с работата на федералната прокуратура. И това ли ти е работа?

Джефри се обърна към стареца, сякаш инсинуацията на Фиоре не заслужаваше внимание.

— Аз съм banker. В този бизнес няма място за небрежност. Куражът и чарът не играят никаква роля. Ние трябва да знаем какво правим.

Фиоре не понесе да бъде пренебрегван по такъв начин. Силните му ръце се стрелнаха към Джефри, сграбчиха ризата му и скъсаха копчетата.

Това беше моментът, който очакваше Джефри. Стръвта в капана беше заложена умело. Сега, след като Фиоре я беше ухапал, оставаше само да хлопне вратичката.

Той отблъсна ръцете на противника си и нагло и спокойно заяви:

— Ако искаш да си съблека и останалите дрехи, просто кажи. Няма да откриеш подслушвателно устройство.

Фиоре не каза нищо, защото нямаше какво. Отиде до вратата към задния двор и се задоволи да изчака края на представлението, като се взираше в океана отвъд тясната ивица земя. Чуваше как някакъв сърф съска по водата.

— Господин Фалконе, сигурно разбирате, че едва ли бих се впуснал в това начинание без никаква спасителна мрежа — каза Джефри и оправи ризата си, доколкото можа. — Още преди да направя

първата трансакция, знаех, че в нощта, когато за пръв път се свърза с мен, господин Фиоре е бил проследен от федерални агенти. Времето беше лошо и по улиците нямаше почти никакво движение. Той не е трябвало да се затрудни да определи дали го следят, или не, но не го е направил. Можел е да се свърже с мен на четири очи, но вместо това предпочете празненството за рождения ден на дъщеря ми.

Обърна се към Фиоре в другия край на стаята.

— Нали не си очаквал, че личност като теб може да посети личност като мен и това да не възбуди интереса им?

Фиоре го погледна през рамо.

— Тогава не направиха нищо и ти много добре го знаеш.

Джефри направи няколко крачки към него. Гласът му беше рязък и показалецът му го сочеше обвиняващо.

— Не ставай смешен. Те са ни наблюдавали непрекъснато. Кого от двамата ни мислиш, че са следили, когато се възползва от дъщеря ми и след това изпрати да ме доведат, за да си я взема?

Фалконе също прекоси стаята.

— Вярно ли е, Чарлз? — попита гневно.

Само преди десет минути би отписал Джесика като боклук, който Блейн не може да контролира. Сега тя се превърна в нужния претекст за възмущението му.

— Безценната му дъщеря е изплецила всичко за банковите ни дела пред една репортерка от „Нюздей“ — каза Фиоре. — Питай го откъде, по дяволите, е разбрала толкова.

Фалконе обърна гнева си към Джефри.

— Разказал си на едно дете за нашата работа?

Джефри беше подготвен.

— Сетила се е сама. Господин Фиоре скочи в живота ни с двата крака. Не ѝ е било трудно да се досети какво е искал. Предполагам, че федералната прокуратура се е досетила за същото. Бих желал да прекратя цялата операция, до момента, в който не ми кажете, че е безопасно, сър.

Фалконе кимна в знак на позволение.

— Добре — каза Джефри. — Имаме ли още нещо за обсъждане? До града има доста път.

Фалконе го изгледа внимателно, преди да отговори. В държането на този банкер имаше непочтителност, която не му се нравеше.

Нямаше думата кога да си тръгва, преди да са го освободили. Но засега Фалконе беше приключил с него и затова се обърна и му махна с нетърпелив жест да напусне.

След като Джефри си тръгна, Фалконе се обърна към протежето си.

— Ела да хапнем — каза и посочи плодовете и сиренето. — Отвори вино.

Фиоре отиде до килера и избра една бутилка. Чукнаха се, преди да отпият.

— Преди няколко месеца този човек дойде при мен с оплакване срещу теб — каза Фалконе. — Още тогава разбрах, че иска да те измести. Предупредих те да внимаваш.

Фиоре се усмихна.

— Честен човек. Предупредихте ме, че честните хора са опасни.

След като пийнаха вино и хапнаха, старецът изпрати госта си до колата му, където размени няколко любезни приказки с Джими Анджелизи, който през цялото време беше чакал отвън. Сал Старши застана до Фалконе, който гледаше след мерцедеса, докато той не се скри зад завоя. Фалконе се обърна към него.

— Знаеш какво да правиш. Вземи и сина си.

Фиоре се облегна и свали облегалката си максимално назад.

Джими го погледна.

— Уморен ли си?

— Не. Не съм уморен. Проблемът е друг — каза Фиоре.

Беше се отървал на косъм, помисли си и протегна крака, докдето можа. Блейн беше умен, но старецът беше по-умен. Разпознаваше борбата за власт, когато я видеше.

С отдалечаването, им от брега мирисът на солена въздух изчезна. След като излезе от селото, мерцедесът се качи на магистралата.

— У дома ли да те карам, или в града? — попита Джими.

Имаше още поне час до разклона за Бронкс и Сити Айланд, но Джими винаги питаше предварително. Беше си такъв още като бяха малки.

— Нямам важна работа — каза Фиоре. — Остави ме вкъщи.

Обърна глава и се загледа в изнизващия се покрай колата пейзаж. Прясно изораната земя му напомни за кожата на лицето на Еди Винченцо в болницата. Мамка му на Блейн, помисли си и върна вниманието си към пътя. Никой не беше отвличал малката курва. Еди ѝ се беше обадил и тя беше доприпкала. Еди какво беше виновен?

„А може би Блейн вече не ни е нужен“ — помисли си Фиоре. Трябваше да изложи това мнение пред стареца, когато имаше възможност. Знаеха как работи системата на Блейн. Всеки banker можеше да го направи. А може изобщо да не им трябваше banker. Можеше оня, дето бързикаше компютрите на Блейн, да им свърши същата работа като Блейн. Лесно щеше да го намери кой е.

Беше му приятно да обмисля проблемите и да се насочва право към решенията. Това щеше да се хареса на стареца. Блейн беше прекалено твърдоглав. И беше заплаха за всички.

Какво каза за Джавитс Сентър? Че било за отвличане на вниманието. И имаше наглостта да го нарече отвличане на вниманието. Защото не беше видял мехурчетата във водата, не беше видял как белият задник на Гюс се носи по повърхността, когато всичко свърши. Отвличане на вниманието! Мамка му!

„Господи — помисли Фиоре. — Какво ми става?“ Погледна към Джими, защото не беше много сигурен дали не го е казал на глас. Но изражението на Джими беше съсредоточено, както винаги, когато караше. На Фиоре за миг му се прииска да каже на Джими да отбие и да поговори с него. Но каква полза? Джими нямаше да разбере и една думичка от казаното. Фиоре обичаше Джими като брат, но не от тези братя, с които можеш да си говориш.

Джини се изненада, че се е прибрал толкова рано, и още повече се изненада, когато я хвана за задника в кухнята и се пресегна да изключи котлона през рамото ѝ. Отдавна не го беше виждала толкова игрив и не знаеше какво да си мисли.

Горе той седна на леглото и попита:

— Забелязваш ли нещо различно в мен?

Тя отстъпи, за да не закрива светлината от прозореца, и наклони глава, за да го огледа внимателно. След това разбра, че той няма това предвид, и седна до него. Той държеше в ръка чорапите, които току-що беше събул, и тя ги взе от него и ги пусна на пода.

— Кажи ми.

— Аз те попитах — каза той.

— Защото си забелязал нещо. Какво?

Той замълча и след малко тя каза:

— Каж ми това, което можеш. Не искам да научавам неща, които ти не желаеш да знам.

През всичките им съвместни години нещата, за които той не говореше, просто не съществуваха от вътрешната страна на тези стени. Тя никога не го питаше за тях и не мислеше за тях.

Досега не си беше позволявала нито с дума, нито с поглед, нито с жест да му подсказе, че знае за липсващите парчета.

— Не знам — каза той, сякаш тя му беше задала въпроса. — Преди известно време отидох в къщата на един човек. Цялата дневна беше опасана с балкон. — Ръцете му обрисоваха картината. Тя си я представи съвсем ясно само от жеста му. — Имаше една стена с книги. Беше рано сутринта и жената на този човек слезе по нощница, докато говорехме. Не знам защо непрекъснато се сецам за тази... — затрудни се с думата и накрая избра „сцена“.

Стана от леглото и ѝ махна да не го прекъсва. Стигна до дъното на стаята и се обърна към нея.

— Най-обикновена завист, нали? — попита подигравателно, сякаш се отвърщаваше от себе си. — Защото аз нямам такава къща.

— Защото нямаш? Не, не е това. Защото не можеш да имаш.

Той моментално разбра, че е права, както се разпознава лице, мигновено, без да се размишлява. Явно натрапчивата склонност към секретност, която беше изпитвал цял живот, беше абсолютно задължително условие в работата му. Това нямаше да се промени. Сети се с презрение за надрусания с кока петролен каубой от Оклахома, който прибираше касови бележки за всичко и оставяше след себе си следа като крава, която сече, като ходи. Но все пак в начина на живот на Болинг имаше нещо достойно. Фиоре живееше като педал, както си представяше, че са живели педалите в ония времена, когато са се женели за жени, за да прикрият същността си. Чет Фиоре не можеше да притежава нищо стойностно, защото то щеше да е доказателство за богатство, което не можеше да оправдае.

— Джини, знаеш ли какво си мисля? Дори кучетата бележат териториите си. Аз не мога. Не мога да оставя моя белег. Ако се наложи да пикая, трябва да пикая вода.

— А това е тъжно — каза тя. Продължаваше да седи на леглото, където я беше оставил.

— Ето какво не разбирам. Намерих начин да променя това. Вече не се налага да живея по този начин. Защо тогава непрекъснато си мисля все за същото?

— Защото ако промениш това, трябва да промениш всичко останало.

Той близо минута размишлява над отговора ѝ. „Да — реши накрая, — права е“. Засмя се топло и от сърце, за пръв път от много време. Приблужи се и ѝ протегна ръце. Тя ги пое и се изправи.

— Знаеш ли какво ми каза току-що? „На Чет Фиоре изведнъж му се е дощяло да бъде уважаван.“

Тя го целуна леко по устните.

— Ти си уважаван.

Той я целуна и си помисли: „Да, разбира се. Всичко си идва на мястото.“ Беше се опитал да промени Джефри Блейн, а в крайна сметка промени себе си.

Излязоха да хапнат миди и омари в „Анджело“, малък ресторант на кея в края на тяхната улица. При Анджело всичко беше много вкусно. Винаги вечеряха там, когато Фиоре не беше по работа. Синът на Анджело беше женен за брата на Джини.

Последният, когото очакваше да види там, беше Джими — той влезе в ресторанта малко преди да привършат вечерята и буквално изтича до тяхната маса.

— Господин Фалконе се обади. Искане да те види — каза Джими.

— Сега ли?

— Каза веднага.

— Защо се е обадил на теб?

— Сигурно не си бил у вас, като ти е звънял.

Лошо, защото ако си беше останал вкъщи, за да приеме обаждането, щеше да знае за какво става дума. Мислите му препуснаха бясно. Да не би старецът да се беше разболял? Напоследък не изглеждаше добре.

— Как звучеше? — попита Фиоре.

— Нормално.

— Ще оставим Джини вкъщи — каза Фиоре, но Джини каза, че щяла да се прибере пеш, защото искала да си поприказва с Анджело и

още не си била допила кафето.

— Може да си поприказвате утре — каза Фиоре, но Джими се намеси на нейна страна.

— Щом като иска, защо да не си поприказват? — И с това раздуха въпроса повече, отколкото си заслужаваше. И Джини каза, че тръгва, а Джими каза:

— Видя ли? Каза го заради теб. Не й даваш да прави каквото иска.

— Тя прави каквото иска. Точно това ти каза. Иска да я оставя вкъщи.

— Да, ама защото ти каза...

— Хайде стига, Джими — прекъсна го Джини. — Всичко е наред.

Бяха изпили с вечерята цяла бутилка хубаво вино. Фиоре остави на масата сто долара. Казаха на Анджели, че всичко е било прекрасно, и му пожелаха лека нощ.

Ресторантът беше издаден над кея и вълните се плискаха под него. Водата беше дълбока и до входната врата на ресторанта някой беше завързал лодката си, солиден катер, с доста голяма кабина и боботещ двигател. „Виж какъв хубав катер“ — тъкмо се канеше да каже Фиоре на жена си, когато забеляза двамата мъже на предната палуба. Те се обърнаха към него и Джими събори Джини на дървения мостик. Фиоре чу изстрелите на две пушки, които отекнаха като бомби, чу писъка на Джини, усети как изстрелите разкъсват гърдите му и падна. Докато падаше, го пронизаха още два куршума. Кръвта му се плисна по дъските и оцвети водата отдолу.

Времето му стигна само да си помисли: „Господи, защо трябваше да използват Джими?“.

ЕПИЛОГ

Няколко седмици след Нова година Джефри Блейн купи къщата на Астор. Много работа трябваше да се свърши, за да се вкара в двайсет и първия век тази къща от деветнайсетия, без да се опорочат интригуващите ѝ идиосинкразии. Илейн Лестър често идваше с него на срещите с проектанта и архитекта. Както за Джефри, така и за Илейн Лестър, привлекателността на това място се състоеше основно в натрапчивата трагична история за безкомпромисната любов, която вървеше заедно с него. Израсналата в разкош богата наследница, за която беше построена къщата, беше отхвърлила всичко, за да последва сърцето си. Четири години по-късно, на двайсет и осем годишна възраст, я бяха открили мъртва и без пукната пара в един неотопляван апартамент в един беден квартал на Лондон.

Една вечер, след като строителите бяха привършили ремонта на горните етажи, Джефри посрещна Илейн и я разведе на оглед из къщата. Беше донесъл вино и сандвичи. Вечеряха седнали на варели от боя и пиха виното от пластмасови чаши. След като огледаха стаите, Джефри помоли Илейн да се омъжи за него, когато разводът му приключи.

Тя каза „да“.

Филис разбра, че съпругът ѝ е купил къщата на Астор, когато се видя с Емили Рудин в „Буксинати“. „Не мога да повярвам, че наистина я купувате“ — изчурулика Емили, а когато Филис ѝ отвърна с недоумяващ поглед, каза: „О, дано да не е било изненада. Развалих я, нали?“.

— С Джефри вече не живеем заедно — каза Филис и излезе от магазина.

Когато се прибра, позвъни на Джефри в офиса; откакто се беше изнесъл, му се обаждаше за пръв път там, а и където и да било другаде. Дженифър каза, че го нямало, което можеше да е вярно, а можеше и да не е. „Добре — отвърна любезно Филис. — Би ли му

предала тогава нещо от мен? Кажи му, че е най-гнусният педал на света.“

Беше ѝ се насъбрало доста и това преля чашата. Месеци преди това, когато заглавията на вестниците я бяха халосали със смъртта на Чарлз, изпадна в безутешна скръб, но трябваше да я крие от дъщеря си. Още преди да разстрелят Фиоре пред очите на съпругата му — а скапаните вестници бяха пълни със снимки на съпругата му — Филис беше започнала да се отегчава от тази връзка, с непрестанната ѝ и досадна необходимост да поддържа непосилни нива на страстта. Но все пак да прекъснеш връзката и някой друг да я прекъсне по такъв показен и брутален начин, бяха две различни неща. Дори отиде в хотелската стая, където се срещаша. Съблече се гола и легна на леглото, но след няколко минути осъзна къде е и защо е тук, и се опомни. Облече се, прибра се вкъщи и планира едномесечна екскурзия в Европа заедно с Джесика. Не смееше да я остави сама, а не искаше да я праща при Джефри.

Онова, което измъчваше Филис най-много, беше увереността, че между Джефри и Чарлз бе имало някаква връзка, за която тя никога нямаше да разбере. Беше абсолютно сигурна, че Чарлз по някакъв начин беше участвал в събитията през онзи кошмарен ден, когато Джефри беше довел Джесика увита в мръсна покривка. Джесика не пожела да ѝ каже нищо, а Джефри никога повече не ѝ проговори. Една нощ тя попита Чарлз, но той стана от леглото, без да ѝ отговори. Умря преди тя отново да се накани да му зададе въпроса.

Шлистър и Гогарти бяха първите федерални служители, които отговориха на централата в Сити Айланд, когато по ефира се разпространи съобщението, че Чет Фиоре е мъртъв. Нюйоркската полиция се опита да не ги допусне с твърдението, че трябвало да отцепи района, за да не се замърси местопрестъплението. Случаят беше голям и те го искаха за себе си.

Наложи се Шлистър да се обади на Илейн Лестър, която се обади на Грег Билингс, който се обади на чиновника с неговия ранг в полицията и едва тогава двамата агенти бяха допуснати на острова. Където намериха всеки телевизионен и вестникарски журналист в града, отдаден на усилен труд. Първото крещящо заглавие, което

измислиха, беше „Разплата с пушки“, защото разчистването на сметки с пушка в средите на организираната престъпност беше нещо, с което масовата публика не се сблъскваше често. След това някой започна да нарича убийците „командосите“, защото от полицията беше изтекла информация, че са дошли и са си тръгнали с катер.

При обикновените убийства роднините, приятелите и свидетелите се редяха на опашка, за да кажат на полицаите кой е извършил убийството, дори да не знаеха нищо. При мафиотските убийства всички знаеха всичко и никой не казваше нищо. За всеки щогоде запознат с начина на работа на нюйоркската мафия беше ясно, че убийството на Чет Фиоре може да е наредено единствено от Гаetano Фалконе. Вдовицата на Фиоре явно не беше видяла нищо. Беше паднала на земята в мига, когато беше започнала стрелбата. Шофьорът на Фиоре, който беше имал благоразумието да потърси прикритие още преди започването на стрелбата, не беше видял нищо, защото беше лежал с лицето надолу на кея.

Полицията и федералните организираха съвместен команден пункт в ресторанта. Именно Шлистър забеляза, че на масата, която още не беше вдигната, има прибори за двама, което означаваше, че Джими Анджелизи не беше участвал във вечерята. Но когато детективът от нюйоркската полиция Лу Галаманте разпита Джими какво е правил на Сити Айланд, Джими каза, че е вечерял с господин и госпожа Фиоре.

Анджело Монте, собственикът на ресторанта, се обади на другия ден, за да изглади недоразумението. Без да иска, бил оставил полицията с погрешното впечатление, че семейство Фиоре са вечеряли сами. Приятелят им господин Анджелизи бил с тях. Нямамо сметка, която да потвърди този факт, тъй като семейство Фиоре му били роднини. Роднините не плащали.

Някъде по същото време свидетелите, които бяха видели как убийците се изнасят от местопрестъплението с катера, вече не бяха сигурни, че катерът е бил техен. Или че изобщо е имало катер.

Шлистър и Гогарти работиха по случая близо месец заедно със звеното по организираната престъпност на нюйоркската полиция. Първоначалните им подозрения, че зад убийството стои Гаetano Фалконе, се потвърдиха, когато измина една седмица и не бяха открити други трупове. Ако някой друг, а не Фалконе, беше поръчал

убийството на дясната ръка на Фалконе, възмездието нямаше да закъснее.

Като се изключат тези чисто дедуктивни постижения, следствието не стигна доникъде. Сътрудничеството между полицията и федералните бе прекратено, полицията остави делото да отлежава и пренасочи най-добрите си детективи към по-обещаващи случаи. Шлистър и Гогарти се върнаха в службата си на Ийст Ривър.

— Върнахме се на шибаното квадратче едно — навъсено каза Шлистър.

— Мисля, че се върнахме на шибаното квадратче нула — поправи го Гогарти.

Разводът на Джефри беше приключил преди месеци, но Илейн все не успяваше да насрочи дата за сватбата им. Беше му казала, че ще има достатъчно време, след като завършат къщата. Беше напуснала отдавна звеното по организираната престъпност във федералната прокуратура и се беше върнала в антитерористичното звено, където беше постигнала най-големите си успехи. Напусна, докато Шлистър и Гогарти работеха в някаква сграда на нийоркската полиция, и затова нямаше сбогуване.

След като къщата най-после беше готова, Илейн разбра, че повече не може да отлага решението. Обеща на Джефри да дойде на вечеря в петък и го избягва цели три дни преди това. Трябваше й време за размисъл.

Екип от сервитьори и един стюард по виното от „Жан-Жорж“ им сервира вечерята в трапезарията, сякаш бяха в стая за двама на някой ресторант. Когато вечерята привърши и персоналят си тръгна, Джефри и Илейн излязоха на задния балкон, от който се виждаше реката. Илейн си спомни, че на един такъв балкон, само че от другата страна на острова, беше избягала от друг брак.

— Не ми е лесно, Джефри — каза тя. — Една моя състудентка има малка адвокатска фирма в Чикаго. Смятам да постъпя на работа при нея.

— Нещо не те виждам като защитник. — В забележката си Джефри се опита да вложи галантност, опита се да се въздържа от

упреци, опита се да я улесни, като не ѝ показва колко много го е наранило решението ѝ.

Отговорът ѝ прозвуча студено дори за самата нея.

— Така ли? А като обвинител виждаш ли ме? Отказах се от правото да обвинявам, не мислиш ли?

Той я прегърна, но тя каза, че иска да си ходи. Помоли го да не я изпраща до долу.

Когато излезе на улицата, вдигна глава и видя силуета му на прозореца. Обърна се и сви зад ъгъла, откъдето щеше по-лесно да хване такси. Не се обърна повече. Помисли си за дъщерята на Астор, която така и не беше живяла в къщата, построена за нея.

Когато командировката на Шлистър във федералната служба изтече, Гогарти си помисли, че партньорът му ще използва полагаемата му се отпуска, след което ще се върне в Сейнт Луис.

— Не — каза Шлистър. — Поражението е голяма работа. Влиза ти под кожата. И те дразни.

Гогарти въздъхна и поръча по още една бира.

— Младежо — каза той, — целта на биенето на главата в стената е да ти стане хубаво, като спреш. А ако ти стане хубаво, докато го правиш, значи имаш голям проблем.

Засмяха се.

На следващия ден Шлистър подаде молба за напускане от полицейското управление на Сейнт Луис и прие постоянно назначение като следовател във федералната прокуратура.

След като Фиоре беше мъртъв, срещу Блейн не можеше да има никакво дело. Шлистър и Гогарти се заеха с други работи. Но Шлистър още не беше готов да се откаже. В един ярък мразовит следобед отиде до Сити Айланд и намери къщата на Фиоре. Още преди да отиде знаеше, че не бива да очаква кой знае какво, но къщата се оказа по-зле дори от представите му за нея. Нуждаеше се от боядисване. Откъм водата духаше студен солен вятър. На вратата имаше жалейка. На Шлистър му се стори, че е малко прекалено да се скърби толкова време.

Позвъни и изчака. Вирджиния Фиоре отвори. Усмивката ѝ беше топла и дружелюбна и на него му стана неудобно да ѝ навира значката

си в лицето. Прибра я джоба и се представи по нормалния начин — както хората се представят един на друг. Каза, че е от федералната прокуратура и я попита може ли да поговорят.

Тя го покани да влезе. Докато вървяха към удобната старомодна дневна — в Сейнт Луис щяха да я нарекат „приемна“, — тя каза:

— Имате късмет, че ме заварихте. Свекърва ми наскоро почина. Майката на Чарлз. През последната седмица имам чувството, че само се занимавам с къщата ѝ.

Това обясняваше жалейката. Шлистър не можа да не се зачуди доколко смъртта на съпруга ѝ е променила собствения ѝ живот.

Каза ѝ, че все още иска да изправи пред съда хората, отговорни за убийството на мъжа ѝ. И че се нуждае от помощ.

— Всеки божи ден след като умря, преди погребението, след него, дори в деня на погребението полицаите непрекъснато ми повтаряха, че знам кой го е убил. Искане да им кажа. Но аз не знам. И не разбирам защо ме питате отново.

— И аз не съм сигурен, че разбирам — каза Шлистър. — Понякога и ние не можем да оставим тези неща зад себе си.

— И ние ли? — каза тя много тихо. — Аз не съм сигурна, че не съм ги оставила.

След като напусна Сити Айланд, Шлистър отиде до апартамента на Джими Анджелизи в Бронкс. Беше средата на следобед. Джими майстореше модел на лодка и ръцете му бяха омазани в лепило.

— Дайте да излезем отвън и да поговорим — каза Шлистър. — Това нали може да почака малко?

— Няма страшно — каза Джими, затвори лепилото и подреди няколко детайла на масата. Облече си палтото и извика на някого в спалнята, че излизал за малко.

Покрай сградата имаше оголял жив плет, отделен от тротоара с висок до глезените железен парапет. Почти всичкият сняг се беше стопил, но в стъблата на плета имаше няколко мръсни купчинки. Дватамата стояха пред входа със сгушени рамене от студа.

— Доста време никой не ви е безпокоил относно Фиоре, нали? — попита Шлистър.

— За това ли ме изкарахте навън?

— Ние не сме ви безпокоили. Полицията не ви е безпокоила, нали така? — попита Шлистър, леко извърнат настрана.

Джими си помисли, че този тип е доста странен и нещо увърта, и затова реши да кара направо.

— Не, никой не ме е безпокоил.

— Ами вие?

— Какво аз?

— Добре ли спите? — попита Шлистър.

На Джими му се дощя да го заплуюе.

— Махай се оттук — каза той и се обърна да си влезе.

Шлистър го хвана за ръката, обърна го към себе си и приближи лицето си до неговото.

— Ти го прецака, Джими. Познавахте се от деца и ти го прецака. Няма да се махна. Не искам да ми казваш нищо сега, защото няма да ми кажеш достатъчно. Но някой ден ще ти писне да си припомняш как си го прецакал и ще ми кажеш всичко.

Остави Джими до парапета и се върна в колата си.

Същата нощ в един бар на Съливан стрийт Шлистър се опита да придума Гогарти да работи с него по случая с Блейн. Напомни на партньора си, че всичко беше започнало, когато рутинното следене на Чет Фиоре ги беше отвело до ресторанта в центъра. Можеше, ако държача Джефри Блейн под око, отново да извадят късмет.

— И ти на това му викаш късмет? — удиви се Гогарти. — Все едно някой доктор да открие някоя нова шибана болест, като я прихване.

Джефри свикна да вижда Уоли Шлистър през прозореца на къщата си или в огледалото за обратно виждане на колата си. Понякога веднъж седмично, понякога два пъти. Без никаква система. Денем, нощем, през ден, през седмица и пак отново. Ако целта беше Джефри да се разтревожи, не я постигаше; ако беше да го дразни, също.

Шлистър беше на поста си вечерта, когато някакъв полицейски лейтенант от Ню Хейвън се обади на Джефри.

— Намерихме дъщеря ви да се лута по улиците, господин Блейн — каза лейтенантът. — Не беше съвсем адекватна.

Джесика вече близо година не употребяваше наркотици и се беше върнала в Йейл. Рецидивът свари Джефри абсолютно неподготвен.

Той се обади в гаража и каза да му изкарат колата. Когато стигна дотам, тя го чакаше. Искаше да каже на гадното ченге или агент, или както там се водеше, да се махне от живота му и че няма право да му натрапва гадната си физиономия в моменти като този. Но нямаше никакво намерение да му доставя това удоволствие.

Фаровете на копелето светиха в огледалото му за обратно виждане чак до Ню Хейвън.

Лейтенантът каза на Джефри, че са отвели Джесика в болницата. Дишането ѝ било неравномерно и не искали да рискуват.

— Признателен съм ви — каза Джефри.

Болницата беше малко по-надолу от полицейското управление, на същата улица. Лейтенантът лично излезе на тротоара, за да му покаже пътя.

Докато потегляше, Джефри забеляза, че Шлистър е излязъл от колата си и разговаря с лейтенанта.

„Този човек е хиена — помисли си Джефри. — И се храни с мърша.“

Джесика спеше. Сестрата каза, че състоянието ѝ е стабилно. Джефри придърпа един стол и зачака дъщеря си да се събуди. Когато тя най-накрая отвори очи, по устните ѝ пробяга плаха детска усмивка.

— Татко — каза с тъничък гласец.

— Всичко е наред, бебчо, всичко е наред. Ще те прибера вкъщи. Можеш да се прибереш с мен.

— Татко — повтори тя.

Джефри Блейн буквално не си знаеше парите, изкарани, откакто работеше за Гаetano Фалконе. Държеше ги в толкова много сметки в толкова много страни, че дори преброяването им би било доста трудоемко начинание. И определено не желаше наоколо му да се размотават извлечения. Купи си състезателен кон в Англия и вила и корабче в Италия. Купи къщата в Нормандия, където с Филис бяха прекарвали няколко седмици преди Джесика да се роди, и плащаше на вдовицата на фермера месечна пенсия като част от покупната цена. Беше му приятно да знае, че тя ще поддържа къщата, ако някога изобщо му се случи да отседне там.

Финансира анонимно фонда „Дидие“, който беше на път да се разпадне поради липса на инвеститори. Те се занимаваха с изследване на левкемията. Струваше си да ги подкрепи.

Заведе Джесика в Нормандия за месец и половина. Отрази ѝ се добре и когато се прибраха, установи, че още не е изгубил надежда за бъдещето ѝ.

Шлистър се появяваше от време на време и наблюдаваше и чакаше.

Знаеше, че рано или късно Джефри Блейн ще сгреши. Рано или късно Джими Анджелизи щеше да се разпукне като маков цвят.

Уоли Шлистър не бързаше. Разполагаше с цялото време на света.

Издание:

Филип Розенберг. Могъщите

Американска. Първо издание

ИК „Бард“ ООД, София, 2002

Редактор: Иван Тотоманов

Художествено оформление на корица: Петър Христов

Компютърна обработка: Валентина Гълъбова

ISBN: 954-585-391-3

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.